Kristina Ohlsson

BETEG LELKEK

SKANDINÁV KRIMIK

Kristina Ohlsson

BETEG LELKEK

Copyright © Kristina Ohlsson, 2016
A mű eredeti címe: Sjuka själar
Published by agreement with Salomonsson Agency
Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2016
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető.

Fordította: Erdődy Andrea
Szerkesztette: Sarudi Ágnes
Borítóterv: Beleznai Kornél
Korrektor: Barsi Nikoletta

ISBN 978 963 324 494 4 (papír)
ISBN 978 963 324 495 1 (epub)
ISBN 978 963 324 496 8 (mobi)

Kiadta az Animus Kiadó 2017-ben
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója

info@animus.hu
www.animus.hu

A Central Médiacsoport tagja

Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Tipográfia, e-book: Scriptor Kft.

Ez egy kitalált történet, melyben minden esetleges egyezés a valósággal a véletlen műve. A cselekmény színhelyének földrajzi leírását illetően szabadjára engedtem a képzeletemet. Szóval, ha az olvasót aggasztja a kérdés, hogy a paplak létezik-e a valóságban, akkor megnyugodhat. Nem létezik. Legalábbis amennyire én tudom...

Kristina

A KISLÁNY

– Isten hozta.

A férfi és a nő az ajtóban állva fogadta. Kezet fogtak vele, üdvözölték, majd bemutatkoztak neki. Nem találhatott semmi kivetnivalót sem a beszédmodorukban, sem a viselkedésükben, de valahogy mégsem stimmelt az egész helyzet. Ezt világosan érezte.

Körbevezették a paplak tágas és sötét épületében. Az emeleten a legtöbb ajtó zárva volt, és mindenütt csend honolt. Ezt különösnek találta, hiszen egy gyerek is lakott a házban. Egy kislány. Miatta jött ide.

Mikor a kislány holléte felől érdeklődött, a férfi és a nő az ő számára értelmezhetetlen pillantásokat váltott egymással. Nem tetszett neki, hogy ennyire ridegek és szigorúak voltak a gyerek nevelőszülei.

A kislánynak, akit magukhoz vettek, mindenekelőtt közelségre és támogatásra volt szüksége. Ők pedig nem úgy néztek ki, mint akik bármelyiket is képesek lettek volna biztosítani számára. És még mindig nem kapott választ arra a kérdésére, hogy hol a gyerek.

– Napközben dolgozunk – magyarázta a nő. – Délután öt-fél hat körül szoktunk hazaérni.

– Jó lenne, ha addigra elkészülnének az esetleges óvodai feladatokkal – tette hozzá a férfi.

Ő beleegyezően bólogatott.

– Szeretnénk, ha minden ilyesmi rendben lenne, mire megérkezünk – nyomatékosította a nő.

„Minden ilyesmi.” Nem volt teljesen világos számára, mit értettek ez alatt, de gondolta, idővel majd csak kiderül.

Leültek a konyhában, hogy megigyanak egy kávét. A nő a Domusban vásárolt süteményt kínált hozzá. Látta a zacskót, amelyből az asszony kivette az édességet.

– Van valami kérdése? – érdeklődtek.

Lenyelte a száraz süteményt. Elég sok kérdése lett volna. Vajon miért van akkora csend? És olyan

hideg? Korábban észre sem vette, mennyire nyirkos a ház levegője, most azonban annál inkább. A blúz és a kardigán, amelyet viselt, kevésnek bizonyult. Fázott és önkéntelenül megborzongott.

– Szerettem volna a kislánnyal is találkozni, ha már itt vagyok – jelentette ki.

Az asztal túloldalán ülő pár ismét egymásra nézett.

– Persze – szólalt meg a nő.

De nem mozdult. A férfi szintúgy. Egészen addig, míg el nem fogyott a sütemény, és ki nem ürült a kávéskanna. Ekkor a férfi kiment az előszobába, cipőt húzott, majd kilépett a bejárati ajtón.

Vendégük képtelen volt titkolni meglepődését.

– Azt hittem, a kislányért megy – mondta.

– Így is van – felelte a nő.

Nem sokkal később a férfi visszatért. Vele volt a gyerek is. Talán odakint játszott a kertben?

Kedvesen rámosolygott a kislányra, aki a korához képest kicsinek tűnt. A haja kócos volt, de tiszta. Bár nadrágot és pulóvert viselt, de mezítláb volt. Ezt furcsának találta. Hagyták, hogy mezítláb szaladgáljon odakint, amikor nem lehetett több tíz

foknál?

– Szia – köszönt a kislánynak, leguggolva elé.

Ekkor a gyerek végre felemelte a fejét, és a szemébe nézett.

A pillantása olyan átható volt, mint egy lézersugár. Képtelenségnek tűnt ránézni, akár csak egy pillanatra is.

– Te fogsz vigyázni rám? – kérdezte a gyerek.

Lehet egy ilyen kérdésre nemmel válaszolni? Vajon már túl késő visszakozni? Hirtelen, a semmiből tört rá a pánik és elhatalmasodott rajta. Valósággal beleszédült.

Végül mégiscsak muszáj volt felelnie valamit.

– Igen, én viselem majd gondodat délutánonként.

Ezután egyikük sem szólalt meg. Mintha megállt volna az idő. Még szorosabbra húzta össze a kardigánját, a keze már kifehéredett a hidegtől. Akarata ellenére ez járt a fejében:

Nem a nevelőszülőkkel van a baj.

Hanem a házzal. És a kislánnyal.

HAZATÉRŐK

1

Decemberben hozták meg a határozatot, hogy a következő nyáron be kell zárni a főiskola épületét. A számok világában jártas szakértők arra a megállapításra jutottak, hogy jóval olcsóbban megússzák a felújítást, ha olyankor végzik el, amikor a diákok és a személyzet nem tartózkodik az épületben. A döntést a vártnál kevesebb kritika érte. A diákok szembesültek a ténnyel, hogy abban az évben a nyári tanfolyamok elmaradnak. A dolgozók pedig teljes fizetés mellett hosszabbíthatták meg a vakációjukat. Mindenki belenyugodott és elégedett volt. Közeledett a tavasz.

Ekkor keresték meg a főiskola biztonságáért felelős céget. Azt akarták megtudni, megoldható-e az épület őrzése a felújítás idejére is. Nehogy a munkásoknak maguknak kelljen felelősséget

vállalniuk az illetéktelenek távoltartásáért. A biztonsági cég természetesen eleget tett megbízója kérésének. Megállapodtak abban, hogy naponta háromszor tesznek egy kört az építkezés területén.

Majd elérkezett a nyár. Az iskolát felállványozták és hálóval borították be. A parkolót kiürítették, és hatalmas táblákat állítottak fel, amelyeken tájékoztatták az embereket az elkövetkező hónapokban esedékes munkálatokról.

Lars már több mint három éve dolgozott a biztonsági cégnél, amikor kinevezték annak a csoportnak a munkavezetőjévé, amelyik nyáron a főiskola biztonságát garantálja majd.

– A legrosszabb, ami történhet, az, hogy felbukkan egy unatkozó huligánbanda – magyarázta az embereinek. – De, mint tudjuk, az ilyen esetek kezelésében már kellő rutinnal rendelkezünk.

Telt-múlt a nyár, és beköszöntött a július. Mindössze három esetben jelentettek incidenst, de egyszer sem kellett rendőrt hívni. Azután viszont minden megváltozott. Lars nehezen tudta volna szavakba önteni, ám egyik reggel egyszerűen

érezte, hogy történt valami. Valahányszor végigsétált az üres folyosókon, azon kapta magát, hogy a derékszíján lógó gumibotot markolássza. Az időjárás is megváltozott, sokkal szeszélyesebbé vált. Akárcsak maga Lars.

Beszélt a kollégáival is erről, de senki nem számolt be hasonló tapasztalatokról.

– Pontosan mire gondolsz, mi történhetett? – faggatták.

De Lars csak tétován a vállát vonogatta.

– Nem tudom.

Azután ennyiben maradt a dolog, egészen addig a napig, míg észre nem vette az égbolton nyugtalanul köröző fekete madarakat. Ekkor már tudta, hogy tévedett.

Úgy volt, ahogy a kollégái mondták – semmi sem történt.

Még.

De *történni fog*.

Hamarosan.

De vajon mi az istennyila? Elgondolkodott.

Valami megmagyarázhatatlan nyugtalanságtól hajtva a kocsijához sietett. És közben hallotta, hogy

valahol a távolban egy vonat a város felé közeledett.

2

A vonat megállt valami szántóföldszerűség kellős közepén. Az utasokat egy mély férfihang tájékoztatta arról, hogy be kell várniuk egy szemből érkező szerelvényt, és pár perc múlva minden bizonnyal folytathatják útjukat. Lukas a piszkos ablakokon keresztül látta a víztornyot és a régi malmot is, amelyet időközben irodaházzá alakítottak át. Fenséges téglaépület volt, amely nem igazán illett bele a városképbe. A víztoronnyal is hasonló volt a helyzet. A ronda, szürke építmény a halványkék égbolt felé nyújtózott.

Amikor Lukas az ablaküvegnek támasztotta a homlokát, érezte, milyen hideg az üveg. Neki aztán cseppet sem volt sietős. Tőle nyugodtan várhattak volna órákig is a szemből érkező szerelvényre. Mindaddig, amíg meg nem látta a malmot és a

víztornyot, úgy érezte, tíz év elegendő idő volt. Most azonban már másképp látta. Az a tíz év nem jelentett számára többet, mint majdnem négyezer napnyi bizonytalanságot.

A szembejövő vonat olyan közel robogott el hozzá, hogy önkéntelenül is hátrahőkölt. A vele szemben ülő nő őt figyelte. Egy virágcsokor hevert az ölében, és aggodalmas pillantásokkal méregette a férfit. Vajon ismerték egymást? Lukas nem hitte. Ahogy azt sem, hogy a nő rájött volna, ki ő. Ilyen szempontból tíz év azért elég hosszú idő. Hiszen minden, azóta eltelt év alatt változott a külseje. Tizenkilenc évesen hagyta el a szülővárosát. Azóta rengeteg újságíró kereste meg telefonon. Írni akartak róla, riportot készíteni vele arról, hogyan alakult az élete az események után egy, öt, majd végül most, tíz évvel.

– Tudja, az embereket érdekli – magyarázta az újságíró, aki legutóbb kereste. – Tudni szeretnék, hogyan dolgozta fel az eseményeket, és mi lett magából.

Mintha bármi joguk lett volna hozzá, hogy efféléken töprengjenek. És mintha neki kötelessége

lett volna beszámolni erről.

Ám az évek során megtanulta egyre lazábban kezelni a kíváncsiskodókat. Az első néhány alkalommal egyszerűen lecsapta a telefont. Majd dühében hangosan üvölteni kezdett. De az utóbbi években már jobban bírta. Tudta, hogy nem kényszeríthetik semmire. Ők pedig tiszteletben tartották, ha nemet mondott. De írni azért mégis írtak róla. Folyton ugyanazt ismételgették a múltjáról, ugyanazokkal a fényképekkel illusztrálva, és ugyanazoknak az úgynevezett „szemtanúknak" a beszámolóit idézve, pedig valójában egyikük sem látott semmit. És épp ez volt az egészben a lényeg. Azt vallották, hogy előzőleg mit sem sejtettek, és hogy ami történt, leírhatatlan szörnyűség.

– Lukas eltűnésekor az egész város felbolydult. Egyre csak vártak. Arra, hogy mikor kap lángra a következő fa.

Hogy mikor kap lángra a következő fa.

E szavak életük végéig kísérteni fogják őket. Mert azt persze tudták, hogy aki egyszer megégette magát, mindig félni fog a tűztől, de hogy az égő fa a közelgő halál előjele, ez elkerülte a figyelmüket.

A vonat hirtelen megrándult, majd elindult. Ismét megszólalt a hang, amely az imént a vesztegelés okáról tájékoztatta őket.

– Hamarosan Kristianstad állomásra érkezünk. A következő megállóhely Kristianstad.

Lukas felállt, még mielőtt a szerelvény megállt volna. Olyan érzése támadt, mint amikor az ember kinyit egy régi zsilipkaput. A múlt elfeledett képei pedig– a valóságosak és a képzeltek egyaránt – egyre-másra peregtek elő mögüle, és Lukas képtelen volt nem figyelni rájuk. Pedig próbált ellenállni. Erre a képek elhalványultak, és csökkent a szorongása. És hamarosan ismét magabiztossá vált. Vagy majdnem. Vajon csak képzelődött, vagy tényleg remegett a lába egy kicsit? Talán, de az ilyesmit szinte lehetetlen észrevenni. Valamennyi érzés közül, amellyel meg kellett tanulnia együtt élni, az volt a legnehezebb, hogy kiismerje a saját testének jelzéseit. Az átélt események akkora kárt okoztak benne, hogy már képtelen volt kiigazodni önmagán. Futás közben nem tudta eldönteni, a térde vagy a vádlija fáj-e. Olykor még azt sem, hogy a feje vagy a füle hasogat-e. Azután időről-időre a

combjától a nyaka felé sugárzó hátfájdalmai támadtak, és olykor több, egymást követő éjszakán keresztül ébren tartották.

– Ezzel sajnos együtt kell élnie – magyarázta el neki végül egy orvos. – Ez az új életének a része. Szomorú, de ez az igazság.

Lukas óvatosan mozdította meg a fejét. A fájdalmai és megrázkódtatásai felett nem volt hatalma. A gondolatai felett azonban annál inkább. Rendbe kellett szednie őket, még mielőtt leszáll a vonatról. Máskülönben képtelen lesz addig maradni, ameddig tervezte. Behunyta a szemét, és mélyet lélegzett. Egy darabig a tüdejében tartotta a levegőt, majd kifújta. Hogy miért ilyen átkozottul nehéz megnyugvásra lelni? Amikor ismét kinyitotta a szemét, a vonat lassan fékezett. Az ajtó kitárult, és hűs, illatos, nyáresti levegő áramlott be rajta. Határozottan megmarkolta a bőröndje fogantyúját, és a kijárat felé vette az irányt.

Így kellett történnie.

Lukas hazatért.

Mindenfelé nyüzsögtek az emberek. Mégsem

szívesen hagyta volna el a peront, hiszen ott beszélték meg a találkozót. Bőröndjének a kereke karcolta az aszfaltot, ahogy maga után húzta. Tett néhány tétova lépést az állomásépület felé, igyekezett eltávolodni a tömegtől és a lenyugvó nap fényétől.

Megrázkódott, amikor valaki megérintette a hátát.

– Kellemesen utaztál?

Az apja olyan feszült hangon szólalt meg, és olyan üres tekintettel nézett rá, hogy Lukasnak többször is nyelnie kellett, mielőtt válaszolt volna. Arthur átölelte hallgatag fiát, és jól magához szorította. Egyforma magasak voltak, és pár röpke pillanatig Lukas az apja vállán nyugtatta a fejét.

– Minden rendben volt – szólalt meg rekedten.

Arthur nem szívesen eresztette el a fiát.

– Vigyem a táskádat?

– Nem kell, elbírom.

– Anyád nem tudott eljönni. Szeretett volna elkészülni a főzéssel, mire megérkezel. Valami olyasmit készít, ami nem fő meg magától. Hisz' ismered.

– Semmi baj – felelte Lukas.

Apja elindult.

– Ott áll a kocsi – mutatott az egyik irányba, de Lukas nem látta, csak amikor az apja már leeresztette a kezét. – Biztos, hogy elbírod azt a bőröndöt?

Lukas bólintott. A kerekek csikorogtak a kavicsokon.

– Ez ilyen négykerekű fajta? – érdeklődött Arthur.

– Aha.

– Nem szabad ilyet venni. Eva és Bengt szerint legalábbis. Eva is vett egyet az Ekohallenben. Méghozzá nem valami vacakot, hanem egy drágábbat, valamilyen márkásat. Mégis rögtön kiesett a kereke. Persze nem az összes, de elég, ha csak egy esik ki, már nem ér egy fabatkát sem az egész.

Lukas hunyorgott a napfényben, míg megkerülték az állomás épületét. Előttük magasodott a Szentháromság-templom. Itt keresztelték meg Lukast és a nővérét, itt konfirmáltak mindketten, és a szüleik is itt

tartották az esküvőjüket.

– Itt is vagyunk – jelentette ki az apja, a tőlük pár méternyire álló autó felé biccentve. – Tudod, itt most mindent átépítenek. Az Utazási Központot lebontják, de erről már meséltem, nem? Tiszta őrültség, most majd a vonatok mellett lesz minden. Korábban is átgondolhatták volna, hiszen még húsz éve sincs, hogy felépítették.

Arthur hangjából sütött a felindultság. Haragudott a szerencsétlenkedő helyi politikusokra, és azok meggondolatlan döntéseire. Az efféle dolgok Lukasra szinte soha nem gyakoroltak különösebb hatást. Arthur megnyomta a távirányító gombját, és kinyíltak az ajtók. Lukas felnyitotta a csomagtartót, és behajította a csomagját. Arthur beült a volán mögé, majd beindította a motort. Amint Lukas becsatolta a biztonsági övét, már gurult is velük az autó.

– Na, milyen érzés?

Lukas töprengett, bizonytalan volt benne, milyen válasszal lenne elégedett az apja.

– Megnyugtató – mondta végül. – Hiszen nemrég találkoztunk utoljára.

És megpróbált mosolyogni hozzá.

– Hát, ami igaz, az igaz, gyakran találkozunk – felelte Arthur. – De sohasem itt. Vagyis nem soha, hiszen most itt vagy. És ez a fontos.

Ez volt a fontos. Talán. Lukas nem tudta eldönteni. Mert nem a szüleivel szakította meg a kapcsolatát, hanem a szülővárosával. Képtelen lett volna tovább ott maradni. Túlságosan nagy traumát kellett ott átélnie, ahogy a pszichológus már az elején megmondta. Ha ad egy kis időt magának, egyszer csak vágyni fog majd utána. De csak teltek-múltak az évek, és ő nem érezte a vágyat. Sőt, ellenkezőleg. Halálosan rettegett minden olyasmitől, ami esetleg a tudomására juthat, amikor ismét hazatér.

A légzésére összpontosított. Ha egyszerre csak egyvalamivel foglalkozik, és nem azokkal a nagy kérdésekkel, amelyek könnyedén maguk alá temethetik őt, minden rendben lesz.

Arthur megállás nélkül beszélt. Azokról a helyekről, amelyek mellett elhaladtak, és olyan emberekről, akik valamilyen kapcsolatban álltak ezekkel a helyekkel.

– Meséltem már, hogy Nilsson roncstelepe tavasszal becsődölt? De hát várható volt. Amilyen életet élt. Mindig többet költött, mint amennyit megengedhetett magának, meg aztán ott voltak a sötét ügyletei is. El tudod képzelni, hogy valaki veszi magának a bátorságot, és nem fizet adót? Nem mintha úgy vélném, hogy ebben az országban normális mértékű adókat vetnek ki, eszemben sincs. De ettől még tartania kell magát az embernek a közösségi lét szabályaihoz. Máskülönben itt is tiszta Amerika lenne. Tudod, fejetlenség és miegymás.

Arthur Lukast figyelte, majd hirtelen felkacagott.

– Képzeld, mi volt múltkor is a Domus éttermében. Áramszünet volt, és a halfagyasztó egy egész éjszakán át olvadozott. Ők meg, ahelyett hogy egyszerűen kivágták volna az egészet a kukába, eladták, és sokan megbetegedtek tőle. Bár, azt gondolom, az embernek saját felelőssége is van az ilyesmiben. Ha bűzlik a hal, talán nem kéne megenni.

Lukas fél füllel hallgatta az apját. Túlságosan lefoglalta az, hogy próbált mindent befogadni, ami körülvette őt. A házakat és más épületeket, a

parkokat, amelyekben még gyerekkorában szaladgált, s mindent, ami mellett elhaladtak. Érezte, hogy a válla kissé elernyed. Mintha az autó egyfajta védőpáncél lett volna a valóság elől, amely felé viharosan száguldott. A kocsiban biztonságban érezte magát.

De végül közeledtek a szülői ház felé. Lukasnak megfagyott a vér az ereiben, amikor a jármű balra kanyarodott, és végiggördült annak az utcának a házai előtt, amelyben egész gyerekkorát töltötte. A kulltorpi Rödaledsvägenen. Egykor ez jelentette számára az egész világot, most azonban annyira idegennek tűnt. Bizonyára az apja is észrevette a változást, mert elhallgatott. Túl erősen markolta a kormánykereket, és gyakran pislogott. Amikor végül lefékeztek Lukas szüleinek házánál, mindketten lélegzet-visszafojtva vártak. Egyikük sem szólalt meg, mialatt Arthur felállt a kocsival a felhajtóra, és leállította a motort.

Fáradtan felsóhajtott, a könnyeivel küszködve, majd kinyitotta az autó ajtaját.

– Anyád és én is kimondhatatlanul vártunk erre a napra – szólalt meg végül.

Lukas nem tudta, mit feleljen. Tudta, hogy várták. És azt is, hogy eljárt felettük az idő. Ideje volt hazatérnie. Nem volt ebben semmi különös. Ugyanakkor majd' szétvetette az aggodalom. Vajon mit fognak gondolni róla az emberek? A szomszédok? Meg a régi osztálytársai, akikkel bármikor összefuthat?

Zúgott a füle. Lassan az apja után indult az ajtó felé.

Valaki figyelte őket.

Követte minden lépésüket.

Rossz ötlet volt, gondolta Lukas.

De nem volt más választásom.

Ragaszkodott az utóbbi gondolatához, és próbálta lerázni magáról azt az érzést, hogy figyelik.

Talán mégiscsak menni fog. Muszáj lesz. Ha sikerül minden emléket távol tartania magától. És ha nem hagyja, hogy az a gyanú, amelyet kimondani sem szabad, a felszínre kerüljön.

És ha több fa nem lobban lángra.

3

Először azt hitte, rosszul lát. Ez már csak így van. Az évek múlásával romlott a látása, elhomályosodott előtte a kép. Egyre-másra jöttek a nyavalyák. A látásromlás, a köszvény, a magas vérnyomás és a kopaszodás. Fiatal korában azt hitte, az ember nyolcvanévesen öregszik meg. Most még csak hatvankettő volt, de már másképp látta a dolgot.

Gunnar a kertjében állva grillezett. Megállt benne az ütő, amikor egy sötét, rövid hajú, harminc év körüli férfit látott kiszállni Arthur Wallin kocsijából az utca túloldalán. Ez lehetetlen. Egyszerűen képtelenség!

És a jelek szerint mégis lehetséges volt.

Úgy meglepődött, hogy még a grillnyársakat is leejtette a fűbe.

Lukas?

Ennyi év után?!

– Alice – szólalt meg.

Ha túl hangosan kiált, Arthur és Lukas is meghallotta volna. Így viszont olyan halkan beszélt, hogy kizárt, hogy a házban tartózkodó felesége meghallja a nyitott teraszajtón át.

Hagyta a fűben heverő grillnyársakat, és inkább a szemével követte Arthur és a fiatal férfi rövid sétáját az autótól a bejáratig. Ha addig nem volt biztos benne, kit lát, azzá vált, mikor az ajtó kitárult, és ő meglátta a kilépő Rosie-t. Amint a nő sírva fakadt, muszáj volt elfordítania a fejét. Az egész jelenet nem tartott tovább egy percnél. A társaság eltűnt az ajtó mögött, amely bezárult mögöttük.

– Gunnar, odaégeted a húst!

Alice egy tál krumplisalátával a kezében lépett ki az ajtón. Gunnar ügyetlenkedve hajolt le és szedte fel a nyársakat. Cseppet sem kapkodva megpiszkálta a kissé túlpirult hússzeleteket.

Ez igazságtalanság! – gondolta. Akkor is az volt, és most is az.

Alice odalépett, szorosan mellé, karba tett kézzel. Úgy hasonlított Gunnar anyjára, hogy a férfi máskor elnevette volna magát rajta. Az imént átéltek után azonban semmi kedve nem volt hozzá.

– Hiszen te holtsápadt vagy!

A nő felemelte a kezét és megragadta a férfit, talán, hogy megbizonyosodjon felőle, valóban életben van-e. Már két ízben volt szemtanúja, hogy a férje szívrohamot kapott. Ám Gunnar kiszabadult a szorításából, és levette a húsokat a grillrácsról. Kissé remegett a keze, mikor a pléhtányérokra helyezte őket. Némasága megrémítette az asszonyt.

– Mondj már valamit!

A nő ismét kézen fogta, és Gunnar ezúttal hagyta. Muszáj volt nagy levegőt vennie, mielőtt képes lett volna elmondani neki, amit el kellett.

– Hazajött, Alice.

A nő a homlokát ráncolta.

– Kicsoda? Ki jött haza?

Láthatóan aggódott Gunnar egészségi állapota miatt.

A férfi a húsostállal az asztal felé indult. Míg válaszolt, nem bírt Alice szemébe nézni.

– Lukas. Itt van, Alice, Arthurnál és Rosie-nál!

Majd odébb lépett a hús mellől, és lerogyott az egyik székre. Alice ezzel szemben egy tapodtat sem mozdult. Gunnar erőt vett magán, és ránézett. Most rajta volt a sor az aggódásban.

– Fel nem foghatom! Képtelen vagyok elhinni! – mondogatta.

– De hát mit nem tudsz felfogni ezen? – kérdezte óvatosan a felesége.

Hangja rekedt volt, az arca pedig falfehér. Tekintete szilárd, de elgyötört. Mint akkor, tizenegy évvel korábban, és azóta is folyamatosan. Lassú léptekkel eltávolodott az asztaltól és a férfitól. Hátat fordítva neki, megállt a fűben. Férje továbbra is a széken ült, nem bírt felállni. A zöld növények közt hirtelen rátört a bezártság érzése. Túl magasra nőttek a rózsabokrok, vajon eddig miért nem vette ezt észre? A ribizlibokrokról már nem is beszélve. Minden águkról piros bogyók csüngtek lefelé. Hamarosan le kell szüretelni, majd szörpöt és lekvárt főzni belőle.

Alice válla rángatózott sírás közben. Gunnar elkeseredetten próbálta visszaterelni gondolatait a

ribizli köré. Ribizli, szörp, lekvár. De mintha egy síkos szappant tartott volna a kezében. Egy pillanattal később fel kellett adnia az ellenállást. Ő is sírva fakadt.

Még mindig hosszúak és világosak voltak az esték. Nem olyanok, mint júniusban, de az év többi hónapjához képest azok voltak. Az esti szürkületből nem lett semmi. Világosnak túl sötét volt, sötétségnek meg túl világos. Kristianstad városát egy dán király alapította. Senki sem tudhatja, ő milyen véleménnyel volt a sötétségről és a világosságról. Az azonban ismeretes, hogy jó stratéga volt. IV. Keresztélynek hívták, és új városával nagyratörő tervei voltak. Fontos volt biztosítani a védelmét, hisz' komoly védőbástyát jelentett a gonosz martalócok ellen. Így azután körbeépíttette a várost bástyákkal és várárkokkal, és elég erős erődítményt húzatott fel ahhoz, hogy bármilyen ellenségnek képes legyen ellenállni.

De – gondolt bele Gunnar keserűen –, arra nem gondolt, hogy az ellenség esetleg a bástyák és várárkok innenső oldalán bukkan majd fel.

Egy időben Gunnar több dologtól is rettegett. Apróságoktól is hevesebben kezdett verni a szíve, és izzadság folyt végig a testén. De ez már régen történt. Mostanra egyszerűen nem maradt olyan észszerű terület, ahová a félelmei beférkőzhettek volna. Azóta, hogy megtörtént a legeslegrosszabb, ami történhetett. De mindennek már tizenegy éve. Tizenegy éve immunissá vált a félelemmel szemben. Gunnar olykor úgy érezte, Arthur és Rosie helyzete minden bizonnyal más. Hiszen ők élve kapták vissza a gyermeküket. Ők csak belekóstoltak a rettegésbe, de nem kellett egész hátralevő életüket egy rémálomban leélniük. Aki ilyesmit átélt, annak még jobban kellene rettegnie, nem pedig kevésbé. Mert neki még van veszítenivalója.

Gunnar egymagában ült a teraszon. A grillsütőt kikapcsolták, a szenet pedig kihajították belőle. Gunnar a húst is kidobta, mivel rá sem bírtak nézni. Fél tíz felé járt már az idő, és ő tisztában volt vele, hogy néhány órába beletelik még, amíg el tud majd aludni. Azt viszont nem tudta, hová tűnhetett Alice. Lehet, hogy már lefeküdt.

Ha leült, nem látta Wallinék házát. Útját állta a

sövény. Ez a tény egy kicsit megnyugtatta. Így legalább nem tudta, mit csinálnak azok odaát. Talán a konyhában ülnek és esznek. Jól érzik magukat együtt. Ha felkapcsolják a lámpát az asztal fölött, az ablakon át akár még látni is lehet őket. Habár nyilván ők is úgy csinálják, mint bárki más. A nyári melegben odakint esznek. A szúnyogok és egyéb szarságok mellett, amelyeket télen nem kell elviselniük. Isten a megmondhatója, mennyire megtanulta Gunnar gyűlölni ezt az átkozott nyarat. Az őszt és a telet még csak-csak elviselte valahogy. De amikor elérkezett a tavasz, már kezdte rosszul érezni magát.

Gunnar végigsimított a szék kemény karfáján. Az ősz még mindig csak illúziónak tűnt, túlságosan távoli volt. Addig még vagy tucatszor le kell nyírni a füvet, tízszer leszedni a bogyós gyümölcsöket, és számtalan este grillezni kell majd a szabadban. És most még ráadásul Lukas is hazatért, mint valami múltbéli démon. Gunnar annyira nem örült neki, hogy még haragudott is magára emiatt. Vajon ha biztos lehetett volna abban, hogy felelősségrevonás nélkül megússza, képes lett volna átmenni az utca

túloldalára és agyonütni Lukast, Rosie és Arthur szeme láttára?

Nem is tudom, morfondírozott Gunnar. Tényleg nem.

– Helló, Gunnar!

A hang hallatán összerezzent. Egy magas alak bukkant elő a ház sarka mögül.

– Bocsánat, hogy csak így betolakodtam, nagyon kínosnak érzem. De csengettem, és senki nem nyitott ajtót.

Gunnar csak most látta meg, hogy ki az. Egy szempillantás alatt talpra ugrott, és kezet nyújtott.

– Ne haragudj, David, egészen elfeledkeztem róla, hogy jössz.

– Semmi baj. Tudom, hogy később érkeztem, mint ahogy megbeszéltük, de Jönköpingnél lerobbant a kocsink.

– Jönköpingnél? Felhívhattál volna, hogy segítsek.

Valósággal kibuktak a száján e szavak. Egy autóút Jönköpingbe az egész estéjét megváltoztatta volna. Elkerülhette volna ezt az egész tortúrát egy időre,

legalább kapott volna egy kis haladékot. Mert Gunnar nem volt annyira ostoba, hogy ne tudja, ha Lukas tíz év után először tért haza, bizonyára marad egy ideig. Előbb vagy utóbb biztos egymásba futnak.

David felkacagott.

– Gunnar, semmi szükség rá, hogy kétszáz kilométert vezessen, csak mert összetalálkoztam egy vaddisznóval.

– Vaddisznóval? Na de...

– Semmi komoly. Csak egy kis gézengúz. Szóval tulajdonképpen nem is a kocsival volt gond. Hanem inkább a szememmel.

Ismét elnevette magát. Azzal a széles, lefegyverző mosollyal, amelyet Fanny annyira szeretett.

– Kellemes este van – mondta David. – Megértem, hogy idekint ül a kertben és élvezi.

Gunnar akaratlanul is, szárazon felnevetett. Olyan távol állt az élvezetektől, hogy az már-már nevetséges volt.

– És hol van Alice? Ébren van még?

Gunnar elkomorult.

– Azt hiszem, már lefeküdt. Kérsz valamit? Egy whiskyt esetleg?

– Köszönöm, de talán majd valamelyik másik este. Anna odahaza vár. A lépcsőn kuporog, mint egy izgatott kisgyerek. A legjobb, ha máris viszem a kulcsot, hogy be tudjam engedni a házba.

Na igen, a kulcs. A Prostens väg és a Pastorsvägen kereszteződésében álló régi paplaké. Amelyet David és a barátnője, Anna vásárolt meg, és a nyáron tervezték kitatarozni. De persze nem egyedül csinálják majd az egészet. Amint az üzlet megköttetett, Gunnar kapta meg a kulcsokat, és azóta több alkalommal is beengedte a munkásokat, hogy mire az ifjú pár beköltözik, már legyen egy használható fürdőszobájuk.

– Rögtön kihozom – felelte Gunnar, majd bement a házba.

David automatikusan követte. Mintha még mindig az a kisgyerek lenne, aki együtt játszott Fannyval.

– Átfestették az előszobát? – kérdezte David.

Gunnar körülnézett.

– Igen, idén tavasszal – válaszolta.

Kinyitotta a kulcsszekrényt, és kivette belőle David kulcsát. Megesett olykor, hogy David meglátogatta, de nem túl gyakran. Nem sok dolga akadt Kristianstadban, arra meg még kevesebb oka volt, hogy csak úgy meglátogassa Gunnart és Alice-t.

Gunnar becsukta a szekrény ajtaját, és ünnepélyesen átnyújtotta a kulcsot Davidnak.

– Tessék. És ha valamelyik este jobban ráérsz, gyere csak át és csevegjünk egyet, mindenféléről.

– Persze, megígérem. És minden segítséget köszönök.

A kertben kézfogással búcsúztak el egymástól.

– Még egyszer köszönöm – mondta David.

Gunnar kissé esetlenül veregette meg a vállát.

– Nincs mit – felelte.

Ezután David sarkon fordult és indulni készült, ám hirtelen megfagyott a vér az ereiben, és tátva maradt szájjal megtorpant. Gunnar, anélkül hogy akár csak egy centiméternyire is elfordította volna a fejét, már tudta, hogy mit, vagyis inkább, hogy *kit* látott.

– Csak nem... – nyögte ki David, de azután

meggondolta magát.

Vetett egy pillantást Gunnarra, majd erőltetett mosollyal így folytatta:

– Á, nem érdekes. Most már tényleg mennem kell.

– Ma érkezett – motyogta Gunnar. – Ne kérdezd, minek. Egyszer csak itt termett.

David végigsimított borostás állán. Gunnar belátta, hogy bármennyit is öregedett David az évek során, számára mindig az a kissrác marad, aki a kerti slaggal üldözte Fannyt a nyári hőségben.

– Úgy hallottam, azóta nem járt a városban, tudja, amióta *az a bizonyos dolog* történt – bökte ki végül David.

– Így igaz – hagyta annyiban Gunnar.

– Tíz éve. Akkor vajon most mi keresnivalója lehet itt? Nem mintha számítana valamit, már úgy értem, oda megy, ahová akar. De nem tudja véletlenül, miért jött vissza éppen most?

Gunnar sóhajtva széttárta a karját. Most már nem bírta megállni, hogy ne nézzen a szemközti házra. A kivilágított konyhaablakon át látta Lukast és az anyját. Épp mosogattak. Annyira hétköznapi

jelenet volt, hogy nézni is fájt. Mit nem adott volna érte ő, hogy ismét Fanny lépteit hallja a házban? Legalább egyetlenegyszer.

– Nem tartjátok egymással a kapcsolatot? – kérdezte Gunnar a szomszéd ház felé biccentve.

– Nem – felelte David. – Az érettségi vizsgánkat megelőző héten veszett nyoma. Azóta nem láttam.

– De hiszen barátok voltatok. Te meg ő. És Fanny.

David nem tudta, mit feleljen erre.

– Hát igen. Így volt. De minden megváltozott, amikor…

Megköszörülte a torkát, és a kulcsot dobálta a tenyerében, mintha el akarta volna hajítani a nyári éjszakába.

– A francba – suttogta. – Ne haragudjon, Gunnar. De ez sosem javul már. Nem lesz könnyebb.

– Semmi baj. Alice és én már beletörődtünk, hogy soha többé nem lesz számunkra megnyugvás. Nem lesz jobb. Legalábbis nem úgy igazán, mint azelőtt volt.

David odapillantott a házra, amelynek ablakában a gyerekkori barátját látta.

– Beszélt már vele?

Gunnar meglepetten nézett rá.

– Nem. Őszintén szólva nem is tudom, mit mondhatnék neki. De ha ő át akar jönni, hát…

Akkor mi lesz? Ha Lukas akár csak a kettejük háza közti senkiföldjére beteszi a lábát, Gunnar és Alice elveszíti a józan eszét.

David kissé habozott, de végül vette a bátorságot, és kimondta, ami szerinte a leghelyesebb volt az adott helyzetben.

– Tudja, Gunnar, végül is nem az ő hibája volt. Nem tehet róla, hogy ő volt az, aki visszatért, és nem Fanny. Hogy ő maradt életben.

Gunnarban olyan erős düh tombolt, hogy érezte, valósággal szétveti a testét. Hogyan is bújhat meg ekkora erő és energia olyan szavakban és kifejezésekben, melyek nem bántó célzatúak, mégis fájnak?

– Te semmit sem tudsz erről. Semmit – jelentette ki Gunnar.

David már szólásra nyitotta a száját, de Gunnar sötét pillantása csendre intette.

– Most már megyek, Anna vár. De még egyszer köszönöm. És hamarosan beszélünk.

Majd eltűnt, és Gunnar egyedül maradt a kertben, ahol a különféle árnyak és rossz emlékek nem hagyták nyugodni. A rég nem érzett dühtől valósággal remegett. Lukas nem hagyhatja el a várost, amíg el nem meséli, mi történt vele tíz évvel korábban!

4

Enyhe volt az este, de odabent hideg volt, és Annának elő kellett vennie egy kardigánt az egyik bőröndből. A bútorok csak pár nap múlva érkeznek meg. Addig vékony matracokon fekszenek majd a földön. Mint a csóró egyetemisták.

– Nincs itt fura szag? – kérdezte Davidtól.

A férfi egy sámlin ülve próbált meg kinyitni egy üveg bort.

– Várj csak, amíg kicsit kiszellőztetünk – nyugtatgatta a férfi. – Utána sokkal jobb lesz.

– Ez valami más – felelte Anna, és leült vele szemben a kemény parkettára.

Majd ha felcsiszolják és lelakkozzák, szép lesz az is. Eleinte túl világos lesz, de a napfény idővel megérleli. Pár éven belül mustársárgává válik, és meghittebb hangulatot áraszt. A sötét, textilhatású

tapétára elég volt egy pillantást vetnie, és máris elfintorodott. Fehér falakkal tágasabbnak tűnne a ház.

– Először át kell festetnünk. Megbolondulok ebben a sötétben – jelentette ki Anna.

A borosüveg dugója egy pukkanással megadta magát, és a dugóhúzóval együtt kiugrott az üvegből.

– Na végre – örült meg David.

Egész úton Stockholmból tele volt élettel és energiával. Még akkor sem húzta fel magát, amikor Jönköpingnél elgázolta azt a vaddisznót.

Azzal viccelődött, hogy be kellene gyömöszölnie a malackát a kofferba, de Anna ezt nem találta jó ötletnek. Mindenekelőtt azért, mert az autó már így is túlságosan meg volt pakolva. Anna félresöpörte hosszú haját, és Davidot figyelte. A férfi most valahogy másmilyen volt. Kevésbé energikus. Mióta visszajött hozzá a kulccsal, valahogy rosszkedvűnek és komornak látszott.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte a nő.

David válasz nélkül felállt.

– Hová is tettük azokat a műanyag poharakat? –

tudakolta.

– Ide.

Anna átnyújtotta neki a poharakat, és megvárta, míg David kitölti a bort. Majd győzedelmesen előásta a sajtot a mellette heverő reklámszatyorból.

– Ta-dam! – kiáltott fel felmutatva a szarvasgombás brie sajtdarabot.

Ám David még attól sem került extázisba, hogy meglátta a kedvenc sajtját.

– Remek – mondta, és visszafogott mosolya inkább ijesztő volt, mintsem megnyugtató.

Koccintottak, majd felhörpintették a bort. Anna gyorsan lenyelte. A válla megfeszült, és belefájdult a nyaka. Egy kis bor talán majd megnyugtatja. Észrevette, hogy David a hasát fürkészi, és tudta, hogy fejben azt számolja, hány pohárral hajt fel a nő. Azt mondta, megárthat a gyereknek. Amíg az ember nem iszik többet heti két pohárnál, addig nincs baj. Erre a megállapításra jutottak Nagy-Britanniában és Kanadában is, és Annának ennyi elég volt.

Letette a műanyag poharat, nehogy túl gyorsan hörpintse fel a tartalmát.

– Miért nem akarod elmondani, mi történt? – kérdezte.

Karját felhúzott térdén nyugtatta, és várta a férfi válaszát. Ez már amolyan rituálé volt náluk, amit a nő mostanra tökélyre fejlesztett. Valahányszor David arca elkomorult, Anna próbálta győzködni. Előbb vagy utóbb úgyis beszélni fog.

– A jelek szerint nem mi vagyunk az egyetlen visszatérők a mai estén – magyarázta David.

– Valóban?

– Lukas is ma érkezett haza.

Anna hirtelen lemerevedett.

– Örökre?

– Nem, azt nem hiszem. Bizonyára látogatóba jött. Rosie-hoz és Arthurhoz.

David felállt, és nyugtalanul járkált körbe a szobában. Úgy tűnt, mintha a sötét falak bármelyik pillanatban ráomolhattak volna. A padlódeszkák recsegtek a lába alatt.

Annának muszáj volt még többet innia. Sietve nyelte a kortyokat.

Itt nem vagyunk biztonságban, gondolta. A ház élve eltemet minket.

Beleremegett a gondolatba, és erőt kellett vennie magán, hogy képes legyen mosolyogni a saját démonain.

– Szerintem is úgy van, ahogy gondolod. Azért jött, hogy meglátogassa a szüleit. Mi ebben a különös?

Azt nem tette hozzá, hogy őt magát is zavarja, hogy Lukas a közelükben tartózkodik, mindössze pár száz méternyire tőlük. Pedig rá is a frászt hozta. Lukas visszatérésével nem számoltak.

– Azt hiszem, semmi – vágta rá David. – Csak épp annyi mindent felkavar a jelenlétével. Olyasmiket, amiket mások szeretnének elfelejteni. És miért épp most bukkant fel? Azt mondják, az eset óta nem járt itt.

Anna eltöprengett ezen. Szeretett volna végre megnyugodni.

– Történnek olykor különös dolgok – magyarázta bizonytalanul. – Hiszen korábban mindketten Stockholmban laktatok. Az is csak egy fura véletlen egybeesés.

Bár, őszintén szólva ezt ő maga sem hitte. Hiszen Stockholm hatalmas város, össze sem hasonlítható

Kristianstaddal.

A helyiség túloldalán, a padlón egy nagy pók bukkant fel, és Anna még jobban összehúzta magát.

– David, légyszi'!

A férfi erre megfogott egy újságot, és Anna szeme láttára csapta agyon vele a jószágot.

– Köszi! – könnyebbült meg Anna, miközben David felszedte a pók maradványait, és elindult vele a fürdőszoba felé.

– Valamit kezdened kellene már a pókfóbiáddal – mondta a nőnek.

– Ez nem fóbia – vágta rá Anna, kissé túl gyorsan. – Akkor nem lettem volna olyan nyugodt az előbb. Tudod, hogy viselkedik a barátnőm, Karin, amikor pókot lát? Összevissza rohangál, üvölt és kapkodja a levegőt. Én nem csinálok ilyeneket... David, mi az?

David megjelent az ajtóban, és hosszú léptekkel odament a hátrafelé néző hatalmas ablakokhoz. Megállt közvetlenül az ablaknál, és kifelé bámult a sötét éjszakába. Haja kócos volt, és a homlokát ráncolta. Anna talpra ugrott, és a háta mögé állt.

– Mit nézel? – kérdezte, megérintve David karját.

A férfi először nem is válaszolt, csak nézte tovább

a gazos kertet. A díszes bokrok és a buja lombozatú fák az előző tulajdonos állítása szerint roskadozni fognak a gyümölcsök alatt.

David felsóhajtott, és átölelte Annát.

– Á, csak mintha láttam volna valamit.

– Valamit vagy valakit?

– Nem tudom.

A férfi visszaült a padlóra, de Anna ott maradt. Feltámadt a szél, és az egyik fa ágai az ablakot csapkodták.

– Jaj, ne már! Senki sincs odakint, csak rosszul láttam – jelentette ki David.

Anna a nyakláncával babrált, és még egyszer, utoljára kinézett a kertbe. Ameddig csak ellátott, semmi mozgást nem észlelt. Legalábbis semmi olyat, amit ne okozhatott volna a szél.

– Gunnart nagyon érzékenyen érintette – jegyezte meg David, miközben Anna odalépett hozzá és leült mellé. – Nem repesett a boldogságtól, hogy Lukas visszatért.

Anna a férfi vállára hajtotta a fejét, ő pedig ujjaival beletúrt a nő hajába. A közelség mindkettejük számára fontos volt.

– De hát érthető, ha érzékenyen érinti – fojtott el egy ásítást Anna. – Nyilván egy csomó emléket ébresztett fel benne.

– Igen, de nem emiatt. Már-már az a benyomásom támadt, hogy Lukast hibáztatja.

Anna kihúzta magát.

– Miért?

David a borosüvegért nyúlt, és a címkéjét babrálta.

– Szerintem haragszik rá, amiért nem emlékszik semmire. Mert olyan súlyos fejsérüléseket szenvedett. Persze ez elég nagy csalódás lehetett neki. Gunnar azt hiszi, ha emlékezne, talán megtalálhatnák Fannyt. És megtudhatnák, mi történt vele.

Anna kitért a férfi pillantása elől. Ő nem hitte, hogy Alice és Gunnar valóban tudni szeretné, mi történt a lányukkal. Lukas tűnt el utolsóként, és ő volt az egyetlen, aki visszatért. Fanny volt a második, ő szinte napra pontosan egy évvel Lukas előtt tűnt el. Az első nőnek, Lydiának pedig még egy évvel korábban veszett nyoma.

Anna megpróbált nem rágondolni.

– Hát nem fogják fel, hogy Fanny ugyanazon ment keresztül, amin Lukas? – vágta rá. – Hiszen az újságokban sokat írtak erről.

Mármint Lukas fejsérüléseiről.

Meg a különös mintájú vágásokról a testén.

És a belső szerveit érintő roncsolásokról.

David megvonta a vállát, és a borral teli pohár után nyúlt.

– De, talán igen. De tudod, az emberek bizonyosságot akarnak. És a jelek szerint ők ezt még nem kapták meg. Hiszen még a holttestet sem találták meg, hogy legalább eltemethessék.

Bárcsak hamar megérkeznének a bútorok, hogy igazán berendezkedhessenek a házban! Anna összekuporodott David mellkasán, és végigsimított saját hasán. Nemsokára már látszania kell.

– Ha nem lesz jó itt lakni, ugye visszaköltözünk Stockholmba? – kérdezte. – Ebben állapodtunk meg, nem igaz?

David átölelte.

– Minden rendben lesz, Anna. Jól fogjuk itt érezni magunkat.

– Sosem találták meg az elkövetőt – vetette ellen

Anna. – Ez nyilván azt jelenti, hogy még mindig keresik.

– Nem hiszem, mivel többen nem tűntek el azóta. Hagyd már ezt! Mindenki szerint régi és eltemetett história.

Régi és eltemetett.

Milyen precízen fejezte ki magát.

Pedig nem az, gondolta Anna. Hiszen itt történt. A mi városrészünkben.

Pontosan a környékünkön.

Elhatalmasodott rajta a kétely, és kibillentette az egyensúlyából. Ráadásul három nem fogadott hívása is érkezett az anyjától. Amíg David elment a kulcsokért, ő meghallgatta az egyik üzenetet, amelyet az anyja hagyott neki. Kétségbeesett volt a hangja.

– Anna, hallom, hogy elköltöztetek Stockholmból. Drágám, ugye nem sodort bele megint mindenféle undorító dologba? Csak hívj, és én odamegyek érted. Bárhol legyél is.

Anna önkéntelenül is felhúzta magát. Miért nem tudja végre békén hagyni az anyja? Minek áskálódik folyton David ellen? Olyan rossz véleménnyel van

róla. Ez nem normális dolog, hogy ennyire üldözési mániája van.

Hiszen semmit sem csinálunk, gondolta Anna. Csak itt üldögélünk, borozgatunk és sajtot eszünk.

Az anyjával kapcsolatos gondolatait sikerült ugyan elhessegetnie, egy másik azonban annál mélyebben gyökeret eresztett belé, és megrémítette. Mert Annának az volt a véleménye, hogy David téved. Az emberek egyáltalán nem felejtenek.

Sőt, ellenkezőleg.

Jóval több mindenre emlékeznek, mint kellene.

5

Az utca végtelenül hosszúnak tűnt, Lukas félelme pedig határtalannak. Bárki, akivel összefutott, potenciális emberrabló lehetett, hiszen nem emlékezett az elkövető arcára. Akárki, aki a közelébe férkőzött, életveszélyessé válhatott számára. A kirakodóvásár a Stora torgtól egészen a Lilla torgig tartott. A sétálóutcában minden üzlettulajdonos kiállított egy kis standot a saját üzlete elé, és a palacsintasütőtől a gumicsizmáig mindent lehetett kapni. Rosie, az anyja bizalmasan karon ragadta, és lassan végigsétáltak az utcán. Lukas szigorúan a túlélésre koncentrált.

– Ez itt – mutatott Rosie egy elektromos dugóhúzót Lukasnak – máskor négyszáz koronába kerül. Ma viszont csak kilencvenkilencbe. Ez hihetetlen! Azt hiszem, veszek egyet Amandának

ajándékba karácsonyra.

Lukas nehezen értelmezhető mozdulatot tett a karjával.

– Ha erre van szükséged, csapj le rá. Én megvárlak a téren.

A Lilla torg felé biccentett, és már indult is, miközben Rosie kifizette a megszerzett kincs árát. Lukasnak fogalma sem volt róla, vajon a nővére, Amanda tényleg örülni fog-e a dugóhúzónak. Tulajdonképpen az volt a leghőbb vágya, hogy hazamenjenek. Vissza a szülői házba, a saját kertjük védő ölelésébe. Pucérnak érezte magát, ahogy végigsétált a városon. Talán csak képzelődött, de úgy érezte, mintha mindenki őt bámulná.

A Lilla torgon álló cukrászda szuper áron kínálta a „fagylaltbombáját". A sor egészen a sarki ruhaüzletig kígyózott. De Lukas a közelébe sem ment, inkább megállt a régi banképület árnyékában. Egy szélesen mosolygó gyerekekből álló zenekar masírozott végig a Cardellsgatan felől.

A semmiből bukkantak elő hirtelen. Egyszer csak ott termettek előtte, alig tízméternyire tőle. Gunnar és Alice. Fanny szülei. Lukas szíve, amely már addig

is hevesen dobogott, majd' kiugrott a helyéről. Amennyire a szüleitől tudta, Gunnarék gyűlölték őt. A Lukas elköltözése utáni első években Fanny apja szinte napi szinten zaklatta Arthurt. A legkevésbé sem volt tekintettel arra, milyen bánatot és traumát kellett Lukas szüleinek feldolgoznia. Arthur elmesélte neki, hogy Gunnar a felhajtójukon állva azt ordította:

– Hiszen a ti fiatok visszajött! Már hogy a francba sajnálnálak titeket? A ti gyereketek hazatért!

Eltartott egy ideig, mire rájöttek, mi vezérli Gunnart a puszta féltékenységen kívül. Lukas emlékezetkiesését nem bírta megbocsátani. Ez dühítette fel annyira.

Lukas keze ökölbe szorult a zsebében. Ha tudnák, mennyire szerette volna ő maga is visszakapni az akkori emlékeit. A gimnáziumban töltött utolsó év teljesen kiesett a fejéből. Olyan maradandó sérüléseket szerzett, amelyekkel kénytelen volt leélni a hátralevő életét. Számos tekintetben azonban szerencséje volt. Abban is, hogy egyáltalán életben maradt. A memóriája többi része pedig érintetlen maradt vagy legalábbis helyreállítható

volt. Amikor a hozzá közel álló személyek olyasmiket kérdeztek tőle, mint: „Emlékszel, amikor…” – általában fel tudta idézni az említett eseményt. De nem ez volt a lényeg. Számára az volt a fontos, amit soha többé nem kapott vissza. És emiatt veszítette el a biztonságérzetét. Hiszen az, aki őt bántalmazta, még mindig szabadlábon volt.

A félelem hullámokban tört rá. Szemével Gunnart és Alice-t kereste, de már nem látta őket. Életben maradt. Akkor. De a legjobban az a tudat nyomasztotta, hogy nem tudta, ki volt a tettes. Ez ugyanis olyan gyanút ébresztett benne, amelyet képtelen volt elhessegetni magától, pedig elszántan próbálkozott vele.

Nem emlékezett rá, hogyan történt az egész.

Vajon ő csak az egyik áldozat volt?

Vagy inkább az egyik elkövető?

Amikor aztán a városközpont felett beborult az ég, Rosie-nak végre elege lett a kirakodóvásárból, és haza akart menni a kerékpárján. Ám a felhők megérkeztével Lukas végre megnyugodott.

– Én még maradnék egy kicsit – mondta az

anyjának, amikor a kerékpárok mellett álltak.

Rosie meglepetten nézett rá.

– Hát persze, ha szeretnél. Nem sietek, nincs semmi dolgom. Csak éppen úgy tűnik, esni fog, és a hajam mindig szörnyen néz ki, ha elázom.

Lukas felkacagott. Még ha háború törne ki, az anyja akkor sem feledkezne meg a frizurájáról.

– Szeretnék egyedül maradni – magyarázta.

Rosie megmerevedett.

– Mit akarsz tenni?

– Csak szétnézek.

– Nem tetszik nekem, hogy te itt egyedül mászkálsz és közben mindenféle ostobaságra gondolsz.

Tehát nem tudta, hogy Lukas már eddig is ezt tette. Éjjel-nappal, mindig.

– Itt megvárlak. Majd veszek addig egy esernyőt.

– Elég lesz már. Kerekezz haza, apa már biztosan vár.

Anyja bizonytalanul rámosolygott, és a lakat kulcsát kezdte keresgélni a táskájában. A kormányra akasztott szatyrok ide-oda lengedeztek.

– Akkor otthon találkozunk – mondta.

– Hát persze.

A nő kitolta a biciklit az utcára, majd nyeregbe pattant, és elhajtott. De útközben többször is hátrafordult, és a fiára nézett. Mindig is aggódni fog miatta, ezt mindketten jól tudták, és el kellett fogadniuk.

A szél egyre hevesebben fújt, Lukas pedig az égen közeledő, egyre sötétebb felhőket figyelte. Belátta, hogy hosszabb kirándulásra most nem lesz ideje. Ezért inkább a kerékpárját is magával vitte, hogy ne kelljen később visszagyalogolnia érte.

Amikor végighaladt a város sétálóutcáján, az már szinte teljesen kihalt volt. Lukas azonban továbbra sem tudott megszabadulni attól az érzéstől, amely a megérkezésétől fogva kísértette: valaki követi, és figyeli, mit csinál. Mint egy árnyék, elvegyül a tömegben.

Egy anyuka türelmetlenül rángatta a kisfia kezét, aki a könyvesbolt melletti édességüzlet felé mutogatott. Lukas szinte soha nem gondolt vissza a gyerekkorára. Nem mintha nem emlékezett volna azokra az időkre. Inkább az volt az igazság, hogy az

a néhány hét azon a nyáron, amikor az érettségi vizsgájára készült, valamiféle legyőzhetetlen akadályt képezett élete idővonalán. Képes volt ugyan elvonatkoztatni a történtektől, csak épp nem szívesen tekintett vissza életének korábbi szakaszaira. Amikor mások a főiskolai élményeikről meséltek, vagy egykori iskolatársaikkal találkoztak, Lukas inkább mindig távol maradt tőlük. Nem akarta végighallgatni a történeteiket, hiszen neki semmi ilyen jellegű mondanivalója nem volt. A gyerekkori barátai már szétszéledtek, senkivel sem tartotta közülük a kapcsolatot.

És nem is szerzett sok újat helyettük. Tisztában volt vele, hogy a hallgatása teszi őt magányossá. Sok olyan ember volt körülötte, akivel szívesen elment meginni egy sört, de csak nagyon kevés, akit közel is engedett magához. A nőkkel sem sikerült összejönnie, de úgy érezte, nem is szeretne barátnőt. Ijesztő sebhelyek borították a felsőtestét. Mindig azt a pillanatot várta, amikor a fejükhöz kapva ezt suttogták neki:

– Istenem, hogy nézel ki!

Ő pedig azt felelte:

– Azért nem mindenhol.

Legalábbis olyankor, amikor elég erősnek érezte magát az efféle poénokhoz.

Bár voltaképpen igaz volt. A mellkasa és a háta rémes állapotban volt. A végtagjai és az arca megúszták maradandó hegek nélkül. Valahányszor rákérdeztek, mi történt vele, mindig azt válaszolta, hogy súlyos baleset érte, ami részben igaz is volt. Egy idő után pedig már nem is jelentettek számukra gondot a sérülései. Akkor már éppúgy tekintettek rá, mint bárki másra.

Már-már ő is így tekintett saját magára, amikor hullani kezdtek az első esőcseppek. Erősen fogta a kormányt, miközben dél felé tekert. Csak amikor meglátta a magas, sárga épületet, akkor jött rá, hová is készült mindvégig. A Söderport Gimnáziumba, ahol a középiskolás éveit töltötte. Az eső egyre jobban esett. Anyja már biztos nem ér haza időben, és tönkremegy a frizurája. De épp nem rá gondolt, amikor megállt vagy százméternyire az iskolától. Közelebb egy lépést sem mert menni felé. E pillanatban nem voltak sem gondolatai, sem érzelmei. Testét csak egy üres buroknak érezte,

mindössze a gyomra rándult össze a rémülettől.

Az épület hatalmas volt. Négy emelet magas, még a múlt század fordulóján építhették. Ha kényszerítette magát, hogy visszaemlékezzen, nagy belmagasságú, tágas osztálytermeket látott. Kőlépcsőkkel és kőpadlóval. Vajon szeretett oda járni? Úgy hitte, igen. Boldog volt egészen addig a napig, amíg Fannynak nyoma nem veszett. Azután viszont már semmi sem volt többé a régi. Sem Lukas, sem a többiek számára, akik ismerték a lányt.

Tekintete megpihent a széles bejárati lépcsőn. Generációkon át ezen a lépcsőn szaladtak le a ballagó diákok, sapkájukkal a kezükben, várakozásokkal telve. Lukasnak emelkedni kezdett a pulzusa, és érezte, hogy a légzése is megváltozott. Nehézkesebbé, fújtatóbbá vált. Ő nem tartozhatott közéjük. Aznap, amikor az ő osztálya végzett, nem lehetett ott velük. Mert eltűnt. Még ő maga sem tudta, hol volt. Csak annyit, hogy valahol másutt. Ahonnét senki sem tudta kimenteni.

Mégis a lépcső játszotta a központi szerepet a történetben. Tudta jól, mit nyilatkoztak a szemtanúk. Az utolsó tanítási napon azon a kapun

lépett ki, és azon a lépcsőn haladt lefelé. Néhány osztálytársa úgy döntött, tanítás után elugranak a kávézóba. Odakiáltottak neki is, hogy velük tart-e. Ő pedig a legalsó lépcsőfokról visszafordulva azt felelte:

– Majd később. Előtte még el kell intéznem valamit.

Lukas olyan görcsösen markolta a kerékpár kormányát, hogy belefehéredett a keze. Ez volt az egyik fő oka annak, hogy olyan nehezére esett visszatérni a szülővárosába. Attól tartott, hogy a kíváncsiság túlságosan elhatalmasodik rajta, és képtelen lesz ellenállni a kísértésnek, hogy egyszer s mindenkorra megpróbálja tisztázni, mi történt vele. És hogy az eltűnt személyek közül miért egyedül őt engedték szabadon. A kimondhatatlan gyanú, amely sötétebb és gonoszabb volt mindennél, folyton-folyvást kísértette. Vajon ő volt a három áldozat egyike? Vagy egy gyilkos, aki nem emlékszik semmire?

Lukas megrázta a fejét.

Kiáltani akart. Nem! Nem voltam és nem is vagyok az! *Nem én vagyok az emberrabló és a gyilkos,*

akire vadászom!

De le kellett nyelnie e szavakat, messzire űzni és jó mélyen elrejteni magában. Míg el nem hatalmasodik rajta a kíváncsiság. A bizonyosság iránti vágy.

Vajon miért nem ment a többiekkel a kávézóba aznap?

Mi volt az, amit előtte még el kellett intéznie?

6

Az idő nem gyógyítja be a sebeket. Ezt Gunnarnál és Alice-nál senki sem tudta jobban. És amennyiben mégiscsak megfeledkeztek volna róla, Lukas visszatérése a városba eszükbe juttatta. Amióta Gunnar először meglátta őt, folyamatosan küzdött, nehogy összefusson vele. Valahányszor kimentek a kertbe, azon kapták magukat, hogy görnyedten bujkálnak, nehogy a fiatalember észrevegye őket. Hogy miért tettek így, maguk sem tudták. Elvégre egyikük sem gondolta komolyan, hogy Lukas, ha észreveszi őket, azon nyomban átrohan hozzájuk.

Gunnar a virágágyásban térdelt és a gyomokat ráncigálta. Ujjaival érezte, milyen puha és meleg a föld. És nedves. Az eső már elállt, és előbújt a nap. A svéd nyár igazán elemében volt. Gunnar fontolóra vette, hogy megszakítja a szabadságát, és

visszamegy dolgozni. Az otthonuk valóságos börtönné vált, semmi kedvük nem volt ott maradni. Valamit tenniük kellett, máskülönben ez az egész olyan terhet rak a vállukra, amelyet nem győznek majd cipelni.

A kitépkedett gaz kis halmot képezett a fűben. Gunnar merev ujjakkal és összeszorított fogakkal folytatta munkáját. Dühös volt, és ez meglepte. Haragudott, mert látta Lukast a téren, és még csak oda sem ment hozzájuk. Pedig Gunnar tudta, hogy Lukas is észrevette őket. Mégsem csinált semmit, csak állt, mint egy bálvány, és bámult.

– Miért húztad fel magad annyira? – kérdezte később Alice. – Hisz' te mondtad, hogy látni sem akarod. Ezt nyilván ő is tudja.

– Teszek rá, hogy mit tud és mit nem! Attól még legyen férfi a talpán, és legalább köszönjön rendesen!

De nehezére esett kiejteni e szavakat, mivel tudta, hogy ő maga sem viselkedett férfiként. Teljesen észszerűtlenül gondolkodott. Valójában az volt a leghőbb vágya, hogy Lukast a falhoz kenje, és rákényszerítse, hogy emlékezzen. Nem mintha ettől

visszakapta volna Fannyt, inkább csak azért, hogy bizonyosságot szerezzen, és a lelke megnyugodjon.

Könnyek marták a szemét. Hogyan érezhet valaki ilyen kibírhatatlan fájdalmat? Voltak napok, amikor Gunnar kész volt feladni, amikor egy olyan istenhez fordult vigaszért, amelyben már régóta nem hitt. De ez már sok évvel ezelőtt történt. Gunnar és Alice is úgy döntött, hogy az életnek mennie kell tovább. A férfi mindössze nyugalmat szeretett volna. Azt pedig sokkal könnyebben megkaphatta volna, ha elköltöznek a városból.

De vajon miért nem tettük meg? Töprengett. Minek maradtunk itt?

Határozottan felegyenesedett, és lesöpörte a térdéről a koszt. Semmi értelme nem volt tovább hadakozni ellene. Lukas visszatérése ismét kinyitott minden gátat az emlékei előtt, amelyektől Gunnar próbált megszabadulni. Akkor már jobb, ha megpróbál kezdeni velük valamit. Az évek során megtanulta, hogy az emlékek hullámokban törnek rá az emberre. Olyan volt, mintha egész életét az árapály irányította volna. Apály idején egész tűrhetően megvolt, de dagálykor – mint például

most is – küzdenie kellett az életben maradásért. A túlélés pedig már egyre jobban ment neki.

A gazt is otthagyva bement a házba. Alice sétálni indult, és egy jó darabig még nem fog hazaérni. Gunnar nem szerette, ha egyedül sétált, főleg nem Björketben. A nő azt mondta neki, odalent marad a csatorna partja és Nosaby környékén, de Gunnar tudta, hogy hazudik. Alice szerette Björketet, és nem osztotta a férje véleményét, hogy a jégcsarnok mögötti erdős rész veszélyes lehet.

Valamennyiünknek megvannak a magunk titkai, gondolta keserűen a férfi, majd belépett a dolgozószobájába.

A legfelső, bezárt fiókban megtalálta a noteszát. A fiatalabb kollégái kinevették, amikor telefonkönyvekről meg jegyzetfüzetekről papolt nekik, és onnan olvasta fel a fontos dolgokat. Tőle aztán mások nyugodtan tarthatták az egész életüket egy számítógépen, ő maga akkor is inkább az olyan dolgokat szerette, amelyek fizikai valójukban is léteznek. Így biztos lehetett benne, hogy nem fognak csak úgy, maguktól köddé válni, ami a számítógépes adatok szokása.

A notesza amúgy nem volt titkos. Mindössze egyetlenegy olyan név és telefonszám szerepelt benne, amelyet nem akart megosztani Alice-szal. Úgysem értené meg. Azt gondolná, Gunnar megszegte az egyezségüket, és még mindig a múltban él. Pedig egyáltalán nem erről volt szó. Épp csak szerette volna egy kicsit az irányítása alatt tartani a dolgokat, hogy ne maradjon le nagyon. Az ilyesmi fontos volt számára, és Alice-nak is fontos kellett volna, hogy legyen.

A noteszban ott állt az Erik Svensson név, majd mellette egy telefonszám. Gunnar senkit nem ismert, akit Erik Svenssonnak hívtak volna.

Felemelte a kagylót, és beütötte a számot. Egy nő vette fel.

– Erika Nilsson.

Gunnar megszorította a telefont. Vajon most hülyét csinál magából? Nagyon régen nem hívta már fel. Legalább két éve. Még abban sem volt biztos, hogy a nőnek még mindig ez a száma.

– Halló!

Gunnar megköszörülte a torkát.

– Jó napot, elnézést a zavarásért. Gunnar vagyok.

Gunnar Larsson.

Csend. A nő már nem emlékszik rá. Vagy épp mással van elfoglalva. Milyen ostobának érezte magát! Javíthatatlan idiótának. Mégis mit csinál? Hiszen hétvége van. De akkor meg minek vette fel a nő a telefont?

Úgy izzadt a tenyere, hogy kis híján elejtette a készüléket.

– Ne haragudjon, nem kellett volna csak úgy felhívnom. Persze, hogy ma nem dolgozik. Én...

– Gunnar, nyugodjon meg. Most komolyan. Sajnálom, hogy annyira meglepődtem. Hogy van?

Ismét könnybe lábadt a férfi szeme. Nem tudott válaszolni a kérdésre. Legalábbis értelmesen nem. Rohadtul érezte magát. Ez volt az igazság.

Mély lélegzetet vett, és azon erőlködött, nehogy megremegjen a hangja.

– Jól vagyok. És Alice is. Sétálgat odakint. Most, hogy már nem esik.

Vajon miért beszél ennyi sületlenséget összevissza? Miért nem fogja már be a száját?

– És maga? – kérdezett vissza.

– Én is jól vagyok. Sok a munkám. Ami azt illeti,

ma is dolgozom. Nem árt, ha tudja, hogy ha felveszem, mikor ezen a számon hív, szolgálatban vagyok. Úgyhogy soha nem kell elnézést kérnie, ha keres.

Hát persze. Nem keresheti a nőt bármikor. Soha nem is tehette. Olvasott róla a helyi lapban, tudta, hogy kinevezték rendőrfőnökké és főfelügyelővé. Nem is volt ebben semmi különös, a szorgalmas emberek megérdemlik, hogy felfelé íveljen a karrierjük. Csak az volt a baj, hogy minél magasabbra jutott Erika, Gunnar annál távolabb került tőle.

– De fontos ügyben, Gunnar, bármikor elérhető vagyok a telefonközponton keresztül. Bármikor. Fannyt sosem fogom elfelejteni. Ezt maga is tudja.

Most már nem bírta megállni, és patakzó könnyei végigfolytak az arcán, majd lecsöpögtek az állán. Elfojtott szipogása elárulta őt.

– De kérem – nyugtalankodott Erika, és aggodalmas hangjától Gunnar könnyei még hevesebben záporoztak. – Most már tényleg mondja el, mi a baj! Alice-szal történt valami? Vagy Hevivel?

Amikor Erika kiejtette Hevi nevét, a férfi érezte, hogy görcsbe rándul a szíve. Túl keveset gondolt rá az utóbbi napokban. Alice-szal beszéltek róla, hogy meglátogatják Göteborgban, de Lukas hazatérése miatt elnapolták a tervet. Az egyetlen lányuk, akire gondolni tudtak, Fanny volt.

Keresett egy papír zsebkendőt, és kifújta az orrát. Össze kell szednie magát! Alice hamarosan hazaér. Nem láthatja őt ilyen állapotban.

– Nem Alice-ról vagy Heviről van szó – magyarázta. – Hanem Fannyról. És Lukasról.

– Lukasról? Lukas Wallinról?

– Igen. Visszajött.

– Visszajött? Már ne haragudjon, hogy úgy ismételgetem minden szavát, akár egy papagáj, de egyszerűen nem értem, amit mond.

– Itt van. A szüleinél. Tíz év után először.

– Ó.

Ó. Gunnar tudta, hogy Erika megérti őt. Jobban, mint sokan mások. Ezért is lett a nő mentőöv az ő és Alice számára. Amikor Erikával beszéltek, sosem kellett a szavakat keresgélniük egy csomó mindenre, ami mások számára nehezen volt

felfogható. Anélkül, hogy órákon keresztül kellett volna ecsetelniük az érzéseiket, félelmeiket és kérdéseiket, ő magától kitalálta azokat. Nélküle elveszettnek érezték volna magukat, ez az egy biztos. Azt viszont, hogy Gunnar a későbbiekben is szükségesnek érezte a kapcsolatuk fenntartását, titokban tartotta.

– Találkozott vele? – tudakolta a nő. – Beszéltek egymással?

– Nem, dehogy. Én nem akarok vele beszélni. Azt hiszem.

Erika egy darabig hallgatott. Tudta, mit kell mondania.

– Nem hibáztathatja őt semmiért.

– Na igen, maguk ezt mondják.

– Ezt mondjuk, és ezt is gondoljuk. Nem Lukas hibájából tűnt el Fanny egy évvel azelőtt, hogy ő maga is eltűnt volna. És arról sem tehet, hogy ő megkerült, Fanny pedig nem.

Erikán kívül senki más nem lett volna képes ilyesmit kimondani, pláne úgy, hogy az ennyire természetesnek hangozzék, és ne szítsa fel Gunnar dühét.

– Nem erről van szó – magyarázta a férfi. – Nem az a baj, hogy visszajött.

– Hanem az, hogy nem emlékszik semmire.

– Pontosan. Ő...

– Erről sem tehet, Gunnar.

– Hát, időnként lehet olvasni olyanokról, akik hirtelen és szándékosan nem emlékeznek semmire, mert számukra így kényelmesebb. Ez érthető is, de előbb vagy utóbb vállalniuk kell a felelősséget. Muszáj, hogy...

– Na, most maga figyeljen rám jól, Gunnar! *Nem. Tehet. Róla.* Higgyen nekem. Én sokszor beszéltem vele az emlékezetkieséséről. Nap mint nap emészti magát miatta. Maga csak saját magára és arra a helyzetre gondol, amelybe került, meg arra, hogy szeretné, ha Lukas emlékezne mindarra, ami történt. De gondoljon rá is. Arra, hogy *ő* mennyire szeretne emlékezni. Mit gondol, Lukas számára milyen érzés, hogy nem tudja, hová vitték, és azt sem, hogy ki tette? Sőt, még arról sincs fogalma, hogyan szabadult ki. El tudja képzelni, milyen ezzel az érzéssel együtt élni? Főleg annak tükrében, hogy a bűncselekményért senkit nem ítéltek el? Bárki

lehetett a tettes. Még olyasvalaki is, akit ismer. Neki pedig fogalma sincs róla. Semmiről.

Gunnar hallotta, amint a nő mélyet sóhajtott. Ő pedig nagyokat nyelt, mire képes volt megemészteni az általa elmondottakat.

– Na és mi a véleményük erről az orvosoknak? Alice látott valamit a tévében erről a – hogy is hívják? – hipnózisról. Az nem segítene?

– Talán segíthetne akkor, ha Lukas valamilyen lelki akadállyal küzdene, de nem így van. Érti a különbséget? Az ő emlékezetkiesése, amely egyébként jóval kiterjedtebb, és nem csak azt a három hetet érinti, fizikai behatás következménye. A súlyos koponyasérülései okozták. A gyógyulási folyamatának fontos részét képezte az emlékezés gyakorlása, hiszen a rövidtávú memóriája is sérült.

Gunnar lerogyott az irodai székébe. A bűntudat érzése volt az utolsó, amit várt volna ettől a beszélgetéstől.

– Ezt én is tudom – suttogta. – Csak épp, ha visszakapná az emlékeit... ha meg tudná mondani, hol volt, hogy férfi vagy nő rabolta el, és magas volt vagy alacsony...

– Akkor mi itt, a rendőrségnél megtalálhatnánk az elkövetőt, és talán Fannyt és a másik eltűnt nőt is. Persze, így van. De sajnos nem ez a helyzet. Gunnar, Lukas megsérült. Ezt el kell fogadnia.

Vajon tényleg így van? Gunnar nem tudta, készen áll-e erre, jóllehet úgy érezte, van abban valami igazság, amit hallott.

– De ha annyira megsebesült, hogy lehet, hogy mégis felépült belőle? – erősködött.

Nem tehetett róla, hogy folyton önmagát ismételgette, az elmúlt évek során mindig ugyanazokat a kérdéseket tette fel. Ám Erika nem vesztette el a türelmét. Ugyanúgy megválaszolta őket, ahogy mindig is.

– Ezt nem tudjuk. Egy nap ott feküdt azon a játszótéren. Egy nevelőnő talált rá, ő hívott hozzá segítséget. Nem tudjuk, hogy került oda, de az kizárt, hogy a saját lábán ment.

Tehát ez a valaki megkönyörült Lukason, Fannyn viszont nem. Vajon mit nyújtott ő a tettesnek, amit a többiek nem? Mivel vásárolta meg a szabadságát?

– Az a véleményem, hogy a történetnek ezt a részét el kellene engednie – folytatta most már

lágyabb hangon Erika. – Mert ez sehová sem vezet. Sajnos.

– És maga beszélt már Lukasszal, amióta a városban van?

– Nem, nem is tudtam róla, hogy visszajött. De nincs ebben semmi különös, ami azt illeti. Nem köteles beszámolni nekünk arról, mikor merre jár. Az elrablását követő években rendszeresen beszéltünk, de a problémája megmaradt. Nem jutottunk semmire. De ő is tudja, hol érhet el minket, ha beszélgetni akar velünk.

Ha beszélgetni akar. Mint Gunnar. Milyen nevetségesnek érezte magát! Egyedül, a szuterénben, bezárkózva a dolgozószobának használt helyiségbe, amelynek falait könyvespolcok borítják, és egy rendetlen íróasztal áll benne.

– Gunnar, szeretném, ha tudná, hogy itt, a rendőrségnél senki sem felejtette el azt, ami tíz évvel ezelőtt történt. Ha jó okunk lesz rá, ismét teljes gőzzel akcióba lendülünk. Mint néhány évvel ezelőtt, amikor valaki felgyújtotta azokat a fákat.

A férfi beleborzongott az emlékeibe. Elvetemült emberekből mindig van elég. Az egész város

lélegzet-visszafojtva várta, hogy kézre kerítsék a tetteseket. Feltehetőleg egy huligán srácokból álló bandát, akik fel sem fogták, mit tettek, és milyen érzelmeket indítottak útjukra.

– Köszönöm, hogy időt szakított a beszélgetésre – felelte a férfi.

– Engem mindig megtalál, Gunnar. Csak hívjon bátran.

A férfi torka ismét görcsbe rándult. Mert bármilyen gyakran hívná is fel Erikát, akkor sem tudná meg soha, mi történt Fannyval.

Az emeletről zaj szűrődött ki. Valaki kinyitotta, majd becsukta a bejárati ajtót. Alice hazaért. Gunnar felsietett, hogy köszöntse. Nem akarta, hogy a neje kérdezősködni kezdjen, mi dolga volt a szuterénben.

Ám az előszobában senkit nem talált.

– Alice? – szólalt meg Gunnar.

De senki sem felelt. Alice nem volt ott.

Elképedve fogta meg a bejárati ajtó kilincsét. Nyitva volt. Betörők jártak a házban? Gunnar fáradtabb volt, mint amennyire rémült. Leellenőrizte, hogy az illető nem vette-e ki a kabátja

belső zsebéből az irattárcáját. De megvolt. Benne az összes bankkártyával.

Csak amikor az irattárcát visszatette a helyére, akkor vette észre azt a valamit a lábtörlőn. Egy fából készült hajcsat volt. Gunnar mély lélegzetet vett, mielőtt felvette.

Pontosan ilyen csatja volt Fannynak.

És emlékei szerint azt viselte a hajában az eltűnése napján.

7

A sötétben árnyak keringtek. A régi paplak körül gyülekeztek, és elmosódottá tették a fák és bokrok körvonalait. Anna az emeleti hálószobájukban térdelt, és a barna ablakkereteket festette át fehérre.

– Nem baj, ha elmegyek futni egyet? – kiáltott fel neki David a földszintről.

Anna tudta, hogy a férfi már átöltözött. Hallotta, amint kirángatta a bőröndök cipzárját, majd belőlük a ruhadarabokat. Holnap reggel megérkezik a költöztető autó. Az valóságos megváltás lesz. Mindketten belefáradtak már ebbe a kempingezésbe.

– Hát persze, hogy nem, menj csak!

– Oké, később találkozunk!

A bejárati ajtó kinyílt, majd becsukódott. Az ecset

oda-vissza mozgott a sötét fán. A parketta csikorgott, valahányszor Anna megmozdult. A recsegés hangja elvegyült a padláson repkedő madarak hangjával. Anna megpróbált a festésre összpontosítani. Megint megreccsent a padló. Azután egy madár nekirepült az ablaknak, épp a háta mögött.

A csattanástól való ijedségében leejtette a pemzlit. Igyekezett felkapni, és feltörölni a festéket. Majd leszaladt, és bezárta a bejárati ajtót. Miközben elfordította a gombot, érezte, hogy remeg a keze. Kicsoszogott a konyhába, és elővett egy újabb műanyag poharat a csomagból. Már nem szégyellte, hogy eldobható poharakat és tányérokat használnak. Az új házban töltött első napok vidáman, de ugyanakkor nehezen is teltek. A felújítás ment a maga ritmusában, elsősorban azért, hogy minél hamarabb rendeződjenek a hétköznapjaik. Kinyitotta a csapot, és a mosdóba víz spriccelt. Kezét a vízsugár alá tartotta. Hűvös volt és tiszta. A hideg és üres házból mostanra meleg és piszkos ház lett. Egy takarítócéget is alaposan megizzaszt majd, hogy kipucolja, miután

berendezkedtek.

Anna vizet töltött a pohárba, és majdnem az egészet egy hajtásra megitta. Bőrét vékony izzadságréteg borította, és egész nap szomjas volt. Távolról égzengés hangját hallotta. Újabb vihar volt készülőben. Mintha a délutáni eső nem lett volna elég. Miért kellett ennek a makacs viharnak eltűnnie, majd visszatérnie? Akárcsak Lukasnak. Anna ledermedt, és olyan erősen szorította a poharat, hogy az behorpadt. Nem jó, hogy folyton Lukas jár az eszében.

Majd a nappaliból érkező zajra lett figyelmes. Egy nyitva maradt ablak csapódott ki-be. Talán David tárta ki, hogy kiszellőztesse a festékszagot a házból. Felhajtotta az utolsó korty vizet, és odament, hogy becsukja az ablakot. Nem mintha azt képzelte volna, hogy bárki is bemászhat rajta, inkább azért, hogy be ne törjön az üveg.

Az ablak alatt, a földön egy virágcserép hevert. Nyilván azt is David vette le a párkányról, nehogy lefújja a szél. Anna becsukta az ablakot, és visszarakta a cserepet a helyére. David elnevette magát, amikor Anna betette maguk mellé az autóba,

és megkérdezte, miért nem inkább a bútorszállítókkal vitetik el azt is.

– Mert nagyon féltem – magyarázta Anna. – Mexikóban vettem, amikor ott jártam úgy tíz éve.

Rikító színekkel festett, gyönyörű cserép volt. Anna szerette. Talán mert a legkellemesebb utazásaira emlékeztette, de az is lehet, hogy azért, mert valami különös módon egymagában is képes volt feldobni az egész helyiség hangulatát. Egyedül azt sajnálta, hogy nem volt benne növény. Így, üresen olyan mezítelennek tűnt. Anna óvatosan végigsimított egyenletes felszínén. Sehol egy repedés vagy karcolás. Jóllehet a kézipoggyászában hozta haza Mexikóból, és a cserép többször is ide-oda költözött Annával Svédországon belül. De vajon ez volt az utolsó alkalom? Itt fog megöregedni? Nem hitte.

Egy újabb hang vonta el a figyelmét a cserépről. Az ablakon túlról a legapróbb mozgást sem észlelhette. Olyan sötét este volt, mint novemberben. Érezte, hogy kiszárad a szája, habár az előbb ivott. Ismét hallotta a fémes hangot, mintha két nehéz tárgy ütődött volna egymáshoz.

Anna végiggondolta, mi mindent hagytak odakint. Egy talicskát, amelyet a házzal együtt kaptak, és egy locsolócsövet. Meg egy kis ásót, amelyet David arra használt, hogy kiásson vele egy elszáradt bokrot a virágágyásból. Talán a férfi nekitámasztotta az ásót a talicskának, amikor elkészült a munkával? Végül is az ású nem volt túl nehéz. Amekkora szél támadt, könnyen megmozgathatta.

A hang éppoly gyorsan elnémult, ahogy jött. Annának eszébe jutott, hogy David látni vélt valakit a kertben az első napon, amelyet a házban töltöttek. Tréfák és látomások. Kézfejével végigsimított az izzadságtól nedves homlokán. Megborzongott, pedig hőség volt. Jobb lesz, ha befejezi a keretek festését, mielőtt David visszatér. A falépcső lázadón nyikorgott, mikor rálépett. Ezzel valamit csinálniuk kell. Túlságosan hangos ez a ház. Ablakok csapódnak ki-be, a padló is nyikorog alatta, a falépcső pedig egyenesen visít a súlya alatt.

Nem látnak itt minket szívesen, gondolta Anna. Tényleg nem.

Odabent a szobában ismét letérdelt. Megint

ecsetet ragadott, és belemártotta a festékesdobozba. A vihar már közel járt, ezt könnyedén megállapíthatta a mennydörgés erejéből. Csak érjen vissza David, mielőtt esni kezd!

Az első villámlás az egész hálószobát fénybe borította. Anna beleborzongott, és ismét összefestékezte a padlót. Választhatott volna szélesebb festőszalagot is.

A mennydörgés ijesztően gyorsan követte a villámlást. Akkor már a nyakukban a vihar. Anna letette a kezéből az ecsetet, és odalépett az ablakhoz. Nem tetszett neki a kilátás. Világosban egyenesen be lehetett látni a temetőbe. Annának pedig az volt a véleménye, hogy az élőknek és a holtaknak távol kellene tartaniuk magukat egymástól.

Amikor egy újabb villám hasított keresztül az égbolton, hátralépett az ablaktól. Most már szakadt az eső, és eláztatta az egész várost. De Anna elhitette magával, hogy ez jó. Szükségük volt már egy kiadós viharra. Csak David érne már haza, akkor ő is megnyugodhatna végre, és élvezhetné ezt az időt.

Felhívom, gondolta.

Cseppet sem törődött vele, hogy esetleg nevetségessé teszi önmagát. Hallani akarta, hol van a férfi, és mikor szándékozik hazamenni. De a telefonja nem volt az emeleten. Zavartan jött rá, hogy bizonyára a konyhában hagyta. De a vihar legalább tompította a lépcső recsegését. Amikor keresztülment a nappalin, a szeme sarkából figyelmes lett valamire. Valami olyasmire, ami zavarta és megállásra késztette. Lassan végigpásztázta a helyiséget. Minden a helyén volt. Halkan kinevette magát, és kiment a konyhába. Épp akkor csörrent meg a telefonja, amikor a kezébe vette. Anna úgy megijedt, hogy kis híján elejtette. Felvette, anélkül hogy megnézte volna, ki keresi.

– David?

Valaki sóhajtott a mikrofonba.

– Nem, Anna. Én vagyok az, anya.

Anna nagyot nyelt. A szíve hevesen kalapált.

– Ne hívogass! – suttogta.

– Tudom, hogy azt szeretnéd. De meg kell értened, hogy aggódom érted. Miért indultatok el csak úgy? Nem érted, mennyire nem jó ez így?

De Anna nem felelt.

Most leteszem, gondolta. Most azonnal.

Ám mégsem tette le.

– Nem szeretnék semmi egyebet, csak tudni, hogy vagy – magyarázta az anyja, és ekkor eltörött nála a mécses.

– Kitűnően, anya. Kitűnően!

Az anyja szipogott.

– Miféle őrültségen töri a fejét az az ember? Tudod, hogy nekem mindent elmondhatsz, Anna. Én mindig itt leszek neked. Soha nem foglak cserbenhagyni. Nem úgy, mint amikor…

– Hagyd abba! – Anna fejhangon visított. – Fejezd be! És soha többé ne hívj, megértetted? Soha!

Remegő kézzel nyomta ki a telefont, amely némán csüngött a kezében. Könnyei pedig végigfolytak az arcán.

Egyszer csak vége lesz, gondolta. Majd csak feladja.

Amint felfelé tartott a lépcsőn, megint meghallotta a ki-becsapódó ablaktáblák hangját. Pedig ő becsukta.

Felhívta Davidot, s közben visszament a

nappaliba. A hívott szám nem volt elérhető. A zsebébe csúsztatta a készüléket, majd a kinyílt ablakhoz lépett.

Kis híján megállt benne az ütő. Szíve még jobban kalapált, már majd' szétvetette a mellkasát.

Valami nem stimmelt. Nagyon nem.

Valaki ismét a földre tette a mexikói virágcserepet.

8

A kirakodóvásárt követő napon Lukas végigsétált a nyílegyenes Rödaledsvägenen. Lefelé végig, a silókig. Gyerekkorában a barátaival együtt folyton arról ábrándoztak, hogy egyszer bejutnak oda.

Lukas már nem volt annyira óvatos. Miután szombaton már túlélt egy látogatást a városban, viszonylag biztonságosnak érezte azt is, ha tesz egy kört a villanegyedben. Úgysem sokan mászkáltak arrafelé. És ahogy elnézte, egyiküket sem ismerte. Azóta egy újabb generáció vette át a stafétabotot, amelynek tagjai mindössze tizenöt évvel lehettek idősebbek nála. Ők biztosan tudták, kicsoda Lukas, de azt nem, hogy néz ki most.

Lukas megfordult, és maga mögött hagyta a silókat. Az odavezető út amolyan szükséges bemelegítést jelentett számára. Visszafelé is

ugyanazon házak mellett haladt el. Egy nő, aki bikiniben a virágokat locsolta, biccentett neki, amint elhaladt mellette.

A szülei házától százméternyire bekanyarodott az egyik keresztutcába. Amikor odaért a fogorvos villájához, amely az út végén állt, szinte földbe gyökerezett a lába. Olyan volt, mintha még mindig a gimibe járna. Egy lépést sem bírt tenni tovább.

Meglátta a Televinken nevű játszóteret, amely mellett egy focipálya állt, a kör alakú, füves területen, egy zsákutca végébe ékelve a családi házak között. Itt találtak rá, a focipályán. A nevelőnő, aki megtalálta, korán levitte a kutyát sétálni. Bár a nyár kellős közepén jártak, aznap reggel ködös idő volt. Ezért is nem vette észre őt a nő egészen addig, míg szó szerint bele nem botlott a fiúba. A környező házak egyikében lakó és nyitott ablaknál alvó szemtanúk arról számoltak be a rendőrségnek, hogy éles sikolyt hallottak. Majd a nő összeszedte magát, elvégre eredetileg ápolónő volt a hivatása. Mikor megbizonyosodott arról, hogy a fiú lélegzik, ráterítette a kabátját, és visszaszaladt a pár méternyire levő házhoz, ahonnét jött, és

felhívta a rendőrséget és a mentőket.

Lukas némi megelégedettséggel nyugtázta, hogy végre talált egy helyet Kristianstadban, amely az évek során megváltozott. A régi Televinken körhintának, amelyről az egész játszótér a nevét kapta, már nyoma sem volt. Ahogyan a régi, zöld, elefánt alakú csúszdának is nyoma veszett. Valamennyit új, modernebb, bár csúnyább festetlen faeszközökre cserélték. Néha azon tűnődött, vajon vannak-e még igazi gyerekek. Hiszen manapság mindannyiuknak kicsi felnőttnek kell kinézniük, és úgy is kell viselkedniük.

A játszótér megváltozott külseje ismét mozgásra késztette Lukast. Sehol egy gyerek. Se egy felnőtt. Óvatosan közelebb lépett, és beleült az egyik hintába.

Vajon miért éppen a Televinken park? Hogyan került oda?

Az orvosok szerint túlságosan rossz állapotban volt ahhoz, hogy képes legyen a saját lábán odamenni. Valaki minden bizonnyal autóval vitte oda, azután kivonszolta a futballpályára. De vajon miért? Azért, hogy ott haljon meg? Vagy hogy

életben maradjon? Mivel ő volt az egyetlen, aki élve visszatért, a rendőrség úgy vélte, az utóbbiról lehetett szó. A gyilkos valamilyen ismeretlen okból megkímélte őt.

A szél megzörgette a pálya körül álló nyírfák gyér lombozatát. Lukas ezt figyelte, miközben a hinta láncát fogta. A kör közepében lévő pálya téglalap alakú volt. Lukast pedig pontosan a közepén találták meg, akár valami áldozatot az oltáron. Amint a helyszínt nézte, szaporább lett a pulzusa. Hogy lehet, hogy semmire sem emlékszik? Hogyan felejthette el, hogy valaki betette egy autóba, majd kidobta a földre és végighúzta a focipálya közepéig? De a legjobban az zavarta, hogy a testi érintésekre nem emlékezett. Ez emésztette és undorította a leginkább. Egy másik ember keze érintette a bőrét, a testét. Bántalmazta, megsebezte.

Gyorsan felpattant a hintából, és hazafelé indult. S akkor megint érezte. Ugyanazt, amit az első napon, amikor kiszállt a kocsiból, majd később a városban is. Hogy nincs egyedül. Ugyan nem látott semmit és senkit, így nem lehetett benne biztos, hogy követik. Mégis, egyszerűen csak tudta. Valaki

van a közelében. Mégpedig nem olyasvalaki, aki jót akarna neki.

A tájat megülő látszólagos nyugalom arra a gondolatra vezette, hogy ha valaki le akarna tenni egy testet a nyírfák közé, akár fényes nappal is megtehetné. Nem kell hozzá se köd, se éjszakai sötétség. Mikor az utcájukba ért, felgyorsított. Újra meg újra hátranézett a válla fölött, de senkit sem látott.

Aznapra elege lett a kirándulásokból, és inkább úgy döntött, kifekszik a ház mögötti napozóágyra olvasni. A szüleinél biztonságban érezte magát. Ott senki sem bánthatta. Amikor hazaért, mégsem a napozóágy felé vette az irányt, hanem felment a lépcsőn, be a házba. Valami hajtotta. És ez az erő egyre terjedt a testében, nem hagyta nyugodni. Annyira akarta tudni, hogy mi történt vele, hogy már képtelen volt megfékezni magában a vadászösztönt. Amíg távol maradt a szülővárosától, sikerült a kellemetlen gondolatait az ellenőrzése alatt tartania. De amint a földrajzi távolság megszűnt, mintha a természetes védelmet is

elvesztette volna vele együtt a gonosz ellen. Most pedig már benne volt nyakig.

Ezen a környéken kaptak lángra a fák.

Itt lakott, mielőtt eltűnt volna.

És a gyermekkorának játszóterén tért vissza később az életbe.

Anyja a konyhában álldogált, és izzadt a melegben. Annyiféle lisztből és magból sütött kenyeret, hogy Lukas meg sem tudta számolni.

– A nagyi receptje – magyarázta, amikor meglátta a fiát.

– Az jó – vágta rá Lukas.

Nem akarta elmesélni neki, merre járt. Az megannyi felesleges kérdést és alaptalan aggodalmat eredményezett volna. Ám az anyja így is ráncolta a homlokát, miközben ránézett. Az anyai ösztönt nem lehet csak úgy becsapni.

– Szeretnél valamit, kisfiam?

Lukast hirtelen rosszullét fogta el. Ez már túl sok volt neki, és túl gyors tempóban jött. Amikor belépett a házba, még tudta, mit akar. Miután elköltözött a városból, Rosie és Arthur összeszedte a dolgait a régi szobájában, és dobozokba pakolva

felvitték a padlásra. Meg akarta kérni őket, hadd nézze át a cuccait. De amikor kinyitotta a száját, hogy ezt elmondja, torkára fagyott a szó.

Amikor elment, a ruháin kívül semmit sem akart magával vinni. Egy csütörtöki napon írták ki a lundi kórházból, és még aznap egy göteborgi bérelt lakásba költözött. A szülei vitték őt oda, és anyja egész úton sírt.

– Nem jönnél haza mégis? – kérdezte. – Nem lesz ez így jó.

De Lukas akkor épp nem volt olyan állapotban, hogy tekintettel legyen bárki más érzéseire is. A kérdés csak az volt, hogy most, tíz évvel később vajon képes-e rá. Azóta teltek-múltak az évek, és Göteborgból Stockholmba költözött. De továbbra sem érezte jól magát.

Maga sem tudta, mit remélt, hogy mit talál azokban a dobozokban. Csak annyit tudott, hogy muszáj lesz megbékélnie a helyzetével. Ő volt az egyetlen túlélő.

Egy másodpercre behunyta a szemét, és a Televinken park focipályájára gondolt. Nem juthatott el odáig egyedül.

Ez képtelenség!

És mégis: egyszer csak ott volt. Az az átkozott gyanú, amely hol bűntudatot, hol megkönnyebbülést hozott, egyszer áldozattá, máskor elkövetővé változtatta.

Nem állok még készen, gondolta. Még nem jött el az ideje, hogy megtudjam, ki vagyok én, és mit tettem.

– Ráér – mondta végül Rosie-nak. – Addig kimegyek és olvasok egy kicsit.

Kilépett a hátsó verandára, de könyvet nem vitt magával, és nem is feküdt ki a napozóágyra. Egyre erősebben érezte, hogy figyelik, most már biztos volt benne.

Valaki van odakint, és le sem veszi Lukasról a szemét.

Követi minden lépését.

Megborzongott. Nem tudta, mi a legrosszabb forgatókönyv.

Ha azért követi az illető, mert ártani akar neki, vagy ha azért, mert tudja, mire képes Lukas másokkal szemben?

9

A költöztető autó nem sokkal délelőtt tizenegy után érkezett. Gunnar és Alice épp akkor sétált arrafelé, amikor a teherjármű feltolatott a paplak felhajtójára. Mikor meglátták, megálltak.

– Vasárnap is szállítanak? – kérdezte Gunnar.

Anna fáradtnak látta a férfit. Nem úgy, mint máskor, amikor találkozott vele.

– Hát, így alakult – magyarázta, s közben rájuk mosolygott. Majd, amikor rájött, hogy jobban örülne, ha mennének tovább a dolgukra, lelkiismeret-furdalása támadt. Elvégre nagy szívességet tettek Annáéknak azzal, hogy őrizték a paplak kulcsait, és beengedték a munkásokat.

David sietve lépett ki a házból. A farmerja és a pólója piszkos volt, a tekintete pedig zord. Egy kívülálló persze nehezen értelmezte volna, de Anna

tudta, hogy mindig akkor vág ilyen arcot, amikor ideges. Feldúltságának oka pedig jelenleg a legalább hetven köbméter cucc volt, amellyel megpróbált kezdeni valamit.

– Jó napot – vetette oda nekik David, majd elfutott mindhármuk mellett.

Anna csúnyán nézett utána. Nem szerette, ha David annyira túlstresszeli magát, hogy a jó modorról is megfeledkezik miatta. Ráadásul még mindig nem tudott túllépni az előző esti vitájukon. David fáradtan és elázva érkezett meg a futásból a zivatar közepén, és a bejárati ajtó előtt, a lépcsőn ülve talált rá Annára, mobillal a kezében. A nő meg volt róla győződve, hogy valaki behatolt a házukba.

– Ezt magad sem gondolhatod komolyan! – förmedt rá a férfi, miután két perc alatt végigkutatta a házat. – Ne üldögélj már itt, a végén még megfázol!

Felhúzta Annát ültéből, aki azonban tovább reszketett. Valaki ugyanis kinyitotta az ablakot, és a cserepet letette a földre.

– Csak képzelődsz – magyarázta David. – Mert túl sok mindennel kell foglalkoznod egyszerre.

A cserép mindvégig a földön volt.

De Anna tudta, hogy ő feltette az ablakpárkányra. Emlékezett rá, ahogy ott állt az ablaknál, kezében tartva a lakkozott agyagcserepet, és kifelé nézett a sötétségbe.

Vagy mégsem?

– Valamikor okvetlenül fussunk össze, ha majd egy kicsit berendezkedtünk – javasolta Anna Gunnarnak és Alice-nak, hogy némileg oldja a hangulatot. – Majd megbeszélünk egy időpontot, amikor este átjönnek hozzánk, grillezünk és iszunk egy kis bort.

Alice szeme felcsillant. Ő is szomorúnak látszott, de nem annyira, mint Gunnar.

– Persze, nagyon szívesen – felelte.

Csend támadt. Anna a teherautó felé sandított, amelynek hátsó ajtóit már kinyitották. David mutogatott és közben magyarázott.

– Legalább világosan fogalmaz – jegyezte meg Gunnar, s ki tudja, talán volt némi irónia is a szavaiban.

– Na igen – hagyta rá Anna.

Egy lépést közelített a költöztető autóhoz.

– Biztos jól jön, ha én is segítek – magyarázta. – Gondolom, maguk is indultak épp valahová.

S közben reménykedett, hogy nem fognak végig ott állni és nézni, amíg ők kicsomagolnak.

Alice és Gunnar egymásra nézett, de egyikük sem válaszolt. Anna csak ekkor vette észre a nő kezében szorongatott virágcsokrot.

– A temetőbe indultunk – felelte halkan Alice. – Az emlékhelyre. Ma van Fanny születésnapja.

– Ó, ezt nem tudtam – válaszolta elgyötört hangon Anna. – Sajnálom. Vagy mit is mondhatnék? Ne haragudjanak, annyira nem vagyok jó az ilyen dolgokban.

Majd megadóan széttárta a karját. Mit is mondjon az ember egy házaspárnak, amelyik tizenegy évvel korábban elveszítette a gyermekét, és soha többé nem kapta vissza? A holtteste sosem került elő, így nincs sírja sem, a szülőknek pedig lelki nyugalmuk.

– Nem, persze, hogyan is tudhatnád, milyen érzés? – mondta Gunnar, s közben az út túloldalára, a temető irányába nézett, amely egy kissé túl közel volt a paplakhoz.

– Sok szerencsét a beköltözéshez – tette hozzá Alice.

Anna gyorsan bólintott.

– Köszönöm.

A teherautó felé sietett, el Gunnartól és Alice-tól. Nem tetszett neki, hogy megpróbálták ráterhelni a saját gyászukat. Épp abban a pillanatban csapta meg az orrát a szomszéd grillsütőjének szaga, amikor odaért Davidhoz.

– Ez az emeleti kisszobába megy – szólt David az egyik költöztetőhöz, aki egy rokkát cipelt. Azután Annához fordult: – Hú, de rohadt büdös ez a grill!

Majd az órájára pillantva felsóhajtott olyan arccal, mintha azt gondolná, aki már délelőtt tizenegykor grillezik, azt be kellene záratni. Anna tekintetével követte a rokka útját, és látta, amint bevitték a házba. Majd a teherautóból egy másik költöztető szállt ki, egy előszobatükörrel a kezében, amelyet Anna egy aukción vásárolt.

– Csak el ne ejtse! – szólt a férfira, még mielőtt észbe kapott volna.

– Mi ütött beléd? – kérdezte David. – Persze, hogy nem fogja elejteni.

A tükör is eltűnt a házban. Életük egyes darabjai egymás után hagyták el az autó rakterét. David pedig egyre a ház és a felhajtó között rohangált ide-oda, mutogatott és magyarázott hozzá. Anna próbált úgy tenni, mintha ő is segítene, de ahogy az autó egyre jobban kiürült, ő annál inkább megrémült. Egy, Stockholmban töltött fejezet lezárult az életükben. Kristianstadban pedig új életet kezdenek majd. Anna mint bérszámfejtési ügyintéző a főiskolán, David pedig mint csoportvezető a bevándorlási hivatalnál.

Anna mélyet sóhajtott. Túl sok volt ez neki, egész egyszerűen. A gyerek, a költözés és az anyja örökös aggódása. Csak legalább az ablak ne nyílt volna ki újból! Habár nem ez zavarta igazán, hanem a cserép. Mert biztos volt benne, hogy visszatette az ablakpárkányra, miután becsukta az ablakot.

Vagy annyira meg voltam zavarodva, hogy ismét letettem? Elgondolkodott. Hiszen ott álltam és a kezemben fogtam.

Az ijedségtől villódzni kezdett a szeme előtt a világ. Nem szabad, hogy összekeverje a valóságot a képzeletével, mert akkor nagyon rosszul jár.

Behunyta a szemét, és próbált visszaemlékezni. A saját kezét és a benne tartott hűvös tapintású cserepet nem volt nehéz felidézni. De azután az egész kezdett elmosódni. Hogy is volt, amikor kiment a nappaliból? Egyenesen felment az emeletre festeni? Vagy előbb a konyhába indult vizet hozni? Nem, ezt nem hitte. De az a cserép! Lehet, hogy mégis ő tette le a földre?

A bizonytalanság látszólag megnyugtatta. Ha nem tudja, mi az igazság, van rá esély, hogy csak képzelődött. Hiszen esett az eső, vihar tombolt, ő pedig közben Davidért aggódott. A festés is stresszelte, hiszen el kellett vele készülnie, mielőtt még a költöztetők meghozzák a hálószobabútort. Bizonyára így történt. Ideges volt, meg kellett nyugodnia. A nyári szünet egy hét múlva véget ér, ő pedig kezd az új munkahelyén. Új munka, új szokások. Ez jót fog tenni neki.

Amikor felállt, eszébe jutott az a hang, amelyet a kertből hallott, mielőtt becsukta az ablakot. Ami lehetett akár a talicskának ütődő ásó hangja is. Legjobb lesz, ha azonnal utánajár. Talán az előző tulajdonosok hagytak néhány dolgot szanaszét, és

azok csaptak zajt. Ebben az esetben a legjobb, ha máris összeszedi őket.

David a jelek szerint észre sem vette, hogy Anna igyekezett távol maradni tőle. Teljesen el volt foglalva a költöztetők irányításával, amikor azok épp az imádott zongoráját cipelték. Anna eltűnt a ház mögött. Kisétált a pázsitra, és megállt a nappali ablakával szemben, amelyen át a vihar idején nézett kifelé. De sem a talicskát, sem az ásót nem látta.

– Anna, jól vagy?

David aggodalmasan pillantgatott a ház mögé.

– Semmi bajom. Te, figyelj csak, hol a talicska?

– Minek az neked?

– Nem kell, csak tudni szeretném, hol van.

– A garázsban. Hol máshol?

– Gondoltam, hogy talán idekint maradt. Tegnap használtad, nem? Még mielőtt esni kezdett volna.

– De igen. De aztán visszatettem a helyére.

– Akkor jó.

David felkacagott.

– Te meg a töprengéseid! – majd visszament a dolgára.

Anna ostobának érezte magát. Kelletlenül tett

pár lépést a puha gyepen. Az egyik gyümölcsfáról kötélhinta lógott lefelé, ám az aligha kelthette az általa hallott zajt. Néhány bokor leveleinek zörgésétől eltekintve csend volt. Ez különös. Anna egészen biztos volt benne, hogy nem csak képzelte azt a hangot.

Majd a zörgés felerősödött, és egy sündisznó bukkant elő a bokorból, és keresztülvonult a pázsiton. Anna a bokor irányába nézett, és felfigyelt valami másra is. Egy vasdarab állt ki a földből. Anna kíváncsian leguggolt elé.

Egy kis, fekete kereszt volt az, amelyet valaki a földbe szúrt. Anna megmarkolta a hideg fémet, de meg sem tudta mozdítani. Ha ki akarja szedni onnan, hoznia kell az ásót. Elgondolkodott. Talán egy háziállatot ástak el a földbe. A korábbi tulajdonosoknak ugyanis nemcsak gyerekeik, de kis kedvenceik is voltak. Nyilván semmi különös nem volt ebben a keresztben. Hiszen a telküktől egy kőhajításnyira egy valódi temető feküdt.

Anna mégis kellemetlen érzésekkel ment vissza a költöztető autóhoz. Előző este valami olyan zajt hallott, amelyet nem tudott hová tenni. Lehet, hogy

valaki akkor verte le a földbe azt a keresztet?

Az utolsó lépéseket már futva tette meg az autó felé, ott pedig megragadott egy dobozt. Úgy tűnt, a szomszédaik valami bulit tartanak, azért gyújtották be a grillsütőt már olyan korán. Az udvarukon egy kisebb medence is volt, és a hangokból ítélve többen is megmártóztak már benne.

A szomszédok kertjében bezzeg medence volt!

Az övékben viszont egy vaskereszt.

10

A temető ragyogott a nyári napfényben. A fű zöldellt, a kövek szürkén fénylettek. Az elfeledett holtak patinás sorokban nyugodtak a föld alatt. Egyesek a párjukkal együtt, mások a családjukkal. Ám a legtöbben magányosan.

Gunnar nem tudta, miért is csinálják mindig ugyanezt a rituálét Alice-szal. Kimentek a temetőbe, majd hosszan sétáltak a sírok között, jóllehet egyikben sem Fanny feküdt. A temető volt számukra a nyugalom utolsó szigete. Utána mindig egyenesen hazamentek.

– Most lenne harmincéves – állapította meg halkan Alice.

Mintha Gunnar nem tudta volna. Hiszen épp ezért vettek most neki egy különösen szép virágcsokrot. A kerek évfordulóra való tekintettel.

Gunnar tisztában volt vele, hogy egyesek számára a halál bekövetkeztének időpontja nagyobb jelentőséggel bír, mint a születésnap. Nem is értette, miért. És nemcsak amiatt, hogy neki fogalma sem volt róla, mikor hunyt el a lánya, hanem mert ha tudta volna, gyűlölte volna azt a napot.

Alice észrevétlenül Gunnar karjába fonta a sajátját. Nagy volt a hőség. És nagyon egyedül is voltak ezen a hatalmas területen. Bizonyára túl szép nap ez másoknak ahhoz, hogy temetőbe menjenek. Gunnar zaklatott volt. A hajcsat felett nem tudott napirendre térni. Alice azt mondta, biztosan az esti hírlapot árusító lány veszítette el.

– Ki más lehetett volna? – kérdezte.

Fanny, gondolta Gunnar. Ez Fannyé.

Két évbe telt, mire Gunnar kelletlenül beleegyezett, hogy Alice kérésére ünnepélyesen elbúcsúztassák a lányukat. Nagyon egyszerű szertartást választottak, pontosan nyolcszáz nappal Fanny eltűnését követően, a nosabyi templomban. Azt a papot bízták meg a gyászmise megtartásával, akinél egykor Fanny konfirmált. Meglepően sok

ember érkezett a fehér épületbe, és valamennyien sírva nyilvánították részvétüket. Addigra már Lukas eltűnésén és megkerülésén is túl voltak. Ám neki nyomát sem látták a megemlékezésen. A szülei, Arthur és Rosie, küldtek ugyan egy virágcsokrot, amelyet Gunnar azonnal a komposztálógödörbe hajított. Az ő részvétnyilvánításukra aztán a legkevésbé sem volt szükségük.

Nagyon-nagyon sokáig – a felkavaró gyászmisét követően még évekig – élt Gunnarban egy kis remény, hogy a lánya valójában életben van. Hiába vettek tőle búcsút. A „temetés” után mindketten súlyos lelki válságon mentek keresztül, és ez megterhelte a kapcsolatukat is. Alice-nak már elég hamar meggyőződésévé vált, hogy Fanny meghalt. Túl korán, Gunnar szerint. Attól a naptól kezdve, hogy Lukast megtalálták a Televinken parkban, és kiderült, mi mindent kellett elszenvednie, Alice makacsul hajtogatta, hogy Fanny minden bizonnyal halott. Kizárt, hogy túlélte mindazt, amin Lukas keresztülment. Gunnar fejében azonban tovább kavarogtak a gondolatok, szívét pedig mardosta a fájdalom. A sors tanította meg rá, hogy az ember

sosem lehet biztos a dolgában. Mert mi van, ha Fanny mégis él? Ha nap mint nap, évről évre mindazon borzalmakat kell elszenvednie, amelyeket Lukasnak kellett? És senki sem keresi már?

Nem időztek hosszasan a temetőben. Elhelyezték a csokrot, és megálltak előtte egy kicsit. Kéz a kézben, a tűző napon. Alice kitörölt a szeméből néhány kósza könnycseppet, majd kihúzta magát.

– Indulhatunk? – kérdezte.

Mindig ő volt az, aki feltette a kérdést.

– Igen – felelte Gunnar. – Hazamegyünk, és megiszunk egy kávét.

Tíz percbe sem telt és már otthon is voltak. Távolról láttak egy magas, sötét hajú fiút elhaladni a házuk előtt. Gunnarnak födbe gyökerezett a lába, amikor látta, hogy Lukas az, mégsem állt meg.

– Előbb-utóbb muszáj lesz köszönnünk neki – jelentette ki Alice.

– Muszáj? – értetlenkedett Gunnar.

A rendőrségen dolgozó Erikával folytatott beszélgetés csak ideig-óráig nyugtatta meg. Ám Lukas megjelenése ismét felborította a lelki egyensúlyát. A jelek szerint a fiatalembernek esze

ágában sem volt felelősségteljesen gondolkodni. Hát nem fogta fel, hogy a jelenléte miféle indulatokat kavart?

– Szerintem ideje lenne Göteborgba utaznunk, hogy meglátogassuk Hevit – javasolta Alice.

Gunnar ismét lelkiismeret-furdalást érzett, amint meghallotta a lány nevét. Lukas visszatérése óta róla mintha teljesen megfeledkezett volna. És ő is tisztában volt vele, hogy ez nem igazságos. Hevi nagyon közel állt az ő és Alice szívéhez is, és fontos lett volna ezt tudatniuk vele.

– Persze – felelte Gunnar. – Nyár végén elutazunk hozzá.

– Én úgy értettem, most kellene.

– Ezt nem beszéltük meg. Később jobb lenne.

– Úgy érted, miután Lukas már elment?

Gunnar nem válaszolt, de ő maga is belátta, hogy pontosan így értette. Résen kell lennie, mert Lukasszal együtt valami gonosz szellem is érkezett a városnegyedbe. Úgy érezte, ha elutazik, közben összedől a világ. De ezt mégsem mondhatta meg Alice-nak.

– Most jól fog esni egy kávé – felelte ehelyett.

Alice elfordította a fejét, és mélyet sóhajtott.

– Amúgy észrevetted, milyen fáradtnak tűnt Anna? – váltott témát.

– Melyik Anna?

– Hát a stockholmi. David Annája.

– Ja, vagy úgy. Persze, hogy fáradt. Ez már csak így van, ha az ember vesz egy nagy, öreg, lerobbant kísértetkastélyt, aztán megpróbálja nagyrészt saját kezűleg rendbe hozni.

Úgy döntöttek, a teraszon isszák meg a kávéjukat. Alice eltűnt a konyhában, Gunnart pedig leküldte az éléskamrába egy újabb zacskó kávéért. A lépcső mellett két fénykép függött, az egyiken a kisgyerek, a másikon a kamasz Fanny volt látható. Olyan méltóságteljesen tudott nézni, s ezzel kitűnt a többiek közül. A szeme kivételes eszéről és energiájáról is árulkodott. Barátságos volt, és mindig másokra gondolt. De a tekintete ritkán volt boldog. A lépcső feletti képeken sem volt az. Gunnar úgy vélte, nem számít. Nem kell ránézni valakire ahhoz, hogy tudjuk, valóban boldog-e. Az ilyesmit érezni kell. És hallani a hangján. Gunnar és Alice is meg volt győződve arról, hogy Fanny boldog volt és

vidám.

Mégis épp ez okozta a vesztét. Többen is tanúsították, hogy a lányuk túl sokat tépelődött, és nem tudta könnyedén venni az életet. Az efféle hülye kijelentések vezették tévútra a rendőrséget. Akárcsak azok az alaptalan és rosszindulatú pletykák Gunnarról. A politikai nézeteiről, és hogy hogyan próbálta meg befolyásolni a lányát. Sokak szerint Alice-szal épp emiatt vették magukhoz Hevit, hogy bebizonyítsák a pletykák értelmetlenségét. Pedig nem így volt. Legalábbis már nem. Hevinek saját, és nagyon fontos helye volt Gunnar szívében. A fene essen mindenkibe, aki mást állít!

– Meg kell értenie, mit sugall a látszat – magyarázta Erika, pár héttel Fanny eltűnése után. – Minden elképzelhető helyről azt halljuk, hogy Fanny nyugtalankodott valami miatt. És hogy olyan fontos döntéseket hozott, amelyekkel ön nem értett egyet.

– De hisz' én ezekről mit sem tudtam! – ordította Gunnar. – Hogyan állíthatja, hogy bármilyen véleményem is lehetett olyan dolgokról, amelyekről

fogalmam sem volt?

Erika akkor is megnyugtatta. Majd még számtalanszor azt követően.

– Ez esetben azon kell elgondolkodnunk, vajon Fanny tisztában volt-e azzal, hogy ön ezekről nem tudott? Lehet, hogy azt hitte, tud róluk, és hogy helyteleníti őket. Akkor lehetséges, hogy ezen annyira feldühödött vagy elkeseredett, hogy világgá ment? Megszökött?

– Azt hiszik, önként tűnt el? Nem pedig, hogy elrabolták? – ellenkezett Gunnar.

– Elképzelhető.

– De hiszen a fa meggyulladt!

Erika ekkor elhallgatott, mert erre ő sem tudta a magyarázatot.

A sok vita kimerítette Gunnart. Ijedten bolyongott ide-oda térben és időben. Ha a rendőrség nem keresi Fannyt, akkor kicsoda? Erika biztosította afelől, hogy a rendőrség teóriái nem különösebben befolyásolják a kutatást, de Gunnarnak is megvolt erről a maga véleménye. Majd egy napon Alice kitakarította a lánya szobáját, hogy szép legyen, mire hazajön. Ekkor rálépett egy

mozgó deszkára, és megtalálta alatta Fanny naplóját. Ettől végre a rendőrség is visszanyerte a lelkesedését. Mert a naplóban egyetlen szóval sem említett semmiféle konfliktust Gunnarral, se semmi egyéb problémát, ami indokolta volna komor világszemléletét. De akkor Fanny már hónapok óta odavolt.

Gunnar visszatért a zacskó kávéval. Alice épp a fürdőszobában volt.

Ekkor látta meg a lányt. A konyhaablakon keresztül. Odakint állt a járdán, háttal neki. Szőke haja lazán befonva, ahogy Fanny hordta. És ugyanazt a ruhát viselte, amelyet a lépcső felett függő egyik képen.

Gondolkodás nélkül kirohant a házból, le a lépcsőn.

– Fanny!

Tovább szaladt a járdán. Szíve hevesen vert, forrt a vére, és potyogtak a könnyei.

– Fanny!

A szemben lakó szomszéd meglepetten nézett rá.

Fanny pedig időközben eltűnt.

11

– Emlékszik rá, amikor kigyulladt a fa a kertjükben?

De Lukas csak a fejét csóválta.

– Nem, de ezt már maga is tudja. Semmire sem emlékszem az utolsó gimnáziumi évemből. Sem a kellemes, sem pedig a szörnyű dolgokra.

Lukas újra a Söderport Gimnázium előtt járt. Ezúttal képes volt egészen a lépcsőig elmenni. Mert most nem volt egyedül. Vele tartott a rendőr is; az első számú kapcsolattartója a Televinken parkban történt megtalálása után.

Erika.

– Nem emlékszik rá, de azért tudja, hogy történt. A fa lángra kapott, maga pedig néhány nappal később eltűnt.

– Hat nappal később – egészítette ki Lukas.

– Pontosan – hagyta jóvá Erika. – A többiekhez

hasonlóan maga is fényes nappal tűnt el. Egy átlagos hétköznapon. Maga fedezte fel a tüzet és hívott segítséget, majd az apja oltotta el a kerti slaggal.

Lukas nyelt egyet. A nő mintha mesét mondott volna neki. Egy olyan történetet, amelynek sem hozzá, sem pedig a valósághoz nincs semmi köze. Ám ezt a történetet csak az élvezhette, aki nem volt benne érintett. De Lukasnak nem volt szüksége drámai hanglejtésre ahhoz, hogy felfogja a helyzet komolyságát. Neki együtt kellett élnie mindazzal, ami történt. Minden áldott nap. Ahogy az apjának, Arthurnak is.

Félő volt, hogy a bűntudat az egész családot elemészti. Mert amikor a fa kigyulladt, egyikük sem hívta ki a rendőrséget. Ha megtették volna, a történet talán más véget ér. Hiszen addigra már köztudott volt, hogy az égő fa annak az előjele, hogy valaki a házból el fog tűnni.

Először meggyulladt a fa.

Azután egy férfinak vagy egy nőnek nyoma veszett.

– Apám azt hitte, valamelyik szomszéd kölyök

tette – vágta rá ösztönösen Lukas.

– Tudom – felelte Erika. – Úgy gondolta, pusztán rosszaságból gyújtották fel. Mert Arthur szóvá tette nekik, hogy túl hangosan szoktak bulizni. Azt hitte, ők akartak bosszút állni ezért, és tulajdonképpen nem is lett volna ebben semmi furcsa.

Nagyvonalú gesztus volt a részéről, hogy ezt mondta. Lukas egyetértett akkor az apjával, az anyja és a nővére szerint is. Ők a rendőrségre akartak menni, de Lukas ellenezte. Ő az apja oldalára állt. Minek tegyenek feljelentést, mert egy kis fa lángra kapott? Úgy tűnt, nem volt veszélyérzete, nem fogta fel, hogy a tűz már nem is az első, hanem a második előjel volt. A családból senki nem beszélt róla, milyen következményekkel járt ez. Egyszerűen nem volt értelme. Semmi sem változtathatta meg a múltat.

Én már továbbléptem, gondolta Lukas. Akkor meg minek állok itt a régi iskolám előtt és beszélgetek egy zsaruval, aki még azt sem volt képes kideríteni, ki volt az, aki elrabolt?

Erika hívta fel őt, mert úgy hallotta, itt van a városban. Csak azt akarta mondani neki, hogy ha

bármi gondja van, őt nyugodtan felhívhatja. Lukas csak azt nem értette, vajon honnan jött rá, hogy ott van, és hogy a nő mit gondolt, miféle gondja támadhat. Ám egyik kérdést sem tette fel hangosan, inkább befejezte a beszélgetést, amilyen gyorsan csak tudta.

Azután egy órán belül visszahívta a nőt. A szülei padlásán heverő kartondobozokhoz továbbra sem mert közelíteni. Valamit mégis tennie kellett, hogy csillapítsa azt az éhséget, amelyet a hazatérése ébresztett fel benne. Valamit tennie kellett, hogy többet tudjon meg arról a rémisztő dologról, amelyet a feledés homálya mögött sejtett.

Erika beleegyezett, hogy az iskola előtt találkozzanak. Nem ellenkezett, de nem is lelkesedett érte túlságosan. Talán ő is attól tartott, amitől mindenki más; hogy Lukas csalódni fog. Mert ő nem tud majd segíteni neki, tökéletes és kimerítő válaszokat adni.

A nő a nyári napfényben fürdő üres lépcsőre mutatott.

– Itt sétált végig. Tudom, erre sem emlékszik, pedig így volt.

Lukas ajka megfeszült.

– A többiek kávézni mentek. Később én is utánuk akartam menni, de sosem érkeztem meg.

– Pontosan – felelte Erika. – Csak az a furcsa, hogy épp itt ért véget minden, magához köthető nyom. A barátai látták, amint keresztülment az iskolaudvaron, a Tivoli felé. De hogy hová tűnt azután, arról nem tudtak. Mi, emberek már csak ilyenek vagyunk, nem bámuljuk örökké a barátaink hátát, hogy ellenőrizzük, tényleg oda mennek-e, ahová mondták.

– De hiszen én nem is beszéltem arról, hová indultam.

– Valóban nem. De annyit mondott, hogy valamit el kell intéznie. Ez is felvet néhány kérdést.

Lukas már annyira összeharapta az ajkait, hogy fájdalmat érzett.

– Valakinek csak tudnia kellett, hová készülök. Nem voltam az a fajta ember, aki tele van furcsa titkokkal. Más voltam. Úgy értem, a mostani énemhez képest. Lazább... nyugisabb.

Bizonyos történéseket nem lehet visszapörgetni, ezzel Lukas már tisztában volt. A legjobban a

nagyanyja fogalmazta meg: ha már nem lehet az, aki lehetett volna, legyen az, aki.

– Mindenkivel beszéltünk – hangsúlyozta Erika. – Senkit sem hagytunk ki, Lukas. Gyakorlatilag az egész ismeretségi körét alaposan kikérdeztük, de senki sem tudta felidézni, hogy említette volna, hová készül. De többen is úgy vélték, az eltűnését megelőző hetekben meglehetősen feszült volt. A tanára is azt állította, hogy mintha másutt jártak volna a gondolatai, Lukas. Úgy gondolták, talán azon morfondírozhatott, mihez kezdjen az érettségi után.

Lukas végigsimított az állán.

– Szóval ezt gondolták? – kérdezett vissza.

Leült a lépcsőre, majd végignézett a kihalt iskolaudvaron. Akkor és ott úgy érezte, egyedül vannak. Az, aki szemmel tartotta őt, most nem volt jelen. Átfutott az agyán, hogy megosztaná az aggodalmait Erikával, de gyorsan el is hessegette. Bizonyos dolgokról az ember nem beszél hangosan. Például olyasmikről, amelyek alapján azt gondolhatják, üldözési mániában szenved.

Erika is leült mellé.

– Fenekestül felforgattuk a hálószobáját, Lukas – mondta. – Azt reméltük, talán naplót írt, amely nyomra vezethetett volna minket. Vagy esetleg találunk olyan levelet vagy e-mailt, amelyben leírta valakinek, mi aggasztotta magát. De őszintén szólva az égvilágon semmit nem találtunk.

A nő talpával az egyik lépcsőfokot dörzsölte. Piros-fehér színű edzőcipőt viselt.

– De Fannynak a nyomára bukkantak – emlékeztette a nőt, hogy az erőfeszítéseik mégsem voltak egészen hiábavalók. – Vagyis nem egészen az övére, de...

– Igen – felelte Erika, s közben valami szomorúság futott át az arcán. – Rájöttünk, hogy maga valamilyen okból újra aggódni kezdett az ő eltűnése miatt. Mi pedig...

– Mi az, hogy újra? Hiszen együtt jártunk! És ha tudni akarja, mindig is aggódtam érte. Egy percre sem hagytam abba.

Fájdalmas volt hallgatni, tudván, hogy a férfi csak találgat. A Fannyval együtt töltött időre gond nélkül visszaemlékezett ugyan, a lány és az ő eltűnése között eltelt egy évről azonban semmilyen

emléke nem maradt. Azt hitte, emlékszik rá, mit érzett, amikor megtudta, hogy a lány eltűnt, de könnyen lehet, hogy ez csak amolyan képzelt emlék volt a fejében.

– Együtt jártak, de az még Fanny eltűnése előtt volt, nem? – kérdezte Erika lágyan.

A férfi némán bólintott.

– Majdnem egy fél évvel korábban szakítottak. Pletykák keringtek arról, hogy a lány szinte azonnal új fiút talált magának, akire maga féltékeny lett, Lukas. Azután viszont maga is összejött egy másik lánnyal, és egyre kevésbé járt Fanny az eszében. De azért továbbra is barátok maradtak. Nem így történt?

Lukas ismét bólintott.

– De Fanny továbbra is fontos maradt számomra. Hiszen úgy hároméves korunk óta ismertük egymást. Ilyen esetben két ember nem vész össze csak azért, mert már nem járnak együtt.

– És David is közel állt magához – tette hozzá Erika.

– Igen, mi hárman mindig együtt lógtunk. Fanny, David meg én. De Fanny egy évvel idősebb volt

nálunk, ezért nem jártunk egy osztályba.

– És mi a helyzet mostanság David és maga között? Tartják még a kapcsolatot?

– Maga is tudja, hogy nem. Amikor elmentem innen, mindenkivel megszakítottam a kapcsolatot.

Maga sem tudta volna megmagyarázni, miért alakult így. A többi barátja gond nélkül megértette, miért költözött el, de Daviddal más volt a helyzet. Hiszen ők ketten olyanok voltak, mint a testvérek. Lukas mégsem akarta, hogy David meglátogassa őt, amikor a lundi kórházban feküdt. Vagy David nem akarta meglátogatni őt? Lukas nem tudta biztosan.

– Mire gondol? – kérdezte Erika.

A férfi azonban elfordította a fejét, és a napba hunyorgott. Nem szívesen kért volna segítséget tőle a hiányzó emlékeinek kitöltéséhez.

– Daviddal kapcsolatos? – tapogatózott Erika.

Lukas már nem nézett a napba.

– Rosszban voltunk vele? Mármint, amikor eltűntem? Előzőleg összevesztünk?

Erika tétovázott.

– Voltak, akik ezt rebesgették. De amennyire én tudom, ez közvetlenül a maga eltűnése előtt

történhetett, ha megtörtént. Hiszen a közös barátaik olyan bulikról meséltek, amelyeken mindketten részt vettek, és akkor még úgy tűnt nekik, minden rendben volt maguk között. Azután történt valami, amit igazán senki sem tudott megmagyarázni. Az utolsó két hétben maguk ketten szinte nem is szóltak egymáshoz.

– De biztos beszéltek erről Daviddal, nem? – tűnődött Lukas. – Ő mit mondott? Mi történt?

Ezúttal Erika fordította el a fejét.

– Nem, erről nem beszélt valójában. Vagyis de. De valami olyan hétköznapi dolog volt, hogy már nem is emlékszem rá. David elkeseredett volt. Valami apróságon vesztek össze, azután magának nyoma veszett, közvetlenül az érettségi vizsga előtt. Azt hiszem, ez az apróság a maga távollétében jóval nagyobbra duzzadt, Lukas. Vagy legalábbis bonyolultabbá vált. David nem tudta, hogy maga mit akar.

Lukas felvont szemöldökkel hallgatta.

– Nem tudta, hogy én mit akarok? Ezt ő mondta magának? De hiszen öntudatlan állapotban feküdtem!

– Tudom. De azután felkelt, és semmire sem emlékezett.

Lukasnak hirtelen kiszáradt a torka, és viszketni kezdett a szeme.

– De hát mit nem volt képes megérteni ezen? Hiszen semmim sem maradt! Semmim! Persze, hogy szerettem volna találkozni vele.

Erika végigsimított a farmerja térdén, mintha valami piszkot akart volna lesöpörni róla. Jegygyűrűje kissé túlságosan ráfeszült a bal gyűrűsujjára. Lukas kíváncsi lett volna rá, vajon a nő milyen életet él. Boldog-e? Van-e gyereke? Vagy egyedül a karrierjével jegyezte el magát mindörökre? Különös, hogy olyan sokra vitte, habár sosem sikerült elkapnia azt a személyt, aki Lukast és a többieket elrabolta.

– Ugye megérti, hogy ha többet szeretne megtudni Davidról és arról, ő mit gondolt, akkor egyenesen hozzá kell fordulnia?

– De mi a helyzet Fannyval? És azzal, hogy megpróbáltam kideríteni, mi történt vele?

– Az egy másik történet. Van egy elméletünk arról is, hogy valójában sikerült rájönnie, ki volt az

elkövető, akár szándékosan, akár véletlenül.

– Túlságosan jó nyomon jártam?

– Így van. És ezért szinte kínálkozott a lehetőség, hogy maga legyen a következő áldozat. De azután maga előkerült a Televinken parkból. Vagyis a tettes úgy döntött, hogy épp magának kegyelmez meg, ez pedig nem tűnt logikusnak abban az esetben, ha valóban sikerült azonosítania a gyilkost.

– De hiszen tudja, milyen a memóriám. Képtelen lennék azonosítani a gyilkost.

– Ebben ő nem lehetett biztos.

– Akkor meg miért engedett szabadon? Miért hagyott életben? Ez olyan... érthetetlen. Hacsak nem viselt maszkot mindvégig.

Meg ha Lukas nem volt öntudatlan állapotban, amikor a sérüléseit elszenvedte.

És ha ugyanaz a személy vagy személyek rabolták el őt is, akik Fannyt és azt a másik nőt.

Annyi volt a „ha” és a „talán”. Lukas mindkét kezével a fejét fogta, mert úgy érezte, menten felrobban a feszültségtől.

– Lehet, hogy valaki megmentett? – vetette fel. – Talán az elkövető nem is akart elengedni. Meg akart

ölni. Azután jött valaki és kiszabadított.

– Mi is ezt gondoltuk – helyeselt Erika. – De ezen a nyomon sem jutottunk sehová.

Lukas elfojtott egy sóhajt. Az iskolaépület árnyékában ültek, és már kezdett fázni. Svédországban sosincs olyan meleg, hogy mindenüvé jusson belőle. Mindig lehet olyan helyet találni, ahol túl hűvös van.

– Gunnar, Fanny apja – szólalt meg Lukas leszegett fejjel.

Látta maga előtt Gunnart, úgy, ahogy néhány nappal korábban, a Lilla torgon. Megöregedett, sokkal jobban, mint Lukas apja.

– Igen? Mi van Gunnarral? – lepődött meg Erika.

– Az a hír járta, hogy rasszista. Ez volt a lehetséges magyarázata annak, hogy Fanny titokban tartotta az új udvarlóját. Mármint, abban az esetben, ha tényleg egy bevándorló volt.

– El is hittük ezt a szóbeszédet és megbántuk. Nagyon is. Teljesen alaptalan vád volt, amely félrevezette a rendőrséget. Emiatt hittük azt, hogy Fanny esetleg önszántából ment el. De Gunnar soha nem volt rasszista, és most sem az. Fanny pedig

nem említett semmiféle külföldi fiút.

– Hát már hogyne lenne rasszista! – csattant fel erre Lukas. – Hallotta volna, miket mondott, amikor felső tagozatra jártunk, és az összes jugó bevándorló a mi sulinkba jött!

– Nem volt rasszista – makacskodott Erika újból. – Csak olyan problémákon rágódott, amelyekről azt gondolta, a bevándorlással hozhatók összefüggésbe, de sokan mások is így voltak ezzel. Ezen kívül Hevit sem vették volna magukhoz Alice-szal, ha annyira gyűlölte volna az idegeneket.

– Ki az a Hevi?

– A szülei nem meséltek róla magának, Lukas?

– Nem szoktunk Gunnarékról beszélgetni.

Erika figyelmen kívül hagyta a férfi nyers stílusát, és így folytatta:

– Hevi tíz évvel ezelőtt érkezett Svédországba. Egyedül jött, menekültként, Irakból. Az egész családját elveszítette egy bombatámadásban. Az apai nagyszülei küldték ide, kölcsönkért pénzből, és minden garancia nélkül, hogy élve meg is érkezik Svédországba. Pontosan nem tudjuk, merre jött és mivel, de valószínűleg egy teherautóban szelte át

egész Európát, Ankarából indulva. Az embercsempész azután kitette őt egyedül Björketben. A tél közepén, megfelelő ruházat nélkül. Sötétben és hidegben. Gunnar talált rá séta közben. A hóban fekve aludt.

Lukas Erikára bámult.

– És megtartották, vagy mi?

– Először nem is gondoltak ilyesmire. De amikor kiderült, min ment keresztül, és világossá vált, hogy senkije sincs, aki egyszer csak felbukkan és visszaköveteli majd őt, Alice és Gunnar gyorsan lépéseket tett, hogy náluk maradhasson. Nagyon szorgalmas lány. Jelenleg orvostanhallgató a Göteborgi Egyetemen.

Milyen fura história. Lukas a nehéz iskolakapura nézett. A gimnáziumban eltöltött első két évére tisztán emlékezett. Örült, amikor végre elhagyhatta az általános iskolát és új osztályba került. Kamu duma volt, hogy aggódott volna amiatt, mihez kezd majd érettségi után. Kitűnő jegyei voltak, és folyamatosan azt szajkózta, hogy jogász lesz. Vagy mégsem? Lehet, hogy az utolsó évben, amelyre nem emlékszik, valami megváltozott?[1]

Képtelen volt tovább ellenállni. Annyi kérdése volt, és olyan erőszakosan próbáltak most felszínre törni. Nem tudja megállni, hogy át ne kutassa a padláson heverő dobozokat. És Davidot sem tudja elkerülni. Máskülönben biztosan elemészti a bizonytalanság.

És mit fogok csinálni, ha kiderül, hogy én magam vagyok a gyilkos? – gondolta.

Lukas a farmernadrágján keresztül is érezte, milyen hűvös a kő, amelyen ül.

De nem fogja lerohanni sem a dobozokat, sem pedig Davidot. Egészen máshol kezdi majd a nyomozást. Olyasvalakinél, aki bizonyára kevésbé volt fontos neki, mint David, mégis elég nagyot csalódott benne. Az egykori barátnőjénél, akit Erika említett. Ő biztos tud válaszolni azokra a kérdésekre, amelyeket Lukasnak már rég fel kellett volna tennie. Ennyivel tartozik neki.

Egy újabb széllökés összeborzolta Lukas haját.

Ki tudja, mit követett el? Két nőnek nyoma veszett, és sosem tértek vissza. Lukast rosszullét fogta el. Azon gondolkodott, vajon meddig éltek még az elrablásuk után. És mi mindent kellett

kiállniuk a haláluk előtt.

Mert annak ugyebár a legcsekélyebb esélye sincs, hogy még mindig életben vannak?

---

1 Svédországban három évfolyamos a gimnázium. (A ford.)

12

Amikor beköszöntött az este, Anna a teraszon ülve olvasgatott. David az emeleten volt, és épp az utolsó kartondobozokból pakolta ki azokat a dolgokat, amelyeket a dolgozószobájában akart tartani. Anna a nyitott ablakon át hallotta, ahogy zsörtölődött. Neki azonban semmi kedve nem volt kirámolni azt a harminckét ládányi irodalmat, amely a személyes könyvtárát képezte. Még a falra erősíthető könyvespolcok sem voltak a helyükön, ráadásul semmi oka nem volt rá, hogy elkapkodja a dolgot. Sem a polcfelrakást, sem pedig a kipakolást.

Néhány felhő tűnt fel az égen. Lágy szellő borzolta a terasz melletti bokrok leveleit. Anna ledermedt. Minden hangra, minden mozdulatra felpattant. Csak a szél volt, ugye? Szemével örökösen a gyümölcsfákat, bokrokat és az udvart

körülfutó magas sövényt pásztázta. Először úgy gondolt a sövényre, mint valami extra védelmi vonalra a ház körül, amely elválasztja őket a külvilágtól. Most azonban már épp az ellenkezőjét érezte. A sövény nem másokat tartott távol tőlük, hanem őt ejtette foglyul.

Megcsörrent a telefon, ő pedig már nyúlt is érte. Ismeretlen számról keresték.

– Anna vagyok – szólt bele.

– Le ne tedd nekem megint!

Az anyja volt. Már vagy ezredszer.

– Anya, ne hívogass már állandóan!

– Anna, ez így nem mehet tovább! Már azon gondolkodtam, hogy értesítem a rendőrséget, de elég hosszadalmas és bonyolult lenne elmagyarázni a történetedet. Hiszen én csak...

Anna erre felpattant a székéből.

– Na most nagyon jól figyelj! – szólt az anyjára olyan hangon, amely nem is hasonlított a sajátjára. – Ha itt valakinek története van, hát az te vagy, és nem én. És fel ne merd hívni a rendőrséget! *Meg ne próbáld!* Mert azzal átléped a határt. Hallod? Akkor feljelentelek zaklatásért!

Az anyja sírva fakadt. Mindig ugyanazok a könnyek, mindig ugyanaz a nóta.

Egyszer meg fog fojtani, gondolta Anna. Megöl az örökös vádaskodásával.

– De én csak jót akarok neked – nyögte ki az anyja. – Mikor érted már meg végre?

Anna befejezte a beszélgetést, azután a fűbe hajította a készüléket, amely megpattant a földön, majd megállt alig egyméternyire a virágágyásban talált kis kereszttől. Már megkérte Davidot, hogy távolítsa el onnan, de a jelek szerint még nem jutott rá ideje.

– Ott egye meg a fene, majd megcsinálom én magam!

Saját hangja hallatán felnézett David dolgozószobájának nyitott ablakára. Vajon a férfi meghallotta, amit mondott? Valószínűleg nem. Túl nagy volt a csend a szobája felől, és Anna nem is látta őt. Határozott léptekkel a garázs felé indult. Nem volt szüksége David segítségére, hogy kiásson egy vaskeresztet a földből. Még ha van is valami kutya- vagy macskatetem a föld alatt elásva, kénytelen lesz kibírni kereszt nélkül. Ő ugyanis ezt

most eltünteti.

Anna a hátsó ajtón át bement a garázsba. A villanykapcsoló, amellyel a mennyezeti világítást lehetett felkapcsolni, a helyiség túloldalán volt, a garázskapu mellett. Anna nyitva hagyta a hátsó bejáratot, hogy beszűrődjön a fény, majd odament, hogy felkapcsolja. A garázs tele volt kartondobozokkal, kerékpárokkal és kerti szerszámokkal.

– Micsoda rendetlenség – morgott Anna. – Minden összevissza hever.

Pár lépést tett odabent, amikor becsukódott mögötte az ajtó, és teljesen sötét lett. Annának földbe gyökerezett a lába. Harmincéves volt, de még mindig félt bezárva lenni egy sötét helyiségben. – De hiszen nem is vagyok bezárva! – jutott eszébe. – Az ajtó épp itt van mögöttem.

Hátrálni kezdett, és kezével a kilincset kereste. Már-már nevetségesnek tűnt az a megkönnyebbülés, amellyel megragadta a hideg fémet. Lenyomta a kilincset, de az ajtó meg sem mozdult. Megtalálta a gombot is, és elfordította. De továbbra sem tudta kinyitni. A szíve kicsit

hevesebben vert, amikor teljes testsúlyával nekidőlt a rideg ajtónak. Persze, hogy ki lehet nyitni, csak összpontosítania kell! Egyik kezével a gombot fogta meg, a másikkal a kilincset. De az ajtó csukva maradt.

Amikor beköltöztek, csak nevettek azon, hogy az előző tulajdonosok befestették feketére a keskeny garázsablakokat. Állításuk szerint azért, hogy ne lehessen belátni, és ezzel a minimálisra csökkentsék a betörés kockázatát. Anna érezte, hogy most az arcára fagyott a mosoly. Miért festi egy épeszű ember feketére az ablakait? Akkor már jobb, ha befalazza őket, nem?

Telt-múlt az idő, de Anna szeme csak nem akarta megszokni a sötétséget. Egy aprócska fényforrás sem volt sehol. Megállt, hátát az ajtónak támasztva, és keresni kezdte a zsebében a mobiltelefonját. David remélhetőleg azonnal meghallja majd a csengést. De Anna zsebe üres volt. A mobilja ott maradt a fűben.

– A rohadt életbe!

Anna a sarkával az ajtót kezdte rugdalni.

Majd az ezt követő csendben mintha valami

hangot hallott volna. Teljes csendben maradt. Szíve már a bordái közt kalapált, valósággal belerázkódott a teste. *Vajon mi volt az, amit hallott?* Lázasan figyelt. De persze tudta jól, mit hallott: egy mozgó emberi testhez dörzsölődő ruha hangját. De aztán ismét csend lett, nem hallott semmit.

Az idegei szinte kibújtak a bőre alól, s mint valami fájdalmas háló borították be a testét. A szája teljesen kiszáradt, a szeme azonban benedvesedett. Semmit sem látott. Semmit sem hallott. Mégis tudta, hogy rajta kívül még valaki van a sötét garázsban. Valaki, aki túlságosan közel került hozzá.

Anna sírva fakadt a tehetetlenségtől.

– Segítség!

Metsző, éles hangon sikított, és közben az ajtót rugdosta. Olyan erősen rángatta a kilincset, hogy az kis híján letört. Kizárt, hogy David ezt sem hallja meg. De ha mégsem, nem tudta, mitévő legyen. Megint kiabált, és újra belerúgott az ajtóba.

Ezután pedig várta David sietős lépteit a túloldalról. Ám hiába. Viszont érezte valakinek a meleg lélegzetét a hajában. Valakiét, aki éppen

mögötte állt.

Anna rekedt üvöltést hallatott. Karjaival hevesen csapkodott maga előtt, miután hátrafordult, de sem a keze fejével, sem a karjával nem talált el senkit.

Talán csak képzelődtem, gondolta. Mert megijedtem.

Ekkor valaki megérintette a hátát. Egy ujj óvatos mozdulattal vonalat rajzolt a blúza merev szövetébe és a bőrébe.

Anna őrült módjára üvöltött, és belerohant a sötétségbe. Egyenesen a dobozok és kerékpárok közé. Tehetetlenül elesett, és egy kemény bőröndön landolt. A tenyerét végighorzsolta a padló, ahogy teljes testsúlyával rázuhant. Kétségbeesetten próbált talpra állni, és ahogy tovább tapogatózott a garázsban, mindkét lábát beütötte egy ládába.

Fújtatva lélegzett, mintha hosszútávot futott volna. Meg kell nyugodnia, különben még súlyosan megsérülhet! Óvatosan egyik lábát a másik elé tette. Apró lépések, apró sérülések. Az egyik csuklója viszont őrülten fájt. Lehet, hogy eltörte, amikor elesett? Még egy lépést tett, óvatosan haladva a garázskapu és a lámpa kapcsolója felé. Bárki

rejtőzzön is a garázsban, látni akarta. Villanyt akart gyújtani.

Az utolsó lépésnél beverte a homlokát a kapuba. Na végre! A garázskapu hideg tapintású anyagból készült. Kulccsal lehetett kinyitni, ám az nem volt nála. De mit számított most ez? Egész testében remegett az izgatottságtól, ahogy oldalazva közeledett a kapcsoló felé. A kapu előtt ugyanis semmi nem állta az útját, ebben egészen biztos volt.

Anna szipogva keresgélt a kezével a falon. Valahol ott kellett lennie. Ujjaival fel-alá tapogatta az egyenetlen falfelszínt. Gyorsan, gyorsan! Még mielőtt az üldözője utolérné!

Már-már győzelemmámorban úszott, amikor végre a kapcsolóra helyezte az ujját, majd kegyetlen pánik lett úrrá rajta, mivel akárhogy nyomogatta, a lámpa nem működött.

– Ez nem lehet igaz!

Ösztönösen felsikoltott, és már túl későn jött rá, hogy ezzel minden másnál egyértelműbb jelét adta annak, hogy a helyiség mely részében tartózkodik. Azonnal elhallgatott és a falnak támaszkodott. Az izzadság végigfolyt a hátán és a mellei közt.

Vérnyomása olyan magasra szökött, hogy a feje is belefájdult. Ismét végigtapogatózott a fal mellett, ezúttal valami olyan tárgyat keresve, amelyet fegyverként is használhat. Egy ásót vagy egy gereblyét.

Valaki kacarászott a háta mögött.

Anna felsikoltott, és oldalvást sasszézott. Ismét elesett, és ezúttal megpróbált az oldalán landolni, hogy ne a fájós kezét kelljen letennie. Ekkor éles fájdalom hasított a bal vállába. De hamarosan felpattant, és próbált eltávolodni a közelében levő lénytől, amely most felkacagott. Olyan semleges hangon, amelyből nem derült ki, férfitól vagy nőtől származik-e. Vagy épp egy gyerektől.

Be fogok csavarodni, gondolta Anna. Azt hiszem, megbolondulok.

Úgy érezte, sarokba szorították a falak és egy halom, egymásra pakolt kartondoboz közé. Tovább nem tudott menni, csak visszahátrálni a garázskapu felé. Azt pedig nem akarta.

– Segíts – suttogta. – Édes Istenem, segíts rajtam!

Úgy hallotta, mintha valaki felfelé mászna a dobozok tetejére. Vagy odébb pakolná őket. Anna

olyasmit csinált, amit már gyerekkora óta nem. Befogta a fülét. Muszáj, hogy vége legyen! Mégpedig azonnal. Mert ezt már biztosan nem csak képzelte. Valaki odébb csúsztatta a dobozokat, végighúzta őket a padlón. De hogyan lehetséges ez? Hogy láthat valaki jobban a sötétben, mint ő? A csúszkálás megszűnt, de a helyét átvette egy másfajta hang. A dobozokat felemelték, majd leejtették. Talán egymásra pakolta őket az illető. Mint amikor átrendezik a bútorokat.

Átrendezik a bútorokat.

Már túl későn jött rá. Nem gondolkodott. Rohanni kezdett. Egyenesen a garázskapu felé. De egy métert sem haladt, amikor egész testével nekirohant egy dobozokból frissen emelt falnak. Anna sehová sem jutott. Be volt kerítve.

13

Egy rendőrautó gördült végig a kertjük előtt, majd eltűnt a paplak irányában. Gunnar a tekintetével követte, amíg csak bírta. Ő mindvégig tudta, hogy valami történni fog. És most minden bizonnyal meg is történt, hiszen nem gyakran cirkáltak rendőrautók ebben a városrészben.

– Vajon hová megy? – tűnődött Alice.

Rövidnadrágban és blúzban a korán hulló gyümölcsöket szedegette fel a földről. Egy kutya ugatott, az egyik fáról pedig riadt madarak röppentek fel. Az út túloldalán Lukas járkált a szülei kertjében. Hát nem érti meg, hogy mennyi ember lelki békéjét teszi tönkre azzal, hogy itt is, ott is felbukkan és makacsul kóborol a környéken?

– Ma érkezett egy Clas Ohlson reklámbrosúra – váltott témát Alice, miután a férje nem reagált. –

A héten nagyon olcsón kínálnak egy olyan infrás melegítőt, amilyet szerettél volna.

De Gunnar csak csóválta a fejét. Még hogy infrás melegítő! Állandóan kapható minden üzletben.

– Most bemegyek egy kicsit – jelentette ki.

Alice leguggolt, és tovább szedegette az éretlenül lepotyogott gyümölcsöket.

– Muszáj beszélnünk egymással, ezt ne feledd, Gunnar – szólt a nő, épp abban a pillanatban, amikor a férje fellépett a teraszra.

Gunnar dühösen megfordult.

– Ugyan miről beszéljünk, amikor nem hiszel nekem?

Alice remegő kézzel szedegetett tovább.

– Mégis mit higgyek el? Azt, hogy Fanny itt állt a házunk előtt?

Gunnar megpróbálta kordában tartani hirtelen feltörő dühét.

– Az istenit neki, hát nem tehetek róla, ha ezt láttam!

– Én nem is mondtam ilyet.

Alice egy almát tartott a kezében, és láthatólag nem tudta eldönteni, eldobja-e vagy megtartsa.

Gunnar beleborzongott ebbe a határozatlanságba. Hogy volt a feleségének ereje ilyesmihez?

– Alice, ott állt a járdán – magyarázta reszelős hangján.

Ám Alice egyre csak a fejét rázta.

– Hagyd abba!

– Azt hiszel, amit akarsz. Mi ketten mindig is különbözőképpen viszonyultunk ehhez a dologhoz. De ez nem baj, az a pszichológus is megmondta.

Alice erre olyan hevesen pattant fel, hogy Gunnar ösztönösen hátrált egy lépést.

– Az a pszichológus? Emlékszel egyáltalán bármire is mindabból, amit mondott? Mert szerintem nem. Olyan dühös voltál.

És olyan rég történt mindez, tette volna hozzá Gunnar, de aztán mégsem. Alice erősködött, hogy felkeressék azt a pszichológust Fanny gyászmiséje után. Azt mondta, azért, mert úgy érzi, Gunnar még mindig nem tudta elengedni őt. És úgy gondolta, addig nem tudnak továbblépni, amíg nem kérnek segítséget.

De Alice figyelmen kívül hagyott valami nagyon fontos dolgot. Gunnar ugyanis *nem akart*

továbblépni. Ő nem szándékozott gyümölcsöt szedni, füvet nyírni, vagy infrás melegítőt vásárolni. Ő a hétköznapokat akarta visszakapni. Az egyetlen dolog, amire mindig is vágyott, az az volt, hogy Fannyt visszakaphassa. És sajnos ez volt az egyetlen dolog, amit nem kaphatott meg.

– Bemegyek – közölte ismét halkan.

Alice pedig ott maradt egyedül a kertben.

Fanny eltűnésének napjáig Gunnarnak egyetlen titka sem volt Alice előtt. De a lányuk elrablását követően egyre több és több lett. Alice semmit sem tudott arról, hogy férje tartotta a kapcsolatot Erikával a rendőrségnél. Ahogy arról sem, hogy Gunnar összegyűjtött minden apró, a lányuk eltűnésével kapcsolatos információt. Már egész cikkgyűjteménye volt. Minden héten végignézte az interneten, vannak-e frissen megjelent újságcikkek Fannyról és a kristianstadi végzetes eseményekről. Olykor, ha valami hosszabb cikket talált, megrendelte magának az egész újságot. Ám évről évre egyre kevesebb cikk jelent meg róla. És Gunnar ennek nem örült.

A cikkeket a többi irattal együtt őrizte egy zárt széfben, a dolgozószobájában.

– Minek neked az a páncélszekrény? – tudakolta Alice, amikor meglátta.

Gunnarnak szerencséje volt, mert épp azon a héten két szomszédjukhoz is betörtek.

– Oda rejtem majd a régi számlákat, meg minden olyasmit, amit nem szeretnék, ha ellopnának – felelte.

Alice egy szót sem szólt arra, hogy nem kapott kulcsot egy olyan széfhez, amelyben a férje állítólag a kettejük közös papírjait akarta tárolni. Vagy magától is rájött, hogy a férfi hazudik neki, csak épp nem törődött vele. Gunnar számára pedig mindegy volt, mi az igazság, a lényeg, hogy meglett a páncélszekrénye.

Kellő időt és energiát is fordított rá, hogy rendben tartsa a tartalmát. Meglehetősen gyorsan megtanult eligazodni a papírok között. Ha túl sokáig tartott volna, mire megtalálja a dolgait, semmi értelme sem lett volna.

Gunnar már a kezében tartotta a kulcsot, amikor belépett a dolgozószobájába. Gondosan becsukta

maga mögött az ajtót, mielőtt kinyitotta volna a szekrényt. Amit keresett, a szekrény alján lapult, egy különálló kartondobozban. A rendőrség nyomozati jegyzőkönyve. Minden, amit sikerült kideríteniük Lukas eltűnése és megkerülése kapcsán. Egy alkalommal már komolyan azt hitték, sikerült kézre keríteniük a megfelelő fickót. Egy férfit, aki mindhárom áldozattal kapcsolatban állt. Ám a bíróság első- és másodfokon is felmentette az illetőt, így szabadon engedték.

Gunnar nemigen tudta, mit gondolt és miben hitt Alice, már akkoriban is annyi minden volt, amiről nem beszéltek. Ami őt magát illette, sosem volt meggyőződve arról, hogy az a férfi rabolta el Fannyt. Az illető testnevelő tanárként dolgozott a Söderport Gimnáziumban, ahová Fanny is járt. Néhány lány a suliból undorítónak találta a férfit, és azt híresztelték, hogy bukik a diáklányokra. Makacs pletykák keringtek arról, hogy Fanny volt az egyik, akire szemet vetett. Gunnar ezt különösnek találta. A lánya ugyanis sosem említette neki ezt a tanárt, és Gunnar úgy vélte, kicsit túlzás valakit hármas emberrablással, valamint két gyilkossággal vádolni

csak azért, mert néhányan undorítónak találják az illetőt. Számára ugyanis fontos volt, hogy a megfelelő férfit – vagy nőt – csukják rács mögé. Máskülönben semmi értelme a büntetésnek. Ráadásul sosem találják meg Fannyt, ha a rendőrség fantomokat üldöz.

A rendőrség bénázásának, amely során megpróbálták elítéltetni a tornatanárt az emberrablások és feltételezett gyilkosságok miatt, az volt az egyetlen jó oldala, hogy így kénytelenek voltak nyilvánossá tenni a nyomozásuk részleteit. Gunnar azonnal kért is a jegyzőkönyvből egy másolatot. Sőt, mindazokról az anyagokról is, amelyeket a rendőrség kihagyott belőle.

– Minek magának ez a sok papír? – tudakolta Erika, amikor elmondta neki, mit kér.

– Nem szeretném, ha maguk többet tudnának, mint én – felelte Gunnar. – Én is mindent tudni akarok.

Gunnart és Alice-t természetesen folyamatosan tájékoztatta a rendőrség, de a legkevésbé sem úgy, ahogy a férfi szerette volna. Ő biztos akart lenni abban, hogy valóban megtesznek minden tőlük

telhetőt, de nem volt az. Egészen addig, míg a saját szemével nem látta, hogyan vezették a nyomozást. Csak akkor jött rá, mennyi kihallgatást tartottak, hány tanúval beszéltek. Végtelen hosszú volt a névsor: Fanny és Lukas osztálytársai, az elsőként eltűnt nő munkatársai. Azt sem tudta, hány órát töltött az akták olvasgatásával, de jó sokat, az biztos. Szinte mindig éjszakánként olvasta őket. Ha már úgysem tudott aludni – mert az első években bizony nem tudott –, akkor igazán csinálhatott valami hasznosat is.

Mert Gunnar hasznos tevékenységként tekintett erre az egészre. Minden lehetséges nézőpontból megvizsgálta az anyagot. Olykor már az volt az érzése, közel jár valamiféle megoldáshoz, ilyenkor érezte, hogy szaporább lesz a pulzusa, és a homloka gyöngyözni kezdett. De aztán sosem lett belőle semmi, és mindannyiszor ugyanúgy csalódnia kellett.

Gunnar az asztalra helyezte a dobozt. A férfi, akivel a lánya járt. Az a titokzatos ember, akiről csak suttogtak. Akit Fanny valamiért nem mert hazavinni bemutatni nekik. Gunnar képtelen volt

szabadulni az érzéstől, hogy az illető fontos szerepet játszott a történetben. A férjével ellentétben Alice mindig azt mondta, ő még abban sem biztos, hogy Fannynak valóban volt barátja. De vajon miért rejtőzködött? Az újságok kilométeres cikkeket írtak róla, így bizonyára tudta, hogy keresik. Ha nem lett volna vaj a fején, nyilván önként jelentkezett volna. A nyomozati anyag alapján Gunnar megint úgy érezte, hogy mindent tud a lányáról. Mintegy varázsütésre megkapta valamennyi személy nevét és telefonszámát, akikkel a lánya valaha találkozott. Egy részüket persze már ismerte, de sokukról sem ő, sem Alice nem hallottak korábban. Gunnar kihajtogatott egy nagy ív papírt, amelyre felírta a legfontosabb neveket. Nyilakkal és egyéb jelekkel kötötte össze a különböző személyeket, egy óriási pókhálóvá változtatva ezzel a lánya ismeretségi körét.

És itt még nem állt meg. Megpróbált a Fannyt körülvevő személyek közül minél többel beszélni is. Ám egyvalakit nem sikerült kézre kerítenie: Magdalena Simonssont. Mire a nyomozás nyilvánossá vált, ő már eltűnt a városból.

Magdalena évekkel idősebb volt Fannynál, és Gunnar el sem tudta képzelni, honnan ismerhették egymást. A rendőrség Fanny mobiltelefonjából vette a nevét. A kihallgatásakor azt nyilatkozta, hogy Fannyval együtt kosaraztak pár évvel korábban. Ez ugyan stimmelhetett, hiszen Fanny időnként játszott egy csapatban, amely tizenöt éves kortól felfelé várta a tagokat. Gunnarnak mégis az az érzése támadt, hogy a lány valamit elhallgatott a kihallgatásakor.

A férfi határozottan félretette saját készítésű térképét. Mit számított, hol van Magdalena Simonsson? Úgyis megtalálja. Ő volt az egyetlen forró nyom, amelyet nem sikerült követnie. Ám Gunnar ebbe képtelen volt belenyugodni.

Amikor halk kopogást hallott a szuterénablakon, megfordult. Az ablak nyitva volt, de nem látott senkit.

– Alice, te vagy az? – kérdezte.

Várt egy kicsit, tekintetét a keskeny, hosszú ablakra szegezve. De semmi mozgás nem volt odakint.

Az nem jó, ha képzelődik. Képtelen volt

szabadulni az előző nap történéseitől. Fannyt látta hátulnézetből, ahogy ott állt a járdán. Vagy lehet, hogy valaki más volt? Mert a szellemekben nem hitt.

Vagy mégis? Kérdezte önmagától, miközben minden dokumentumot visszapakolt a széfbe.

Az ismételt kopogás hallatán aztán letette a kezében levő papírkupacot, és ismét az ablak felé figyelt.

– Halló, van ott valaki?

Ideges volt a hangja. Felnőtt ember volt, olyan, akinek nincs ideje hülyéskedni.

Majd egy vékony hangot hallott az ablak melletti szellőzőnyíláson keresztül:

– Apa! Ott vagy, apa?

14

– Valami kacagásfélét?

A rendőrnő homloka mély ráncokat vetett.

– Igen. Úgy hangzott, mintha nevetett volna.

Anna hangja elvékonyodott. A kórházi hálóing túlságosan nagy volt rá, alig látszott ki belőle. Az ágy, amelyen feküdt, pedig keskeny volt és kemény. Nem tudta, meddig volt a garázsban. Most azonban már tizenegy óra volt, és teljesen kimerült a fájdalomcsillapítóktól és a nyugtatószerektől, amelyeket kapott.

– Tehát egy nő volt a garázsban?

Az idősebb rendőr, egy férfi, a kolléganőjéhez hasonlóan aggodalmas arcot vágott. Mindketten Anna mellett foglaltak helyet, David pedig az ágya szélén ülve fogta a kezét. Anna képtelen volt értelmezni az arckifejezését, amelyben

nyugtalanság keveredett valami mással, amit nem tudott volna megnevezni. Kétellyel, talán.

– Nem tudom biztosan. Lehetett akár egy gyerek is.

A feje fölött a többiek meglepett pillantásokat váltottak egymással. Egy gyerek? Aki nehéz kartondobozokat emelget és lát a sötétben?

Úgy ért véget, hogy David kiment a kertbe megkérdezni Annától, kér-e egy csésze teát. De sehol sem találta. A garázsajtó azonban félig nyitva állt, ezért odament, hogy megnézze, bent van-e. Hiába kiabált, Anna nem válaszolt, David azonban mégis hallotta őt. Nehéz légzésének hangja elárulta a rejtekhelyét a sok kartondoboz között. Anna akkor tudta meg mindezt, amikor David elmesélte a kórházba megérkező rendőröknek. De voltak ellenvetései.

– Én nem rejtőztem el – jelentette ki.

– Dehogynem – felelte a rendőrnő. – Hiszen maga mondta azt, hogy a „rejtekhelyen” ül. Mert annyira megijedt.

Anna csak a fejét rázta. A „rejtekhely” szó nem tetszett neki. Úgy hangzott, mintha ő maga építette

volna maga köré. Pedig nem így volt.

A vita visszafogottan, ám határozottan folyt tovább, Anna pedig egyre jobban belefáradt.

– Maga azt állítja, hogy nem tudott kijutni – mondta a férfi rendőr. – De az élettársa szerint, amikor ő belépett a garázsba, gond nélkül odébb tudta tenni a dobozokat, hogy magát kiszabadíthassa.

David megköszörülte a torkát.

– Nos, olyan nagy hely azért nem volt – helyesbített. – De tény, hogy a fal és a dobozok között volt egy legalább harminc centiméteres rés. Habár nem biztos, hogy Anna a sötétben észrevette ezt.

David mutatta a kezével a távolságot, és Anna látta, hogy folyton hadonászik a karjával. A férfit szemmel láthatólag sokkolta az átélt jelenet. Talán David maga vitte ki őt a kocsihoz, és hajtott el vele a kórházig.

– Na igen, a sötétben. Hogy is volt ez, Anna? – kérdezte a rendőrnő. – A mennyezeti világítás nem működött, amikor megpróbálta felkapcsolni?

– Nem. Hiába nyomogattam a kapcsolót, nem

történt semmi.

– És amikor maga, David, nem sokkal később belépett a garázsba – fordult a férfihoz a rendőr –, akkor semmi baja sem volt?

– Ahogy én észleltem, semmi – adott kitérő választ David.

– Ahogy ön észlelte? Most akkor égett a lámpa, vagy sem?

– Égett.

Anna elvörösödött, és majdnem a föld alá süllyedt szégyenében. Haza akart menni. A kórház steril szaga és tompa zajai valósággal megőrjítették. Ilyen környezetben kell egy nőnek szülnie? Hiszen ez borzalmas! – gondolta.

Óvatosan a hasára tette a kezét. A gyerekről senki sem szólt semmit. Ő sem. Ez volt az első kikötése, amikor David arról beszélt, hogy be kellene mennie a kórházba. Nem szabad említést tennie a babáról az orvosok előtt.

– Érzem, hogy vele minden rendben van – közölte. – És tudod, mennyire utálom, amikor a dokik olyasmit is meg akarnak javítani az emberen, ami nem is romlott el.

David beérte ennyivel. Ám előtte hosszasan nézett a nőre. Olyan hosszan, hogy Anna már majdnem azt hitte, kételkedik a szavaiban.

– Nyilvánvaló, hogy a maga szemszögéből nézve rendkívül kellemetlen élményben volt része – állapította meg óvatosan a férfi rendőr. – Ugyanakkor nekünk a valóság talajáról kell megközelítenünk az ön által elmondottakat. Maga, Anna, azt állítja, hogy bezárult az ajtó maga mögött, és képtelen volt kinyitni. De amikor David kilépett a kertbe, már félig nyitva volt. Ön úgy élte meg a történteket, hogy valaki egymásra pakolta a dobozokat azért, hogy ön ne tudjon kijutni. A párja elmondása szerint azonban a dobozok úgy helyezkedtek el, hogy azoktól nyugodtan elérhette volna az ajtót.

Anna lezárt szemhéját könnyek égették belülről.

– Nem hazudok – védekezett.

– Ezt senki nem is gondolja – felelte a rendőr. – Én csak arra lennék kíváncsi, nem lehet-e, hogy annyira megijedt, hogy rosszul ítélte meg a helyzetet? Az ajtó talán kinyílt úgy, hogy észre sem vette.

– A garázsban koromsötét volt. Már megmondtam. Semmit sem láttam. Az ajtó pedig… talán azért volt nyitva, mert az a másik személy nyitva hagyta, miután távozott.

Anna kénytelen volt kinyitni a szemét. David ugyanis aggodalmasan kereste a tekintetét. Most már biztos volt benne, hogy a férfi is kételkedik a szavaiban, csak épp nem mer említést tenni róla.

– Már amennyiben volt ott valaki más is – tette hozzá a rendőrnő. Anna erre olyan hirtelen felült, hogy a többiek hátrahőköltek ijedtükben.

– Maguknak teljesen elment az eszük! – emelte fel a hangját önkéntelenül. – Azt hiszik, hogy csak kitaláltam az egészet? Ez tiszta őrültség! Hát nem értik, hogy alapos nyomozásra van szükség? Menjenek el hozzánk, és vizsgálják át a garázst! Vegyenek ujjlenyomatot, vagy mit szoktak ilyenkor csinálni!

A rendőrnő figyelmeztetőleg emelte fel az ujját.

– Anna, mi mindent megteszünk. Több járőrt is kiküldtünk magukhoz. De már most megmondom: lehet, hogy semmit sem fogunk találni.

A másik rendőr Davidra nézett.

– Maga nem hallotta Anna kiáltásait?

– Nem, de ez nem is meglepő. Hiszen az emeleten dolgoztam. Ráadásul szólt a zene is.

Szavai hallatán Annának görcs állt a gyomrába. David nem mondott ugyan ellent neki, és nem támogatta a rendőrök azon abszurd elméletét, miszerint ő találta ki az egész történetet. Ugyanakkor abban, amit David állított, mégis volt valami, amin megütközött. Azt mondta, az emeleten dolgozott és közben zenét hallgatott. De Anna nem emlékezett rá, hogy bármilyen zenét hallott volna a nyitott ablakon keresztül.

– Ha már itt tartunk, maga miért nem hívott segítséget telefonon? – érdeklődött a férfi rendőr.

Anna fáradtan megvakarta a haja tövét.

– Mert nem vittem magammal a telefonomat – felelte. – Odakint maradt, a fűben. És ami azt illeti, alighanem még most is ott van.

Ekkor jutott eszébe, hogy azóta talán az eső is esett. De egy cseppet sem érdekelte. Bármikor vehet egy új készüléket.

– De Anna, a telefonod ott hevert a garázsban, az ajtó mögött – súgta oda neki halkan David.

A nő felpillantott.

– Hogyan?

– A mobilod. Kis híján ráléptem. Biztos becsúsztattad a zsebedbe, de megfeledkeztél róla. Azután elejtetted. Mert odabent volt, a garázsban.

Majd kutatni kezdett a farmerja zsebében.

– Tessék. Itt van.

Anna elvette tőle a készüléket. Eszébe jutott, ahogy dühében a földhöz vágta, miután az anyjával beszélt. Szóhoz sem jutott.

– Lehet, hogy ma már nem jutunk előbbre – állapította meg a rendőrnő.

Kinyújtott kezével óvatosan megérintette Anna karját, épp a kötés felett. Annát nem lepte meg, hogy kificamodott a csuklója, erre már az esés pillanatában rájött.

– Adok magának egy telefonszámot, amelyet felhívhat, ha még valami eszébe jut – tette hozzá.

Férfi kollégája már fel is állt a székből, s a szék lába nyikorogva végigszántotta a fényes, szürke padlót.

– Hívjon, ha bármi olyasmi történik, amit fontosnak érez – mondta, mintegy megerősítve az

imént hallottakat.

De Anna azon töprengett, ugyan minek is telefonálna nekik. Hiszen most sem hallgattak rá.

Éjfél után hagyták el a kórházat. Úton hazafelé egy szót sem szólt egyikük sem. Az ICA Maxi áruház előtti nagy körforgalom teljesen kihalt volt, amikor odaértek. Mire pedig elérték Kristianstadot, már éjszaka volt a javából. Anna nem emlékezett rá, hogy Stockholmban valaha is látott volna ilyen kihalt helyet. Semmilyen napszakban. Se egy autó, se emberek sehol. Még egy kutyasétáltató gazdi se.

– Milyen zenét hallgattál? – kérdezte Anna, amikor leparkoltak a paplak felhajtóján.

– Hogy milyen zenét hallgattam? – ráncolta David a homlokát.

– Azt mondtad, nem hallottad a kiáltásaimat, mert zenét hallgattál. De én nem emlékszem, hogy bármilyen zenét is hallottam volna, amikor odakint olvasgattam.

David homloka erre kisimult. Láthatóan megkönnyebbült, mintha már egy ideje nem értené, miről beszél a nő, s ezért megörült volna, amikor

sikerült rájönnie.

– Ja vagy úgy! De hiszen még ki sem csomagoltuk a hifiberendezést. A telefonomról hallgattam, fülesen keresztül.

Hát persze. Mit is gondolt Anna tulajdonképpen? Kinyitotta az autó ajtaját, és kiszállt. Lehet, hogy az egészet csak képzelte? Az mindenesetre nem lenne rossz.

David utolérte, és a nő vállára tette a kezét. Ő pedig fáradtan Davidnak dőlt. Legelőször is aludnia kell. Pihennie.

– Anna, mit akartál a garázsban? Miért mentél oda tulajdonképpen?

Anna ezt nem árulta el a kórházban. A rendőrök már úgyis elég szkeptikusak voltak, nem akarta még jobban fűszerezni a történetet holmi bokrok alján talált keresztekkel. Mint ahogy arról sem tett említést, hogy aznap este, amikor kitárult az ablak és a mexikói cserép a párkányról lekerült a földre, úgy érezte, valaki járt a házban.

– Ki akartam ásni azt a keresztet, amiről beszéltem neked – magyarázta Anna. – Engem zavar. Nem akarom, hogy ott legyen a kertünkben.

– Jaj, ne haragudj, arról teljesen meg is feledkeztem – válaszolta David. – De ígérem, hogy holnap kiásom.

Anna a férfi mellkasához hajolt, és beszívta az illatát.

David megfogta a kezét.

– Tudod mit? Mutasd meg nekem most azt a keresztet! Még mielőtt bemennénk. Így már korán reggel el tudom tüntetni. Bírod még erővel?

Anna bírta. David keze meleg volt és száraz tapintású, az övé viszont jéghideg.

– Fázol? – kérdezte a férfi.

– Nem.

– Mert ha igen, akkor bemehetünk, nem muszáj…

– De szeretném, David! Minden rendben.

Megkerülték a paplakot, és egyenesen kimentek a kertbe. Hűvös, nyirkos nyári éjszaka volt. A tiszta égbolton fénylettek a csillagok. A felhők, amelyeket Anna akkor látott, amikor az anyjával beszélt telefonon, már tovaúsztak. Érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul, és felgyorsította a lépteit. De minden megtett méterrel egyre idegesebbé vált.

– Mi az? – tudakolta David.

A kertben sötét volt ugyan, de Anna tudta jól, mit keres. A kereszt ott állt pontosan a rododendronbokor tövében. A nő letérdelt a bokorral szemben, és érezte, hogy a jeges rémület hullámokban cikázik át a testén.

A kereszt eltűnt.

15

Lukas még az eltűnése előtt, a Fannyval való szakításukat követően vagy fél évig járt a következő barátnőjével. Ő maga semmire sem emlékezett ebből az időszakból. Arthur és Rosie azonban igyekezett kitölteni ezt az űrt, amennyire tőlük telt. Ők több ízben is találkoztak a lánnyal, és az volt a benyomásuk, hogy ő és Lukas nagyon közel álltak egymáshoz.

– Persze nem annyira, mint Fannyval – magyarázta Rosie. – De azért eléggé.

A lányt Julia Engh-nek hívták. Lukasnak nem tartott sokáig, hogy a nyomára bukkanjon. Egy tágas, åhusi villában lakott a férjével és a gyerekeivel.

Lukas úgy döntött, azonnal felkeresi őt, anélkül hogy előtte telefonon megbeszélték volna a

találkozót. Persze, benne volt a pakliban, hogy esetleg nem találja otthon, hiszen nyár közepe volt, és el is utazhatott valahová. De nem törődött vele, úgyis muszáj volt egy kicsit kimozdulnia. Nem bírta már elviselni a szülei örökösen őrködő tekintetét és az őt tátott szájjal bámuló szomszédokat. Mostanra már mindenki értesült a hazatéréséről. Mielőtt elindult volna Stockholmból, amiatt aggódott leginkább, hogyan fog megbirkózni a sok kérdezősködéssel. Most azonban be kellett látnia, hogy a kérdések hiánya jóval komolyabb gondot jelentett számára. Utat nyitott az egyéni találgatásoknak és pletykáknak. Lukas pedig épp ezektől tartott a legjobban.

Húsz percbe sem telt, mire autóval Åhusbe, a Skåne keleti partjánál fekvő kisvárosba ért. A bámészkodó szomszédoktól eltekintve viszonylag jól kezdődött a napja. Mármint abban a tekintetben, hogy nem érezte úgy, követik. Még most sem. De ahogy közeledett Julia Engh háza felé, a kormányt kissé túlságosan erősen szorító keze izzadni kezdett. Vajon tényleg olyan jó ötlet volt idejönni? Ami azt illeti, nem túlságosan. Látta, hogyan

reagáltak a szomszédok, amikor észrevették. Mintha kísértetet láttak volna. Mit fog akkor gondolni az egykori barátnője?

Egy kicsivel távolabb állt meg a kocsival, majd elszántan kiszállt. A nő egy kellemes villanegyedben lakott. Minden kertnek más-más volt az elrendezése, de mindegyiket fák és bokrok is színesítették. Lukas odasomfordált egykori barátnője házához. Lesz, ami lesz!

Az ajtócsengő hangosan és rekedten szólt, amikor megnyomta, egészen beleborzongott. Te jó isten, mekkora fába vágta a fejszéjét!

A csengetést megnyugtató csend követte. A házban sötét volt, bizonyára mindenki elment otthonról. Bátorsága azonban új erőre kapott. Újból csengetett, nem bírt ellenállni. Valahol a homlokcsontja mögött enyhe fejfájást kezdett érezni. Hátat kellene fordítania és hazamennie. Esetleg előtte lesétálhatna a kikötőbe elnyalni egy fagylaltot, azután talán hagyhatná is a fenébe az egész åhusi látogatást, és hazamehetne Kristianstadba.

Ugyanis vannak dolgok, amelyeket jobb, ha nem tud az

ember.

Ekkor az ajtó túloldaláról lépéseket hallott.

Lélegzet-visszafojtva várta, míg elfordult a kulcs a zárban, és valaki lenyomta a kilincset. A következő pillanatban szemtől szemben állt egy nővel, akivel emlékezete szerint még soha életében nem találkozott.

– Igen?

A nő tétován mosolygott. Lukasnak még mindig megvolt az esélye, hogy hagyja az egészet a fenébe, és arra hivatkozzon, hogy rossz helyre csengetett be. Mégsem tette.

– Julia? – kérdezte.

– Igen.

A férfi nagyot nyelt.

– Ne haragudj, hogy csak így egyszerűen felbukkantam, de muszáj beszélnem veled valamiről. Már ha ráérsz.

A nő arcáról lehervadt a mosoly. Még mindig nem ismerte fel Lukast. Nem szabad dadognia, neki kell rugaszkodnia!

– Én vagyok az, Lukas Wallin.

Julia elsápadt, és kezét a szája elé kapta. Mintha

egy sikolyt próbált volna visszafojtani.

– Gyere be – szólalt meg végül, mikor már képes volt összeszedni magát.

– Köszönöm – felelte Lukas.

És érezte, ahogy a fejfájás egyre erősebben eluralkodik rajta.

Miután Julia bevezette őt a konyhába, először is közölte vele, hogy a férje a szuterénben alszik, mert az elmúlt éjszaka ügyeletes volt a kórházban.

– Ortopédus. Így ismerkedtünk meg egymással. A kórházban.

Julia ugyanis ápolónőként dolgozott. Két gyerekük volt, egy kislány és egy kisfiú.

– A nagyobbikat huszonöt évesen szültem. Stockholmban más világ van, nem igaz? Ott a nők úgy átlagosan harmincnégy évesen szülnek először.

Lukas megvonta a vállát. Neki aztán fogalma sem volt róla, mikor kezdenek a nők gyerekre vágyni Stockholmban. De nem is érdekelte. Nem ezért kereste fel Juliát.

A nő idegessége némiképp nyugtatólag hatott Lukasra, valahogy nagyobb biztonságban érezte

magát tőle.

– Nincs véletlenül egy Alvedonod itthon?

Majd a homlokát kezdte masszírozni, amelyet mintha abroncsba szorított volna a fájdalom.

– Már hogyne lenne – ugrott talpra Julia.

– Atyaisten, tényleg nem ismertelek meg! Remélem, nem haragszol.

Majd átnyújtott Lukasnak egy tablettát és egy pohár vizet.

– Semmi baj, én sem ismertelek meg.

A víz jéghideg volt, és a fogába is belenyilallt a fájdalom. Leöblítette vele a gyógyszert, azután letette a poharat. A nő leült az asztal szemközti oldalára, és fürkésző pillantásokkal méregette Lukast. A férfi kényelmetlenül érezte magát. Vajon, miután elmegy, mit gondol majd róla a nő?

A házban túl nagy volt a csend. Lukas azon töprengett, hol lehetnek a gyerekek. A konyha padlóján néhány játék hevert szerteszét.

– Ezt a hetet a szüleimnél töltik – felelte Julia a fel nem tett kérdésre. – Olykor nehéz mindent összehozni, ha mindketten teljes munkaidőben dolgozunk.

Még valami, amihez Lukasnak nem volt hozzáfűznivalója. Neki csak saját magáról kellett gondoskodnia. És általában úgy érezte, ez is épp elég.

Elég kellemetlen érzés volt neki egy vadidegen nő konyhájában ülni, akiről tudta, hogy valaha együtt jártak, mégsem emlékezett rá egyáltalán. Teljesen ki volt szolgáltatva. Bármit mond is neki Julia, ő nem tudhatja, igaz-e.

– Mi ketten együtt jártunk. Az eltűnésem előtt – kezdte.

A nő erre elkomorodott, és a földet kezdte nézni. Egyik kezével lesöpört néhány kenyérmorzsát a fényes, fehér asztallapról. Minden olyan tiszta volt náluk, sehol egy folt. Lukas ebből arra következtetett, hogy vagy háztartási alkalmazottat tartanak, vagy nagyon ráérnek takarítani.

– Ez már nagyon régen történt – felelte Julia.

Lukas zavartan köszörülte meg a torkát.

– Tudom. De azóta nem jártam Kristianstadban, mióta... rám találtak.

A nő erre ismét ránézett.

– Tényleg?

– Tényleg, és egy csomó kérdés fogalmazódott meg bennem, most, hogy itt vagyok és újra találkozom mindenkivel. Mindent más szemmel látok. Én…

Képtelen volt folytatni, és újból végigsimított a homlokán. Ez a szörnyű fejfájás megmaradt neki az átélt kínzások után. Olyan volt, mint egy kibiztosított pisztoly. Sosem tudta, mikor sül el.

– Tulajdonképpen csak egyvalamit szeretnék tudni – magyarázta. – Amikor a lundi kórházban feküdtem –, mármint azután, hogy megtaláltak –, elmondta neked valaki, hogy hol vagyok és mi történt?

Julia meglepetten reagált. A kezével az asztalon végzett monoton mozdulatokat is abbahagyta.

– Persze, hogy tudtam, mi történt – válaszolta. – Rosie felhívott és elmondta. Meg persze az újságok is megírták.

Lukas ismét nyelt egyet.

– Oké.

Julia azonban gyorsan magába zárkózott, az arca elkomorult. Vajon mi az, amit nem akar elmondani? Mi az a kérdés, amit nem szeretne hallani?

– De nem jöttél be meglátogatni – mondta Lukas.

A mosogató csapja hirtelen csöpögni kezdett.

– Nem. Nem mentem be – felelte Julia.

A csap néhány másodperces szünetekkel csöpögött, mégsem szakították félbe a beszélgetést. A férfi fészkelődni kezdett. Most már folyamatosan fájt a feje. A bevett gyógyszer sem csillapította egy cseppet sem.

– Én voltam az egyetlen? – kérdezte Julia.

– Az egyetlen?

– Aki nem látogatott meg.

Lukas erre megmerevedett, és egy eleddig ismeretlen veszélyt sejtett közeledni.

– Senki sem jött be hozzám. Csak a szüleim – felelte.

– De ugye te is tudod, miért?

Ám Lukas csak rázta a fejét. Fogalma sem volt róla, miről beszél a nő, de majd megfojtotta az a hirtelen elhatalmasodó érzés, hogy ezt nem is akarja tudni.

Julia felállt, odalépett a csaphoz és elzárta. Ám a jelek szerint a valóságon ez mit sem segített. Lukas továbbra is ott ült az asztalnál, és képtelen volt

megmozdulni. A szíve egyre hevesebben kalapált.

– Ha tényleg nem érted, nem vagyok benne biztos, hogy épp nekem kellene elmagyaráznom.

Lukas nagy levegőt vett. Most még eldöntheti. Akarja tudni, vagy sem? Mert ha nem, még mindig nem késő felpattanni és lelépni.

Ám valami olyan okból, amelyre utólag ő maga sem tudott volna magyarázatot adni, mégis úgy döntött, marad.

– Mondd csak – szólalt meg rekedtes hangon. – Meséld el, mi történt. Mert én semmire sem emlékszem. De bizonyára történt valami az elrablásom előtt, ami miatt később senki nem akart tudni rólam.

Julia tekintete erre elhomályosult.

– Nem erről van szó, Lukas.

– Biztosan összevesztem mindenkivel. Például Daviddal.

– Ez kettőtök ügye maradt. Nekem semmit se mondtál róla. Pedig érdekelt volna. Mert hetekkel az eltűnésed előtt nagyon megváltoztál. Azt tudtam, hogy... Mármint mondtad, hogy sosem értetted, hogyan tűnhetett el a régi barátnőd,

Fanny. És ki akartad deríteni, mi történt vele. Azt hiszem, egy kicsit a megszállottja lettél. Iszonyú sok időt töltöttél ezzel. De nem ezért nem akartunk meglátogatni.

A férfi várt. Tekintetét ide-oda járatta a konyhában, majd megállapodott egy szórólapon, amelyet valaki mágnessel rögzített a hűtőszekrény ajtajára. Egy akciós kávét hirdettek rajta, amely be is volt karikázva.

– Rosie és Arthur tényleg nem mondta el neked, miféle pletykák keringtek?

Julia eléggé elgyötörten nézett, amikor erre is egy újabb fejcsóválás volt a válasz.

– A fenébe! Meg kell értened, hogy ez már nagyon régen történt. Számodra biztos nem, de nekünk, többieknek, igen. Akkoriban minden olyan más volt. Próbáld megérteni, mennyire megijedtünk. Először elkezdtél kutatni Fanny után, majd te is eltűntél. Utána viszont előkerültél. A többiek ellenben nem.

Képtelen volt tovább Lukas szemébe nézni, de nem számított. A férfi érezte, hogy a szíve kétszeres sebességgel kezd verni, amikor megértette, mit

akart mondani Julia.

– Szinte azonnal mindenféle híresztelések kaptak szárnyra, Lukas. Érted? Azt hittük, te voltál. Hogy te vagy az az őrült, aki embereket rabol.

Lukas fejfájása erre egy csapásra elmúlt, akárcsak a csap csöpögése. Máris a helyére került a kirakós jó néhány darabja.

– Mit mondott a rendőrség? – tudakolta.

Egyre fáradtabbnak érezte magát, és azon töprengett, hogy ha majd indulni készül hazafelé, vajon képes lesz-e felállni és kivánszorogni a kocsihoz.

– Ezer kérdést tettek fel. Úgy kezdődött, hogy a rendőrség gyanúsított először. Azután mi is gondolkodóba estünk. Eleinte mindenki azt mondogatta: „Nem, az kizárt." Senki sem hitte, hogy közöd van ehhez. De azután... olyan furcsa volt, hogy te megúsztad. Nem tudtunk rá magyarázatot találni, hogyan történhetett.

Ahogy én sem, gondolta Lukas. Ahogy én sem.

De hangosan csak ennyit mondott:

– Így hát logikusnak tűnt elhinni, hogy én vagyok a gyilkos?

– Aha.

– De hiszen súlyosan megsérültem! A rendőrség azonnal meg is mondta, hogy képtelen lettem volna a saját lábamon elsétálni a Televinken parkba.

Ez volt az egyetlen szilárd fogódzója, amely megakadályozta abban, hogy beleőrüljön a bizonytalanságba.

– Azt gondoltuk, talán volt egy segítőd. Vagy te segítettél valakinek.

Néhány évnyi gyakorlás után Lukas már elég ügyesen meg tudta fékezni a gondolatait, ha azok nekilódultak, és szorult helyzetben is képes volt nyugodt maradni. Ezúttal azonban nem tudta, mitévő legyen. A vérnyomása már annyira felszökött, hogy villódzni kezdett a kép a szeme előtt. E szavakkal képtelen volt megbirkózni.

Én tettem. A kurva életbe, mégis én voltam!

Én, és senki más.

– Egyvalamit mondj meg nekem – kérte. – Meséld el, miből jöttetek rá, hogy nem úgy van, ahogy gondoltátok. Hogy nem én vagyok a gyilkos.

Julia sírt. Vajon mióta?

– Nagyon hamar rájöttünk. A rendőrség is így

vélekedett. Azután bevitték azt a tornatanárt. De addigra te már elhagytad a várost. És soha többé nem jöttél vissza.

Voltaképpen azonnal haza akart menni, először mégis lekanyarodott az åhusi kikötőbe. Ott egyedül volt, a volán mögött ülve, magányosan és kétségbeesetten a zavaros víztükörrel szemben. Az autó motorját üresben hagyta.

A rettegést képtelen volt távol tartani magától. Azt a rémületet, amely attól a pillanattól fogva uralta az elméjét, amikor rájött, mi történt az emlékeivel.

De most egyre közeledett az igazsághoz, ezt minden porcikájában érezte.

Talán nem is volt itt másik gyilkos.

Ő maga gyújtotta fel a fákat, és rabolta el azt a másik két embert.

Bennem van, gondolta.

Én vagyok a szörnyeteg.

A KERESZT

16

Mindössze néhány évtizeddel ezelőtt Kristianstad még két ezred jelentős állomáshelye volt. De mindebből mára semmi sem maradt. A tüzérezred állomáshelyéből gimnázium lett, a páncélos ezredéből főiskola. És ezen a főiskolán kapott most állást Anna. A dolgozószobájának ablakából semmit sem látott. Az ablakokat súlyos vásznak borították. Az íróasztalát pedig szürke építkezési por fedte.

– Micsoda dolog, hogy épp a nyár kellős közepén kezd dolgozni? – kérdezte az asszisztense, amikor körbevezette Annát.

De ő csak mosolygott.

– Csak egy hétre, hogy egy kicsit belejöjjek. Azután tovább pihenhetek az őszi félév kezdetéig.

Semmi értelme nem volt a nyár közepén munkába állni egy kis főiskolán. Különösen mivel

épp átépítették. Anna mégis külön gondot fordított arra, hogy előkészítse az első, munkában töltött napját az új helyen. Hogy stresszmentesen induljon a dolog, és ne érezze úgy már a kezdetekkor, hogy megfojtják a kötelességek és az elvárások.

– Biztos nem könnyű bekötött karral ebben a hőségben – jegyezte meg az asszisztens, Anna csuklójára pillantva.

– Ki lehet bírni – vágta rá Anna félvállról.

David elképedt, amikor közölte vele, hogy az előzetes tervek szerint el akarja kezdeni a munkát. Még aznap reggel is ezen vitáztak.

– Az Isten áldjon meg, Anna, írasd ki magad! Most pihenned kell, hát nem érted? Jusson eszedbe, milyen állapotban voltál, amikor rád találtam.

Újabban kezdte így kifejezni magát. „Rád találtam.” A garázsban. Mint valami élettelen tárgyra. Mostantól mindig annak fogja tekinteni őt? Anna már világossá tette számára, hogy esze ágában sincs kimaradni a munkából. Ki kellett mozdulnia otthonról, ki kellett szellőztetnie a fejét. Bár már megbánta, hogy az utóbbit megemlítette. Mivel David maga is úgy gondolta, hogy itt az ideje,

hiszen olyan őrült módon viselkedett az utóbbi időben.

– De ugye hiszel nekem? – suttogta a fülébe Anna, amikor a kórházból hazaérve felfedezte, hogy a kereszt nincs a helyén.

– Elhiszem, hogy te magad pontosan úgy éled meg a dolgokat, ahogy beszámolsz róluk – felelte David.

Ez nem volt épp kielégítő válasz, és Anna ezt tudatta is vele. Időről időre.

– Most mit vársz tőlem, mit mondjak? – kérdezte David. – Azt, hogy elhiszem, hogy volt egy kereszt a virágágyásban, habár én magam soha sem láttam? Vagy hogy elhiszem, hogy be voltál zárva, miközben a kartondobozok egyáltalán nem úgy helyezkedtek el, ahogy mondtad? És közben az ajtó nyitva állt, a lámpát pedig simán fel lehetett kapcsolni?

Anna erre nem tudott mit válaszolni. Érezte magán a férfi kétkedő pillantásait, és a gyomra is görcsbe rándult, amikor megértette, mit gondol róla a másik. Ha a garázsajtó nyitva állt, amikor David kiment a kertbe, persze, hogy nehezen hitte

el, hogy nem sokkal korábban még zárva volt. De az egész sokkal könnyebb lenne, ha hagyná magát meggyőzni arról, hogy Anna nem egyedül tartózkodott odabent. És ez volt az, amit nem tudott megbocsátani Davidnak. Hogy akkor sem hitt neki, amikor arról beszélt, mit csinált az a rejtélyes valaki.

Az a kacaj!

A hang nem volt se mély, se magas, és nem lehetett megállapítani, hogy férfitól vagy nőtől származott-e, gyerektől vagy felnőttől. Ez kísértette Annát éjjel és nappal is. Akárcsak az, hogy megérintették a hátát. Az az ujj, amely végigsimított a hátán, se hideg, se meleg nem volt.

Nem képzelődtem, gondolta Anna. Egy cseppet sem. Ezúttal nem.

Megremegett, és magára vett egy köntöst. Nem szabad a történtekre gondolnia. Az egyetlen oka annak, hogy bement a munkahelyére, az volt, hogy elterelje a gondolatait. Ez azonban sehogy sem sikerült.

– Ugye a régi paplakba költöztek a férjével? –

körözött körülötte az asszisztense, akár egy keselyű. Nem volt az az arckifejezés, szófordulat vagy zárt ajtó, amellyel képes lett volna őt távol tartani magától. Folyton talált magának valami tennivalót Anna dolgozószobájában. Remélhetőleg az őszre megváltozik a helyzet, különben Anna kénytelen lesz a két puszta kezével megfojtani.

– Igen – felelte Anna, anélkül hogy felpillantott volna a számítógép billentyűzetéről. Azt már nem tette hozzá, hogy Daviddal nem házasok.

– Ne vegye tolakodásnak, de milyen érzés egy ilyen hátborzongató múltú házban élni?

Anna önkéntelenül felnézett rá. Az asszisztense erre elégedetten leült a szemközti székek egyikére.

– Attól tartok, nem tudom, miről beszél – közölte Anna.

Kicsit remegett a hangja, de remélte, hogy az asszisztens nem vette észre.

– Hát persze, hogy nem – felelte a nő, egyik lábát keresztbe téve a másikon. – Az efféle históriákat az ügynökök sosem osztják meg a leendő tulajdonosokkal.

Anna hátradőlt a széken, és a mellkasán

összekulcsolta a kezét. Az asszisztensének sikerült felkeltenie a figyelmét. Most már csak meg kell tartania. Máskülönben Anna kihajítja innen, és bezárja mögötte az ajtót.

– Feltételezem, hallott már a kigyulladt fákról és azokról a gyilkosságokról, amelyek jó néhány évvel ezelőtt történtek itt, Kristianstadban?

Anna csendben bólintott.

– Sokak szerint ez volt a legrosszabb dolog, amit átéltek a városlakók. Pedig nem így van.

Majd hatásszünetet tartott, Anna pedig visszafojtott egy sóhajt. Az nem jelentett újdonságot számára, hogy Kristianstadban a szokásosnál jóval több vér folyt. Például itt végezték ki az utolsó nőt Svédország történetében, az yngsjői gyilkost, és itt történt az is, hogy egy férfi, akit később Éjjeli Vándornak neveztek el, több nőt is meggyilkolt. De Anna gyanította, hogy asszisztense nem ezekre az esetekre gondolt.

– Ismeri a Nádszálember történetét?

Nádszálember.

– Nem.

Nádszálember? Anna levegő után kapkodott, de

remélte, hogy nem észrevehetően.

– Gyanítottam. Bár igaz, lassan hetven éve, hogy az az őrült itt szedte az áldozatait.

Az asszisztens nem siette el, megadta a módját a mesélésnek. Meghúzta a nyakán a sálat, és arra várt, hogy Anna izgatottan reagáljon. De ő csak várt és hallgatott.

– Egy szó mint száz – folytatta valamivel bizonytalanabbul az asszisztens. – A Nádszálember volt az első, aki kibérelte a paplakot annak ellenére, hogy nem volt az egyház alkalmazottja. A templom már nem tudta finanszírozni, hogy egy ilyen takaros házban éljen a papjuk, inkább úgy döntöttek, kiadják bérbe. A papírokban nem is volt semmi kivetnivaló. A Nádszálembernek jó állása volt, és nem volt büntetett előéletű.

Anna magában elismételte, amit az asszisztense mondott. „...jó állása volt, és nem volt büntetett előéletű.” Akárcsak ő maga.

– Az egész úgy kezdődött, hogy eltűnt egy fiatal lány – folytatta az asszisztens. – A Sommarlustba indult táncolni, amely a Kanalgatanon, a parkban áll, és úgy döntött, ahelyett hogy megvárná a buszt,

inkább gyalog sétál haza. De sosem érkezett meg. Azt gondolták, a férfi felajánlotta neki, hogy hazaviszi, azután elrabolta. A lány húszéves volt és még mindig otthon lakott. Amennyire a szülei tudták, sosem járt senkivel, ezért némiképp furdalta őket a kíváncsiság. Hogy lehet, hogy csak úgy beült abba a kocsiba? Miért bízott meg valakiben, akit nem ismert?

Az asszisztens hangja olyanná vált, mint valami mesemondó öregasszonyé. Itt nyilván arra várt, hogy Anna mondjon valamit, de ő csak hátradőlt a széken, és hagyta, hogy magába szippantsa az elbeszélés.

– Az autóban ülő férfi talán megbízhatónak látszott, még ha nem ismerte is a lány – felelte Anna. – Vagy nagyon megfájdult a lába a tánc után. Nagyon rossz, amikor feltöri az ember lábát a cipő.

Ez utóbbit mosolyogva mondta. Ő már nem egy bulin táncolta szét a sarkát. Igaz, egyik sem mostanában történt, hanem még fiatalabb korában.

– Az utóbbit felejtse el – magyarázta az asszisztens, beharapva a szája szélét. – Inkább arról volt szó, hogy a férfi megbízhatónak látszott. Pedig

valójában egy szörnyeteg volt.

– És mi történt? – kíváncsiskodott Anna.

– Amint már mondtam, a lány többé nem tért haza. És néhány hónappal később egy másik lánynak is nyoma veszett. Ugyanolyan korú volt, és azonos körülmények közt élt ő is. Hasonlítottak is egymásra, mindketten elég magasak voltak, és sötét hajuk volt. Amikor aztán a harmadik lány is eltűnt, kitört a pánik. A Sommarlust bezárt, és felhívták a nők figyelmét arra, hogy sötétedés után ne járkáljanak egyedül.

Tehát a városi néppark bezárta kapuit. Ez bizonyára drámai esemény lehetett. Anna az ajkába harapott. Minden irónia ellenére azon kapta magát, hogy ideges lett. Ideges, de még mindig nem izgatott. Úgy sejtette ugyanis, hogy a történet még kellemetlenebb fordulatot vesz.

– Egy negyedik lánynak is nyoma veszett – folytatta az asszisztens. – Mégsem történt semmi.

– Semmi?

– A rendőrök megszállottan dolgoztak éjjel-nappal. Végül már egy lélek sem maradt a városban, akivel ne beszéltek volna. Még egy gyanúsítottjuk is

akadt, de őt el kellett engedniük. Semmi bizonyítékuk nem volt ugyanis ellene. A lányokat pedig senki sem találta meg.

Anna a székbe tapadva várta a folytatást. Miután az asszisztens csak hallgatott, Anna odalépett az egyik ablakhoz és kitárta. Valósággal folyt róla az izzadság. Vajon miért lett ennyire melege?

– És mi történt ezután? – kérdezte.

Elunta már az egymással folytatott játékot.

– Eltelt egy teljes év. A Nádszálember felmondta a paplak bérleti szerződését, és külföldre költözött. Az egyház pedig úgy döntött, nem akarnak több bérlőt, inkább eladják a házat. Amikor aztán az egyik pap körbe akarta vezetni az épületben az ingatlanügynököt, különös szagra lettek figyelmesek. Fanyar volt és kibírhatatlan. Az ügynök azt mondta, ha el akarják adni a házat, a szagot el kell tüntetniük. A pap még ott maradt, és megpróbált rájönni, honnan jöhet a szag. A pincében erősebben érezte, mint a többi szinten. Sok találgatás után arra jutott, hogy az egyik belső falból ered. Ez a tény egyébként meg is lepte őt. A templomból hozott alaprajz szerint ugyanis,

amelyet az ügynöknek is megmutatott, az a fal nem is létezett.

Anna elmosolyodott. Egy pince, különös belső falakkal. Milyen érdekes! Egyenesen lefegyverző!

Ám az asszisztens így folytatta:

– Arra a következtetésre jutottak, hogy a házat bérlő férfi maga építette a szóban forgó falat, és az valamilyen módon átnedvesedett. Bár valójában a szag senkit sem a nedvesség szagára emlékeztetett, de ugyan mi más is lehetett volna?

A nő széttárta a karját, a drámaiságot fokozva. Anna csendben figyelte.

– Így hát lebontották a falat. És megtalálták a négy eltűnt nőt! Befalazva! El tud képzelni ennél borzalmasabb dolgot?

Anna megrázta a fejét.

– Én is azt hittem – folytatta a nő. – Csak az volt a bökkenő, hogy a Nádszálembert elnyelte a föld. Amikor a rendőrség rájött, hogy ő a gyilkos, már bottal üthették a nyomát. És nem is találták meg soha. Most már biztos nem él, máskülönben majdnem százéves lenne. De nyilván megérti, hogy itt a városban az emberek még nagyon sokáig

félelemben éltek ezután. Képzelje, mi történne, ha egyszer csak visszatérne, és újabb áldozatokat szedne!

Anna visszaült az íróasztal mögé, immár sokkal nyugodtabb volt, mint nem is oly rég.

– Miért nevezték Nádszálembernek?

– Nem említettem? Az orvos szerint élve temette be a nőket, a szájukba pedig egy nádszálat tett, amelynek vége kilógott a falból, hogy tudjanak lélegezni. A nők körmein és ujjain látszott, milyen kétségbeesetten kaparták a falat, hogy kiszabadulhassanak.

Anna nyugalma ismét elillant. Nem lehetett véletlen, hogy az asszisztense épp neki mesélte el ezt a történetet. Kizárt. Úgy van, ahogy gondolta. Az emberek jóval több mindenre emlékeznek, mint kellene.

– Elég naiv dolog azt hinni, hogy valami sokáig élhettek még, ha mindössze egy nádszálon keresztül lélegezhettek – felelte.

– És gondolja, hogy ettől szebben fest a történet? – képedt el az asszisztens.

– Nem, természetesen nem gondolom –

szabadkozott Anna. Könyökével az íróasztalra támaszkodott, és állát összekulcsolt kezein nyugtatta.

– Miért mesélte el ezt nekem? – kérdezte.

Az asszisztens erre csak pislogott.

– Hogy miért? Hát nem teljesen nyilvánvaló? Hiszen maga a paplakban lakik. Azt gondoltam, nem árt, ha van róla némi háttérinformációja. De elnézést, ha tévedtem.

Anna azonban látta rajta, hogy egy cseppet sem bánta meg.

– Csak az a gond – válaszolta –, hogy nem tudhatom, tényleg úgy történt-e minden, ahogy itt előadta nekem. Persze, nem kétlem, hogy eltűnt négy nő. Viszont a megtalálásuk módját illetően vajon mennyire megbízhatók az értesülései?

– Ezt meg hogy érti? – kérdezett vissza az asszisztens fanyalogva.

Anna az íróasztal fölé hajolva, egy kedves mosoly kíséretében így felelt:

– Tudja, az a helyzet, hogy a paplaknak nincs pincéje.

Néhány óra múlva már otthon is volt. A kerékpárjával megállt az autófelhajtón, és lelakatolta. A kocsi úgysem állt ott, David bizonyára elment vele valamilyen ügyet elintézni. Anna úgyis jobban szeretett biciklizni. A paplaktól a főiskoláig pedig nem volt nagy a távolság.

Mielőtt belépett volna a házba, tett egy kört a kertben. A paplaknak és a kertnek azonban máris túl sok olyan része volt, amelyet nem akart megközelíteni. A virágágyás, amelyben a vaskeresztet találta. A garázs. Anna tekintetével végigpásztázta a földet. Az asszisztense igen zaklatott lett, és azt állította, Anna téved. Kell, hogy legyen pince a paplak alatt! De Anna nem látta nyomát semmiféle bereteszelt pinceablaknak vagy szellőzőnyílásnak. Már a gondolat is abszurdnak tűnt számára, hogy létezhet egy pince a ház alatt, amelyet az ingatlanügynök nem említett nekik, és ők maguk sem bukkantak a nyomára.

Anna belépett a házba. A bejárati ajtó recsegett, az ajtóvasak pedig nyikorogtak, ahogy kinyitotta.

– Halló! – kiáltott be.

Hogy minek, maga sem tudta. Hiszen az autó nem volt ott, tehát David sem lehetett otthon.

Mivel választ nem kapott, egyenesen a konyhába ment, ahol kitöltött magának egy pohár frissen préselt gyümölcslevet, az egyik drágább fajtából. Luxuscikk, vágta volna rá az anyja. Anna hevesen nyelte az italt, majd az asztalra tette az üres poharat. Kiment az előszobába, és átvizsgálta a falakat és a padlót. Majd továbbment a nappaliba, és ott is elvégezte ugyanezt a rituálét. Ám a pince nyomait sehol sem találta.

Neki volt igaza, nem az asszisztensének.

A paplaknak nincs pincéje.

A gyomra összerándult az ijedségtől. Volt valami átkozottul kellemetlen abban a sztoriban. *Ahogyan* a nő előadta. Mintha biztosan tudta volna, hogy hatással lesz Annára.

Anna összekuporodott a padlón, úgy ült ott, mint egy gyerek. *Most* nincs pincéje a paplaknak. De ez nem jelenti azt, hogy soha nem is volt.

17

A fodrászszalon a hatalmas hivatali épületektől északra feküdt. Gunnar a múzeum előtt parkolt le.

– Hová készülsz? – tudakolta Alice, amikor a férfi beült a kocsijába.

– A városba, el kell intéznem valamit – felelte Gunnar, majd gyorsan útnak is eredt.

Alice úgysem volt igazán kíváncsi rá, mi motoszkál a fejében, nem akarta megérteni őt. Az ő esze máshol járt.

Gunnar azonban képtelen volt szabadulni a szellőzőnyílásból hallott hangtól. Annyira tisztán és érthetően szólt. Pedig mennyire rohant utána! Kirontott a házból – hogy aztán üresen találja a kertet. Alice már összeszedte a lehullott gyümölcsöket, és bement a házba. Fannynak pedig nyomát sem látta. Mire kiért a járdára, már

verejtékben úszott. Kínzó volt a hőség. De talán már úton van feléjük a következő vihar. Az időjárás olyan ciklikusan változott, ahogy az ember ki- és belélegzik. Egyik nap meleg volt és napos idő, a másikon szeles, felhős.

Esőt akarok! Még több esőt, gondolta Gunnar.

Hevi tanította meg Gunnart arra, hogyan találhat információkat bizonyos személyekről az interneten és a hatóságoknál. Így minden gond nélkül megtalálta Magdalenát, Fanny egykori barátnőjét is. A nő időközben visszaköltözött Kristianstadba. Fodrászként dolgozott egy stúdióban, amelyről Gunnar tudta, hogy Alice is látogatta néha.

Gunnar előbb elhaladt egy pizzéria, majd egy kerékpár-kereskedés előtt, s már ott is volt a szalonnál. Félénken kukucskált be a hatalmas ablakokon keresztül. Odabent, az egyik székben egy hozzá hasonló korú férfi ült, akinek egy harmincas éveiben járó nő vágta a haját. A nő magas volt, karcsú és szép. „Sápadt, de bájos teremtés”, mondta volna rá Alice. A haja valószínűtlenül vörös színben pompázott, ez biztos nem a természetes színe volt. Egyéb tekintetben azonban minden „valódinak”

tűnt rajta. Gunnar óvatosan ajtót nyitott, majd belépett.

– Elnézést a zavarásért, egy Magdalena nevű hölgyet keresek. Itt dolgozik?

A nő elmosolyodott.

– Én vagyok Magdalena. Miben segíthetek?

Gunnar idegesen babrált a nadrágszíjával.

– Én pedig Gunnar vagyok... – felelte a férfi.

A nő félrebiccentette a fejét, mintha az emlékei közt kutatna, mikor is találkozhattak ők ketten.

Gunnar szinte suttogva tette hozzá:

– Én vagyok, vagyis voltam, Fanny apja.

Magdalena arcáról lehervadt a mosoly.

Amíg Magdalena megnyírta a vendégét, Gunnar az üzlet kávézásra használt kis hátsó részében várakozott, ahol egy kanapéegyüttesen és egy tévékészüléken kívül volt egy ventilátor is. Gunnar úgy helyezkedett el, hogy a hűvös levegő felszárítsa a hátán az izzadságot.

– Szóval ön Fanny apja – ismételte meg Magdalena, amikor bement hozzá. – Úristen, hány éve már, hogy eltűnt?

– Tizenegy éve és két hónapja.

Túl gyorsan és túl pontosan válaszolt, ezt érezte is a nő reakcióján.

– Bizonyára iszonyúan hiányzik magának.

– Minden áldott nap.

Gunnar gombócot érzett a torkában.

– Annak idején nem találkoztunk egymással. Mármint maga meg én. Szóval mi szél hozta most erre?

Nyíltan tette fel a kérdést, semmi vádló szándék nem volt benne.

– Éppen erről van szó – felelte a férfi. – Megkaptam a rendőrség nyomozati jegyzőkönyvét, amely akkor készült, amikor azt a tornatanárt gyanúsították. Ekkor hallottam a maga nevét először, pedig a jelek szerint elég közel álltak egymáshoz Fannyval. Hogyhogy soha nem találkoztunk?

Magdalena oldalt hajtotta a fejét, és maga alá húzta a lábát.

– Tudja, ez olyasmi, amiről valójában Fannyt kellene megkérdeznie – mondta sóhajtva. – De persze ez lehetetlen, ezért is jött ide.

A nő az ablak előtt álló bokorra szegezte a tekintetét.

– A kérdés csak az, ezúttal milyen szabályok az irányadók. Mennyit szabad elmondanom. A bizalom ugyanis élethosszig szól. Én pedig sem az élőket, sem a holtakat nem szeretném becsapni. Történt valami, ami miatt épp most keresett fel engem?

Gunnar elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Igen is, meg nem is. De ez voltaképpen nem számít. Hiszen a probléma most is ugyanaz, mint az elmúlt több mint egy évtizedben. Fanny eltűnt. Senki sem tudja, mi történt vele. A bizonytalanság pedig nem hagy nyugodni. Ez a lényeg.

Magdalena lassan bólintott. Látszott rajta, hogy nincs megelégedve a beszélgetésük irányával.

– Nos, Gunnar – húzta ki magát –, a Fannyval való barátságunk igen bonyolult volt. Akkoriban annyi problémával küszködtem. Én idősebb voltam Fannynál. Otthagytam a gimit, és napközben általában az utcán kódorogtam. Fannyval együtt jártunk kosárlabdaedzésekre. De aztán persze azt is otthagytam. Majd úgy egy évvel később véletlenül egymásba botlottunk az utcán, és beültünk egy

kávéra. Végül összebarátkoztunk.

Gunnar csak pislogott. Milyen egyszerűnek hangzott ez így, ahogy a nő előadta! Ám azt teljes bizonyossággal érezte, hogy valami hiányzik a történetből. Mert nem gondolta, hogy túl sok közös vonás lehetett a két lányban. Fanny nem járt az iskola mellé. És még kevésbé csavargott az utcán napközben.

– Vagy úgy – mondta. – Szóval egy csapásra a legjobb barátnők lettek?

Magdalena elnevette magát.

– Azt azért nem mondanám. De mindenesetre jó barátok.

– És milyen közös vonásuk volt? Úgy értem, mit csináltak együtt, amikor találkoztak?

Van az úgy, hogy az ember túl sokat akar tudni. Ezzel Gunnar is tisztában volt. Csak épp azzal nem, hogy ez a mostani is ilyen eset.

– Modellt álltunk egy helybéli művésznek, Kivikben.

Gunnar csak ült némán a fotelban.

– Ez az igazság – erősítette meg Magdalena.

– Erről egy sort sem olvastam a rendőrségi

jelentésekben.

– Mert nem is kérdeztek róla soha. Ezenkívül nagyon feszélyezett engem akkoriban ez az egész. Nem akartam, hogy bármibe is belerángassanak.

– Belerángassák? Amikor élet-halálról volt szó?

– Tudom, ez önzőn hangzik. Ma már bánom is. Nagyon.

– Én ezt nem értem – makacskodott Gunnar. – Miféle modellek voltak maguk?

Magdalena most először szegte le a fejét.

– Aktmodellek.

Gunnar erre úgy felpattant, hogy a térdét beleütötte a dohányzóasztalba, és még az asztalon álló vizespohár is beleremegett.

– Hazudik!

Üvöltése bizonyára végigvisszhangzott az egész házon.

– Nézze, nem muszáj szóba állnom magával – vágta rá Magdalena, aki hasonló gyorsasággal ugrott talpra. – Vagy normálisan viselkedik, vagy mehet, amerre lát!

Gunnar egész testében remegett. Rossz ötlet volt ez, már kezdettől fogva. Mégis mit képzelt? Hogy

valami épkézláb magyarázatot kap majd?

– Akkor inkább elmegyek.

Mégsem tett egy lépést sem. Mert a tekintete megakadt egy, a Magdalena háta mögötti falon függő festményen, amely egy meztelen, fiatal lányt ábrázolt. Hanyatt feküdt a nyári mezőn, kétoldalt széttárva a karját. Mosolygott és nyugodtnak látszott. Vidám arca erős kontrasztban állt a háta mögött elnyúló sötétszürke égbolttal, amely valami apokaliptikus vihar közeledtét jósolta.

– Fanny – nyögte ki Gunnar.

Mindketten visszaültek. Gunnar ezek után képtelen volt elmenni. Addig nem, amíg nem ismerte meg a részleteket.

– Fanny volt az, aki megismerkedett a festővel – jelentette ki Magdalena.

– Na ne már! – tiltakozott Gunnar.

Alig bírt a festményre nézni.

– Higgyen, amit akar – hagyta annyiban Magdalena. – De ő rukkolt elő a javaslattal.

– És ugyan miért? Mármint…

– Mert könnyű pénzszerzési lehetőségnek tűnt.

– Fannynak nem volt szüksége pénzre!

Gunnar próbált észszerű ellenvetéseket találni a nyilvánvaló ténnyel szemben.

– Mindenkinek jól jön egy kis plusz, ha épp szert tehet rá – válaszolta Magdalena.

De nem Fannynak, gondolta Gunnar. Ő kért volna, ha szüksége lett volna rá. Vagy mégsem?

– Fanny nagyon szerette volna elhagyni a várost. Akár még azelőtt, hogy leérettségizik.

Gunnar ismét dühös lett, de ezúttal sikerült nyugton maradnia.

– Ezt nem veszem be. Fanny ott akarta hagyni az iskolát? Felejtse el!

– Azt nem mondtam, hogy ott akarta hagyni az iskolát.

– De hiszen épp most mondta...

– Azt, hogy el akarta hagyni a várost. Valahol máshol akarta befejezni a tanulmányait. Azt hiszem, valami malmői iskolát emlegetett.

– A zenélés miatt?

Gunnar ismét visszafogta a hangját. Fannynak volt egy kreatív oldala is, ami Gunnarból és Aliceból is hiányzott. Rendkívüli zenei tehetséggel

áldotta meg a sors, és rengeteg időt töltött a zongorája előtt. Vajon voltak ezirányú álmai, amelyeket nem mert megosztani a szüleivel? Gunnar elcsüggedt, és lelkiismeret-furdalása támadt. Tudta, hogy olykor helytelenül cselekedtek. Azt mondták Fannynak, hogy ne is álmodjon arról, hogy zongorista lesz, inkább az elméleti tanulmányokra koncentráljon.

De Magdalena a fejét csóválta, és Gunnar csak ekkor vette észre, mennyire elsápadt a nő.

– Nem. Nem akarta elmondani nekem, de szerintem félt.

– Félt?

– Igen.

– Ugyan mitől?

– Azt hiszem, egy férfi rémisztette meg. Miatta akart elmenni a városból.

Gunnar agya ezer százalékon pörgött.

– A festő volt az, akivel együtt járt?

– Nem, az valaki más volt, akit már régebb óta ismert. Nem tudom, kicsoda, de valamilyen okból nem is akart beszélni róla. Senkinek.

Most már közeledtek valamiféle végkifejlethez,

ezt Gunnar minden porcikájában érezte.

– Egyesek szerint valami külföldi srác volt – mondta a férfi. – Ezért nem akart beszélni róla.

– És akkor nem lett volna mindegy? Mi van, ha bevándorló volt? Ki törődik ilyesmivel?

Gunnar széttárta a karját, és próbált hasonlóan értetlenül nézni. Szégyellte magát a pletyka miatt, hogy azt állították róla, fajgyűlölő.

– Volt még más rejtegetnivalója is – tette hozzá Magdalena. – Mert persze egyesek biztos elmondták volna mindenfélének, ha kiderül, hogy valami feka sráccal jár, de nem mindenki. Akivel azonban tényleg együtt járt, olyasvalaki lehetett, akiről Fanny úgy vélte, mindenkinek szemet szúrt volna.

Gunnar most már túl puhának érezte a kanapét. Olyan volt, mintha egy félig felpumpált gumicsónakban ülne, és érezné, hogy lesüllyed a tenger fenekére. *Feka srác*. Bezzeg, ha ő használt volna ilyen kifejezést, biztos nem ússza meg szárazon!

– Nem értem, hogy lehet, hogy mindezt nem mesélte el a rendőrségnek? – kérdezte a nőtől.

– Képtelen voltam rá. Hát nem érti? Elég rosszul

állt a szénám akkoriban náluk. Narkóztam meg benne voltam pár balhéban. Azért vetkőztem le annak a festőnek is. Ő feketén fizetett. Ilyesmiről meg nem akartam a zsaruk előtt beszélni.

– De egy csomó mindent azért elmondhatott volna nekik! Hazudhatta volna, hogy csak elkísérte Fannyt. Vagy…

– Megtettem. Elmondtam, hogy Fanny említett valakit, akitől félt.

Gunnar a kezével az arcát masszírozta, próbálta a helyükre terelni a gondolatait. De hiába.

– És nem a festő volt az, akivel járt?

Gunnar átsandított a nő válla fölött, és próbálta elolvasni a festményen az aláírást, de nem volt rajta.

– Már megmondtam, hogy nem. Az, akitől félt… Voltaképpen nem vagyok benne biztos, hogy a fiúja volt.

Gunnar meglepődött ezen.

– Nem?

Magdalena ajka elkeskenyedett.

– Nem vagyok benne biztos – ismételte meg. – Voltaképpen semmiben. Fanny egész lénye egy

óriási talány volt. És annyira meg volt rémülve, hogy képtelen volt elmondani, mit élt át, vagy mit látott.

Gunnar fájdalmat érzett a mellkasában. „Fanny meg volt rémülve.”

Én is meg vagyok, gondolta Gunnar. Annyira, hogy hallani vélem a hangját.

– Fanny félt a tűztől? – érdeklődött Magdalena.

Gunnar összerezzent.

– A tűztől? Nem, nem tudok róla.

Magdalena az ajkába harapott.

– A francba is, ez már olyan rég történt! El kell hinnie nekem, hogy nem tudtam, hogy ez fontos lehet. Csak jóval később jöttem rá.

Gunnar a lélegzetét is visszafojtotta. Magdalena egyenesen a szemébe nézett.

– Annak a művésznek rengeteg festménye volt. Némelyik egy nagy, sötét erdőt ábrázolt. És valamennyi erdőben volt egy égő fa.

Gunnar elképedt.

– Tudom – suttogta Magdalena. – Tudom. De még nem is ez volt a legrosszabb. Egyszer, amikor odaértünk hozzá, az egyik kép ott lógott elöl a

falon. Fanny rámutatott, és így szólt: „Ez itt a földi pokol.” Így utólag már értem, mennyire csavaros volt ez az egész. Úgy értem, honnan tudhatta már akkor? Honnan tudhatta, hogy félnie kell a lángoló fától?

18

A világ a feje tetejére állt, Lukas pedig nem tudta, hogyan varázsolja vissza olyanná, amilyen volt, még mielőtt visszaérne Kristianstadba. Nem bírta megemészteni, amit az egykori barátnőjétől hallott. Azt azonban figyelmen kívül hagyta, amikor a nő arról beszélt, hogy az emberek gyanúja idővel elült, Lukast pedig kezdték ártatlannak tartani. Lukas nem hitte, hogy ez igaz. Sőt, ellenkezőleg. Ő az emberrabló gyilkos, akit a rendőrség már régóta köröz. Másképp nem áll össze a kép.

A szüleinek nem adott különösebb magyarázatot arra, hol volt és mit csinált. Minden ébren töltött pillanatában mardosta a rémület. A kimondhatatlan gyanú most először mondatott ki hangosan. Mármint valaki más mondta ki. Azt hitte, elveszíti a józan eszét. Az éjszakát hanyatt fekve töltötte, az

álom legkisebb jele nélkül. Reggelre visszatért a fejfájása, amely akkor érte el a csúcspontját, amikor Lukas leült a reggelizőasztalhoz. A gyanú egyre csak kínozta. Annak a gyanúja, hogy ő nem normális, és soha nem is lesz az. Sőt, talán soha nem is volt az. Kutatott az emlékei közt. Arra gondolt, olyan típusú elmebetegsége van, amilyennel az orvosok még nem találkoztak ezelőtt, és így kezelni sem tudják. Ettől a megállapítástól soha nem tapasztalt mély depresszióba süllyedt.

Fogalma sem volt róla, hogyan védekezzen az efféle érzések ellen. Néhány estével korábban rendőrautók járőröztek a környékükön. Később pedig azt hallotta, hogy baleset történt Davidéknál, akik most költöztek be a régi paplakba.

Vajon erről is én tehetek? Suttogta a fülébe a kísérteties hang.

Folyamatosan az volt az érzése, hogy mindjárt felrobban, a szó minden lehetséges, bár jelképes értelmében. A pillanat hevében még a szüleit is gyűlölte. Hogyan hallgathatták el előle azt, amit Juliától tudott meg? Ezt már képtelen volt megérteni. Ha csak nem gondolták ők maguk is,

hogy a fiuk megőrült. Ahogy azt ő is sejtette.

Eltelt néhány óra. Megebédeltek, majd a szülei ledőltek egy kicsit ebéd után. Mint a kisgyerekek. Lukas azonban, dacolva a fejfájással sétálni ment. Dühe minden lépéssel egyre nőtt. Végül döntésre jutott. Visszamegy Stockholmba, és ezt az egész szarságot maga mögött hagyja.

De előbb szól pár szót a szüleinek az igazságról. Nem mintha rászolgáltak volna, neki viszont szüksége van rá.

Arthur, akinek fogalma sem volt róla, milyen állapotban van a fia, lejött a lépcsőn, hogy üdvözölje, amikor hazaért. Mintha a fél életét távol töltötte volna. Arthur vidám volt, és szorgalmasan integetett, amikor észrevette a közeledő Lukast. De minden csepp vidámsága elszállt, amint meglátta fia kivörösödött arcát és karikás szemeit.

Visszahátrált a házba. Lukas követte őt, majd bevágta maga mögött az ajtót.

– Hogy a francba hallgathattátok ezt el előlem?!

Üvöltése szinte pofonként érte Arthurt.

Lukas olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy azt hitte, a körmei menten lyukat vájnak a

tenyerébe. Korábban sosem viselkedett így a szüleivel.

– Miről van szó?

Rosie csoszogott ki a konyhából, kezében a telefonnal. Talán épp beszélgetett valakivel, amikor megjelent Lukas, és ordítani kezdett.

A fiuk az előszobában állt, és szaporán lihegett. Most olyan feszült volt és dühös, akár egy vadállat. A múlt változtatta ilyenné, és azok az emberek, akikről annak idején kényszerűségből már lemondott, most azonban váratlanul muszáj volt megértenie őket. Csak a feje ne hasogatna ennyire! Látótere szélén villámhoz hasonló apró fényalakzatok mozogtak.

– Mi az, amit elhallgattunk előled?

Rosie már a sírás határán állt, Arthur pedig hamuszürke arccal lerogyott az egyik előszobai székre. Kezdett megöregedni, és Lukas haragudott rá ezért. Még nem állt készen arra, hogy felelősséget vállaljon a szüleiért. De talán soha nem is fog.

– Megkérdeztem tőletek, miért nem jött el senki meglátogatni Lundban. Azt feleltétek, hogy

túlságosan megerőltető lett volna számukra. Hogy képtelenek lettek volna olyan betegen látni. De nem ez volt az igazság. Így van?

Szülei továbbra is értetlenül néztek rá.

– Julia miért nem jött el? Na és David? A barátnőm és a legjobb barátom. Miért nem voltak képesek Lundba utazni?

Rosie magával vitte a kezében tartott telefonját is.

– Apád meg én sosem lehettünk benne biztosak – magyarázta.

– Dehogynem. Én ugyanis tudom, hogy tudjátok.

Arthur és Rosie egymásra nézett. Lukas nem tudta értelmezni a pillantásukat.

– Tudod, Lukas, ez minket is épp annyira meglepett, mint téged. Főleg az, hogy David nem ment el.

Arthur már nem volt annyira sápadt, és a hangja is határozottabban csengett. Lágyan, de kioktatóan.

Vajon tényleg nem tudták? Lukas nem hitte, hogy ez lehetséges.

– Találkoztam Juliával – jegyezte meg.

– Juliával? Na és mikor? – tudakolta Rosie.

– Tegnap. Åhusben lakik. Ápolónő, házas és van két gyereke.

Arthur fáradtan felkacagott.

– Julia. Te jó isten, már meg sem ismerném!

– Mit akartál tőle? – tudakolta Rosie.

Lukas fejében ide-oda cirkált a fájdalom, ezúttal valamivel visszafogottabban, mint korábban. Egyszer felvetette az egyik orvosának, hogy mindig olyan hirtelen fájdul meg a feje, és olyan különösen változik a fájdalom. Ám az orvos semmit sem tudott mondani rá. Azon a véleményen volt, hogy az ilyen furcsaságokra számítani kell, ha valaki olyan kínokat állt ki, mint Lukas.

– Tudni akartam, hogy miért tűnt el mellőlem mindenki – felelte. – Hogy miért nem maradt egyetlen barátom sem a régi időkből.

Arthur végigsimított az állán. Piszok volt a körme alatt.

– És mit mondott? – érdeklődött.

Lukas nyelt egyet.

– Azt, hogy azért veszítettem el a barátaimat, mert azt gondolták, hogy bűnös vagyok! Hogy én vagyok a gyilkos!

Rosie-nak leesett az álla.

– Te jó ég!

– Így van – folytatta Lukas. – Ezt hitték. Mert a rendőrség ebben az irányban kérdezősködött. Ami talán nem is olyan különös. Hiszen én voltam az egyetlen, aki élve előkerült.

– Mit számít ez? Hiszen súlyosan megsérültél!

De Lukas nem felelt. Ezen már eleget rágódott a Juliával való találkozásuk óta. Vajon tényleg képtelenség, hogy az ember az öntudatlanságig kínozza magát? Egy reggel találtak rá. De ki tudja, mit csinált az előző éjszaka? A koponyasérüléseit az okozta, hogy valaki egymás után sokszor beleverte a fejét egy kőbe. A focipálya szélén több nagy kő is volt. Meg a két hatalmas kapu. Nem lehet, hogy ő maga verte a fejét valamelyik kemény tárgyba, majd összekuporodott a pálya közepén, ahol rátaláltak?

Hirtelen erős bűntudata támadt. Nem a szüleire haragudott. Sőt, még csak nem is düh volt, amit érzett.

Egyszerűen pánikba esett attól, amit a feledés homálya mögött sejtett. Félt megismerni az

igazságot.

Rosie odalépett mellé, és a kezébe fogta a fia arcát. Tenyere hideg volt, ujjai pedig hosszúak és vékonyak.

– Lukas, látom rajtad, hogy mire gondolsz. De abba kell hagynod ezt. Te nem tehetsz mindarról, ami történt! *Megértetted?*

Arthur ismét felpattant.

– Akkor emlékeznél arra is, hogy elvitted Fannyt, meg azt a másik nőt – tette hozzá józan hangon. – Hiszen csak az utolsó év esett ki az emlékeidből.

Ez azért nem volt egészen igaz. Fanny eltűnése épp a felejtés és az emlékezés határán állt a fejében. Sok mindent, amiről azt hitte, emlékszik rá, csak elmesélt neki valaki.

Rosie hátralépett.

– Most már hagyjuk ezt a butaságot – jelentette ki határozottan. – Talán pihenned kellene egy kicsit. Egy óra múlva kész az étel.

Lukas eszméletlenül fáradt volt, és ez bizonyára meg is látszott rajta. De esze ágában sem volt pihenni. A szülők már csak ilyenek, arra vannak beprogramozva, hogy szeressék a gyermekeiket, és

minden gyanú fölé helyezzék őket. Lukasra azonban más játékszabályok vonatkoztak. Még mindig távol állt attól, hogy felmentse magát a saját vádjai alól.

Lukas óvatosan masszírozni kezdte a halántékát.

– Megkaphatnám a padlás kulcsait? – kérdezte.

– A padlásét? Mire kell az neked?

– Átnézem a régi dolgaimat. Hátha van köztük valami, amit magammal szeretnék vinni Stockholmba.

Elég átlátszó hazugság volt, a szülei mégis bevették.

Lukas várt, amíg Arthur előkereste a kulcsot. Hamarosan már ment is felfelé a padlás létráján. A léptei máris sokkal könnyedebbek voltak.

Bizonyosságot kell szereznie! Ennyi az egész, de ebben minden benne van.

Odafent jóval több dobozt talált, mint gondolta. Úgy tornyosultak előtte, mint valami bizarr emlékmű, amelynek láttán a legszívesebben visszafordult volna. Mégis erőt vett magán. Ha idáig eljutott, most már nem fogja feladni.

A szülei szép munkát végeztek. A pakolási

rendszer Rosie és Arthur nyomait egyaránt magán viselte. Külön a régi ruhák és a cipők. Külön a könyvek. Homlokát ráncolva vette észre a Játékok/Lukas címkéjű ládákat. Ezek bizonyára olyan dolgokat tartalmaztak, amelyeket még gyerekkorában rámoltak el a szülei. Arra tippelt, hogy Rosie címkézte fel a dobozokat, és Arthur állította őket katonás rendbe. Jó csapatot alkottak ők ketten.

Lukas nem tudta pontosan, mit keres. Valami nyomot, amin elindulhat. Valamit, ami magyarázatot ad arra, hová tűnt azon a délutánon, kivel akart találkozni. Tisztában volt vele, hogy a rendőrség egyszer már mindent átnézett. Mint ahogy azt is tudta, hogy amikor végeztek, a szülei mindent visszakaptak. De talán ő talál még itt valamit, ami a többiek figyelmét elkerülte.

Végül kénytelen volt belátni, hogy nem tud mindent átnézni egyetlen nap alatt. Kiválasztott egy „Írószerek és egyebek” feliratú dobozt, hogy azt majd leviszi magával. Ezzel ellesz majd, amíg a vacsora elkészül. Odaállt a létrához, majd megfordult, hogy hátrafelé menjen le, kezében a

dobozzal.

Ekkor vette észre a falba karcolt cikornyás betűket. Egészen lent voltak, alig a padló szintje fölött:

„ITT JÁRTUNK. AMANDA ÉS LUKAS.”

A testvére ötlete volt, hogy hagyjanak egy üzenetet a ház majdani tulajdonosának. Akkor is, ha még ötven évig a szüleik birtokában lesz a ház. Egy nap majd csak eladják, és akkor mások is felfedezik a feliratot.

Lukas hosszasan nézte a szöveget, és eszébe jutott róla, hogy túlságosan ritkán találkoznak Amandával.

És ekkor…

Abban a pillanatban, amint ez a gondolat megfogant az agyában, meglátott egy másik szöveget, a közös üzenetüktől jobbra. Ez nem Amanda határozott kezétől származott, amely még késsel is tudott szépen vésni a falba. Nem, erről Lukas ösztönösen tudta, hogy ő maga írta.

Néhány egyszerű szó volt, mégis beleborzongott:

„ÉN TETTEM. EGYEDÜL ÉN. L.”

19

Vajon rosszul hallotta? Anna a számítógép előtt ülve rákeresett a Nádszálember nevére. De egyetlen találatot sem kapott. Ez különös. Elég szörnyűnek tűnt az asszisztense által előadott történet. Ha igaz volt, bizonyára megírták valahol. Még akkor is, ha mindez hetven évvel ezelőtt történt. De remélte, hogy az egész nem más, mint egy óriási blöff. Úgyhogy nem is kell vele foglalkoznia.

– Még mindig ezzel vacakolsz?

David hangja félbeszakította a gondolatait.

– Mindjárt végzek. Bármilyen furcsa is, egyetlen szót sem találok erről a Nádszálemberről.

David le sem vette róla a szemét.

– Csak kitalálta. Hát nem érted? Kizárt, hogy ez a sztori igaz legyen. Ezt te is tudod.

David hangja elég gyanakvó volt. Kezdte Annát

gyengének tekinteni. Sőt, talán egyenesen beszámíthatatlannak.

– Anna?

A nő képtelen volt már folytatni a vitát. Sem az eltűnt keresztről, sem a beszorult ajtóról. Ezért inkább már meg sem szólalt.

– Anna, mondd, hogy nem hiszed, hogy ez a sztori megtörtént! Ha úgy lenne, mi ketten tudtuk volna meg legelőször.

– De akkor meg miért mesélte el?

David elgyötört arcot vágott. A nő elfordult tőle, rá sem akart nézni, miközben a férfi válaszolt.

– Én is ezen tűnődöm – felelte hátborzongatóan.

– Te nem voltál ott – magyarázta Anna. – Nem hallottad, mit mondott. Úgyhogy nem tudhatod.

David felsóhajtott.

– Átmegyek egy kicsit a szomszédokhoz – felelte.

– Milyen szomszédokhoz?

– Azokhoz, akik folyton grilleznek. Erikhez és Eddához. Tegnap összefutottam velük, és megígértem nekik, hogy átmegyek és segítek felállítani az új zászlórudat.

Anna elképedt, de nem szólt egy szót sem. David

csak menjen nyugodtan a maga útján. Még ha sikerült is kíváncsivá tennie őt. David ugyanis nem az a fajta srác volt, aki együtt lógott a szomszédsággal.

A férfi kilépett a bejárati ajtón. Anna hallotta, amint az ajtó becsapódik mögötte, és odasietett, hogy bezárja. A reggeli újság még mindig ott hevert a földön, a cipők mellett. Vajon mi a fenének fizetnek rá elő egyáltalán? Mást sem tettek vele, mint bevitték a postaládától a házba. Azután el sem olvasta senki. Felvette az újságot, és letette az előszobai komódra.

Visszatért a számítógép elé. Valami nem stimmelt. Nem hitte el, hogy az asszisztense csak kitalálta a történetet. Pedig úgy kellett lennie, ahogy David állította. Kristianstadban nem élhetett a Nádszálember. És ha mégis, hát tuti, hogy nem a paplakban lakott.

Mégsem bírt szabadulni a gondolattól, hogy lehet valami igazság a történetben. Valami olyasmi, amit fontos lett volna megértenie. Tudta, hogy David miért ragaszkodott ahhoz, hogy a paplakban élt Nádszálember csak a fantázia szüleménye. Ő maga

is erre a következtetésre jutott. Csak ne keverte volna bele az asszisztens a paplakot a meséjébe! Akkor Anna jobban átlátta volna, mit is akart mondani neki. Talán valamit összekevert? Paplakot mondott, pedig valami más helyszínre gondolt? Habár akkor továbbra is az a kérdés, miért beszélt a Nádszálemberről épp Annának.

Anna mocorogni kezdett. Volt valami abban a pinceügyben, ami nem hagyta nyugodni.

De hiszen nincs is pincénk!

Elővette a telefonját. Elmentette a telefonkönyvébe az ingatlanügynök számát. Az órára nézett. Mindjárt hat. Persze, hogy az ügynökök még ilyenkor is dolgoznak.

A férfi már a második csengetésre felkapta a telefont. Várakozásteli hangon szólt bele, mintha valami fontos és érdekes beszélgetésre számítana.

A nő röviden bemutatkozott, és megkérdezte tőle, emlékszik-e még rá.

– Természetesen – felelte a férfi. – Hogy boldogulnak? Sikerült már berendezkedniük?

– Hát igen, haladunk.

A férfi hangja aggodalmasra váltott.

– De ugye nincs semmi probléma?

Anna a bekötözött kezére nézett.

– Hát, hogy probléma-e, nem tudom. De ma hallottam egy rémesen bizarr történetet a munkahelyemen, és arra gondoltam, maga talán segíthetne kideríteni, igaz-e, vagy sem.

Az ügynök erre elnevette magát.

– Hát ez elég szokatlan. Ilyen furcsa hívásokat nem gyakran kapok, meg kell, hogy mondjam.

Anna elvörösödött.

– Nos, a történet a paplakkal kapcsolatos – próbálta magyarázni.

– Ja, így már érthetőbb – komolyodott el az ügynök.

Anna valami hangra lett figyelmes, amely a nappali felől jött. Vajon megint az ablak vágódott ki? Már jó néhányszor megtörtént, aznap este óta, amikor a mexikói cserepet a földre tette. Meg kellene már javíttatniuk.

Anna, kezében a telefonnal, felállt.

– Valójában nem is kell elmesélnem magának az egészet – magyarázta a nappaliba menet. – Csak annyit szeretnék megkérdezni, van-e tudomása

arról, hogy valaha esetleg pince is tartozott a paplakhoz?

– Pince? Olyan, ami már nincs meg, vagy hogy érti?

– Valahogy úgy – felelte Anna.

A nappali küszöbénél megállt. Az ablak csukva volt. Megfordult.

– Tudomásom szerint nem volt – válaszolta az ügynök. – De ha volt is, az még a tűz előtt lehetett, és esetleg később betemették és ráépítkeztek.

Anna az előszobában hirtelen megtorpant. *Tűz?*

– Miféle tűz előtt?

– Az ötvenes években a paplak leégett és később újjáépítették. Szinte pontosan az eredeti állapotában. Ez is szerepelt az eladási anyagban.

Minden bizonnyal így volt, de Annát nem nagyon érdekelték az efféle gyakorlatias dolgok. Ez David asztala volt. Mit számít, ha a ház évtizedekkel ezelőtt leégett? A lényeg az, hogy a vásárláskor jó állapotban legyen.

– Hogyan gyulladt ki? – tudakolta Anna.

– Azt hiszem, felgyújtották, de nem vagyok benne biztos.

Persze, hogy a legtöbb részletet már nehéz utólag tisztázni. Anna már épp le akarta tenni a telefont, amikor az ügynök így szólt:

– Nem lenne túl bonyolult ellenőrizni, hogy volt-e a háznak pincéje. Úgy értem, a ház nem égett porig. Ha valaha volt pincéje, bizonyára maradtak erre utaló jelek. Mint például egy bedeszkázott pincelejáró.

Hát persze! Amikor az ügynök letette a telefont, Anna még mindig az előszobában állt. Hol lehetett a lejárat? A konyhában? Vagy a nappaliban?

Vagy épp ott, ahol most állt. A tágas előszobában, a bejárati ajtó mögött.

Anna kísérletképpen végigsimított az egyik falon, majd megkopogtatta a középső ujjával. Tompán kopogott, a legkisebb visszhang nélkül. Majd ugyanezen a falon, kicsivel odébb próbálkozott. Ott is ugyanezt a hangot hallotta. Felemelte az ujját, hogy harmadszor is nekiveselkedjen, s közben tett egy lépést előre. És rögtön rálépett az újságra.

Zúgott a füle, amikor lehajolt, hogy felvegye.

Ugyanaz az újság volt, amelyet az előbb tett fel a

komódra. Lehet, hogy valaki ledobta a földre? Erőt vett magán, hogy rendesen tudjon lélegezni. Vigyáznia kell, nehogy paranoiásan viselkedjen! Az újság egyszerűen leesett a komódról, nincs ebben semmi különös.

Az újságot tartó keze mégis remegett egy kissé. Nem akart hátrafordulni, hogy megnézze, milyen távol esik tőle a szekrény. Mert tudta, hogy nagyon. Túlságosan messze volt ahhoz, hogy magától kerüljön oda az újság. Anna érezte, hogy könnybe lábad a szeme. Meg kell nyugodnia! Ez most nem olyan, mint amikor be volt zárva a garázsba. Most nappal van, és ő odabent áll a házban. Épp a bejárati ajtó mellett. David pedig átment a szomszédba. Ha erőt vesz magán, képes uralni a helyzetet.

De ez mit sem változtatott azon a tényen, hogy valaki bizonyára hozzányúlt az újsághoz.

Valaki, aki talán még mindig a házban van.

Vagy lehet, hogy fel sem vette a földről azt az újságot? Talán csak *fel akarta venni*, de azután mégsem tette.

Ekkor lépteket hallott az emeletről. Először csak egyet. Majd még egyet. S végül egy harmadikat is.

Ezután csend lett.

Ezt követően pedig kacajt hallott. Épp olyan meghatározhatatlan volt, mint a múltkor. És épp oly elillanó. Nem tartott tovább, mint egy pisztolylövés, és ugyanolyan határozottan is szólt.

Anna a bejárati ajtóra vetette magát. Gond nélkül elfordította a zárat, majd megragadta a kilincset. De nem tudta kinyitni. Mindössze néhány centiméternyire. Valami ugyanis útját állta a túloldalon.

Felsikított.

És csak sikított és sikított. Olyan hangosan és hosszan, hogy azt sem vette észre, amikor valaki odafutott az ajtóhoz, és megpróbált vele beszélni. Csak akkor hallgatott el, amikor meghallotta David üvöltését a túloldalról.

– A szentségit neki, fogd már be a szád!

Az ellenállás hirtelen megszűnt, és az ajtó kivágódott. David állt a lépcsőn, arca rákvörös volt. A lábainál valami nagy betontömbféleség hevert.

– Valaki van az emeleten.

Anna maga sem tudta, miért suttog.

David háta mögött észrevette a szomszédokat. Ők

is meghallották a sikolyt, és csak álltak, zavartan bámulva. És aggodalmasan. Anna megragadta David karját.

– Csinálj már valamit! Hívd a rendőrséget!

David hosszan nézett rá, majd belépett a házba.

– Halló!

A nő hallotta, amint felszalad a lépcsőn és az emeleten járkál. Majd ismét lejött.

– Anna, nincs ott senki. Senki, érted?

S ezzel kiment a házból.

– Köszönöm a segítséget és a napernyőt – szólt ki, feszült mosollyal. – Majd máskor beszélgetünk.

A szomszédok viszonozták az erőltetett mosolyt, majd kihátráltak az udvarról.

– Ha szükségük lenne valamire...

– Köszönöm, majd szólunk.

Megvárták, míg a szomszédok felszívódnak. Anna lerogyott a lépcsőre. David is leült mellé.

– Ne haragudj – szólt David. – Kaptunk tőlük egy napernyőt, tartóval együtt. Ők vettek egy újat, és a régire már nincs szükségük. Ostobaság volt tőlem, hogy épp az ajtó elé tettem, hiszen a talapzat betonból készült és vagy huszonöt kilót nyom.

Anna bólogatott, hogy jelezze, figyel.

– David, valaki volt odabent.

A férfi óvatosan megérintette Anna hátát.

– Mi ez az egész tulajdonképpen?

A nő nagyot sóhajtott.

– Honvágyad van? – kérdezte David.

A nő megvonta a vállát.

– Egy cikkben olvastam, hogy a várandós nők olykor furcsán viselkednek.

– Menj a francba!

A férfi erre bocsánatot kért. Megint.

– Csak azt nem értem, miért mindig olyankor történnek ezek a rejtélyes dolgok, amikor nem vagyok itthon – jegyezte meg.

– Már úgy érted, amikor nem vagy velem? Mert akkor is itthon voltál, amikor beszorultam a garázsba.

– Na igen, persze.

A férfi lesöpört valamit a farmernadrágjáról. Port vagy piszkot, a nőt nem érdekelte.

– Tudtad, hogy a paplak leégett? – kérdezte Anna.

– Hiszen szerepelt a papírokban is, amelyeket az

ügynöktől kaptunk.

– Én nem olvastam el őket. Azt hiszem, lehetséges, hogy volt egy pince a ház alatt.

David elfordult tőle.

– Na és?

– Ezért voltam az előszobában. Végigkopogtattam a falakat, hogy megkeressem a pincéhez vezető lejáratot.

– Anna, ilyenkor hallod magadat?

A nő suttogni kezdett.

– Tudom. De ha itt fogunk lakni... Meg kell értenünk, miért történik ez az egész.

David lassan felállt.

– Már nem vagyok olyan türelmes, mint a múltkor – jelentette ki. – Ha megint rosszul érzed magad, muszáj lesz...

– Kitűnően érzem magam – felelte Anna, de közben remegett a hangja.

David rá sem nézett.

– Bemegyek – mondta, és otthagyta a nőt.

Anna pedig ott maradt a lépcsőn ülve. Egy szúnyogcsípés viszketni kezdett az egyik lábszárán. Végigsimított száraz bőrén. Nem szabad vakarni,

mert akkor megmarad a helye. Egy hosszú, meleg zuhanyra van most szüksége. Arra, hogy bekenje magát valami finom, illatos krémmel. Esetleg egy pohár bort is megihatna.

Visszament a házba. Az előszobában hűvös volt, a padló pedig jéghideg. Felemelte a kezét, hogy egy másik falat is megkopogtasson, de aztán mégis leeresztette. Becsukta, majd be is zárta maga mögött az ajtót. Egy darabig habozott, majd elővette a kulcscsomóját, és a felső zárat is bezárta. Kihúzta a kulcsot, és a csomót a zsebébe tette.

Senki sem jöhetett be ide. És senki sem mehetett ki innen.

20

Még mindig világos volt odakint, amikor Gunnar bevágta magát a kocsiba, és Österlen felé indult. Alice már meg sem kérdezte, hová tart. Tökmindegy. A férje majd helyrehozza a kapcsolatukat, ha ennek az egész cirkusznak vége.

Magdalena először nem akarta megmondani Gunnarnak a festő nevét, aki lefestette őt és Fannyt. Majd pár percig tartó heves vitát követően megadta magát. A művészt Hugo Borgnak hívták. Gunnar most őt készült meglátogatni.

Annyi minden nem volt még világos számára. De a legkevésbé az, amit Magdalena arról mondott, hogy Fanny félt az égő fákat ábrázoló festményektől. Fanny eltűnését megelőzően a kigyulladt fával kapcsolatos részlet teljességgel érdektelennek tűnt, és nem is értesült róla senki.

A rendőrség tudott ugyan róla, hogy az elsőként eltűnt nő kertjében égett egy fa, ám a két esemény között nem láttak összefüggést. Egészen addig, amíg Fannynak is nyoma nem veszett.

Tehát akkor honnan tudhatta Fanny, mielőtt még bárki más megtudta volna?

Gunnar újra meg újra megkérdezte magától, nem kellene-e felhívnia Erikát a rendőrségnél. Tudatnia kellene vele, hová tart és mit tervez. De egyre fogytak a kilométerek, és ő egyre távolabb került Kristianstadtól. Mégsem hívta fel. A művész elvileg egy műteremben dolgozott Kivik mellett. A tengerparton, de nem valamelyik zsúfolt strandon. A part mentén erdőség húzódott, s csak néhány magányos ház állt előtte.

„Mindig azt mondta, hogy csendre és magányra van szüksége", említette Magdalena. „De őszintén szólva, az a kietlen hely a frászt hozta ránk. Ezért is mentünk hozzá Fannyval mindig kettesben."

Mindig kettesben.

Kivéve az utolsó alkalmat, amikor Fanny egyedül ment?

Fanny az iskolából hazafelé menet tűnt el.

Gunnarnak és Alice-nak azt mondta, az autósiskolába megy KRESZ-t tanulni. A jogsi mint valami délibáb lebegett a szeme előtt, már alig várta, hogy megszerezhesse.

Amikor Fanny azon a végzetes estén nem ment haza, először az autósiskolát hívták fel. De ott nem is járt aznap. Szemtanúk látták őt a buszmegállóban. A Kivikbe tartó buszhoz vezető kijáratnál állt, de senki nem emlékezett rá, hogy látta volna felszállni a buszra. Ott pedig minden nyom megszakadt.

Ha tudták volna! Bárcsak megértették volna, hogy az első, Fanny nélkül töltött napjuk egyben az új életük első napja is volt! Azé az életé, amelyben már nem szülők voltak, hanem csak egy házaspár egy házban, amely olyan üres volt, hogy fizikai fájdalmat okozott számukra még az ajtónyitás is. Mi lett volna velük, ha nem találnak rá Hevire? Vagy ha nem tarthatták volna meg őt? Gunnar többször is lehajtott kocsijával a tengerpartra, és a parton üldögélt, fegyverével a kezében. Meg akarta húzni a ravaszt, de képtelen volt rá. Nem merte.

Ugyanez a fegyver lapult most is az autójában, a

bőröndben. A vadászösztön sosem múlik el. Ha ez a szörnyeteg festő volt Fanny gyilkosa, Gunnar addig húzza majd a ravaszt, amíg az ujja cafatokra nem szakad. Magdalena szerint ellentmond a logikának, ha azt hiszi, hogy Fanny a festőtől félt. De ez még nem jelenti azt, hogy nem lehetett ő a gyilkos. Hiszen Fanny még fiatal volt, amikor eltűnt! Lehet, hogy olajat öntött a tűzre, anélkül hogy tudta volna. Felkereste a művészt, hogy együtt megoldjanak valami problémát, ehelyett kiprovokált egy újabbat.

Olyat, ami sokkal rosszabb volt az előzőnél.

Hugo Borg valóban ott lakott, ahol Magdalena mondta. Gunnar meg tudta érteni, miért olyan népszerű hely Österlen. Skåne egyetlen más részéhez sem hasonlít, sőt az egész országban nem akad párja. Húsvét környékén mindig művészeti körutakat rendeznek itt. Gunnar és Alice részt is vett ezeken minden évben. Hevi is szerette és örömmel velük tartott. Fanny azonban nem volt ennyire lelkes. A zene egy dolog, a képzőművészet meg egy másik. Számára a kettő teljesen mást

jelentett.

Gunnar úgy százméternyire állította le a kocsit Hugo Borg tanyájától. A ház inkább egy tágas csűrre hasonlított. Magdalena azt állította, itt van a férfi műterme. Ha csak el nem vonult máshová, mióta Magdalena ott járt, tizenegy évvel ezelőtt. Gunnar megnézte a népesség-nyilvántartásban. Hugo Borg egy Kivik központjában levő címre volt bejelentve. Amellett a ház mellett is elhajtott Gunnar, és több ablakban is fényt látott. A csűrszerű házban viszont sötét volt. Gunnar egy darabig még üldögélt az autóban. A tenger felől apró felhők közelítettek felé. A közelben nem volt több ház. A művész talált magának egy sarkot az Édenkertben, ahol teljes magányban lehetett.

Gunnar kiszállt a kocsiból és megkerülte, hogy magával vigye a fegyverét. Jól illett a kezébe. A szarvaslövővel bármilyen csendes magányt képes szétrobbantani. Néhány fekete varjú körözött a fenyőfák csúcsai körül. Talán ők is megértették, hogy ha bármilyen hangot adnak ki, azzal kihívják a sorsot maguk ellen.

Bezárta az autót, és lassan a ház felé indult.

Letért a főútról, és valami ösvényfélén keresztül ment odáig. Sötétben gyalogolt, mivel a fák árnyékot vetettek az ösvényre. Már vagy tizedszer ellenőrizte, hogy a zsebében van-e a telefonja. Ügyelt rá, hogy alaposan feltöltse. Ha olyan helyzetbe kerül, hogy segítséget kell hívnia, nem akart egyedül az erdőben bujkálni, elszigetelve a külvilágtól, mint egy amatőr.

A tenger felől fújt a szél. A széllel pedig valami füstszag is érkezett. Égett szag. Gunnar megtorpant. Már közel járt a házhoz. Szimatolt a levegőben, mint egy kutya. Tábortűz. Vagy egy grill szaga. De akkor eszement módon grillezhetnek valahol. Ahogy körülnézett azonban, sem tüzet, sem semmi mozgást nem látott. A füstszag valahonnan messzebbről jöhetett.

Határozottan a ház felé vette az irányt. Gunnar több kört is megtett a kertben. Közelebb ment, és bekukucskált az egyik ablakon. Odabent koromsötét volt, semmit sem látott.

A csűrnek két ajtaja volt. Gunnart a hőség ellenére kirázta a hideg. Nem tör be a házba, az már biztos. De mit tegyen, ha az ablakon keresztül

semmit sem lát? A saját szemével akarta látni azokat a festményeket, bizonyítékot akart szerezni. De elsősorban arra volt kíváncsi, honnan ismerte Fanny ezt a festőt. Ám erre a kérdésre aligha fog választ kapni, amíg a művész vissza nem tér.

Nehéznek érezte a fegyvert. Már azon gondolkodott, hogy leteszi, de mégis inkább a hátára akasztotta, miközben megkísérelt bejutni a házba. Valahol mindvégig tudta, hogy előállhat egy ilyen helyzet, amilyenben most találta magát. Házon kívül, válaszok nélkül. Reszkető kézzel elővett két csavarhúzót, amelyeket magával vitt, majd bőrkesztyűt húzott.

A szél végigsimított a hátán, már-már megnyugtatóan, mialatt ő próbált behatolni a házba. Nem ment. Mindössze annyit ért el, hogy sikerült összekarcolnia az ajtót és az ajtótokot. A keze már izzadt a kesztyű alatt, de nem vehette le. Így is épp elég nyomot hagyott maga után, semmi szüksége nem volt rá, hogy még az ujjlenyomatait is otthagyja.

– A francba! – mordult fel, amikor a csavarhúzó kicsúszott a kezéből és a földre pottyant.

Tekintetével végigpásztázta a ház homlokzatát, majd a gyepet és az erdőt is. Szedjen fel egy követ és dobja be vele az egyik ablakot? Tétovázott. Az éktelen nagy lármát csapna. Ha van valaki a környéken, valaki, akit eddig nem vett észre, csak idő kérdése, és a rendőrség már ott is lesz. Bár, ami azt illeti, Gunnar nem a rendőröktől félt. Inkább attól, mi történne, ha a festő rajtakapná, és a rendőrség bevonása nélkül akarná lerendezni vele az ügyet.

Telt-múlt az idő, muszáj volt döntenie. Vagy megfordul és hazamegy, vagy hoz egy követ. Így érjen véget az este? Hazamegy anélkül, hogy akár csak egyetlen kérdésére is választ kapott volna? Ugyanazzal a kínzó bizonytalansággal a lelkében? Egy fenét! Gunnar elment egy kőért.

Az üveg egyetlen csattanással betört, és az üvegszilánkok valósággal záporoztak a földre. Gunnar a maradék szilánkokat is kiszedte a sarkokból, nehogy megvágja magát, amikor lábát átvetette az ablakkereten. Rendesen megizzadt az inge alatt. Ekkor egy hangra lett figyelmes. Olyan

volt, mint amikor valaki fémet kalapál. Távolról hangzott, mégis tisztán. Három csapás, azután csend. Újabb három csapás, megint csend. Talán építkezik valaki? Vagy épp lebontanak valamit? Gunnarnak nem volt most ideje elemezgetni a helyzetet, de ha tippelnie kellett volna, azt mondta volna, hogy az illető valamit próbál beleverni a földbe.

Amikor megkísérelte bekapcsolni a zseblámpáját, az nem működött. Gunnar magában káromkodott, mire elejtette a zseblámpát, majd felvette. Ismét szitkozódni kezdett, és erőt kellett vennie magán, hogy ne kezdje el kapkodni a levegőt. A füstszag most már egészen átható volt.

Majd ezt gondolta:

Mekkora egy átkozott barom vagyok!

Amennyiben Hugo Borg, a festő volt a tettes, aki három embert elrabolt Kristianstadból, elég szerencsétlen helyzet lenne, ha azon kapná Gunnart, amint épp betör a házába. Ez kimondottan életveszélyes akció is lehet.

Alice-ra gondolt. Mi lenne vele, ha Gunnar is meghalna?

Is.

E szó beékelte magát a tudatába, éktelen kínokat okozva Gunnarnak. Vajon ezzel végül elfogadta azt, ami mindenki más számára már rég nyilvánvaló volt? Fanny soha többé nem tér haza. Meghalt.

Könnyek szöktek a szemébe, és elhomályosították a látását.

Minden erőfeszítése abban a fájdalmas vágyban gyökerezett, hogy élve rátaláljon Fannyra. Bármilyen állapotban legyen is a lánya, és neki bármilyen árat kelljen is fizetnie érte. De ezúttal sem fogja megtalálni. Fel kell adnia. Nem fog ebben a házban égő fákat ábrázoló festményekre bukkanni. Semmi értelme bemásznia a műterembe. Túlságosan kockázatos és ostoba lépés lenne.

Sírva fakadhatott volna. De nem tette. Mert volt valami furcsa ebben a füstben. Gyakorlott vadászként megtanult figyelni a halk és erőteljes hangokra egyaránt, és ezek alapján tervezni a mozdulatait. De szagok alapján tájékozódni megint más dolog. Úgy sejtette, a füst az erdőből jön. Ennél pontosabban nem tudta volna meghatározni. Fegyverével a kezében az erdő felé indult. A nap

már szinte teljesen lebukott, a fák pedig hosszú árnyékot vetettek a mohával benőtt földre. Gunnar ütemesen haladt előre, annak tudatában, hogy a súlyától lábai alatt apró ágak törnek ketté. Ám ő igyekezett figyelmen kívül hagyni az efféle hangokat, és abban reménykedett, hogy aki a tüzet rakta, nem hallja meg őt.

A füstszag egyre erőteljesebb lett. Hamarosan már nem is érezte a szagot, csak a füstöt. Csípte a szemét, ő pedig erősen dörzsölte. Hülyeség volt, ettől csak rosszabb lett a helyzet. A magányos fatörzsek helyett most már végtelen hosszú sorokat látott. De távolabb mintha egy tisztás sejlett volna fel, amelynek valaki lett volna a közepén. Óvatosan, oldalazva közelítette meg, most már sokkal jobban ügyelt arra, hová teszi a lábát. Óvatosabban haladt, mint bármikor vadászat közben. Szorosan markolta a puskáját.

Egyszer csak elért a tisztáshoz. Ekkor bebújt néhány bokor mögé, amelyek körbenőtték az egyik fenyőt. A szél susogott a fák lombkoronái közt. A tisztás túloldalán pedig egy fa lángolt.

Gunnar csak pislogott, próbálta felfogni a

látványt. *Egy égő fa.* Rémálom a valóságban. A fa előtt pedig egy férfi állt, fényképezőgéppel a kezében. Csak a háta látszott, de az alapján is meg lehetett állapítani, hogy mennyire összpontosít. Egymás után készítette a fotókat. De nem a férfi, sőt nem is a fa volt az, amitől Gunnar szíve gyorsabban és erősebben kezdett verni, mint valaha. Hanem az, amit a fa előtt látott.

Három kis vaskeresztet. A földbe leverve.

21

Az egész házban sült hús illata terjengett. Rosie most is pont úgy készítette el, ahogy mindig. A tarját egészben tette a sütőbe, és csak utólag vágta szeletekre. A húshoz házi készítésű burgonyasalátát tálalt.

– Hoznál valami innivalót? – szólt Lukasnak.

Ez alatt azt értette, hogy neki és Arthurnak sört, magának pedig ásványvizet. A sörösrekeszeket, amióta csak Lukas az eszét tudta, mindig a garázsban tartották. Senkit nem ismert, aki annyi rekeszt tartott volna otthon, mint a szülei. Sőt, valójában nem ismert senkit, aki még rekeszeket vásárolt volna egyáltalán.

Lukas szinte más tudatállapotba került. A padláson látott szavak folyton a fejében visszhangzottak. Amint behunyta a szemét, máris

maga előtt látta a cikornyás betűket:

„Én tettem. Egyedül én.”

Azt mondják, a remény hal meg utoljára, ezért minden eszközzel kutatott egyéb lehetőségek után, hogy vajon miért írta oda, amit írt. Nem kellett, hogy feltétlenül köze legyen a dolognak az eltűnésekhez.

– Találtál valami érdekeset? – kérdezte Rosie óvatosan, amikor leültek az étkezőasztalhoz.

Addigra már ő és Arthur is rájött, mi keresnivalója volt a fiuknak a padláson, ám erről inkább mélyen hallgattak.

– Hát nem is tudom – volt a válasz.

Lukas csak megrágta a falatot és lenyelte. Megrágta, lenyelte. De az étel mintha megdagadt volna a szájában, erőszakkal kellett legyűrnie. Csendben és gyorsan evett, és amint befejezte, kivitte a tányérját a konyhába, majd bezárkózott a szobájába. Egyedül a padlásról levitt dobozra akart összpontosítani, nem pedig a feje felett lebegő démonokra, akik csak arra vártak, hogy Lukas elveszítse a józan eszét.

A doboz tartalmának nagy részét érdektelennek

találta. Egy rakás toll. Régi jegyzetfüzetek, amelyek feltehetőleg az iskolai jegyzeteket tartalmazták. Gemkapcsok, radírok és egy asztali tolltartó „Volvo” felirattal. Erre, mondjuk, emlékezett is. Még kiskorában kapta, amikor Arthur elvitte magával a Volvo-gyárba, Olofströmbe. A cég valami évfordulót ünnepelt, és nyílt napot tartottak. Mintha más világ lett volna akkoriban. Vajon megvan még az a gyár egyáltalán?

A doboz legalján találta meg az egyetlen olyan tárgyat, amely valójában érdekelte: egy vastag, bőrkötéses határidőnaplót. A bőrbe az eltűnése évszámát gravírozták: 2002. Erőt vett magán, hogy képes legyen elviselni az érzést, amely a napló kinyitását kíséri. Aligha eufória lesz, sokkal inkább pánik. Minden régi szarság most ismét a nyakába borul. Egy régi naptárt nézegetni felér egy időutazással. Már a gondolat is félig elvette az eszét.

Ám a kíváncsiságnak nehéz gátat szabni, legyőzni pedig még inkább. Így hát kinyitotta a határidőnaplót, és megkezdte a szabadesést az időben. A napló az eltűnése évének januárjába

repítette vissza. Gondosan feljegyezte a házi feladatait és a nagyobb dolgozatok időpontját matematikából, angolból, németből, történelemből és még vagy egy tucatnyi egyéb tantárgyból. Tánc? Nekiállt táncot tanulni a tanév kellős közepén? Majd következett a február, azután a március. Húsvétkor síelni ment Daviddal és még néhány barátjával. „Baráti túra” – ez állt a naptárban, ami feltételezhetően azt jelentette, hogy Daviddal akkoriban még barátok voltak.

Majd a bejegyzések megváltoztak. A hagyományos teniszedzés, a leckék és az utazások megmaradtak, de mellettük egyéb, másfajta jegyzetek is felbukkantak. Ezek a legjobb esetben is rendezetleneknek tűntek, de többnyire inkább csak zagyvaságnak.

Május 5.: Megkeresni a pincét.

Pincét? Lukas próbált lassabban lélegezni. Továbblapozott. Pár nappal később újabb bejegyzést talált:

Május 11.: Kitől félt F.?

Az „F.” nem jelenthetett mást, csakis Fannyt. Ezt alig egy hónappal a lány eltűnése előtt írta. A jelek szerint Lukas ekkor már tudta, hogy Fanny tart valakitől, és ki akarta deríteni, ki volt az.

– Vajon tudta, hogy mi fog vele történni? – suttogta halkan Lukas.

Visszalapozott a napló elejére, és újból végigfutotta. Talált benne még egy bejegyzést, amit nem tudott hová tenni. Március végéről.

G. otthon 16.30. Virágot vinni.

Ha az „F.” Fannyt jelentette, akkor a „G.” lehetett éppen az apja, Gunnar is. Ettől a sok kérdéstől megint megfájdult a feje. Fel kellene adnia, hagyni a fenébe az egészet! Nem ez volt a megfelelő nap az efféle töprengésekhez. De ha most abbahagyná, az olyan lenne, mintha meg akarná állítani az idő folyamát. Így tehát tovább lapozott a határidőnaplóban. Egyesével, lapról lapra. A gyomra közben görcsbe rándult a rémülettől. A bizarr bejegyzések ugyanis tovább folytatódtak.

Elérkezett ahhoz a naphoz, amikor a fa lángra lobbant. Ez hat nappal az eltűnése előtt történt. Aznap nem írt semmit. Két nappal később azonban:

Június 5.: Felhívni a Sankt Larsot + cikkeket elhozni.

Lukas csak bámulta ezt a sort.

Sankt Lars.

Az egy elmegyógyintézet Lundban.

A füzet kiesett a kezéből.

Tudtam, gondolta. Tudtam, hogy beteg voltam. Annyira, hogy segítségre volt szükségem.

Úrrá lett rajta a pánik. Úgy vetette rá magát a kartondobozra, mint valami vadállat. Kellett, hogy legyen ott még valami, ami magyarázatot adhat a bejegyzésekre. A radírok, tollak és egyéb vackok csak úgy repültek szanaszét a dobozban, ahogy mindkét kezével beletúrt az újabb zsákmány reményében. Ám elszántsága hiábavaló volt, mert a ládában semmit sem talált, ami a segítségére lett volna.

A gondolatok egymást kergették a fejében.

Egy elmegyógyintézetbe kellett bevonulnom. De soha

nem jutottam el oda.

A számítógép. Kellett, hogy legyen egy komputere. Ráadásul, ötlött az eszébe, a rendőrség biztosan végigolvasta a jegyzeteit. Fel kellene hívnia Erikát, és megkérdezni tőle. Talán ők jutottak valamire. Valami számára megnyugtató eredményre.

De a számítógép fontosabb.

Alig bírta el a lába, amikor kiment a nappaliba Arthurhoz és Rosie-hoz, akik épp tévéztek. A közös éneklés közvetítését nézték a Skanzenből. Ez volt az a pillanat, amely bearanyozta a hétköznapjaikat.

– Gyere! – szólt neki Rosie, amikor meglátta, és megütögette a kanapét maga mellett.

– Milyen számítógépünk volt, amikor gimnazista voltam? – tudakolta Lukas.

Rosie a homlokát ráncolta.

– Olyan sápadt vagy – aggodalmaskodott.

Tudod, anya, így néznek ki az elmebetegek.

Ám hangosan csak ennyit mondott: – Dehogy vagyok. Szóval, milyen számítógépünk volt?

– Fogalmam sincs – felelte Arthur. – Vagyis dehogynem, azt hiszem, egy Samsung. De... az

eltűnésed után le kellett cserélnünk, mert a rendőrség hosszan rátelepedett. Persze semmit nem találtak rajta, annyit mondhatok. De közben vettünk egy újat. Aztán, amikor a régit visszakaptuk, úgy emlékszem, ki is hajítottuk.

Nem érte váratlanul, amit az apjától hallott, Lukas mégis nagyon csalódott volt.

– Nem ülnél le ide egy kicsit? – próbálkozott újból az anyja, de csak egy fejrázás volt a válasz.

– Lukas – szólt utána az apja, amikor ő már hátat fordított és menni készült. – Természetesen minden adatot lementettem a régi gépről. Odaadjam?

Lukas bezárkózott a régi gyerekszobájába, amelyből a szülei puccos vendégszobát csináltak, leült a földre, laptopjával a térdén, és nekiállt megismerni önmagát. Volt egy saját mappája a családi számítógépen, ennek a tartalmát kapta meg most az apjától pendrive-on, amelyen egy kis, fehér matricán az állt: „Lukas.” Arthur írta a maga szálkás betűivel.

Egyik dokumentumot a másik után nyitotta meg. Gyorsan, gyorsabban, még gyorsabban. Már olyan

sebesen haladt, hogy alig volt képes felfogni, miről szólnak a különféle szövegek, mielőtt bezárta volna őket. Dolgozatok, iskolai feladatok, és egyéb, magánjellegű fájlok. Minden ott volt, azon az apró adathordozón. De akármelyiket nyitotta is meg Lukas, egyiken sem talált semmi olyasmit, amivel előbbre jutott volna. Egészen addig, amíg rá nem kattintott egy „É.” elnevezésű fájlra. Ekkor azonban tágra nyílt a szeme. A szöveg úgy festett, mint valami összefoglaló. Minden sor egy dátumból, egy címféleségből, majd egy rövidítésből állt, amelyet nem sikerült értelmeznie.

SS.

KB.

YA.

Kinyitotta a határidőnaplót, és még egyszer végigfutott a rejtélyes bejegyzéseken. Majd a legbonyolultabbnál megtorpant. Amely arra vonatkozott, hogy fel kell hívnia a Sankt Larsot, és elhozni a cikkeket. Miféle *cikkeket*? Vajon újságcikkekről volt szó? Ismét elolvasta az érthetetlen rövidítéseket. Ha csak úgy önmagukban álltak volna, soha az életben nem jön rá, mit

akarnak jelenteni. De így együtt a címekkel és a dátumokkal már egyszerűbb volt megfejteni őket. Ezek újságcímek rövidítései voltak:

SS: Sydsvenskan.

KB: Kristianstadsbladet.

YA: Ystads Allehanda.

Nem túl sok cikket talált bennük, de némelyikük még az ötvenes évekből származott. Zavarta Lukast, hogy azt sehová sem jegyezte fel, miért is csinálta ezt az egészet.

Lehunyta a szemét, és fáradtan lógatta a fejét. A szíve most már lassabban vert. Utolsó reményét az újságcikkekbe vetette. Muszáj előkerítenie őket mindenáron! Azt kívánta, bárcsak hívő lenne. Akkor imádkozhatna Istenhez azért, hogy a cikkekből kiderüljön, mi dolga volt a Sankt Larsban.

Még egyszer belepillantott a dobozba, mielőtt visszazárta volna, és a szeme megakadt egy színes tárgyon. Egy Rubik-kocka volt az. Felvillant előtte egy emlék. Nem abból az időszakból, amely végleg elillant számára, hanem a korábbi évekből. A kockáért nyúlt. Annyit tudott, hogy Fannytól kapta. Próbaképp megtekergette, próbálta kirakni a

kis színes négyzeteket egy-egy oldalra. Ám a kocka meg sem mozdult. Mire jó egy Rubik-kocka, amelyet nem lehet rendesen forgatni?

Lukas sokáig ült a kockával a kezében. Fannyra gondolt, aki félt valakitől, és arra, hogy ő tíz évvel korábban azt írta a naplójába, hogy fel kell hívnia egy elmegyógyintézetet.

Egy elmegyógyintézetet.

Úgy megszorította a kockát, hogy az már fájt.

Nem voltam beteg, nem voltam beteg.

Vagy annyira az voltam, hogy nem bírtam uralkodni magamon.

Letette a kockát.

Ha akkoriban valami baja volt – mi alapján feltételezi, hogy most, tíz évvel később egészséges?

22

Odahaza Stockholmban Anna mindig késő esténként intézte a bevásárlást, és Kristianstadba érve sem volt ez másképpen. David nem akarta elkísérni, neki még mindig eszméletlenül sok dolga volt a házban. Igaz, Annának is, hiszen közösen határozták el, hogy rendbe hozzák az otthonukat. Ám lassanként alábbhagyott a lelkesedésük a falfestést és a padlócsiszolást illetően. Anna csak azt várta, hogy minden elkészüljön, minél előbb, annál jobb. És lehetőleg az ő segítsége nélkül.

Davidot az őrületbe kergette azzal az új szokásával, hogy a bejárati ajtó mindkét zárját bezárta.

– Ez már mégiscsak sok! – háborodott fel a férfi, amikor Anna az üzletbe indulás előtt az ajtóban állt és a zárral küszködött.

– Amikor nem vagyok itt, úgy csinálod, ahogy akarod – felelte Anna.

A parkolóházban állította le az autót. A kristianstadi Domus üzlet talán az egyik legrondább épület volt, amelyet valaha is látott. Egy kávébarna színű pléhdoboz, amely épp a Csatorna partján állt. Amúgy nem ismert több olyan csatornát sem, amelyet éppen Csatornának neveztek volna. Az egyetlen oka annak, hogy szívesebben választotta a Domust az ICA Maxi helyett, az volt, hogy az utóbbi túl közel állt a kórházhoz. Anna pedig azt látni sem akarta.

Már hétéves korában megtanulta, hogy a garázs veszélyes hely. Akkor látta élete első horrorfilmjét. Azóta is teljesen elhagyatottnak érezte ott magát. Gyűlölte a nagy parkolóházakat. Különösen este. Kisietett parkolójegyet venni, majd bement az üzletbe. Előkereste a bevásárlólistát a farzsebéből, majd nekilátott összeszedni az árukat, amelyekre szüksége volt. Epret és banánt. Élőflórás joghurtot Davidnak és egy vaníliásat saját magának. Tejet és tejszínt, friss kenyeret és sajtot.

– Nocsak, ma este ilyen későn vásárolunk? –

hangzott fel az asszisztense hangja valahonnan a háta mögül. Anna nem látta, hogy közeledik felé, ezért lett ideges, amikor meghallotta a hangját.

– Szeretek egy kicsit később vásárolni. De maga is, ahogy látom – jegyezte meg.

Majd a bevásárlókocsi felé biccentett, amelyet a kolléganője tolt maga előtt.

– Csak ma, kivételesen. Egyébként mindig hétvégén szoktam.

– Vagy úgy.

Anna egy csomag eper után nyúlt.

– A várandósság alatt nem szabad epret enni – világosította fel az asszisztens.

Majd pimaszul Annára vigyorgott, mintha azt akarná mondani: „Na ezzel szálljon vitába, ha tud!” Anna elszégyellte magát, amiért utálatot érzett a nővel szemben. Amíg ő maga nem beszélt nyíltan a terhességéről, természetesnek tűnt, hogy ez mások számára is tabu.

– Köszönöm, majd átadom a férjemnek – válaszolta, és betette a kosarába az epret.

Pár másodpercbe beletelt, mire az asszisztens összeszedte magát. Anna addigra már eljutott

egészen a tejtermékekig. Csak el onnét, minél messzebb! A banánt már inkább hagyta a fenébe.

– Talált már valami információt a Nádszálemberről? – faggatta tovább a nő. – Arról, aki nőket falazott be a maguk pincéjébe?

– Ahogy már mondtam a múltkor, amikor szóba hozta, a mi házunknak nincs pincéje.

– Aki keres, talál – válaszolta az asszisztens.

– Hogy mondta?

– Nem végzett elég alapos kutatást. Ott kell lennie.

Anna némán állt a tejtermékek között, se előre, se hátra nem bírt mozdulni. A kolléganője győzelemittasan vigyorgott.

– További kellemes estét, Anna! Holnap találkozunk.

Ezzel az asszisztens eltűnt a péksüteményeknél. Anna összegyűrte a cetlit és a földre hajította, majd a kasszához sétált.

Amikor hazaért, csak az egyik zár volt bezárva. Igaz, azt mondta Davidnak, ha ő nincs otthon, azt csinál, amit akar, mégis dühös lett rá. Azért némi

tapintatot tanúsíthatott volna Anna iránt. Mindazok után, ami azóta történt, hogy beköltöztek a házba.

Anna mindkét zárat bezárta, és az előszobában lerúgta a cipőjét. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy valaha lehetett pincéje a paplaknak. Semmilyen értelmes magyarázattal nem tudott ugyan szolgálni arra, hogy miért fontos ez. A nejlonszatyor zörgött, ahogy letette a padlóra, ő pedig befejezte a fal kopogtatását, amit már előtte elkezdett. Valamennyi falnak ugyanolyan hangja volt. Egy frissen felhúzott faltól másmilyen hangot várt volna. De mit tudhatott Anna az efféle átépítésekről?

Becsusszant a kis vendégtoalettre, amelyet a beköltözésük előtt újíttattak fel. Ott is óvatosan kopogtatni kezdett. A szíve különöset dobbant, amikor valami furcsa visszhangot hallott a vécécsésze mögötti falból. Lehet, hogy a vécé egy régi, beépített lépcsőház helyén áll? Biztos ki lehet deríteni valahogy.

Kiment a kis helyiségből. A nejlonszatyor ugyanott volt, ahol hagyta.

– David?

Még mindig nem hallotta a férfit. Lehet, hogy megint elment futni. Magával vitte a szatyrot a konyhába, és kipakolt belőle. Ekkor látta meg Davidot a konyhaablakon keresztül. Odakint volt, a kertben. Háttal állt neki, és telefonon beszélt valakivel. Már majdnem a magas sövénynél járt.

Anna óvatosan kinyitotta a mosogató feletti konyhaablakot. Valami megmagyarázhatatlan sugallata támadt. Ő és David ugyanis nem szoktak kémkedni egymás után.

– Nem tudom – hallotta a férfi hangját, mely kissé túl hangos és feszült volt, és látta, ahogy széttárta üres karját.

– Már beszéltem vele. Többször is. De semmit nem segített. A jelek szerint azt hiszi, megszállták a házat vagy mi. És tudod, mi a legújabb? Hogy valami titkos pince húzódik a ház alatt. Ahol egy sorozatgyilkos egy csomó hullát falazott be. Mi? De, ez az igazság.

Anna érezte, hogy ég az arca a megalázottságtól. *Kivel beszél?* A férfi figyelt az illető mondandójára, majd így szólt:

– Igen, tudom, én is erre gondoltam. De hogyan vegyem rá, hogy elmenjen egy pszichológushoz? Nem kényszeríthetem rá. Azt hiszem, agyon is ütne, ha csak megemlíteném neki.

Annát elfogta a pánik. Pszichológus? Kösz, nem. Soha többé. Ők csak még jobban megkavarják a dolgokat. Hát már nem emlékszik David, mi történt? Anna nagyot nyelt, és becsukta az ablakot, ugyanolyan óvatosan, ahogy kinyitotta. Nem akart többet hallani. De nem is volt rá szüksége. Remegő kézzel pakolta ki a megvásárolt árut, majd kinézett a konyhaablakon. David már megfordult, és úton volt befelé. Mikor meglátta Annát, integetett neki, ő pedig kierőszakolt magából egy mosolyt.

David úgy lépett be a nyitott teraszajtón a nappaliba, hogy Anna észre sem vette.

– Szia – köszönt neki a férfi.

Majd a telefonját a konyhaasztalra tette.

– Szia – felelte Anna.

– És hol a banán?

– Elfogyott.

– Most viccelsz? – nevetett David. Anna pedig ismét erőt vett magán, hogy visszamosolyogjon.

– Eljöttem az üzletből, még mielőtt mindent meg tudtam volna venni.

A férfi arcáról lehervadt a vigyor.

– Vécére kellett mennem, és nem akartam az ő mocskos toalettjüket használni.

Majd fél szemmel Davidra kacsintott, amitől a férfi megnyugodott. Anna megveregette a vállát, mintha jutalmazni akarná ezzel. Ahogy a kutyatulajdonosoktól látta, akik így szokták dicsérni ügyes jószágukat.

– Kivel beszéltél? – biccentett Anna a mobiltelefon felé.

– Az anyámmal. Amúgy üdvözletét küldi.

– Az *anyáddal*? Na de...

A férfi nyújtózott egyet.

– Szóval nincs banán. Akkor legalább lezuhanyozom.

Kiment a konyhából, azután Anna hallotta, amint felmegy a lépcsőn. Súlyos, mégis sietős léptekkel. Annát úgy megrázta a kijelentése, hogy beleremegett. Hogy merészelt odakint, a kertjükben hangosan beszélni arról, hogy őt a diliházba küldi? Ráadásul az anyjával.

Anna odalépett a konyhaasztalhoz. Ránézett David mobiljára, majd óvatosan megérintette. David már régóta nem sorolta az anyját a legközelebbi hozzátartozói körébe. Anna szinte kizártnak tartotta, hogy tényleg vele beszélt.

De akkor vajon kivel?

A lélegzetét is visszafojtva megmarkolta a készüléket. Újfajta érzés kerítette hatalmába, amikor kioldotta a gombzárat. Annyira szégyellte magát, hogy alig bírta kézben tartani a telefont. Igyekezett gyorsan előkeresni a híváslistát, még mielőtt meggondolhatta volna magát. Meglepettsége azonban hamarosan valamiféle meghatározhatatlan aggodalomba csapott át, ahogy fel-alá görgette a neveket és a telefonszámokat.

A híváslista szerint ugyanis a férfi ebéd óta nem használta a telefonját.

23

– Nem én tettem.

A férfi hangja visszhangzott a kis helyiség falai között.

– De kérem, Gunnar…

– Akkor bizonyítsa be! Vagy eresszen el!

– Mindjárt hazamehet. De először árulja el, mi keresnivalója volt ma este Kivikben!

Ez egy szűnni nem akaró rémálom volt. Annyira biztos volt benne, hogy megtalálta a lánya elrablóját. Egy kőszívű őrültet, aki csak úgy fogta magát és kereszteket szurkált a földbe. Azt hitte, végre választ kap valamennyi kérdésére. De egyre csak teltek-múltak az órák, és a rendőrség nem jelentkezett. Egészen addig, amíg nem csörgött a telefonja, és be nem hívták kihallgatásra. Betörési kísérletért és még valami más bűncselekményért, amit nem is értett, de a bezúzott ablakkal volt

kapcsolatban.

– Már elmondtam mindent, amit tudtam.

Összeszorította a fogait, és karba tett kézzel ült. Megijedt, ezt még önmaga előtt sem titkolhatta. Attól is, hogy börtönbe zárják, de leginkább attól, hogy nem fogja megtudni az igazat. Végül nem mert odamenni a férfihoz, aki az égő fát fényképezte, inkább felhívta a rendőrséget, és elmondta nekik, amit látott. De meglepően nehéz volt rábeszélni őket, hogy kimenjenek a helyszínre. Azt mondták, nincs rá elég alapos indokuk. Csak akkor indultak el mégis, amikor Gunnar azt hazudta, hogy attól tart, a tűz elharapózik majd az erdőben. Ekkor azonban a tűzoltóságot is magukkal vitték.

Erika félrehajtott fejjel nézett a férfira.

– Mi az, amit elhallgat előlünk, Gunnar? Miért kereste fel tegnap Hugo Borg műtermét?

Gunnar nem válaszolt. Nem volt hajlandó elvinni a balhét csak azért, mert a rendőrség nem volt képes rendesen elvégezni a nyomozást. Ha tudni akarják, miért ment oda, nézzék át újból az anyagát. Ezt meg is mondta nekik.

– Fanny eltűnésekor elsiklottak bizonyos dolgok felett. Nézzék át újból az ügyet!

Majd leszegte a fejét. Rájött, hogy másképp is fogalmazhatott volna.

– Nem Hugo Borghoz igyekeztem tegnap. Azt sem tudom, ki ő. Egészen más okból jártam az erdőben.

– Éspedig?

A férfinak fogalma sem volt, mivel rukkoljon elő, mi lehet, ami hihetően hangzik. Mert hát az igazat csak nem tálalhatta elő nekik? Azt, hogy az eltűnt lánya, Fanny, meztelenül állt modellt egy festőnek azért, hogy pénzt szerezzen, és megszökhessen otthonról. Azt még el tudta volna mondani nekik, hogy a lánya félt. És a festő különös képeiről is beszélhetett volna. Ám arról képtelen volt, hogy a lánya aktmodellként pózolt Borgnak. Hogy ennyire kihasználták, tárgyként kezelték Fannyt. És nem akarta, hogy egy halom unatkozó zsaru is csatlakozzon a bámuló közönséghez.

– Most ellentmond önmagának – hívta fel a figyelmét Erika. – Először azt állította, hogy Fanny ügyének nyomozásakor követtünk el valamiféle

hibát, amelynek a jelek szerint Hugo Borghoz is köze van. Most pedig azt mondja, azt sem tudja, kicsoda ő, és merő véletlen, hogy a kocsiját százméternyire Borg házától állította le. Ez így nem kerek, ezt maga is beláthatja.

Mivel Gunnar kényelmesebbnek találta a hallgatást, a nő így folytatta:

– Ha valóban Fannyn akar segíteni, el kell mondania nekünk mindent, amit tud, Gunnar. Azt állítja, hibákat követtünk el. És meglehet, hogy így is van. Megesik olykor, sajnos. De ilyesfajta játékot játszani rossz vicc. Mondja el, mire jött rá, hogy végre pontot tehessünk a történet végére!

Gunnar megvakarta a homlokát. Nem sokkal ezelőtt még élte a maga életét. Ami nem volt persze tökéletes, de azért megjárta. Volt felesége, háza, és egy örökbe fogadott lánya. Kertje, nyári szabadsága, tervei és gondolatai. És papíron mindez továbbra is az övé volt. Csakhogy most minden értékét vesztette, eltűntek abban a homályban, amely rá és Alice-ra vetült. Gunnar tisztában volt vele, hogy ez az ő hibája. Alice-ra nem foghatta, pedig néha szerette volna.

– Mondja el, Gunnar. Annál hamarabb hazamehetünk.

A férfi azt gyanította, hogy Erika nem szokott efféle kihallgatásokat tartani, egyedül azért vonták bele az ügybe, mert úgy ítélték meg, hogy neki nagyobb esélye van kihúzni bármit Gunnarból, mint bármelyik kollégájának lenne. Előző nap ugyanis még egy cseppet sem érdeklődtek iránta, csupán a fotós érdekelte őket. A biztonság kedvéért Gunnar Erikát is felhívta, és üzenetet hagyott a rögzítőjén. A nő egy órával később érkezett meg, és első dolga az volt, hogy hazaküldje őt.

– Magának itt most nincs semmi keresnivalója – mondta. – Holnap majd értesítjük.

És meg is tették. De nem azért, amiben Gunnar reménykedett. Hanem mert Hugo Borg feljelentette őt, hogy betört a műtermébe. Gunnart gyanúsítottként idézték be a rendőrök kihallgatásra. Új szokásához híven Alice-t nem tájékoztatta a történtekről. Nem mesélte el neki, miért nem hunyta le egy percre sem a szemét az éjjel. És azt sem, hová készül, amikor bevágta magát a kocsiba, és a rendőrségre hajtott.

– Nekem is lenne néhány kérdésem – mondta Erikának, miután belefáradt, hogy újra meg újra kételkednek benne. – Miért engedték szabadon Hugo Borgot? Milyen magyarázatot adott a tettére?

Erika pillantása erre ellágyult.

– Maga is tudhatja, hogy ebbe nem avathatjuk be.

– De tudnom kell!

Hangja úgy hasított a levegőbe, hogy az már-már szégyenletes volt. De fájt neki, amit Magdalena mondott. Fanny félt a lángoló fákat ábrázoló festményektől. Ezt a rejtélyt muszáj volt megfejteni!

Erika a férfi karjára tette a kezét. Gunnar az ingén keresztül is érezte a melegséget, és ez megnyugtatta. Csak el ne kezdjen sírni! Azt a világért sem akarta. Akkor és ott semmiképpen.

– Biztosíthatom afelől, hogy nem engedtük volna szabadon Hugo Borgot, ha nem lett volna rá alapos indokunk. De higgye el, meg tudta magyarázni a dolgot. Azt nem állíthatom, hogy teljességgel érdektelen volt a magyarázata, de semmi okunk azt hinni, hogy Hugo Borg érintett lenne Fanny vagy bárki más eltűnésében.

Gunnar elrántotta a karját. A melegségérzet elmúlt.

– Ezt állította? Hogy nem ismerte Fannyt?

Az Erika arcán látott tétovázás mindent elárult neki, amit tudnia kellett.

– Meg sem kérdezték tőle, igaz?

Erika egy szempillantás alatt megpróbálta visszavenni a kezdeményezést.

– Mint már mondtam, nem részletezhetem, miről beszéltünk Hugo Borgjal, de ami a kereszteket és az égő fát illeti, egészen biztos vagyok benne, hogy…

Gunnar ekkor tenyerével az asztalra csapott.

– Teszek rá, hogy maga miben biztos! Azt akarom, hogy tegye a dolgát! És az a dolga…

Erika szeme tágra nyílt.

Gunnarból kifogyott a szusz.

– Ez nem lehet véletlen – suttogta. – A fa meg a keresztek. Biztos, hogy tudott róla. Árulja el, honnan? Hogy megnyugodjak végre.

Erika mély lélegzetet vett.

– Beismeri, hogy azért ment tegnap Kivikbe, hogy Hugo Borgjal találkozzon?

– Igen, de nem volt otthon. Ezért mentem be az

erdőbe. Mert füstszagot éreztem.

– Az előtt vagy az után ment be az erdőbe, hogy betörte Borg műtermének ablakát?

– Én nem törtem be semmiféle ablakot.

– Mesebeszéd.

– Nem szándékozom beismerni semmi olyasmit, amit nem én követtem el. Sosem jártam bent a házban, és nem tettem tönkre semmit.

– Na persze – motyogta Erika kollégája, aki egész addig néma csendben ült a nő mellett.

Gunnar már-már megfeledkezett róla, hogy ő is ott van.

– Mit akart Hugo Borgtól? – faggatta tovább Erika.

Gunnar nyelt egyet.

– Megnézni az egyik festményét.

Ez majdnem igaz is volt.

– Szerintem maga megneszelte, hogy Hugo Borg égő fákról festett képeket, és ezért akart találkozni vele – felelte Erika.

Gunnar hallgatott.

– Úgy tűnik, ma már nem jutunk ennél tovább – állapította meg a nő.

Szomorú volt a hangja.

– Visszatérünk még magára, Gunnar. Ne higgye, hogy ennyivel megúszta. Maga nem profi, biztosan hagyott nyomokat maga után. Mi pedig meg fogjuk találni őket.

– Nem is tudtam, hogy a rendőrség ekkora energiát fektet a betörések felderítésébe – állapította meg fanyarul Gunnar.

– Ezúttal igen – válaszolta Erika kollégája.

Gunnar felállt. Eszméletlenül csalódott volt. Ha Erika nem hajlandó beszélni a fáról és a keresztekről, majd a festő fog. Széles körben ismert volt már a lángoló fa jelentése. A kereszteké azonban nem. Az titok maradt. Méghozzá fontos titok, csak nagyon kevesen tudtak róla. Úgyhogy még egyszer el kell mennie Österlenbe.

– Szóljon, ha meggondolta magát és beszélni akar – mondta Erika, miközben kivezette őt az őrsről.

– Maga is – vágott vissza Gunnar, majd kézfogás nélkül távozott.

Amikor hazaért, az egész házban bogyós gyümölcsök és cukor illata terjengett. Alice a

konyhában állt és feketeribizli-lekvárt főzött. Meg sem fordult, amikor a férje belépett a konyhába.

– Szervusz – köszönt neki a férfi, és leült az egyik konyhaszékre.

– Szervusz.

A nő erősen összpontosítva kavargatta a fazék tartalmát. Gunnar imádta Alice lekvárját. Ez is egy olyan dolog volt, amelyben jól kiegészítették egymást. Gunnar vitte haza a jávorszarvashúst, a neje pedig megfőzte hozzá a mártást. Valaha jó csapatot alkottak együtt. De úgy érezték, ez már régen volt.

Gunnar megköszörülte a torkát.

– Emlékszel... – kezdte halkan. – Emlékszel arra az estére, amikor Fanny berohant azzal, hogy tűz van a kertben?

Alice csak ekkor fordult felé.

– Ez meg miféle kérdés? Még szép, hogy emlékszem.

A férfi a terítővel babrált, mintha ő maga sem tudná, mit is akar mondani.

– És arra is, hogy milyen feliratot találtunk a járdára festve pár nappal korábban?

Alice most már elsápadt, és visszafordult a fazék felé.

– Persze. Hidd el, én sem felejtettem el. És soha nem is fogom.

Gunnar mindkét kezét a nadrágzsebébe csúsztatta. Olyan fáradtnak látszott.

– Beszéltél róla valakinek?

– Ezt meg hogy érted?

– A járdán talált feliratról...

– Hiszen nem volt szabad. Mármint, nyilván mások is látták. De miután Fanny eltűnt, és a rendőrség elmondta, mit jelent ez, nem volt szabad beszélnünk róla.

– Tudom. De addigra már több nap eltelt. Esetleg még előtte említetted valakinek?

– Természetesen nem. Hiszen azt hittem... vagyis hittük, hogy csak szórakozott valaki, és nincs miről beszélni.

Szórakozott valaki. Mindenről azt hitték, egészen addig, amíg Fanny el nem tűnt. Még a rendőrség is azt gondolta, mert akkor még nem jöttek rá az összefüggésre. De mire Lukasnak is nyoma veszett, már tudniuk kellett. Ezt Gunnar sosem volt képes

megérteni. Hogyan történhetett, hogy Wallinék kertjében is lángra kapott egy fa, ők mégsem kaptak védelmet? Talán nem jelentették a tűzesetet?

– Nagyon fáradt vagyok.

A férfi hangja erőtlenebbül csengett, mint máskor. Alice a tűzhely mellett ült, és a lekvárt kavargatta. Egyszer csak lekapta a tűzről, és rátette egy fonott alátétre a fazekat.

– Én is – felelte. – Nem pihenünk le egy kicsit?

Gunnar nem bírta tovább. Könnyei még azelőtt eleredtek, hogy Alice át tudta volna ölelni. Elsiratott mindent, amit elveszített, és amit nem tudott rendbe hozni többé. A saját ostoba viselkedését és azt, hogy az utóbbi napokban látni és hallani vélte Fannyt. Jóllehet, a lányuk elment, és feltehetőleg nem is tér vissza soha többé.

De elsősorban azért sírt, mert Fanny annyira félt, és mégsem bízott meg a szüleiben.

– Mi történik veled? – suttogta Alice a fülébe.

– Nem tudom – felelte Gunnar. – Nem tudom.

24

Az újságcikkek, amelyeket keresett, túlságosan régiek voltak ahhoz, hogy az interneten megtalálja őket. Ezért a könyvtár alagsorában található archívumhoz irányították. Amikor két emelettel a föld szintje alatt kiszállt a liftből, porszag csapta meg az orrát. Eszébe jutott, vajon nem ez volt-e az a pince, amelyről a naplójában említést tett.

– Itt is van – mondta a túlbuzgó könyvtáros, és egy külön szobába vezette Lukast. – Csak még felkapcsolom a mennyezeti világítást.

Majd a nő előrefurakodott az ajtóban, és felkapcsolta a lámpát. A szoba kicsi volt, és sem ablaka, sem egyéb szellőzése nem volt. Lukas azon töprengett, hogy vajon meddig maradna életben, ha valaki bezárná őt oda.

– Foglaljon helyet, legyen szíves.

A könyvtáros odahúzott neki egy széket. Lukas előtt egy egyszerű íróasztal állt, s ennek gyakorlatilag a teljes felületét elfoglalta egy óriási gépezet, amely legalább Lukasszal egyidősnek látszott. A férfi engedelmesen leült a székre, és hasonló érzése volt, mintha egy orvoshoz ment volna. Nem volt egészen tisztában azzal, mi fog történni vele, és milyen eredménnyel jár majd a látogatása. Egyedül annyit tudott, hogy eszméletlenül fáradt. Már megint nem aludt az éjjel egy szemhunyásnyit sem. Egy újabb éjszakát töltött a rettegés vasmarkában.

A nő néhány kis műanyag dobozt helyezett elé.

– Íme, a keresett lapszámok az ön által kért évfolyamból. És így működik a gép, amely segít majd önnek elolvasni a mikrofilmen őrzött anyagot.

Egyszerű volt. Lukas mintha halványan emlékezett volna rá, hogy járt már abban a szobában valamilyen iskolai feladat kapcsán, de nem volt benne biztos. Megesett ugyanis, hogy sérült agya utólag olyan eseményekről gyártott emlékeket, amelyek valójában nem történtek meg.

– Sajnos saját magának kell majd odalapoznia a

pontos naphoz, amelyet keres – magyarázta a könyvtáros. – Ezek a régi újságok évek szerint vannak csoportosítva ugyan, de ennél részletesebben nem.

Lukas megköszönte neki a segítséget, majd megvárta, amíg a nő elhagyja a szobát. Nagyot sóhajtott. Egy örökkévalóságig tart majd megtalálni a megfelelő cikkeket. Újból átnézte a listáját. Bizonyára a cikkek címe keltette fel az érdeklődését tíz évvel korábban, amikor az összeállítást készítette. De ez még nem adott magyarázatot arra, hogyan talált rájuk. Biztosan rengeteg újságot elolvasott abban az időben, és feljegyezte, ha valami fontosat talált. Órákat tölthetett odalent, a könyvtár alagsorában. Lukas úgy gondolta, minden bizonnyal másolatokat is készített a szövegekről. Arról azonban fogalma sem volt, hol lehetnek ezek most.

Felhívta Erikát a rendőrségnél. Kíváncsi volt rá, mit tud mondani a nő a határidőnaplójában talált feljegyzésekről, de Erika nem hívta őt vissza. A képernyőn valósággal száguldoztak az újságcikkek egymás után. Amikor rábukkant az első olyanra, amelyet keresett, mély ráncok ültek a

homlokára.

A címét már tudta: „Kemény hajtóvadászat után kézre kerítették a gyújtogatót.” De minél tovább olvasta, annál kevésbé értette. Az újságíró elképesztő átéléssel magyarázta, hogy egy férfit, akit a rendőrség már régóta körözött több gyújtogatás miatt, végül többnapos intenzív nyomozást követően elfogtak. A gyanúsított, akit csak „Égető” néven emlegettek, végső kétségbeesésében betört egy házba és túszokat ejtett. A rendőrség is behatolt a házba egy pincelejárón keresztül, így sikerült meglepniük és ártalmatlanná tenniük a férfit.

Lukas kinyomtatta a cikket, és hitetlenkedve nézte a gépből kijövő papírt. Ugyan mi a fenéért érdekelte őt ennyire valami gyújtogató, akit a rendőrség több mint ötven évvel korábban dugott rács mögé?

Ekkor megszólalt a telefonja.

– Ne haragudjon, amiért nem hívtam vissza korábban, Lukas. Egy tárgyaláson ültem.

Erika nyugodt hangja őt is megnyugtatta. Végre társasága akadt odalent a „kriptában”. Örült neki.

– Semmi gond – felelte reszelős hangon.

– Miben segíthetek? – tudakolta Erika, s bár a hangján érződött, hogy figyel rá, a hangszórón át hallatszott, ahogy a nő ujjai mozognak a számítógép billentyűzetén.

Helyrehozni az életemet, gondolta Lukas. Adja vissza az emlékeimet. És mondja azt, hogy nem én vagyok a mindenki által keresett gyilkos.

– Fent jártam a padláson, a szüleim ugyanis megőriztek ott egy csomó mindent, amit nem vittem magammal, amikor elköltöztem. Megtaláltam a határidőnaplómat is a gimnázium utolsó évéből.

A nő abbahagyta a gépelést.

– Igen? – kérdezte.

– Gondolom, a rendőrség is átnézte.

– Természetesen. Van valami különös észrevétele ezzel kapcsolatban?

Lukas az előtte heverő naplót lapozgatta.

– Az utolsó napokban feljegyzéseket készítettem arról, hogy F. félt. És hogy fel kell hívnom a Sankt Larsot. Rájöttek, hogy mit jelent ez?

Úgy említette meg a kórház nevét, mintha

semmivel sem aggasztotta volna jobban, mint bármi más. Mintha nem talált volna egy üzenetet a padlás falán a saját kézírásával, és mintha nem lett volna magánkívül a félelemtől a saját személyiségét illetően. A szobának, amelyben ült, olyan rossz volt a levegője, hogy már azt fontolgatta, kinyitja az ajtót. Azután észbe kapott, hiszen nem akarta, hogy bárki meghallja, miről beszél telefonon, ezért úgy döntött, mégis jobb lesz, ha csukva marad az az ajtó. Piképólója gallérjával kezdett babrálni. Dörzsölte és szorította a torkát. Mindent olyan melegnek és szűknek érzett.

– Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy megfejtsük, amit írt – felelte Erika.

Lukas hallotta, hogy a nő hangszíne megváltozott, tompább lett, és ha lehetséges, még nyugodtabb.

– Beszéltünk a tanáraival és a barátaival is, Lukas. Ahogy legutóbb is mondtam, rájöttünk, hogy Fanny eltűnése ügyében kutatott, és attól tartottunk, túl közel járhatott az igazsághoz. Ezért is vártunk sokat kezdetben a jegyzeteitől. De gyakorlatilag mindegyikre találtunk magyarázatot. Valamennyit

sikerült az iskolai feladataihoz kötnünk. Társadalomismeretből a joggal és a törvénykezéssel foglalkoztak. Maga egy régi bűnügyről írta a dolgozatát. Egy gyújtogatóról, aki Lund környékét tartotta rettegésben az ötvenes-hatvanas években. Szörnyű történet volt, de semmi köze napjainkhoz.

– És mi a helyzet a Sankt Larssal?

Lukas feszesen ült, akár egy hegedűhúr, amíg a nő válaszát várta.

– A piromán férfit, az Égetőt kezelték ott néhány alkalommal.

Micsoda megkönnyebbülés! Volt magyarázat a Sankt Larsról szóló feljegyzésére. Egy teljesen más magyarázat. Ráadásul most már értette, miért nevezte el a fájlt „É.”-nek. De még mindig volt valami, ami nem hagyta nyugodni. Lukas feszengett. Hallotta a nő minden szavát, és valamennyi figyelmeztető jelzéseket küldött a fejébe.

Még mindig nem vagyok biztonságban.

– Nem, nem így történt – jelentette ki.

– Már bocsánat, de mi nem így történt?

Lukasnak fel kellett állnia és körbe-körbe

járkálnia a kis szobában, amelynek területe négy négyzetméternél is kisebb volt, pont akkora, hogy az ember megbolonduljon benne.

– Magának hogy áll össze az idővonal? – kérdezte Lukas. – Az érettségi előtti héten tűntem el. Akkor írtam az utolsó bejegyzéseimet. Addigra nem kellett volna leadnom az összes házi dolgozatomat? Hiszen már a jegyeket is kiosztották.

– A társadalomismeret-tanára haladékot kapott a rektortól. Ő csak az érettségi előtti napon írta be a jegyeket. És azt hiszem, a maga dolgozata már majdnem készen volt. Jobban mondva tudom. Csak még egyszer le akart ellenőrizni pár dolgot.

– Ezt meg ki mondta?

– A tanára, Lukas.

– És hol a dolgozat?

– De hiszen sosem adta le.

– Így van. De már nem volt sok hátra a leadási határidőből. Biztos, hogy nekiláttam már. Akkor hát, hol van?

Erika elhallgatott. Lukas annyi ideig tartotta vissza a lélegzetét, hogy belefájdult a tüdeje. Muszáj uralkodnia magán! Az érzékein és a

mindennapjain egyaránt. Meg persze a dühén.

Nem kellett volna visszajönnöm ide, gondolta. Az összes elkövetett hibám közül ez volt a legnagyobb.

– Maguk is átnézték a számítógépemet, ahogy én is. Akárcsak a jegyzeteimet, és biztos vagyok benne, hogy az iskolai szekrényemet is. Mégsem találták meg, igaz? Sehol sincs az a dolgozat.

Lukas tisztán érezte, hogy a nő elbizonytalanodott.

– Igaz. Valóban nem találtuk meg. De Lukas, ez nem jelentett semmit. Ahogy most sem jelent.

– Dehogyisnem! Mondhatnám, átkozottul sokat jelent! Minek rejtettem volna el egy dolgozatot?

– Ezt nem tudjuk, és soha nem is fogjuk megtudni. De...

– Hogyhogy de? Mondja meg kerek perec, hogy félmunkát végeztek! Ezért tartunk ma is ott, ahol.

Mi. Azaz Lukas és a rendőrség.

Erika ismét elhallgatott. Lukas tudta, hogy ezúttal azért teszi, mert meg akarja várni, amíg ő lenyugszik. Korábban is ez volt a módszere. Megvárta, míg a férfi dühe csillapodott és ismét higgadt lett.

– Lukas, gondolja meg, mit beszél – szólt a nő óvatosan. – Beszéltünk a társadalomismeret-tanárával. Ahogyan az osztálytársaival is. Valamennyien ugyanazt a feladatot kapták. Egy házi dolgozatot kellett írniuk. Ezzel ért véget a kurzus, erre kapták az osztályzatukat. A tanára tudott róla, hogy maga milyen témát választott, mivel előre a jóváhagyását kellett kérniük. Maga a jelek szerint a munka kellős közepén témát változtatott, ám a tanára ezt nem bánta. Megbízott magában. Persze, kissé különös, hogy nem találtuk meg a dolgozatát. Talán valami pendrive-on tartotta, amely elveszett. De kizárt, hogy maga ne írt volna dolgozatot, ahogy az is, hogy elrejtette volna valahová. Nem így történt.

Lukas érezte, ahogy a könnyek égetik a szemét.

– Rendben – válaszolta.

Ennél többet nem tudott kinyögni, mert akkor képtelen lett volna visszafojtani a sírást.

– Mit csinál most, Lukas? – kérdezte Erika.

A férfi nem felelt. Már kifogyott a szavakból.

– Szörnyű érzés lehet, hogy nem emlékszik rá – mondta a nő.

– Ez maga a pokol.

Első ízben mondta ki hangosan. A legmesszebbmenőkig megpróbálta elkerülni, hogy olyan helyzetbe kerüljön, amelyben be kell számolnia arról, hogy érzi magát, és mi a véleménye a vele történtekről. Amikor az anyja átkarolta, és azzal nyugtatta, valóságos áldás, hogy nem emlékszik rá, ő csak helyeslően mosolygott. Mert nem hitte, hogy anyja képes lenne végighallgatni, milyen érzés is valójában. Hogy bizonyos nappalok és éjszakák történései teljes homályban maradtak előtte, amikor a teste nem volt hajlandó együttműködni vele, ő pedig elveszettnek érezte magát, miközben mindarra gondolt, ami lehetett volna belőle, mégsem lett. Mert hiszen bármi lehetett volna, ha békén hagyják, nem igaz?

– Köszönöm, hogy visszahívott, de most már mennem kell.

– Nem tűnik túl jó ötletnek, hogy most egyedül van – felelte a nő.

Erika hangja őszinte aggodalomról tanúskodott. Lukasnak is erőt kellett vennie magán, hogy az övé

határozott maradjon.

– Minden rendben – válaszolta.

– Van kivel megbeszélnie a dolgokat? Mert azt még megértem, hogy velem nem akar beszélni, de remélem, van valaki más, akivel igen.

– Van – vágta rá Lukas.

Túlságosan hamar. Nem hangzott valami meggyőzően, ezt ő maga is érezte. De nem érdekelte. Meg akart szabadulni a nőtől. Máskülönben még a végén felteszi neki a leginkább tiltott kérdést.

Gyanúsítottak engem valaha?

De nem tette fel.

– Már korábban is mondtam, és megismétlem: bármikor felhívhat – mondta Erika.

– Kösz.

Majd letette a telefont, és bedugta a zsebébe. Ezután feltépte a pici archív szoba ajtaját, és összekotorta a cuccait. Ekkor jutott eszébe, hogy a többi cikket még ki sem tudta nyomtatni. Idegesen ült vissza a gép elé. El sem olvasta a cikkeket, csak kinyomtatta őket, majd bepasszírozta a hátizsákjába, és kiment a szobából. Keserűen

állapította meg, hogy a padlástérben talált dobozban való elszánt kutatása semmiféle áttörő felfedezéshez nem vezette. Mindössze egy csomó újságcikkre való utalást és egy vacak Rubik-kockát talált benne.

– Hogy sikerült? – tudakolta a könyvtáros, amikor a férfi elhaladt az íróasztala előtt.

– Fantasztikusan, köszönöm.

De Lukas azt is alig vette észre, hogy válaszolt. Mert abban a pillanatban, amint eszébe jutott a kocka, már tudta, mi az, amiről megfeledkezett.

Arról, hogy tudta, miért nem lehet rendesen elforgatni.

25

A vásznakat végre leszedték az ablakokról, így Anna kilátott az irodájából, egyenesen a páncélos ezred elhagyatott állomáshelyére. Az égen koromfekete felhők gyülekeztek. A rádióban figyelmeztetést adtak közre, hogy egy váratlan, erős vihar közelít Skåne felé. Az asszisztense már hazament. Anna azonban bent maradt. Egyedül. Az anyja azóta nem kereste telefonon, amióta Anna olyan durván kiabált vele, majd a fűbe hajította a telefonját. Mielőtt a garázsba indult volna, ahol rázáródott az ajtó. Valójában ez mindössze néhány nappal korábban történt, ám Anna anyjának világában ez maga volt az örökkévalóság. Azelőtt általában naponta kereste telefonon, akkor is, ha a lánya nem vette fel.

Anna beleborzongott a gondolatba, és próbált

erősen más dolgokra összpontosítani. De képtelen volt rá. Arcát a kezébe temette. Pár nap leforgása alatt minden olyan szörnyen rosszra fordult. David örökké azzal piszkálta, hogy még mindig nem jelentkezett be egyik terhesgondozóba sem. Anna viszont igyekezett kerülni a témát, ameddig csak lehetett.

Összeszedett néhány iratot. Sok erős oldala volt, ám levéltárosnak nem felelt volna meg. David sokkal összeszedettebb, rendszerezőbb típus volt. Ő szokta gondosan felcímkézett mappákba rendezni az életüket. Anna irodája tágas volt és levegős. Sőt, mondhatni csupasz. Kevés bútor állt benne, a falakat pedig egyáltalán semmi sem díszítette. Valamit tennie kellett ez ellen. A helyiség ugyanis komoly lehetőségeket rejtett magában. A plafon elegánsan magas volt, és az alapterületre sem lehetett panasza. Berendezhetné szőnyegekkel és festményekkel is. Sőt, talán valamilyen áttetsző függönyt is akaszthatna az ablakokra, amely nem állja el a napfény útját.

Végül már képtelen volt tovább bent maradni. Haza kellett mennie. Amikor kilépett a helyiségből,

a folyosóra sötétség borult. Az ajtó felé sietett. Sosem szerette a sötétséget.

– Már ne haragudjon, de ki maga? – szólalt meg egy hang a háta mögül.

Anna megfordult, és egy egyenruhás őrt látott maga előtt. A férfi idegesnek látszott. Anna mosolyogva mutatkozott be neki.

– Engem nem értesítettek arról, hogy ezen a héten a személyzet bármelyik tagja bent lesz – közölte az őr.

– Valóban? Hát ez különös. Hiszen én kifejezetten kértem, hogy hadd kezdjem meg a munkát egy kicsivel hamarabb.

Ám a férfi csak a fejét csóválta.

– Ez képtelenség. Átépítést végzünk. Egyáltalán hogy jutott be az épületbe?

Anna szája kiszáradt.

– Az ajtón keresztül. Nyitva volt.

– És honnan tudta, hová kell mennie? Hogy melyik iroda a magáé?

Anna a szemeit forgatta. Ez most valami kihallgatás vagy mi a fene?

– Az asszisztensem mutatta meg.

Az őr erre felvonta a szemöldökét.

– Az asszisztense?

Anna némán bólintott.

– Most már ideje indulnom – felelte.

Az őr pedig hosszan nézett utána.

– Rendben – folytatta. – Utánanézek annak, amit állít, és ha igaz, elfelejthetjük a dolgot. Bizonyára megérti.

– Természetesen – válaszolta Anna.

Majd elsietett.

Eszméletlenül gyorsan hazaért a kerékpárján. A szél felerősödött, és hátulról fújt. Gyakorlatilag repülve tette meg az utat. Mindvégig olyan erővel szorította a kormányt, hogy már a keze is belefájdult. Hazaérve leparkolt a felhajtón, és le sem zárta a biciklit. A folyton grillező szomszédok a kertjükből figyelték, és óvatos mosollyal üdvözölték. Most már ők is abba a táborba tartoztak, amelyik bolondnak tartotta Annát.

A bejárati ajtó nem volt bezárva. David volt az, aki nem zárta be, nem ő. Becsapta maga mögött, majd előkereste a ház kulcsait. Először az alsó, azután a felső zárat is bezárta. Kulcscsomóját a

nadrágzsebébe tette, a retiküljét pedig a földre hajította. Három lépést tett az előszobában, amikor meglátta Davidot. A férfi a nappaliban állt, háttal neki. A kék matrózsapkája volt rajta, amit az egyetlen vitorlásversenyen nyert, amelyen valaha elindult. Anna mindig kinevette, amikor felvette, de aznap nem volt olyan hangulatban.

David meg sem mozdult, pedig bizonyára hallotta a közeledését. Csak állt ott, zsebre dugott kézzel egy olyan ingben, amelyet Anna még sohasem látott.

– Beszélnünk kell, David. Amint átöltöztem – szólalt meg Anna.

Majd sarkon fordult, és felrohant a lépcsőn, kettesével szedve a lépcsőfokokat. Ruhája a bőrére tapadt, és még jobban melegítette, pedig már amúgy is izzadt. Ugyanebben a tempóban berohant a hálószobába.

Ott pedig olyasmit látott, amit képtelenség volt felfogni.

David az ágy szélén ülve éppen zoknit húzott.

– Szia. Kivel beszéltél odalent? – kérdezte.

Anna erre már felordított:

– A szentségit neki!

Felszabadító érzés volt kiadni a dühét, de közben mégis reszketett a félelemtől. Lerohant a lépcsőn.

Ám a nappalit üresen találta.

– Nem, nem és nem!

Anna a bejárati ajtóhoz ugrott, ám az be volt zárva. Kirontott a konyhába, és feltépte az egyik kartondobozt. Egy kés hűvös, műanyag nyelét tartotta a kezében. David követte őt, de megtorpant, amikor észrevette a nő kezében a kést.

– Anna...

– Itt volt! Itt állt! Pontosan ezen a helyen!

Anna visszarohant a nappaliba, és megmutatta neki. De továbbra sem volt ott senki. Átkutatta az előszobát, a vécét és a konyhát is. A férfit, akit látott, azonban sehol sem találta.

Anna lerogyott a konyha padlójára. Sírva fakadt. Hangosan és őszintén. A kés kicsúszott a markából, ő pedig a kezébe temette az arcát. David odasietett hozzá, és megállt mellette.

– Segíts, hogy megértsem, Anna. Jó? Annyira szeretném megérteni. Sőt, muszáj. Mert ez így nem mehet tovább.

A könnyek már végigpatakzottak Anna arcán. Hagyta, hogy a férfi átölelje, és arcát David mellkasához szorította.

– Hinned kell nekem – suttogta. – El kell hinned, amit mondok.

– Hiszen próbálom – felelte David. – De ezeket az embereket csak te látod és hallod. Azután eltűnnek. Nem tudom, Anna, mit is gondoljak.

– De hát az előbb magyaráztam el. Higgy nekem, David! Higgy nekem.

A férfi elfordította a fejét.

– Korábban nem mertem rákérdezni, de... ugye nem kezdődött el megint, Anna? Mert ha igen, szólnod kell nekem. Akkor segítséget kell kérnünk. Nehogy úgy végződjön, mint legutóbb, amikor beteg voltál.

Ebben a pillanatban Anna gyűlölte Davidot. Mindazok után, amit megtett érte. Hányszor kiállt mellette? Még a saját anyjával is megszakította a kapcsolatot a kedvéért. És erre ilyen szörnyűségeket mond.

David észrevette a reakcióját. Felállt, felvette a földről a kést, és tett egy kört a házban. Először

odalent, azután az emeleten is. Amikor lejött, még a bejárati ajtót is leellenőrizte. Zárva volt, éppúgy, mint amikor Anna vizsgálta meg. A nő is felállt a földről.

– Kell, hogy legyen egy másik ki- és bejárat a házba – jelentette ki, és kilépett az előszobába. – *Muszáj.*

David hosszasan nézte, a kést még mindig a kezében tartva.

– Csak előbb leteszem ezt – mondta.

Anna megkopogtatta a falakat. David visszajött, majd Anna bevitte őt magával a vécébe.

– Ezt figyeld! – szólt Davidnak, és megkopogtatta a vécékagyló mögötti falat. – Itt másmilyen a hangja, nem?

Majd megkopogtatta máshol is.

– Hallod?

– Más és más a falak szigetelése – felelte a férfi, a földet nézve. – Tudod, milyen volt, amikor először itt jártunk. Itt egy gardróbszoba volt. Egy szó mint száz, Anna, nincs itt semmiféle ajtó. Innen senki nem jöhetett ki.

Ám Anna figyelmen kívül hagyta a férfi

megjegyzését.

Továbbment a nappaliba, ahol még nem próbálta ki a kopogtatós módszert. Alaposan végigjárta a helyiséget faltól falig.

David egy kicsivel távolabb megállt. Vajon félt Annától? De a nőt ez már nem érdekelte. Talán jobb lenne, ha hazautazna egy kis időre.

– Mit szeretnél vacsorára? Összedobhatok valamit.

David hangja olyan szánalmasan csengett, hogy Anna képtelen volt válaszolni.

– Esetleg spagetti darált hússal jó lesz? – kérdezte. – Az már régen volt.

A nő továbbra sem felelt. Hol fognak aludni az éjjel? A paplakban? Lehet, hogy még az este folyamán el kellene utaznia Stockholmba?

– Hát, akkor azt csinálok – jelentette ki David.

Kiment a konyhába, Anna pedig folytatta a kopogtatást. Valamennyi falon, leszámítva a kertre néző házfalat. Ismét könnyek gyűltek a szemébe. Csendben állt a hatalmas ablakok előtt, és kifelé nézett a kertbe. Az első esőcseppek hullani kezdtek.

Halkan ettek bent, a házban. Az elmúlt néhány este a szabadban vacsoráztak. Az esővel együtt jött a mennydörgés és a villámlás is. Sokkal rosszabb volt ez a vihar, mint azon az estén, amikor Anna a földön találta a mexikói cserepet.

– Elképesztő – jelentette ki David, elragadtatottan szemlélve az égi színjátékot.

Az étkezőasztal épp a nagy ablakok előtt állt, innen az egész kertet láthatták. De ahonnan ki lehet látni, oda be is lehet. Anna már azt fontolgatta, hogy talán mégis függönyöket kellene felraknia, habár egyikük sem szerette a textilt az ablakokon. Anna még alig gondolta ezt végig, mikor egy hatalmas villám számtalan darabra szakította az égboltot. Az ezt követő pillanatban pedig kialudt a mennyezeti világítás.

– Hát ez nem igaz! Most meg kiment az áram!

David csak vigyorgott.

– Gyújtok gyertyát.

Majd eltűnt az asztaltól. Anna pedig ott maradt, egyik kezét a hasára téve. Némán hallgatta David lépteinek hangját a parkettán. Fogalma sem volt,

hová tették a gyertyákat, amikor összecsomagoltak.

– A fenébe, az egyik dobozban vannak, a garázsban – mondta David. – Mindjárt jövök.

Anna hallotta, ahogy a férfi káromkodva próbálta kinyitni az ajtót, miután rájött, hogy duplán be van zárva. De nem érdekelte. Amíg ő otthon van, az ajtót rendesen be kell zárni. Nem mintha számított volna. A jelek szerint így is ki-be lehetett járkálni a házba.

A gyertyatartók az ablakban álltak, kétoldalt, a mexikói cserép mellett. Ha David behozza a gyertyákat, Anna hozza a gyertyatartókat. Ahogy felállt, a szék lábai a padlót karistolták. Csak el ne felejtsenek filcet ragasztani a bútorok lábára! Különben nyomot hagynak majd a burkolaton.

A gyertyatartók vasból készültek és meglepően súlyosak voltak. Odakint úgy süvített a szél, hogy Annának úgy tűnt, az ablaküvegen keresztül is érzi. Az asztalra állította a gyertyatartókat, majd összeszedte a tányérokat. Már úgyis jóllaktak, és David említette, hogy hozott valami sajtot desszertnek. Állítása szerint sikerült olyat találnia, amit Anna várandósan is megehet. Bár Anna nem

törődött vele túlságosan, hogy a szabályok szerint mit szabad ennie és mit nem.

Amikor a kertből valami hangot hallott, odafordult. Olyan motoszkálásféle volt. Vagy inkább zörgés. A nő fürkészőn figyelte a gazos kertet. Az eső és a szél miatt nem voltak jók a látási viszonyok, de ez érthető is volt. Csak David sietne már vissza a garázsból! Nincs is szükségük a gyertyára. Úgyis mindjárt visszajön az áram.

Anna kikémlelt az ablakon. A magas sövény ellenére ellátott a szomszédba. Jóllehet csak a házuk felső szintjére, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy kevésbé érezze magát elszigetelve. Az egyik ablakukon keresztül látta a tévé képernyőjének villogását. Már korábban is eszébe jutott, hogy ekkora képernyőt még sosem látott.

Ekkor megfagyott a vér az ereiben. Hogy lehet, hogy a szomszédok tévét néznek? Hiszen náluk is áramszünetnek kellene lennie! Vagy mégsem? Anna a mobiljáért rohant. Gunnar, aki annyit segített nekik, a második csengetésre vette fel a telefont. Félénk hangon szólt a készülékbe, amikor kiderült, ki keresi, hiszen még mindig nem ismerkedtek meg

egymással. Gunnar David ismerőse volt, nem Annáé.

Elszégyellte magát, ugyanis még mindig nem hívták meg Gunnart és Alice-t vacsorára, pedig megígérték nekik.

– Elnézést a zavarásért – szabadkozott Anna.

– Semmi baj. Történt valami?

– Tulajdonképpen nem. Csak azt szerettem volna tudni, hogy maguknál van-e áram?

– Áram?

– Igen. Villanyáram. Mert ide lecsapott a villám, és azóta nincs áramunk.

Ő maga is hallotta, milyen gyerekesen hangzott.

– Nem, nálunk minden rendben van – felelte Gunnar.

– Hát jó – felelte Anna, és igyekezett befejezni a beszélgetést.

Bizonyára semmi különös nem volt abban, hogy náluk áramszünet volt. Viszont abban a pillanatban, amint letette a telefont, a kertből újabb hangokat hallott. Anna felpillantott, és az utolsó cseppig kiszaladt a vér az arcából. Még a szívverése is szinte megállt.

Odakint az ablak előtt lángra lobbant az egyik fa.

26

Az első tűzoltóautó szirénázására Lukas még fel sem figyelt. De amikor a második is megérkezett, érezte, ahogy a gyomra görcsbe rándul az idegességtől. Nem tudta, hová tartanak. Vajon mi gyulladhatott ki ebben a szakadó esőben? De valahogy ösztönösen érezte, hogy nem egy szokványos esethez vonultak ki.

Próbált a Rubik-kockára összpontosítani. A kezében tartva könnyűnek érezte, szinte nem is volt súlya. Ez volt az, ami eszébe juttatta az igazságot. Nem volt akkora súlya, mint kellett volna. Mintha üreges lett volna belül. És az is volt, már amennyiben jól emlékezett.

Fannytól kapta ajándékba a konfirmálása alkalmából, ő viszont nem mutatott különösebb hálát érte. Egészen addig, amíg Fanny meg nem

kérte, hogy nyissa ki.

– Hogyhogy nyissam ki? Hát nem tudod, mi az, amit vettél nekem? Ez egy olyan kocka, amit forgatni kell, amíg az egyik oldala sárga lesz, a másik piros…

– Ez nem olyan – magyarázta Fanny. – Ez különleges.

Azután megmutatta Lukasnak, hogy ha kiveszi az egyik színes kis kockát, és alatta megnyom egy gombot, a kocka kettéválik. Benne pedig két jegyet talált arra a göteborgi focimeccsre, amelyről álmodozott, amióta csak először hallotta hírét. Erre megkapta. Gunnar vitte el őket Göteborgba. Ha Lukas addig nem tudta volna, most már bizonyos volt benne, hogy szerelmes Fannyba. A lány azonban nem viszonozta az érzelmeit. Akkor még nem. Még sokáig tartott, mire Lukas barátnője lett. És a kapcsolatuk túlságosan gyorsan tönkre is ment.

Lukas egymás után piszkálgatta a kis kockákat, mert fogalma sem volt róla, melyik rejti a kis gombot. Ha nem jön rá, még mindig széttörheti vagy szétfűrészelheti a kockát, de ezt inkább nem

akarta. Hiszen ajándékba kapta Fannytól, és ettől volt annyira értékes.

Ám végül megtalálta az elmozdítható kockát. Az egyik piros volt az. Óvatosan kivette a kockát, majd megnyomta a gombot. A kocka pedig kettévált a kezében. Titokzatos belseje fekete volt, és gondosan összehajtogatott papírlapokkal volt tele.

Az eső olyan erősen verte az ablaküveget, hogy Lukas azon töprengett, vajon bírni fogja-e a rohamot, vagy ezernyi szilánkra törik. Egy rendőrautó haladt el a ház előtt, úgy tűnt, a tűzoltókat követte. Ez sehogy sem tetszett neki. A kocka fölé hajolt, így próbálta kizárni az ablakon túli valóságot. Kihajtogatta a papírlapokat. Volt belőlük vagy egy tucatnyi, és úgy tűnt, mintha egy kisebb jegyzetfüzetből tépték volna ki. De nem az ő írása állt rajtuk.

Elgondolkodva vette szemügyre őket, próbálta kisilabizálni a kacskaringós, minden bizonnyal női írást.

Fanny, gondolta. Biztos, hogy ő írta.

De vajon mióta volt a kockában? Mert arra tisztán emlékezett, hogy amikor kapta, jegyek

voltak benne a focimeccsre. A későbbiekben pedig óvszert tartott benne. Ma már a kettő közül egyik sem érdekelte. Azóta üresebbé és nehezebbé vált az élete. A könnyed, szórakoztató dolgoknak nem volt benne helyük.

Áttanulmányozta Fanny rövid sorait. Dátum is állt mellettük. Sorba rendezte őket. Valami naplóból vagy ilyesmiből származhattak. Csak azt nem értette, vajon miért rejtette őket a kockába? És hogyan kerültek hozzá? Na és hol lehet a napló többi része? Átnézte a lapok dátumozását. Megpróbált visszaemlékezni, mikor tűnt el Fanny. Májusban történt. A naplóbejegyzések pedig az adott év márciusától májusáig tartottak.

Végigolvasta azt a pár, rövidke oldalt. Néhány sor után hozzászokott Fanny írásmódjához. Újabb néhány sort követően pedig teljesen magával ragadta a szöveg. Bepillantást nyerhetett általa Fanny életének a lány eltűnése előtti időszakába. S közben rájött, mi lehetett, ami annak idején annyira megszállottá tette.

Fanny félt. Iszonyúan. A naplóbejegyzései – vagy amelyeket Lukas annak vélt –, tele voltak olyan

megfogalmazásokkal, mint: „Nem tudom, mit tegyek” vagy „Ki fog engem kihúzni ebből?” Lukasnak fékeznie kellett magát, hogy ne olvasson gyorsabban, mint amilyen gyorsan képes felfogni és elraktározni az információkat. Fannynak volt egy barátja, ahogy azt mindannyian sejtették. És abban sem tévedtek, hogy Fanny titkolta őt mindenki előtt. De nem azért, mintha bevándorló lett volna. Hanem mert jóval idősebb volt nála.

„Szégyellem magam. Főleg, mivel annyira szeretem őt. Még a szexet is imádom vele. De ezt soha, senkinek nem szabad megtudnia. Senkinek! Hiszen apával egyidősek. Sokan azt gondolnák, ez undorító és tiltott dolog.”

Lukas nyelt egyet. Fanny apjával egyidős. Gunnar már majdnem harmincöt volt, amikor Alice-szal végre gyerekük született. Tehát a férfi, akivel Fanny tizennyolc éves korában találkozott, már ötven felett járt. Még belegondolni is szörnyű volt. Nem mintha Lukasnak úgy általában bármi kifogása lett volna egy kapcsolatban a felek közti nagy

korkülönbséggel szemben, mert nem volt. De ha az egyikük még épphogy nagykorú, a másik pedig ötven feletti, úgy már nem annyira szimpatikus számára a helyzet.

Lukas nem hagyta abba az olvasást. Kereste a szöveg lehetséges kapcsolódási pontjait azokkal az újságcikkekkel, amelyeket a könyvtárból vitt magával. De egyet sem talált. Rábukkant viszont helyette újabb, még kellemetlenebb információkra.

„Annyira félek! Ha elmondom bárkinek, úgysem fogja elhinni. Ma összefutottam M.-mel a városban. Ő is velem jön Österlenbe. Sosem hittem volna, hogy egyszer ilyesmit fogok csinálni. De vasárnap eljön az ideje, hogy megtegyem. Nincs más választásom. Pénzt kell szereznem, hogy leléphessek Kristianstadból, amíg nem késő. Mielőtt *ő* még veszélyesebbé válik, mint amilyen most."

Te jó ég, Fanny, mit tettél?

Ám pár sorral lejjebb Lukas meg is kapta a választ. A lány minden bizonnyal aktmodellt állt

valami Hugo B.-nek nevezett festőnek. Azért, hogy megmeneküljön egy veszélyes embertől, akit rajta kívül senki sem ismert. Lukas először majdnem sírva fakadt. Majd tombolni kezdett benne a düh.

És ez valahogy megkönnyebbülésként hatott rá. Megtalálja ezt a Hugo B.-t, ha az életébe kerül is. Felelősségre vonja azt a szemetet, mert kihasznált egy fiatal lányt, aki szemmel láthatólag halálosan rettegett attól, hogy megölik, ha el nem hagyja a várost. A naplólapokból Lukas azt is megtudta, hogy Fanny Malmőbe akart költözni, és levelező tagozaton fejezte volna be a kristianstadi gimnáziumot.

„Senkinek sem szabad megtudnia, mit tettem. Az égvilágon senkinek! Főleg Lukasnak nem. Mert ő sosem bocsátana meg nekem.”

Lukast kiverte a veríték. Mi lehetett az, amit képtelen lett volna megbocsátani Fannynak? Hiszen már nem jártak együtt. A lány azzal állhatott össze, akivel csak akart. Akár egy olyan férfival is, aki az apjával egyidős volt. Kivéve, ha olyasvalaki volt az

illető, akitől rettegett.

Lukasnak káprázott a szeme. A felnőtt énje megbékélt azzal, hogy az exbarátnője új kapcsolatot kezdett valakivel. Ám arról elképzelése sem volt, vajon mi lehetett a helyzet az ifjúkori énjével. Nagyot nyelt, és próbálta meggyőzni magát arról, hogy nem lehetett olyan szörnyű természete, hogy merő féltékenységből bántani akarta volna Fannyt. Azt kizártnak tartotta. A konkrét bizonyítékok hiánya általában felmentést eredményez. De ebben az esetben nem. A bizonyítékok hiányában Lukas rémes gondolatai felerősödtek. Az ijedségtől szaporábban vert a szíve. Hiszen a naplóban ott állt feketén-fehéren, hogy Fanny félt attól, hogy ő megtudja a titkát. És mi van, ha épp ez történt? Megtudta, mi rejtegetnivalója volt Fannynak, és azzal állt rajta bosszút, hogy megölte? Azután a saját eltűnésével alibit generált magának.

Letette az öléből a jegyzeteket. Az egy dolog, hogy a felfedezett információkból képtelen volt valami egységes képet alkotni. Az pedig egy másik, hogy még csak azt sem tudta, honnan szerezte ezeket az értesüléseit. Bár nem volt biztos benne,

mégis úgy gondolta, hogy a most megtalált szövegtöredékeket a rendőrök nem olvasták.

De vajon miért voltak nála ezek az átkozott lapok? És miért nem vette magához az egész naplót?

Mert Lukas volt Fanny gyilkosa.

Ez volt – Lukas számára – a legkézenfekvőbb válasz. Nem az egyetlen lehetséges, de ezt is elképzelhetőnek tartotta, és neki ennyi elég is volt. Ahhoz is, hogy a padláson lévő feliratra magyarázatot találjon, és arra is, hogy miért volt nála Fanny naplójának egy része.

Egyedül az tartotta benne a lelket, hogy arra a nőre gondolt, aki elsőként tűnt el. Ha Lukas rabolta el Fannyt, akkor bizonyára a másik nőt is. Ő pedig biztosan nem tett ilyet. Hacsak nem sérült meg mégis a memóriája több évre visszamenőleg, de ez már az ő képzeletét is felülmúlta. Csak a filmekben látni olyat, hogy valaki bizonyos dolgokat elfelejt, amelyeket látott és hallott, és az élete egy része önmaga előtt is titokban marad.

Habár ez az érvelés azért nem nyugtatta meg Lukast. Mivel egyik kérdésére sem adott választ. A naplót bizonyára Fannyéknál találta. Azt nem

tudta, hogy vajon miért kereste meg. Kizártnak tartotta azonban, hogy átmenjen Gunnarékhoz és megkérdezze tőlük, mi a véleményük az egészről. Akkor bizony az elrejtett lapokat is muszáj lenne megemlíteni.

Lukas az ágyra vetette magát, és hanyatt feküdt. A dolgozatra gondolt, amelyet írt, arra, amely a lundi Sankt Larsba vezette őt. Miután megtalálta Fanny bejegyzéseit a Rubik-kockába rejtve, Lukas már biztos volt a dolgában. Nem a véletlen műve, hogy nem találták meg a dolgozatát. Valami olyan szöveg állt benne, amelyet, úgy érezte, el kell rejtenie. De vajon mit tervezett hosszú távon? Hiszen ha az adott tantárgyból év végi érdemjegyet szeretett volna, valamikor valamilyen szöveget csak be kellett adnia. Lukas elég ambiciózus diák volt, komoly tervekkel a jövőre nézve, így kizártnak tartotta, hogy egyszerűen ne akart volna beadni dolgozatot társadalomismeretből. Az is zavarta, hogy a rendőrség erre nem jött rá. Most pedig már túl késő volt mindenhez. Ha a dolgozat már tíz éve elveszett, feltehetőleg már soha nem is kerül elő.

Az elveszett dolgozaton kívül egyéb, Fanny

titokzatos barátjával kapcsolatos gondolatok is foglalkoztatták. Lukast megrémítette az a lehetőség, hogy Fanny új barátja akár olyasvalaki is lehetett, akit ismert.

Ismét a napló után nyúlt, és tovább olvasta a felfoghatatlan sorokat. Fanny röviden utalt rá, hogy M.-mel közösen tettek látogatást Hugónál. Majd ezt írta:

„Azok az égő fákat ábrázoló festmények! A frászt hozzák rám. Úgy tűnik, ő nem is érti, mit festett meg. Én annál inkább."

E szavaktól Lukas szíve elzsibbadt. „Én annál inkább." Pontosan megnézte a dátumozást. Fanny már tíz nappal az eltűnése előtt tudta, mit jelent az égő fa. Vajon honnan tudhatta, mire figyelmeztet ez a jel, még mielőtt a rendőrség rájött volna? És ha tudta, akkor miért nem ment biztonságos helyre, amikor a saját kertjükben kapott lángra a fa?

Vagy lehet, hogy éppen ezt tette? Lehet, hogy megpróbálta biztonságba helyezni magát, de már túl későn? Lukas ismét felült. Minden

lélegzetvételének súlya volt. Megtörténhet az a szörnyűség, hogy akkor minden olyan kérdésre megvolt a válasza, amely ma nyomasztotta. És hogy ezek a válaszok kis híján az életébe kerültek.

De nem csinálhattam teljesen egyedül az egészet, gondolta Lukas. Biztos megosztottam valakivel, amire rájöttem.

David. Senki sem állt Lukashoz olyan közel, mint ő. Sem a nővére, sem a szülei. Ráadásul David nagyon jól ismerte Fannyt is. Kedvelte őt, és meggyászolta, amikor eltűnt.

Lukas tudta, hogy elérkezett az idő, amelyet megpróbált távol tartani magától. Nem kerülgethette tovább Davidot. Csak ő világosíthatta fel arról a bizarr dolgozatról és Fanny naplójáról. És azt is csak tőle tudhatta meg, hogy min vesztek össze.

Nem halogathatta tovább.

El kellett mennie a paplakba.

27

Amikor az egységek átvonultak Gunnarék háza előtt, a férfi ösztönösen aggódni kezdett, majd egyszerűen felemelte a telefont, és felhívta a rendőrséget. Bemutatkozott névvel és címmel, azután megkérdezte, mi történt.

– Sajnos nem beszélhetünk róla, milyen ügyben vonultunk ki – magyarázta a segélyhívó szám kezelője.

– Már ne haragudjon, de miért nem?

Hangja zavarodott volt. Alice-szal épp sakkoztak, amikor a kocsik kivonultak. Már évek óta nem játszottak együtt. Most Alice javaslatára tették.

– Azt sajnos nem árulhatom el.

– De hát ez nevetséges! Hiszen láttam, hogy tűzoltóautók haladtak el a házunk előtt. Akkor nyilván kigyulladt valahol valami. Talán még most

is ég. Tudni akarom...

– Pontosan. Valami kigyulladt. Ennél többet nem mondhatok.

Egy kattanás, és a kezelő már ott sem volt a vonalban. Gunnar letette a telefont. A festőnél elkövetett betörése után muszáj volt lélegzethez jutnia. Továbbra sem mert túl sokat elárulni Alice-nak. Azt azonban mégsem érezte helyénvalónak, hogy teljesen kizárja őt mindenből. Ezért csak a legfontosabbakba avatta be. Elmondta neki, hogy Lukas visszatérése óta túl sokat gondolt Fannyra, és újból beleásta magát lányuk eltűnésének részleteibe. Ennél közelebbit azonban nem mesélt, és a nő nem is faggatta. Hogy vajon azért-e, mert azt hitte, Gunnar már mindent elmondott neki, vagy mert egész egyszerűen nem bírta már tovább hallgatni, nem tudta. Egyedül abban volt biztos, hogy e nyomozásban szünetet kell végre tartania. Lehet, hogy mindössze egyetlen napot. Akár egy sakkpartira elegendő időt Alice-szal. De mindenesetre nyugalomra volt szüksége.

– Mit mondtak? – tudakolta Alice.

Gunnar megpróbálta visszaterelni a figyelmét a

sakkbábukra. A futóra, a gyalogra és a királynőre. Na és persze a királyra, akit mindenáron meg kell védeni. De képtelen volt rá. Gondolatai ismét szélsebesen száguldoztak. Aggodalom és nyugtalanság mardosta.

– Semmi többet, csak annyit, hogy kigyulladt valami.

– Azt sem, hogy hol?

– Nem.

Alice lépett egyet.

– Most megint olyan feszült vagy – állapította meg.

Ostobaság lett volna ellentmondani neki.

– David és Anna jutott eszembe. Meg az, hogy nem volt náluk áram. Ez nagyon különös, mert úgy tűnik, sehol másutt a környéken nincs sötétség.

Ezt olyan magától értetődően jelentette ki, mintha az ablakából az egész szomszédságot láthatta volna. Pedig nem látta.

– Biztos szólnak majd, ha segítségre lesz szükségük – felelte Alice. – Tegyek fel egy kis kávét?

Gunnar a fejét vakargatta.

– Tegyél csak. Akkor egy kicsit szüneteltetjük a

játékot. Amíg te a kávét főzöd, én átszaladok Annához és Davidhoz ellenőrizni, hogy minden rendben van-e.

Alice felsóhajtott.

– Felnőtt emberek, Gunnar.

– Olykor a felnőtteknek is szükségük lehet egy segítő kézre.

Ezzel a férfi felállt az asztal mellől, majd felvette az esőkabátját és a gumicsizmáját.

A tűzoltóautókat csak akkor vette észre, amikor befordult az utcasarkon, majdnem beléjük ütközött. Davidéknál égett valami.

Gunnar az utolsó métereket már futva tette meg. Egy rendőr állította meg az autófelhajtón.

– Én ismerem őket! Ismerem Annát és Davidot!

Mint a filmekben. Gunnart nem engedték közelebb.

– Nyugodjon meg, uram!

– Nyugodt vagyok.

– Nagyszerű. Akkor megkérném, hogy távozzon. Most sajnos nem találkozhat velük.

– De jól vannak? Nem történt bajuk?

A rendőr fiatal volt. Gunnar látta rajta, hogy tétovázik.

– Nem – felelte végül. – Nincs semmi bajuk. Jól vannak.

Olyan pokoli módon esett az eső, hogy a cseppek húsz-harminc centiméternyire visszapattantak a földről. Gunnar bőrig ázva ácsorgott a felhajtón, és próbálta megfigyelni, mi éghetett. Ám a magas sövénytől nem lehetett belátni a kertbe. Úgy tűnt, a felhajtón álló autónak nincs semmi baja, bár esélyes volt, hogy végigkaristolja a mellette végignyomuló tűzoltóautó. A slagokat áthúzták a sövény felett, be a kertbe. Gunnar a szemével követte őket, és úgy érezte, menten megnyílik a föld a lába alatt.

Az nem lehet, hogy már megint!

Davidéknál ne!

– Egy fa gyulladt ki?

Nem bírt uralkodni magán, és nekiugrott a fiatal rendőrnek.

– Na most már lépjen hátra!

A rendőrnek megbicsaklott a hangja, annyira félt ott egyedül, a felhajtón állva. A tűzoltók meg csak nézték, de nem avatkoztak közbe. Gunnar

könyörületből és védekezésként hátrálni kezdett. Nem akart újabb konfliktusba keveredni a rendőrséggel.

– Gunnar!

Erika hangját a ház sarkáról hallotta, a rendőr háta mögül, s így kapott egy esélyt a menekülésre.

– Maga meg mit keres itt?

A nő egy nagy esernyőt tartott a feje fölé. A szél belekapott, és nekicsapta az ernyőt a ház falának. Gunnar érezte, hogy a szél befúj a kabátja alá. Nedves, hűvös levegő érte a meleg testét. Beleborzongott, és ellenállt a kísértésnek, hogy a nő ernyője alá álljon.

– Tudni akarom, mi történt! Hogy Anna és David jól van-e.

A kérdésre ugyan már kapott választ, mégis megismételte.

– Jól vannak – felelte Erika.

A hangja határozottan csengett ugyan, Gunnar mégis tudta, hogy hazudik.

– Egy frászt – mondta, és elment a nő mellett.

Erika utánasietett. A lépcsőhöz vezető köves út síkos volt az esőtől, futni nem mert rajta.

– Most nem akarnak találkozni senkivel, ebbe bele kell nyugodnia.

Erika elkapta a karját, ám Gunnar tovább küzdött. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt. A rendőrség ki-be járkált a paplakba. Behúzták a fejüket az eső elől, és eltűntek a kertben.

– Az eső elmossa a helyszínen a nyomokat – hallotta Gunnar az egyikük hangját.

Több se kellett neki, hogy bizonyosságot szerezzen. Újrakezdődött az egész. Erika még egyszer utoljára megpróbálta megállítani, ám Gunnar erősebb volt nála, és Davidék előszobája felé vette az irányt.

A küszöbön megtorpant. Hirtelen megcsapta a festék erős szaga. Majd megpillantotta a sápadt Davidot, aki az előszobában állt és két rendőrrel beszélt. Annát nem látta sehol.

– Biztos, hogy senkit nem látott a kertben, amikor odakint járt a garázsban a gyertyákért? – kérdezte az egyik rendőr.

David bólintott.

– Egy lelket sem – felelte. – De hát ilyen időben! Nem lehetek biztos benne, hogy nem szalasztottam

el semmi fontosat.

Majd megvonta a vállát, és mindkét kezével átfésülte a haját. Erika is belépett a házba. David ekkor vette észre Gunnart, aki igencsak megörült annak, hogy David ettől megkönnyebbülni látszott. Először. Majd meglepett, végül csalódott arckifejezést öltött.

– Anna hívta fel? – tudakolta David.

– Anna? Igen, az áram miatt. De nem ő hívott ide. Csak azért jöttem, mert… hallottam a szirénázást. Én…

De már látta, hogy semmi szükség folytatni.

– Az áram visszajött – jelentette ki David.

– Lehet, hogy valaki lekapcsolta? – kérdezte Erika.

Újabb vállrándítás.

– Nincs kizárva – felelte David. – Mármint, honnan tudhatnám? És miért csinálna ilyesmit valaki?

– Azért, hogy kicsalja magát a házból – felelte Erika.

Ez egyszerre volt kérdés és állítás is.

– Tegyük fel, de miért?

Most Erika vonta meg a vállát.

– Nem tudom, David. Én csak próbálok rájönni, hogy mi történt itt ma este.

Majd Gunnarra szegezte a tekintetét.

– Bizonyára megérti, hogy jobb lesz, ha máskor látogatja meg Annát és Davidot.

Gunnar még szóhoz sem jutott, mert David megelőzte:

– Szeretném, ha itt maradna.

Az előszobában csend támadt. Erika és kollégái is kétkedve fogadták a javaslatot.

– Akkor legalább maradjon a háttérben, Gunnar! – parancsolt rá Erika. – Megértette?

A férfi bólintott. Megértette. Sokkal jobban, mint Erika maga.

– Nem ülhetnénk le? – kérdezte David.

Meg sem várva a választ, bement a nappaliba, majd leült az egyik fotelbe. Gunnar esőkabátjáról patakzott a víz. Levette, és kibújt a gumicsizmájából is. Majd leült az egyik fal mellett álló kanapéra. Különös érzése támadt, nem emlékezett rá, hogy valaha is járt volna korábban a paplakban. Az épületen látszott, hogy a fiatalok még nem régóta

lakják. A falakat sem festmények, sem fotók nem díszítették. A plafonról is mindössze egy csupasz villanykörte lógott, valami végleges megoldásra várva.

– Hol van Anna? – érdeklődött a rendőr, aki épp bedugta a fejét az ajtón, Erikának címezve a kérdést.

– Lepihent.

– Ne zavarják! – kérte David.

Erre a rendőr kiment.

– Úgy tűnik, egy csomó különös dolog történt magukkal, mióta beköltöztek – mondta Erika Davidnak.

– Miféle különös dolgok? – kapta fel a fejét Gunnar.

Ám a nő szúrósan nézett rá.

– Daviddal már sikerült átbeszélnünk ezt-azt. És egyikünknek sincs se kedve, se ideje még egyszer elismételni. Világos?

Gunnar karba tette a kezét. Ezek a parancsolgató nők mindig elvetik a sulykot, erre a megállapításra jutott.

David felsóhajtott, és hátradőlt a fotelban.

– Nem is tudom, mit feleljek erre. Nem *velünk* történtek különös dolgok, hanem csak Annával. Egyik a másik után. Mintha... Szerintem ő... Á, nem is tudom, mi lehet a baj.

Végigsimított a fotel karfáján. Az eső egyre verte az ablaküveget. Odakint a kertben rendőrök és tűzoltók dolgoztak. Gunnar érezte, hogy feláll a hátán a szőr, amikor meglátta a leégett fát.

David követte a tekintetét.

– Az eső megtette a magáét – magyarázta. – A tűz nem tartott sokáig. De azért természetesen kihívtuk a tűzoltókat.

– Akkor térjünk vissza azokhoz az eseményekhez, amelyek Annával történtek – terelte vissza Erika határozottan a témára. – Az előbb nem fejezte be a gondolatmenetét. Mit akart még mondani?

De David csak a fejét csóválta.

– Nem is tudom, mit akartam. Mindössze annyit tudok, hogy amióta ideköltöztünk... Anna olyan furcsán viselkedik. Paranoiás. Az első esték egyikén, amikor én futni mentem, azt állította, hogy valaki behatolt a nappalinkba, és kinyitott egy ablakot, amelyet ő becsukott. A megszállottja lett annak,

hogy valaki úgy jár-kel nálunk, ahogy kedve tartja. Valami titkos járaton keresztül jön be a házba.

David teljesen magába zuhant. Egész megjelenése kétségbeesést sugárzott.

– Titkos járaton keresztül? – ráncolta a homlokát Erika.

– Tudom – szabadkozott David, amikor a szobában ülők valamennyien ránéztek. – Én is tisztában vagyok vele, hogy hangzik.

Gunnarnak rossz érzése támadt attól, amit Davidtól hallott. Őt leginkább az égő fa foglalkoztatta.

– Az a férfi, akiről Anna beszélt, a nappaliban ült, amikor ő hazaért a munkából – említette meg Erika. – Van valami elképzelése, ki lehetett az?

Kérdése a jelek szerint erőt adott Davidnak.

– Ami azt illeti, van – válaszolta. – Lakik itt egy srác, néhány házzal odébb, olyan huszonvalahány éves lehet. Eljött, hogy felajánlja, szívesen lenyírja nálunk a füvet. Először nemet mondtam neki, de azután meggondoltam magam. Ő járhatott itt.

– A maga tudomása nélkül?

– Azt hittem, már elment. Épp azelőtt beszéltem

vele, hogy Anna hazaért volna. Talán itt felejtett valamit és visszajött érte. Az ajtó nem volt bezárva addig, míg Anna haza nem ért és be nem zárta.

– Akkor hogy jutott ki a férfi? – kérdezte az egyik rendőr. – Hiszen Anna elmondása szerint már nem volt itt, amikor ő leszaladt a lépcsőn, hogy beszéljen vele.

– Szerintem a teraszajtón át mehetett ki.

És David egy üvegajtóra mutatott, amely egy hatalmas, nyitott teraszra vezetett.

– Utána megnéztem az ajtót. Be volt ugyan húzva, de nem volt bezárva. Az én hibám, nem szoktam ügyelni az ilyesmire.

Gunnar úgy vélte, David úgy fest, mint aki már napok óta nem aludt. Mégis mit művelnek ezek itt, a paplakban? David ugyan próbált úgy tenni, mint akit hidegen hagytak a történtek, de Gunnart nem sikerült becsapnia. Ő tisztán látta rajta, hogy nyugtalan és ideges.

Erika nadrágja susogott, ahogy egyik hosszú lábát keresztbe tette a másikon.

– Valamennyien, akik ebben a szobában ülünk, tudjuk, mi jut eszünkbe arról, ha egy fa égni kezd –

jegyezte meg halkan. – Különösen maga, David. – Két legjobb barátja is égő fát látott, azután nyomuk veszett.

Nem akart Gunnarra nézni, ehelyett minden figyelmét Davidnak szentelte. És ez persze így is volt rendjén, még akkor is, ha Gunnar nem gondolta, hogy Davidnak lennének a legfájdalmasabb emlékei az égő fákkal kapcsolatban.

Erika mély lélegzetet vett.

– Ugyanakkor le kell szögeznünk, hogy egy égő fa még nem biztosíték arra, hogy valami kellemetlen dolog következik be – folytatta. – Néhány évvel ezelőtt ugyanis egy csapat fiatal több fát is felgyújtott, pusztán heccből. És nem zárhatjuk ki, hogy a ma esti eset is hasonló jellegű.

Gunnar már tudta, mit fog mondani a nő. Így hát odahajolt hozzá, hogy a szemébe nézzen, és sürgetően bólogatott. David kezdett aggódni.

– Mi az? – kérdezte.

– Az a helyzet – kezdte óvatosan Erika, közben ki-kinézve a kertbe, mintha meg akart volna bizonyosodni afelől, hogy valóban egyedül vannak

–, hogy amit most mondok, annak köztünk kell maradnia. David, maga elmondhatja Annának, de senki másnak. *Senkinek!* Világos?

David némán bólintott.

– Amikor a fák kigyulladtak, majd Lydia, Fanny és Lukas eltűnt, rájöttünk, hogy nem csak a kigyulladt fa volt a közös valamennyiük esetében. Vagyis, nem az volt az egyetlen előjel.

David szeme tágra nyílt.

– Aha – felelte.

Erika kisöpört egy hajtincset az arcából. Alice mindig azt mondta, hogy a nő biztos festeti a haját, Gunnar szerint viszont ez volt az eredeti hajszíne.

Majd végül Erika feltette a legfontosabb kérdést.

– Maga vagy Anna láttak egy keresztet a birtokukon vagy annak közelében az elmúlt néhány napban?

David először meg sem bírt mukkanni. Majd kinyitotta a száját, és így szólt:

– Egy keresztet?

Erika bólintott, Gunnar pedig úgy érezte, menten megfagy a vér az ereiben.

– Fanny eltűnése előtt valaki egy keresztet rajzolt

az útra, a házuk elé – magyarázta Erika. – Lukasét megelőzően pedig belekarcoltak egyet a fába, amely később kigyulladt.

Érezte, hogy Gunnar tiltakozni akar, és kénytelen volt ennek teret adni.

– Nem az utcán történt – vágott közbe Gunnar rekedt hangon.

– Tessék?

Erika most első ízben nem dühödött fel, csak meglepődött.

– A járdánkra festették fel – helyesbített Gunnar.

Az emlékét is gyűlölte. Egy reggel egyszerűen csak ott volt. Először azt hitte, krétával rajzolták oda, de azután látta, hogy valódi festékkel. Alice felhívta az önkormányzatot és jelentette az esetet, szólt, hogy valaki távolítsa el. A firka az firka, akár a ház falán van, akár a földön.

Erika hosszan nézett Gunnarra, mielőtt visszatért volna Davidhoz.

– Előfordul, hogy nem pontosan emlékszem valamire – szabadkozott. – Úgy tudtam, az úttesten volt, de ezek szerint a járdán.

– Én emlékszem rá – szólalt meg David. – Fanny

mutatta nevetve. Azt hitte, hogy az a pünkösdista család tette, amelyik a szomszédba költözött be.

– Mindannyian azt hittük – tette hozzá Gunnar.

– De miért nem szóltak erről semmit? – kérdezte David felindultan Gunnartól és Erikától. – Miért nem mondták, hogy a kereszt is egy előjel? Nekünk, többieknek is jogunk lett volna tudni.

Erika előredőlt, és karját a térdére támasztotta.

– A kirakós nagyobbik darabját, az égő fát megosztottuk önökkel, a kisebbet pedig megtartottuk magunknak – felelte határozottan. – Pont az ilyen esetek miatt. Hogy tudjunk róla, ha a tettes, akit keresünk, ismét lecsap. Ezért kérdezem meg még egyszer, David. Amióta ideköltöztek, maga vagy Anna látott egy keresztet valahol a közelben?

David félrehajtott fejjel gondolkodott. Gunnar úgy vélte, most végiggondolja mindazokat a dolgokat, amelyeket említése szerint Anna tapasztalt.

Majd végül megszólalt:

– Egy keresztet? Nem, nem hinném. Vagyis tudom, hogy nem. Sem én, sem Anna nem láttunk

keresztet sehol.

A PINCE

28

A hálószoba padlóján félhold alakú vonalak látszódtak. A küszöbnél kezdődtek, majd az ajtó nyílásszögét követték, befelé, a szoba irányába. Anna oldalt feküdt az ágyon, és a parkettán látható nyomokat tanulmányozta.

– Nézd! – szólt Davidnak, amikor először ott jártak. – Úgy látszik, az ajtó nyitáskor felkarcolja a padlót.

Majd odalépett, és megpróbálta kinyitni és becsukni az ajtót. Ám az a legkevésbé sem érintette a padlót. Így hát Anna megvonta a vállát, gondolván, hogy biztos valami régi karcolásnyomot látott, amelynek semmi köze a jelenlegi ajtójukhoz.

Most azonban már egyáltalán nem volt biztos a dologban. Az ágyban fekve rájött, hogy már egyáltalán nem biztos semmiben. Vissza akart

költözni Stockholmba, de tartott tőle, hogy elhamarkodottan cselekedne. Talán az is elég lesz, ha egy másik házba költöznek. A paplakból ugyanis elege lett. Ebben az egy dologban egy cseppet sem kételkedett. Valaki, aki túl sokat tudott, szórakozott vele. Tönkre akarta őt tenni.

Távolról hallotta a többiek hangját, Davidét és a rendőrökét. Olykor még Gunnarét is hallani vélte. Biztos aggódni kezdett az ő telefonhívása miatt. Anna a párnába fúrta az arcát. Az áram visszajött, olyan magától értetődő természetességgel, mintha nem is lett volna áramszünet. Egy ügyeletes orvos jött ki hozzá a szolgálati autójával, és úgy ítélte meg, hogy Anna sokkos állapotban van, de ápolásra nem szorul. Gyógyszert is adott neki, ám a nő nem vette be. Mint egy makacs gyerek, a nyelve alá rejtette, majd amikor egyedül maradt, kiköpte a tenyerébe a tablettákat. Ezután a matrac alá dugta őket, majd összekuporodott az ágyban. Végül már azt sem tudta, mióta fekszik így.

Kivételesen mégis nyugodt volt. Hiszen a tűz kétségtelen tény volt, ezt senki sem tagadhatta. A rendőrökön pedig látta, hogy komolyan veszik a

történteket. Pontosan tudták, mit jelent, ha kigyullad egy fa. Ha kigyullad egy fa és látnak egy keresztet. Még David is megrendült az események hatására, ez egyértelműen látszott rajta. Bizonyára őt is ugyanazok a kérdések gyötrik, mint Annát.

Vajon ki tudhatott róla?

Ki tette ezt velük?

Anna felhúzta a térdét a mellkasához. Nyugalmát a házban jelenlevő rendőröknek köszönhette. Amint elmennek, ő is megy. Mert most már bizonyos volt benne, hogy a többit sem csak képzelte. Tudta, hogy valaki bezárta őt a garázsba. Tudta, hogy hallott valakit nevetgélni, a garázsban és bent a házban is. Tudta, hogy valaki lehajította az újságot a komódról, és azt is, hogy látott egy férfit a nappalijukban. Mindezt megpróbálta a rendőröknek is elmagyarázni a sírás és a pánik közepette, amely annyira elhatalmasodott rajta, hogy muszáj volt lepihennie. Egyedül arról az átkozott vaskeresztről nem tett említést nekik. Elsősorban azért, mert utólag elég nehéznek tűnt bárkit is meggyőznie arról, hogy az a kereszt valóban ott volt. Anna már megtanulta, hogy az embernek jól meg kell

fontolnia, milyen harcokba bocsátkozik. És ezt a kockázatot ebben az esetben nem akarta vállalni. Hiszen a keresztet rajta kívül senki sem látta.

– Neked kell elmondanod nekik – suttogta David fülébe, mielőtt kiment volna pihenni. – Nekem nem hisznek. Beszélj nekik a keresztről!

Szemével ismét a padló karcolásait kereste. David azt mondta, majd eltűnnek, ha felcsiszolják a parkettát, de nem így történt. Elhalványodtak ugyan, de azért még mindig ott voltak. Anna kíváncsi volt, vajon hogy kerültek oda. Talán annyira ferde volt az ajtó, hogy az karcolta végig a padlót? Felült az ágyban. Az ajtó régi volt már, az utóbbi évtizedekben biztos nem cserélték ki. A ház hatvan évvel ezelőtt égett le. És az ajtó is feltehetőleg ebből az időből származhatott.

Az egyik alsó sarkában, amelyik a kilincs alatt volt, három apró lyuk látszott. Ezeken a helyeken a fa is kicsivel világosabb volt, mintha egykor valamit odacsavaroztak volna.

Anna felkelt az ágyból, és odacsoszogott az ajtóhoz. Vajon hogy nem vette észre korábban? Hiszen a parkettában is volt egy lyuk! Anna az

ajtóban talált lyukakról a padlóban levőre nézett. Egy retesz! Bizonyára egy reteszt szereltek a hálószobaajtó belső oldalára. Ez okozta a nyomokat a padlón. Valaki biztos akart lenni abban, hogy az ajtót nem lehet kinyitni. S bár a reteszeket a kilinccsel egy vonalban szokták felszerelni, ott nem látott ilyesfajta nyomokat. Elég ócska munkát végzett az, aki felszerelte a tolózárat Anna és David hálószobájára. Mégis ki a fene fúr lyukat a padlóba?

Olyasvalaki, aki valóban nyugalmat szeretne, és aki nem bízik abban, hogy az ajtófélfába fúrt lyuk elég biztonságos lenne.

Anna visszahátrált az ágyhoz. A karcolásnyomok bizonyára úgy keletkeztek, hogy valaki kifeszítette az ajtót, annak ellenére, hogy a retesz le volt nyomva, de nem eléggé. Nem csak nyugalmat akart az, aki bezárkózott oda. *Azért szerelték fel, hogy valakit távol tartsanak onnan.* Valakit, aki végül mégiscsak győzött, és sikerült bejutnia a szobába.

Anna elméjében felderengett valami halvány emlék, ám elég kaotikusan.

Valaki keményen püfölt egy bezárt ajtót, és közben egy kérlelő hangot hallott:

„Heidi, most már fejezd be! Hagyd abba, kérlek!”

Anna összekuporodott a takaró alatt.

Engem nem Heidinak hívnak, gondolta.

Maga sem tudta, hogyan, de minden bizonnyal elaludt. Amikor felébredt, még mindig süvített a szél és esett az eső. Az esőcseppek mint apró kövek verték a háztetőt. Kint is, bent is sötét volt. Anna felkapcsolta az olvasólámpát, és az óráért nyúlt. Majdnem tizenegy volt már, órákon át aludt.

A házban csend volt. Egy pisszenés sem hallatszott. Anna óvatosan félrehajtotta a takarót. Az alvástól kimelegedett, és bágyadt volt. Legszívesebben visszafeküdt volna, de ahhoz meg túlságosan aggódott. Meg kellett bizonyosodnia afelől, hogy nincs egyedül. Tudni akarta, hogy David otthon van-e, és hogy a rendőrök sem hagyták őket magukra. Kicsoszogott a folyosóra.

– David?

Kiáltani nem mert, mintha valami kárt tett volna azzal, ha felemeli a hangját.

Ám a férfi nem felelt.

Anna nyelt egyet, és odalépett a lépcsőhöz.

– David?

Ezúttal kicsit hangosabban szólt. Odalentről lépteket hallott, majd meglátta Davidot.

– Anna, nem tudtam, hogy ébren vagy.

A férfi felsietett a lépcsőn, és átölelte hosszú karjaival. Ő pedig hagyta, és David mellkasához szorította a fejét. David végigsimított Anna haján.

– Már vége az egésznek – suttogta.

A nő megmerevedett.

– Vége?

David annyit engedett a szorításából, hogy a nő hátrahajthassa a fejét és a szemébe nézhessen.

– Gyere!

David megfogta a kezét, és megpróbálta visszahúzni őt a hálószobába.

– Ne! – húzta vissza a kezét a nő. – Vécére kell mennem.

– De el akarom mondani, mi történt.

– Hol vannak a rendőrök?

– A rendőrök?

Anna pulzusa felszökött, amikor David a homlokát ráncolta. A nő a lépcső tetején állt, és érezte, hogy megfordul vele a világ.

– Vigyázz!

David elkapta. Anna azonban kiszabadította magát, és leült a legfelső lépcsőfokra.

– Kérlek, mondd, hogy még itt vannak! – könyörgött.

David leguggolt a háta mögé.

– Az egyikük itt maradt – felelte. – Holnap reggelig.

Anna lassan bólintott.

– Az elég is lesz. Mert holnap elköltözünk. Különben én lelépek egyedül.

– De Anna, a francba is! Hallgass már rám!

– Hallgattam már eleget! Hát nem érted? Valaki tudja! Nem maradhatunk itt tovább!

De David csak a fejét csóválta.

– Most leülünk ide egy kicsit, és lenyugszunk szépen.

Próbálta megérinteni a nő karját, de ő elhúzódott tőle.

– Pisilnem kell.

Túl gyorsan pattant fel, és eltelt pár másodperc, mire visszanyerte az egyensúlyát. Majd leszaladt a lépcsőn, és bezárkózott az apró vendégvécébe. Ez

volt ugyanis a legtávolabb Davidtól. Combjával hidegnek érezte az ülőkét. Anna a műanyag vécéülőkéket szerette a legjobban, David viszont azokat, amelyek porcelánból készültek. És amelyek olyan hidegek tudnak lenni, ha rájuk ül az ember.

Anna lehajtott fejjel üldögélt. Komolyan gondolta, amit mondott. El akart költözni ebből a házból. Éppen ez a toalett tette számára bizonyossá, hogy a háznak kell, hogy legyen pincéje. A belső fala sokkal jobban kongott, ha megkopogtatta, mint a többi.

– Jól vagy?

David hangjára felpattant. Hideg vízben megmosta a kezét, és felhúzta az alsóneműjét. A csészében zubogott a víz, amikor lehúzta.

– Hol a rendőr? – kérdezte, amikor visszament Davidhoz.

A férfi a nappali ablaka felé nézett.

– Odakint.

A nő követte a tekintetét.

– Hol? A kertben?

– Igen.

Anna bement a nappaliba. Az esőáztatta kertben

sötét volt, az orráig sem látott benne az ember.

– Csak úgy álldogál ott kint, az esőben?

– Gondolom, fel-alá járkál.

Anna karba tette a kezét, és érezte, hogy David a vállára teszi az övét.

– Anna, a villám csapott bele abba a fába.

Csak halkan mondta, mintha tartott volna a nő reakciójától. Anna nyelt egyet, és a félelem szétáradt benne. Ez teljesen észszerűtlennek tűnt. Ám érezte, hogy David iménti kijelentésével valami nem stimmel.

– Honnan tudod? – kérdezte.

– A tűzoltók mondták.

– És akkor a rendőrség miért hagyta itt az egyik emberét a kertünkben?

Már ha egyáltalán tényleg így történt.

Ez a gondolat új és idegen volt számára. Daviddal nem szoktak hazudni egymásnak. Tovább kémlelt kifelé, a sötétbe. Semmi mozgást nem látott, amit a viharral magyarázhatott volna. És egy lelket sem, sehol.

– Nincs itt rendőr, Anna.

Anna mélyet sóhajtott, hogy a levegő betöltötte

az egész mellkasát. És nem is eresztette ki egy darabig.

David maga felé fordította őt, el az ablaktól.

– Érted, amit mondok? A villám csapott bele abba a fába. Ez az egyetlen értelmes magyarázat. Ezt nem én mondom, hanem a rendőrség. És a tűzoltóság. Érted?

Nem, nem értette.

Már égett a tüdeje, olyan rég nem vett levegőt.

– Anna, lélegezz már, az isten szerelmére!

David megrázta Annát. A szeme tágra nyílt a félelemtől. De az ijedség mögött Anna valami másfajta érzést is megsejtett. Csalódást, és dühöt. Davidnak elege lett. Talán belőle, talán abból, hogy minden úgy félresikerült. Ez nem szerepelt az eredeti terveikben. Nem azért tértek vissza Kristianstadba, hogy ott elérje őket a végzet. Épp ellenkezőleg.

Remegett, miközben kifújta a levegőt. Ismét az ablak felé fordult, amely korábban idilli látványt ígért, de most Dante poklára nyílt.

– Itt álltam – magyarázta nyugodtan. – Pontosan itt, amikor égni kezdett a fa. Láttam, amint

felcsaptak a lángok. A föld felől indultak, és felfelé haladtak. Felejtsd el ezt a villámdolgot, ezt csak ember csinálhatta!

Valami a falhoz vágódott, és ezer darabra tört. Anna ijedten fordult a hang irányába. David vágott a falhoz egy kis vázát, amelyet az egyik rokonától örökölt.

– Mi a frász ütött beléd? Azt hiszed, a rendőrség akár csak egy percre is magunkra hagyott volna minket, ha közben azt gondolták, hogy bármi is történhet velünk, mi? Gondolod, ennyire szerencsétlenek, hogy hagynának még több embert eltűnni az orruk elől?

– Ez minden, ami miatt aggódsz? – suttogta Anna. – Nem hallottad, mit mondtam az előbb? Valaki tudja, David! *Valaki tudja.* Miért nem vagy képes felfogni?

Nem értette, mit mondhatna még erről az egészről. Csak azt tudta biztosan, amit a saját szemével látott. A fa a törzse felől kezdett el égni, és nem a villám csapott bele.

– Ahol a tűz és a kereszt megjelenik, ott szörnyű dolgok fognak történni – jegyezte meg halkan.

– Én sose láttam azt a keresztet – felelte David ugyanolyan halkan.

Ilyen erővel akár meg is üthette volna a nőt, hiszen akkor egész idő alatt nem hitt neki.

– Anna, felhívtak a munkahelyedről. Valami Lars nevű férfi jelentkezett náluk, aki biztonsági őrként dolgozik ott.

– Most nem akarok erről beszélni.

– Azt mondták, a főiskola be van zárva. És be is volt egész...

– Nem akarok itt aludni ma éjjel.

De David csak rázta a fejét.

– Vagy úgy, szóval nem akarsz? Akkor bizony bebiciklizhetsz a városi hotelbe, mert én ugyan sehová sem megyek ebben a pocsék időben! Figyelmeztetést adtak ki, hogy senki ne menjen ki az utcára, és a mobilhálózat is itt a legjobb Skånén belül.

David faképnél hagyta, és súlyos léptekkel felment az emeletre. Mintha önmagát akarná sajnáltatni.

Pedig mindkettőnkért kár, gondolta Anna, és elmorzsolt egy, az arcán végiggördülő magányos

könnycseppet.

Megint fázott. A kanapéra oda volt hajítva David egyik pólója. Belebújt. Több mérettel nagyobb volt a kelleténél, így egészen combközépig ért neki. Anna kiment a konyhába, muszáj volt innia valamit. Remegő kézzel nyitotta ki a konyhakredenc egyik ajtaját, hogy kerítsen egy poharat. A konyhában a legtöbb cuccot David rámolta ki, Anna pedig még mindig nem tudta, mit hová tett a férfi. Kinyitott egy újabb ajtót, és magára erőltetett nyugalommal lélegzett. A legalsó polcon sorakoztak a poharak, katonás rendben. A felette levőn egy csomó különböző kávéscsésze, amelyeket az évek során gyűjtöttek össze. De nem volt tele velük a polc. A bal szélén talált egy csomag szalvétát. Annak a tetején pedig több doboznyi gyertyát. Pedig David azt mondta, azért megy a garázsba, hogy onnan hozzon be párat, amikor kiment az áram.

Kiszáradt a torka, mire kivette az egyik poharat, és megtöltötte vízzel. Akkora kortyokban nyelte, hogy szinte belefájdult a torka. Nem bízhat senkiben! Még Davidban sem!

Annának eszébe jutott a hálószobában látott

karcolásnyom a padlón. Arra az illetőre gondolt, aki zárat szerelt fel oda, majd mégis rátörték az ajtót.

Úgy érezte, akár ő is csinálhatta volna azokat a nyomokat.

29

A hír egyetlen éjszaka alatt elterjedt: kigyulladt egy újabb fa, a régi paplakban, ahol David lakott a barátnőjével, Annával. Nem lehetett véletlen, hogy épp nála történt mindez, aki a korábbi három áldozat közül kettőt ismert. Mint ahogy talán az sem, hogy a tűz fellobbanásának ideje egybeesett Lukas visszatérésével a városba. Kellett, hogy legyen köztük valami összefüggés, még ha egyelőre nem is tudták, miféle.

A hírt Lukas a helyi újságban éppúgy elolvashatta, ahogyan a szüleitől élőszóban is hallhatta.

– Pletykálnak összevissza, de mi azért se törődünk velük – jelentette ki Arthur határozottan, tekintetét a fiára szegezve. – Világos?

Mindössze pár órával később újabb hírek

érkeztek. A rendőrség bizonyos volt benne, hogy a tüzet villámcsapás okozta. De akkor már túl késő volt. Addigra elharapózott az attól való félelem, hogy újabb embereknek veszhet nyomuk, és ezt már nem lehetett meg nem történtté tenni. Lukas úgy érezte, mintha valaki kiszívta volna az összes levegőt a környékükről. Csak a vihar maradt nekik, amely az időjárás-előrejelzés szerint még legalább egy napig tart.

Lukas anyja aggodalmas hangon adta elő, milyen pusztítást és káoszt okozott a vihar. Az egész skånei körzetben leállt a vasúti közlekedés, és napokig nem is indulhatott újra. Aki észak felé akar utazni, annak nehéz dolga lesz. A legközelebbi állomás, ahonnan Stockholmba vonat indult, Alvesta volt.

– Még szerencse, hogy nem sietsz haza – jegyezte meg Rosie, végigsimítva fia karján.

Állítása inkább kérdésnek hangzott. Szerette volna, ha Lukas biztosítja afelől, hogy bőven ráér, eszében sincs még hazamenni. Az égő fa azonban mindent megváltoztatott. Bizonyos értelemben javított a helyzeten, hiszen ezúttal Lukas biztos lehetett benne, hogy az ő keze nincs benne a

dologban. Másrészt viszont ezek után a leghőbb vágya az volt, hogy elmehessen ebből a városból. A pletykák és a félelem mintha minden ajtón és ablakon beszivárgott volna. Képtelenség volt kizárni, szellemként libbent ide-oda az egész környéken. Ugyanakkor valóban biztos volt abban, hogy a paplakban történtekhez semmi köze.

Elhatározta, hogy meglátogatja Davidot és Annát, az imént történtek ellenére is. Cipőt húzott, esőkabátot vett, és keresett egy esernyőt.

– Hová készülsz? – aggodalmaskodott Arthur.

– Csak teszek egy kört.

– Kéred a kocsit?

– Nem, de köszi.

– Hogyhogy? Csak nem akarsz gyalog menni ebben a szörnyű időben? Szó sem lehet róla, elviszlek!

És Arthur is kezdte felvenni a kabátját.

– Hagyd, apa, majd én elintézem!

Lukas erélyesebben szólt az apjára, mint szerette volna, ám semmiképp nem akarta, hogy a szülei is elkísérjék erre az útra.

– Azt azért csak megmondhatnád, hová készülsz

– akasztotta vissza habozva a kabátját a fogasra Arthur.

– Mondd meg anyának, hogy vacsorára itthon leszek!

S mielőtt még az apja tiltakozhatott volna, Lukas kitárta a bejárati ajtót, és nekiindult a viharban. Tudta, ha most nem megy, akkor soha.

Ezzel az érzéssel tette meg az utat végig a Pastorsvägenen. Ha még egyszer elhalasztotta volna a Daviddal való találkozást, biztos, hogy semmi sem lett volna belőle. Márpedig ezt meg kellett ejteni. Mert annyi minden volt még, amit nem értett. Azt gondolta, egykori barátja sok mindenre magyarázatot adhatna neki. Ám lépésről lépésre egyre jobban elbizonytalanodott. Semmit sem tudott ugyanis arról, miért szakította meg vele David a kapcsolatot, miért szűnt meg a barátságuk Lukas eltűnése előtt. És arról sem, hogy vajon David készen áll-e arra, hogy mindezekről meséljen neki.

Egyszer csak ott állt a paplak kertjét keretező magas sövény előtt. Korábbi érzése, hogy követik, már napokkal korábban elmúlt. Ez persze korántsem jelentette azt, hogy biztonságban érezte

volna magát. Az eső az arcába vert. Elképesztően hideg volt. Az esőcseppek aprók és idegesítők voltak, mintha tűvel szurkálták volna az arcát és a homlokát. És ezen az esernyő sem segített, mivel a szél vízszintesen fújta őket. Lukas időről időre letörölte az arcát, próbált megszabadulni a csapadéktól. Elég reménytelen vállalkozásnak tűnt. Épp annyira, mint szóra bírni Davidot. Először valaki felgyújtja a fát, majd megjelenik nála Lukas. Aki maga is látott egy égő fát, azután nyoma veszett.

Mély lélegzetet vett. Bíznia kell benne, hogy a rendőrség tudja a dolgát. Biztosan kérdezősködtek a kereszt után. Mert ha sem David, sem Anna nem látott semmiféle keresztet a kertben vagy annak környékén, akkor a tűznek nincs jelentősége. Igyekezett nem gondolni rá, mi volt a paplak mögött. Egy temető. Abban pedig megszámlálhatatlanul sok kereszt...

A bejárati ajtó akkora volt, hogy akár kapunak is lehetett volna nevezni. Lukasnak eszébe jutott, hogy még mindig meggondolhatja magát.

Egyszerűen csak hátat fordít és hazamegy. Hirtelen elhatalmasodott rajta a múlttól való rettegés. Attól, hogy vajon milyen újdonságokkal szolgálhat még neki David. De azután mégiscsak győzött a kíváncsiság. Felemelte a karját, és bekopogott a házba, majd várt.

– Ki az? – hallott egy vékony, erőtlen, női hangot odabentről.

Ez meglepte Lukast, mivel nem hallotta, hogy bárki közeledne az ajtó felé. Bár abban a nagy viharban nem is nagyon lehetett semmi mást hallani.

Lukas megköszörülte a torkát.

– A nevem Lukas. Azt szeretném tudni, hogy David itthon van-e.

Majd csend támadt. Eltelt vagy egy perc, mire az illető nő elfordította a két zárat, és kitárult a bejárati ajtó.

– Ez nem lehet igaz! – hallotta David hangját halkan.

David Lukasra bámult, mint aki nem hisz a szemének. Az arcán nem látszott sem düh, sem öröm, csak a meglepetés. Mellette egy szőke nő állt,

akinek az arckifejezése félreérthetetlenül félelmet tükrözött.

– Bocsánat, ha zavarok.

Ha lett volna kalapja, még azt is megemelte volna, de így csak az esernyőjével gesztikulált.

– Hallottam, mi történt itt a kertben. Bizonyára... kimerítő lehetett.

Kereste az alkalomhoz illő kifejezéseket, de nem találta, ezért a beszéde döcögősnek és mesterségesnek hatott. Mint amikor a koraérett gyerekek próbálnak úgy társalogni, akár a nagyok. Mert minimum „kurvára kimerítő" lehet az az érzés, hogy az ember előre látja a saját halála közeledtét. De találóbb kifejezés sajnos nem jutott az eszébe.

– Hát igen, elég komoly megpróbáltatásban volt részünk.

David átölelte a nőt, aki nyilván a barátnője lehetett. Lukasnak úgy tűnt, bár tévedhetett is, mintha a nő egy pillanatra megmerevedett volna, amikor David hozzáért. A karja be volt kötözve, és olyan riadt pillantást vetett Lukasra, hogy neki rögtön összerándult a gyomra. Ez a nő nem félt,

hanem egyenesen halálra volt rémülve.

– Ha már itt tartunk – nyújtotta a kezét Anna felé –, Lukas vagyok. Te pedig bizonyára Anna.

A nő bólintott, és tétovázva elfogadta a felé nyújtott kezet.

Erre David is gyorsan kezet nyújtott Lukasnak.

– Bocs, csak annyira meglepődtem, hogy megfeledkeztem az udvariasságról – magyarázkodott. – De azért igazán köszönhettem volna. Szia.

– Szia – felelte Lukas ösztönösen, és közben azt gondolta, ennél furcsább és kellemetlenebb már nem is lehetne a helyzet.

Dolga végezetlenül haza kellene mennie, és visszajönnie egy másik napon. Világosan látszott, hogy most nem alkalmas a vendégeskedés. Lehet, hogy csak őt nem látják szívesen, de az is, hogy senki mást sem. Ám ekkor David megköszörülte a torkát, s előbb leszegte a tekintetét, majd ismét felnézett.

– Bejössz egy kicsit? Gondolom, szerettél volna valamit.

Lukas saját maga is meglepődött azon, hogy

elbizonytalanodott. Még mindig megvolt a lehetősége, hogy kihátráljon. Mondhatta volna, hogy épp a házuk előtt vezetett az útja, és csak be akart köszönni nekik. De nem lett volna túlságosan hihető. Legalábbis egy ilyen napon, mint ez a mai. Amikor zuhogott az eső, és kigyulladt egy fa. Ezért hát Lukas összeszedte minden bátorságát, ami még maradt, és egy lépést tett előre.

– Köszönöm – felelte. – Szívesen bejövök.

A háta mögött becsukódott az ajtó, majd ráfordult a két zár is.

És Lukas ekkor jött rá, hogy Annán és Davidon kívül senki sem tud róla, hogy itt van náluk.

30

Ha nincs kereszt, senkinek sem kell meghalnia. Ez ilyen egyszerű. De valami mégsem stimmelt. Gunnar a dolgozószobájában ült, a szuterénben, és magára zárta az ajtót. Ismét elővette a régi nyomozati anyagot a páncélszekrényből. Céltalanul lapozgatott a papírok között, maga sem tudta, mit keres. Majd dühösen visszadobta az aktát a szekrénybe. Nem találta meg, amit keresett. A megoldás kulcsa ugyanis a paplakban volt. Davidnál és Annánál. Magában már számtalanszor lejátszotta a jelenetet. Azt hitte, minden egyes szót, minden hangot fejből tud már.

Amikor Erika azt kérdezte: – Maga vagy Anna láttak keresztet az otthonuk közelében, mióta ideköltöztek?

És David azt felelte: „Nem, nem hinném.”

Majd meggondolta magát, és már határozottabban állította, hogy biztosan nem láttak semmiféle keresztet.

Gunnar egy nagy biztosítótársaságnál dolgozott ügynökként. Számos alkalommal kellett olyan ügyfelekkel foglalkoznia, akik valamilyen hamis ürüggyel akartak pénzt kicsikarni a társaságtól. Azt állították, hogy kirabolták, meglopták, megtámadták őket. Vagy elveszítették a nagymama fülbevalóját, a nagypapa aranyóráját, vagy egyenesen a kocsijukat, amelyet egy évvel korábban vettek. Gunnar megtanulta, hogy hangzik az, amikor valaki hazudik, milyen kifejezéseket használ. Végül már nem is érdekelte, ki miért hazudik, csak maga a hazugság ténye volt az, ami felidegesítette. Látta Davidon, hogy hazudik, amikor azt állította, nem látott semmiféle keresztet.

Abban a pillanatban, amint Gunnar rájött, hogy David nem mondott igazat, kiverte a hideg veríték. Milyen értelmes indítéka lehetett arra, hogy eltitkoljon egy ilyen dolgot? Vajon Davidnak és Annának elment az esze? Nem fogták fel, milyen következményei lehetnek annak, ha a rendőrség

nem kap meg minden információt, amit szeretne?

Egész éjjel nem aludt. Amikor előző este hazament, már nem akarta befejezni a sakkpartit. Látta, milyen csalódott lett ettől Alice. Csalódott és szomorú. De mindenekelőtt nyugtalan.

– Megígérted, hogy nem hagysz ki megint mindenből – mondta, amikor elmentek lefeküdni.

Gunnar nem tudta, mit feleljen erre, főleg, mivel abban sem volt biztos, van-e mit elmondania. Egész éjjel az bántotta, hogy nem merte felhívni Erikát. De a nő annyira kimért és elutasító volt vele a Hugo Borgnál történt betörése óta.

Elővette a telefonját, és leült. Erika ügyes és tapasztalt kihallgató volt. Ha Gunnar észrevette, hogy David hazudott, akkor neki is észre kellett vennie. Muszáj lesz mielőbb beavatkoznia, és megvédenie Davidot és Annát. Még mielőtt valami történne velük. Mert az már több lett volna, mint amennyit Gunnar el tudott viselni.

Eldobta a mobilját, amely az íróasztalon landolt. Ránézett az egyik felső polcra, és megtalálta, amit keresett. Fanny életének darabkáit. A naplóját. Amióta megtalálták, Alice egyetlenegyszer sem

kérdezősködött utána. Gunnar adta át a rendőröknek. Azután visszakapta. Alice-t azonban nem érdekelte. Azt javasolta a férjének, felejtse el a múltat, ha már megérteni úgysem tudja. De a férfi nem nyughatott. Amikor rájött, mennyi mindent nem tudott még a lánya életéről, senki sem állíthatta meg többé. Mindent tudni akart. Mindent.

Miután Hugo Borgnál járt, elővette a lánya naplóját a széfből. Borg neve sehol sem szerepelt benne. Természetesen. Máskülönben Gunnarnak nem kellett volna elmennie egy fodrászszalonba ahhoz, hogy halljon róla. Ám e tény teljesen földhöz vágta. Miért nem említette őt a lánya? Vajon azt hitte, a szülei beosonnak a szobájába és kifürkészik a legtitkosabb gondolatait? Talán igen. Hiszen a naplóját egy kilazult parkettaléc alatt találták meg a szobájában. Egy olyan helyen, amelynek létezéséről Gunnarnak fogalma sem volt. De a jelek szerint még ez sem jelentett elegendő biztosítékot Fanny számára. A lánya annyira félt a titkai lelepleződésétől, hogy még a naplójába sem volt hajlandó írni róluk.

Gunnar mindig is utált rossz osztályzatot kapni.

Pedig annál rosszabbat, amilyet Fanny adott a szüleinek azzal, hogy elrejtette és ráadásul még erősen cenzúrázta is a naplóját, nem is kaphatott volna. De Fanny tévedett. Hát már hogyne tartották volna tiszteletben a magánéletét! Jobban, mint hitte volna. Épp ezért Gunnar még csak ki sem akarta nyitni a naplóját. De persze mégis megtette. Számtalanszor. Egyszer végig is olvasta egyhuzamban. Minden betűt jól magába szívott, megszállottan a gondolattól, hogy talán valami fontos részletre bukkan benne, amely a rendőrség figyelmét elkerülte. Ám nem így történt. Ezért csak ült, kezében a naplóval, s közben mardosta a szégyen. Elárulta Fannyt, és teljesen feleslegesen.

Az utóbbi napok hírei után azonban úgy érezte, ismét ki kell nyitnia a naplót. Hátha talál benne valami olyan megjegyzést, amely homályosabban érthető, mint a többi, valami olyasmit, ami utalhat arra, mi zajlott le a lánya életében. Gunnar átfutotta a Fanny eltűnése előtti hónapokban keletkezett bejegyzéseket, ám egyetlen szó sem árulkodott arról, hogy a lány félt volna, vagy annyira kétségbeesett volna, hogy úgy érezte, le kell

vetkőznie egy festőnek, amivel pénzt kereshet, hogy azután eltűnhessen a városból. Ha nem látta volna a saját szemével azt a festményt, azt hitte volna, hogy az a fodrásznő átverte. Fanny naplójából ugyanis teljességgel hiányzott az a történet, amelyet a nő elmondott neki. Amúgy mindenről írt benne, amibe csak belefogott, minden sikeréről és kudarcáról. De semmi olyasmiről nem, ami életveszélyes lehetett számára, vagy megfélemlítette.

Gunnar mindössze annyit vett észre, hogy a bekezdések napról napra rövidültek. Különösen a vége felé. Az utolsó két-három hónapban ráadásul már egyre ritkábban írt. Gunnar kezdetben még hosszabb szövegeket olvasott a lánya életének szinte minden napjáról, márciusban, áprilisban és májusban azonban már csak minden második vagy harmadik napról talált valamit. Vagy még ennél is ritkábban. Gunnar a homlokát ráncolta. Hogy ez hogy nem jutott előbb az eszébe?

Becsukta a naplót, és a kezében méregette. A vastag fedelű könyvecskét egy rugó tartotta össze a gerincénél. Gunnar ezt is alaposan

áttanulmányozta; a rugóról a festék több helyen lepattogott, és kilátszott alóla a csupasz fémdrót. És ekkor észrevette az apró papírdarabkákat. Gunnar letette a naplót, és elővett egy tollat. Óvatos mozdulatokkal kiszabadította a darabkákat, amelyek itt-ott beszorultak a lapok közé, s ilyenkor ki kellett nyitnia a könyvet, hogy ki tudja piszkálni őket. De mielőtt hozzáért volna, leleplezését lefényképezte a mobiltelefonjával.

Hogy nem vett észre egy ennyire nyilvánvaló dolgot ilyen sokáig? Mintegy varázsütésre megfeledkezett az Erikával való nézeteltérésükről, és azonnal felhívta. A nő elég kimérten szólt bele a telefonba, de ő mit sem törődött vele. Majd megenyhül mindjárt.

– Mit tehetek önért, Gunnar? Eléggé el vagyok most foglalva.

– Rövid leszek. Amikor maguknál volt Fanny naplója a rendőrségen, kitéptek belőle lapokat?

Hallotta, hogy Erika a számítógép billentyűzetén kopog.

– Természetesen nem. Ha így tettünk volna, azokat a lapokat is visszaadtuk volna magának. Mi

mindent lemásolunk, amit el akarunk tenni, és bevezetjük a nyomozati jegyzőkönyvbe.

Gunnar magában bólintott. Pontosan így gondolta ő is.

– Miért kérdi? – érdeklődött Erika.

Abbahagyta a gépelést. Tehát mégiscsak érdekli a dolog.

Gunnar erősen megmarkolta a naplót.

– Mert itt van most előttem. És teljesen egyértelműen hiányos. Valaki lapokat tépett ki belőle. Nem is értem, hogy nem vettük észre. Ha másból nem is, de a dátumozásból látszik.

– Emlékszem rá – vette át a szót Erika –, hogy Fanny a későbbiekben már nem jegyzetelt olyan gyakran. De nyilván ennek is megvan a magyarázata, hiszen az érettségijére készült, és nyilván sok iskolai feladata volt.

Gunnar szárazon felnevetett. Így ment ez a nyomozás alatt végig. Amint egy érdekes nyom kínálkozott, a zsaruk szépen besöpörték. Mindig mindenre találtak valami magától értetődő és logikus magyarázatot. De mostanra elege lett. Ezúttal nem hagyja magát lerázni!

– Amint leteszem a telefont, küldök magának egy fotót. Akkor meglátja, miről beszélek. Kétségtelen, hogy valaki lapokat tépett ki belőle.

– De kicsoda, Gunnar? Fannyn kívül ki más tehette volna?

A magától értetődő válasz persze az lett volna, hogy a szülei, akik megtalálták a naplóját. De Gunnar tudta, hogy Erika nem feltételez róluk ilyesmit.

– Nem tudom – felelte. – Nem a rendőrség dolga lenne kideríteni ezt?

Hallotta, hogy Erika folytatja a gépelést, és tudta, hogy már nem figyel oda rá. Megint nem.

– Meg fogom nézni a képet – ígérte. – De most sajnos mennem kell. Ha csak nincs még valami.

Gunnar olyan dühös lett, hogy azt fontolgatta, beleüvölt valami illetlen dolgot a telefonba, azután lecsapja. De sikerült visszafognia magát. Erika volt az egyetlen összeköttetése a rendőrséggel. Nélküle semmi rálátása nem lett volna arra, mi történik a lánya ügyében. Már ha egyáltalán történt valami.

– Nos, ami azt illeti, volna itt még valami – folytatta Gunnar. – Tegnap, amikor Davidéknál

voltunk, maga megkérdezte tőle, nem láttak-e egy keresztet a kertjükben vagy annak környékén.

– Igen, és?

A férfi a naplót piszkálgatta.

– Észrevette, hogy amikor David válaszolt, akkor hazudott?

Ekkor Erika ismét abbahagyta a gépelést.

– Hogy mondta?

Gunnar erre kihúzta magát.

– Hazudott. Valamiről. Vagy amikor azt állította, nem emlékszik pontosan, vagy amikor már biztosan tudta, hogy nem látták.

– De kérem, Gunnar, ezt meg honnan veszi?

– Onnan, hogy annyi hazug embert láttam már, hogy meg sem tudnám számolni. Tényleg nem mondott igazat, Erika. De ezt nyilván maga is látta rajta, hiszen annyi embert hallgat ki.

A nő hangosan sóhajtott a telefonba.

– Nem, én nem vettem észre – felelte. – Sőt, az volt a benyomásom, hogy David világosan és meggyőzően fogalmazott.

Gunnar érezte, hogy a dühe átcsap ijedségbe. Az még rendjén lett volna, ha Erika azt mondja, hogy a

rendőrség hatáskörébe tartozó ügyeket nem akarja vele megtárgyalni. Vagy azt, hogy erről nem nyilatkozhat. De nem ezt mondta, hanem azt, hogy *Gunnar téved*. Ő nem látta Davidon, hogy hazudott volna.

Olyan érzés volt, mint amikor a kártyavár összedől. Gunnar kis híján elájult, amikor rájött, mi következik abból, amit a nő állít.

– De ugye nem hagyták őket magukra? – kérdezte, habár már tudta a választ.

– Amennyiben a kérdése arra vonatkozik, hogy rendőri őrizetet kaptak-e, akkor a válaszom: nem. A kertjükben nem láttak keresztet, a tűzoltóság megállapítása szerint pedig a villám csapott bele a fába. Higgye el, megértem, hogy magát és Alice-t felzaklatta, amikor tegnap tudomást szereztek a tűzesetről. De meg kell bízniuk bennünk, a rendőrségben. Soha nem hagynánk egyedül Annát és Davidot, ha úgy gondolnánk, hogy valami veszély fenyegeti őket.

Valahonnan a semmiből előrepült egy légy, és léhán zümmögni kezdett Gunnar orra előtt. Ő pedig még annyira sem tudott erőt venni magán, hogy

elhessegesse.

– Ezzel halálra ítélték őket – suttogta.

– Bocsánat, megint nem hallottam. Mit mondott?

– Azt, hogy maguk halálra ítélték őket! – ismételte meg a férfi most már hangosabban.

– De Gunnar…

– Ha senki nem csinál semmit, az egyikük el fog tűnni. Ilyen egyszerű. Őszintén remélem, hogy sikerül biztonságos helyre menekülniük, mielőtt az a valaki eljönne értük.

A végét már rekedt, megrendült hangon tette hozzá. Kétségbe volt esve, amikor letette a telefont. Megint meg fog történni! Ennél hihetetlenebb dolgot elképzelni sem tudott.

És ott volt a lánya naplója is. Kezébe vette, és a mellkasához szorította. Erika nagyon is fontos kérdést tett fel. Ha nem Fanny tépte ki azokat az oldalakat, akkor ki lehetett az?

Gunnar behunyta a szemét, és alaposan végiggondolta, hogy is volt, amikor megtalálták a naplót. Abban az évben hosszúra nyúlt a tél, március vége volt már. Alice épp Fanny szobáját takarította, amikor rálépett az egyik padlólécre,

amely besüppedt a súlya alatt. Még emlékezett, milyen érzés volt, amikor kivették a lécet, és alatta ott lapult a napló. Mintha valami elrejtett kincsre bukkantak volna. Gunnar azt hitte, hogy ezzel majd minden megoldódik. De semmi sem változott. És pár hónappal később Lukasnak is nyoma veszett.

Lukas!

Továbbra sem váltottak egy szót sem egymással. De a srác biztos hamarosan továbbáll. Hiszen ő már letelepedett Stockholmban, nyilván nem marad itt a szüleivel.

Gunnar ismét elszomorodott. Eszébe jutott, mennyire szerette Fanny Lukast. És sokan mások is kedvelték, hiszen mindig olyan kedves volt. Azután ő is eltűnt, majd visszajött. És azt állította, nem emlékszik semmire.

– Kamu duma – motyogta Gunnar.

Az ő memóriájával ugyanis nem volt semmi probléma. Minden egyes szóra emlékezett, amelyet valaha Lukasszal váltottak, valahányszor csak találkoztak. És amikor erre gondolt, akkor nyilallt belé a felismerés, mi volt az, amire eddig nem gondolt. A szíve először kis híján megállt, majd

olyan hevesen kezdett verni, hogy szinte már fájt. Megvolt a válasz a kérdésre, hogy ki tépte ki a lapokat Fanny naplójából.

Lukas.

Elment Gunnarékhoz látogatóba. Azután megkérte őket, hadd maradjon egy kicsit egyedül Fanny szobájában. Senki más nem kért tőlük ilyesmit. Senki másnak nem nyílt rá lehetősége, hogy elmozdítsa a parkettalécet, és kivegye onnan a naplót.

Gunnar érezte, hogy a homlokát kiveri a víz. Az elmúlt évek során tulajdonképpen sosem hitt benne, hogy Lukasnak is szerepe volt a történtekben. Áldozatnak tekintette őt, csak azt az átkozott emlékezetkiesését gyűlölte. De nem tartotta őt felelősnek semmiért, nem hitte, hogy ő is benne volt és bármiben bűnös lenne.

Most azonban már másképp látta a dolgot. Úgy érezte, hibázott. Mennyire ostoba volt! Ha nem Lukas Wallin volt az az őrült, aki két nőt elrabolt a környékükről, akkor vajon mi oka lehetett rá, hogy kikutassa Fanny naplóját?

Gunnart mindenki csak egyszer verhette át.

Utána készenlétben tartotta a fegyverét éjjel-nappal.

És meg is töltötte, mindig készen arra, ha használnia kell.

31

Olyan volt, mint amikor az ember egy túl kicsi ketrecbe összezárt állatokat figyel. Anna Davidról Lukasra nézett. A konyhaasztalnál ültek, és csak a testbeszédükből ítélve mindketten egyformán bizonytalanok voltak. Anna David mögé bújt, és remélte, nem fogják megkérni, hogy menjen ki. A szokásos kérdések, hogy kér-e valaki kávét, teát, esetleg vizet, ezúttal elmaradtak. Attól a pillanattól fogva, hogy Lukas átlépte a küszöbüket, a ház légköre megváltozott. Anna szorosabbra húzta magán a köntösét. David persze ezt sem hagyta szó nélkül.

– Anna, ha fáradt vagy, nem kell, hogy merő udvariasságból velünk maradj.

– Semmi gond, csak kicsit fázom.

– De most komolyan. Biztos, hogy ki vagy

merülve. Tényleg nem akarsz lepihenni?

– Tényleg nem.

Most próbál tőle megszabadulni David? Hát nem érti, hogy Anna kíváncsi rá, mi történik?

David felsóhajtott.

– Miről szerettél volna beszélni? – kérdezte Lukastól.

Lukas arcáról képtelenség volt bármit leolvasni. Anna úgy érezte, hogy a férfi lopva rápillantgat. Erre lesunyta a tekintetét és elvörösödött. Lehetséges, hogy Lukas felismerte?

A férfi megköszörülte a torkát, és a feltűrt ingujját babrálta.

– Az elmúlt napokban annyiszor terveztem már, hogy eljövök – magyarázta. – De tudod... minden olyan régen történt.

– Hát igen – vágta rá David kimérten.

– Azért jöttem, mert a segítségedre van szükségem, hogy vissza tudjak emlékezni néhány dologra.

Lukas egyszerűen fogalmazott, szavai mégis olyan erővel találták el Davidot és Annát, hogy ő maga ezt fel sem fogta.

– Emlékezni? Ugyan mire? – sápadt el David. – Úgy értem, hiszen én ott sem voltam. Vagyis miről beszélsz?

Az ablakot verdeső esőcseppek hangjától akár még bensőségesen harmonikus is lehetett volna a hangulat, de nem így volt.

– Arról beszélek, hogy nem emlékszem az eltűnésemet megelőző évre. Agysérülést szenvedtem. Ezért még mindig nem tudom többek között azt sem, miért szakadt meg köztünk a baráti kapcsolat. És hogy miért nem látogattál meg a kórházban.

Anna látta Davidon, hogy nagyon meglepődött.

A jelek szerint ezt Lukas is észrevette, mert így folytatta:

– Megtaláltam az egyik régi határidőnaplómat. Aszerint márciusban még együtt mentünk síelni, tehát akkor még jóban voltunk. De azután összekaptunk valamin. Emlékszel még rá, mi volt az?

Hogy emlékszik-e?

E szavak ott maradtak a levegőben lógva. Anna lélegzet-visszafojtva várt, egy szót se mert szólni.

– Emlékszem – felelte David. – Mindenre.

– Hát akkor beszélj!

Lukas hirtelen nagyon rémültnek tűnt. Anna meglepetésére David felállt, és elment az asztaltól. Odalépett a mosogatóhoz, kinyitotta a csapot, és engedett magának egy pohár vizet.

– Ne turkálj a régi szarban, Lukas. Hagyd a fenébe! Ha tíz évig nem érdekelt, most se érdekeljen.

Lukas hirtelen felpattant a székről.

– Fogalmad sincs róla, hogy engem mi érdekel! Rohadtul nem érted. És ez nem csak rólad meg rólam szól. Hanem Fannyról is.

Anna azt hitte, David erre elejti a poharat. De csak letette.

– Fannyról? – kérdezte óvatosan.

– Még mindig nem tudjuk, mi történt vele – magyarázta Lukas. – És velem sem, ami azt illeti. Vagy te is olyan vagy, mint a többiek? Te is azt hiszed, én gyújtottam fel azt a fát és én raboltam el Fannyt meg azt a másik nőt?

David úgy állt ott, mint aki az égből pottyant oda. Egy szót sem bírt kinyögni.

– Te meg miket hordasz itt össze? – nyögte ki végül. – Persze, hogy nem hiszem azt. Tudom, hogy ez a pletyka járta, amikor rád találtak. Az emberek kíváncsiak voltak, vajon miért épp te menekültél meg. De hát ezt senki se gondolhatta komolyan. Hogy tudtál volna olyan sérüléseket okozni saját magadnak?

Lukas nem felelt. Csak állt és várt, karját leeresztve, kezét ökölbe szorítva.

– Akkor mondd el! Meséld el, min vesztünk össze. Jogom van tudni.

Ám David a fejét rázta.

– Te gyáva kis szar alak! Mi lehet olyan szörnyű, hogy nem lehet beszélni róla? Még a rendőrségnek sem mondtad el, ha jól értem.

David szeme szikrákat szórt.

– A rendőrségnek?

– Beszéltem Erikával. Azt mondta, valami kis hülyeségen kaptunk össze, ami a nyomozás szempontjából lényegtelen volt. Pedig nem így volt, igaz? Máskülönben már elmondtad volna nekem itt és most. Meg aztán már akkor túltetted volna magad rajta, és legalább a kórházban meglátogattál

volna.

Lukas ismét visszaült. Ezt a gesztust fordított erőfitogtatásnak szánta, így jelezve, hogy ő aztán ráér az idők végezetéig. És addig el nem megy, amíg meg nem tudja azt, amiért idejött.

David gyorsan kiitta a poharát.

– Szerintem Fannyról vitatkoztunk – találgatott Lukas. – Ez lehetett az, amiről a rendőrségnek sem akartál beszámolni.

David leszegte a fejét, és egy meghatározhatatlan pontot kezdett bámulni a padlón.

– Ha elárulom, mire mész vele? – kérdezte. – Miért akarod tudni, min veszekedtünk?

Lukas nyelt egyet.

– Több okból is. Hányat akarsz tudni? Nem elég az, amit elmondtam?

Anna érdeklődve nézett egyik férfiról a másikra.

Végül David adta meg magát. Ám a válasza messze volt attól, amire Lukas számított.

– Egy csomó ostobaságot hordtál nekem össze Fannyról.

Lukas kapva kapott a szavain.

– Miféle ostobaságokat?

– Fannyról – ismételte meg David. – Meg az apádról.

Lukas erre csak pislogott. Először teljesen elsápadt, majd elvörösödött.

– Azt képzeltem, hogy ő meg Fanny…?

– Igen. Pontosan azt. Persze, hogy felkaptam a vizet.

Lukasnak fogalma sem volt, mit feleljen erre. David is hallgatott. Összeszorította az ajkait, részéről ennyi elég volt.

– Hazudsz – jelentette ki Lukas, majd rekedten felkacagott. – Esküszöm, nem vagy normális.

Annára nézett. Úgy tűnt, nem tudja eldönteni, mi az, amit kimondhat a nő jelenlétében. De volt benne még valami furcsa. Volt valami a tekintetében, ami Annát zavarta, s a nő ezért inkább meghúzta magát. Ismét az volt az érzése ugyanis, hogy Lukas rájött, ki ő valójában. Hiába telt el annyi év azóta.

Nem mert kockáztatni.

– Ne haragudjatok, de mégiscsak elfáradtam – közölte, és otthagyta a két férfit a konyhában.

Az előszobában megállt, hogy lélegzethez jusson. Túl sok minden történt egyidejűleg. Túl sok olyan

dolog, amelyek felett nem volt hatalma. Nekidőlt a vécéajtónak. David és Lukas halkan beszélgettek a konyhában. Nem értette, miről, de hallotta, hogy a beszélgetés akadozik. Mindketten erősen mérlegelték a szavaikat, mielőtt kimondták volna őket. Mennyi fájdalom és mennyi szorongás! Ő ezeknek a közelében sem akart lenni.

A vécéajtó kilincse nyomta a hátát, így odébb kellett állnia. A toaletthelyiség, az eltérő falaival. És a különös hangokkal. Anna a kilincsre tette a kezét. Tegyen egy utolsó kísérletet arra, hogy megkeresse a paplak pincéjéhez vezető lejáratot? Képes lesz még rá?

Kinyitotta a vécéajtót, és bekukucskált a sötétbe. A mennyezeti világítás pislákolt, amikor felkapcsolta. De a küszöböt már nem lépte át. Nem is volt rá szükség. Hiszen tudta, hogy az csak egy sima toalett. Nincs semmiféle titkos ajtó a csésze mögött. Sem semmiféle varázsgomb, amelyet megnyomva a falak szétnyílnak. Lekapcsolta a villanyt, és becsukta az ajtót.

De volt ott még egy helyiség. Egy utolsó, amelyet még nem kutatott át.

Ha Lukas nem látogatta volna meg őket, nem sikerült volna. Akkor David odaállt volna az ajtóba, és kérdőre vonta volna, miért akar kimenni az esőbe. Így viszont senki nem kérdezősködött. Azon igyekezett, hogy minél kisebb zajt csapjon, amikor felvette a kabátját, és kilépett a bejárati ajtón. Azonnal bőrig ázott. De mit számított? Úgysem készült messzire.

Anna be se tette a lábát a garázsba, amióta bezárult mögötte az ajtó. De most muszáj volt. A bizonytalanság már az őrület szélére kergette, kénytelen volt a garázst is átvizsgálni. Gondosan ügyelt rá, hogy a garázskapun keresztül menjen be, ne a hátsó ajtón át. Recsegett a kapu, ahogy felemelte. Amikor felkapcsolta a világítást, a szíve majd' kiugrott a helyéből. Vajon meg meri tenni? Tétovázott. Ha valaki lecsukja a garázskaput, megint be lesz zárva. Egy belső hang irányította.

Van hozzá bátorsága. Mert muszáj.

Mégis megrogyott a térde, már egy méter megtétele után. Nyugodtan állt, arra várva, hogy a kapu lecsukódjon a háta mögött. Átnézett a válla

fölött. Senki sem állt ott. Szíve egy hajszálnyit lelassult, de nem jobban. Csak épp annyira, hogy még pár lépést meg merjen tenni. A legtöbb kartondobozt már kivitték onnan. David cipelte be őket a házba, egyesével. Anna továbbra is képtelen volt részt venni a kipakolásban. Már a legelső este eldöntötte, hogy nem akar tovább ott maradni a paplakban. Ostoba ötlet volt már az elejétől fogva. Ő nem volt oda való, ezt már régóta tudták mindketten.

Anna nem tudta pontosan, mit keres. Ha a pincelejárót, akkor könnyedén megállapíthatta, hogy az nincs ott. Vagy legalábbis nem olyan formában, hogy első ránézésre szembetűnő legyen. Semmi értelme nem lett volna a falakat kopogtatni. Habarcsból és cementből készültek, nem másból. És valójában úgyis csak a garázsnak a házzal közös fala volt érdekes. A többit nyugodtan hagyhatta is.

Beleremegett, amikor ránézett a hátsó ajtóra, amelyen át nemrég belépett. Kizárt, hogy bevegye David és a rendőrség verzióját a történtekről. Hogy az ajtó mindvégig nyitva volt. És csak képzelte, hogy valaki megérinti őt. Meg a nevetgélést is és

azt, hogy üldözi az illető. Meg falakat épít kartondobozokból.

Falakat épít?

Annának kiszáradt a torka, amikor a házzal párhuzamosan futó falat nézte. A polcokkal nem stimmelt valami. Hosszúak voltak, és a falhoz rögzítették őket. De a fal végén nem. Ott egy hagyományos polcos szekrény állt. Anna lassan odament, továbbra is aggodalmasan pillantgatva a nyitott garázskapu felé. Nem tartott sokáig, míg megállapította, hogy a könyvespolc már régi és ütött-kopott. És hogy oda van csavarozva a falhoz. Talán azért, nehogy felboruljon. Vagy mert valamit rejt a mögötte levő fal.

Vajon mennyi ideje van? Meddig marad náluk Lukas? Azért imádkozott, hogy sikerüljön. Semmi kedve nem volt magyarázkodni sem Lukasnak, sem Davidnak arról, hogy mégis mit művel.

A szerszámos láda lent volt a földön, és Anna rávetette magát. Az esővíz tócsákban gyűlt össze, és ide-oda folydogált a garázs padlóján. Őt azonban ez egy cseppet sem érdekelte.

A csavarok olyan szilárdan álltak, mintha a falhoz

ragasztották volna őket. Anna felállt egy sámlira, hogy elérje a legfelsőt. Maga sem értette, honnan van hozzá ereje. Az egyik csavar megmozdult. Izgatottan és izzadtan állt neki a másiknak is. Az is megadta magát. Anna tovább dolgozott, miközben örökösen a garázskapu felé pislantott. Odakint minden nyugodt volt. Lelépett a sámliról és odébb rúgta. Letérdelt a kemény padlóra, és kezelésbe vette a két alsó csavart is. Ott lazábbnak tűnt a fal. Az első csavar szinte azonnal kiesett, s a nyomában némi száradt gipsz is. A másik jobban tartott ugyan, de azért azt sem volt nehéz eltávolítani.

Anna egész testében remegett az izgalomtól, amikor zsebre tette a csavarokat, és felállt. Megragadta a könyvespolc széleit és félrehúzta. Üres volt, és könnyebb, mint gondolta. Minden erőlködés nélkül odébb tudta tolni. S ekkor meglátta, mit rejt a szekrény.

Egy sötét színű falapot, amelynek mérete azonos volt a könyvszekrényével.

Anna óvatosan megkocogtatta a lapot. Az egész garázsban visszhangzott a hangja. A fal üreges volt mögötte.

– Tudtam – suttogta Anna.

Továbbra is magában motyogott. Azért is, hogy ezáltal leküzdje az idegességét, de azért is, hogy ne érezze magát egyedül. A nyitott garázskapu aggasztotta. De nem tudta, jobb lenne-e, ha becsukná. És ha jobb lenne, vajon *be meri-e* csukni. Ha bezárkózik, kevésbé nyilvánvaló, hol tartózkodik. Arra jutott, hogy inkább nem kockáztat. Egy erőteljes húzással lecsukta a kaput.

Ismét ott állt a fal mellett. Itt újabb csavarokba ütközött. A csavarhúzó kemény markolata belevájt a tenyerébe. Vízhólyagok nőnek mindkettőre, még mielőtt végezne. A homlokán izzadság gyöngyözött, és túlságosan szapora lett a pulzusa. Mi lesz, ha valaki leoltja a lámpát? Vagy megérinti őt, esetleg a hajába szuszog? Akkor belehal a rémületbe.

A csavarok engedtek neki. Sorban, mind a hat. Anna kis híján sírva fakadt a megkönnyebbüléstől. Amikor megpróbálta megfogni a falemezt, letört az egyik körme. Beléhasított a fájdalom, de túlságosan el volt foglalva a munkával ahhoz, hogy ez megállítsa. A falapot el kell távolítania. Mindenáron.

Végül ő nyert. A falap széleit vérpöttyök borították, mire sikerült lefeszítenie a falról. Először azt hitte, rá fog dőlni, de azután el tudta mozdítani ugyanabba az irányba, amelybe a szekrényt is.

Nem hitt a szemének.

Egy sötét lyuk volt mögötte. És egy lépcső.

Anna a lélegzetét is visszatartotta. Szüksége van egy zseblámpára, amivel világíthat! Körülnézett a garázsban, és megtalálta, amit keresett. A zseblámpa egy munkapadon hevert. Amikor bekapcsolta, úgy világított, akár egy fényszóró.

Anna az ajkába harapott, miközben levilágított a lépcsőn. A fal mögött egy lejárat vezetett a pincébe. Nem tudhatta biztosan, miért kellett elrejteni, de azért megvoltak a maga elképzelései. Nem habozott, egyenesen lement a pincébe. Ezúttal sem vitt magával mobiltelefont. De már nem érdekelte. Túl közel járt az igazsághoz, most már nem gondolhatta meg magát.

A falépcső recsegett a lába alatt. Annyira áporodott és nehéz volt a levegő odabent, hogy alig bírt lélegezni. Amikor már a legalsó lépcsőfokon

járt, végigvilágított maga előtt. Egy kis előtér állt előtte, amelyből több helyiség nyílt. Anna nyelt egyet. Átnézett a válla fölött, fel a fal nyílása felé. De senkit sem látott ott.

Bevilágított a különböző helyiségekbe. Öt volt belőlük, és úgy néztek ki, mint valami ablaktalan cellák. Anna végigsimított a haján, hogy leszedje róla a beleakadt pókhálókat. Ám mozdulat közben megdermedt. Vállát kissé leeresztette, miközben szemével követte a lámpa fényét, és belesett a bal szélső helyiségbe.

A padló közepén egy nagy fakoporsót látott.

Anna keskeny mosollyal az arcán közelített hozzá.

– Fanny, ott vagy? – suttogta.

32

– A tulajdon apám? És Fanny?

Lukas lassan csóválta a fejét. Ha csak halványan is átjárta volna a felismerés! Ha azon kapta volna magát, hogy ezt gondolja: „hát persze, így történt”! De nem.

– Utoljára mondom, felejtsd el!

David fáradtnak látszott. És öregnek. Kimerültnek. Ha nem ismerték volna egymást ezer éve, Lukas azt gondolta volna, úgy negyven körül járhat, nem pedig, hogy alig múlt harmincéves.

– Te is hallod, milyen hülyén hangzik. Persze, hogy nem volt igaz – jelentette ki David.

– De tényleg ezt hittem?

Lukas még mindig vívódott. De most már némiképp lenyugodott. Mindketten lenyugodtak. Azóta is ott ültek a konyhaasztalnál, mióta Anna

otthagyta őket. Egyiküknek sem volt sietős, hogy befejezzék. Egyszerűen túl nagy volt bennük a kíváncsiság.

– Nagyon magabiztosan állítottad – felelte David. – Azt mondtad, találtál képeket Fannyról és az apádról.

– Képeket?

– Nem olyan képeket, átlagos fotókat. Nem is értettem, hogy tudtál a fejedbe venni ilyen ostobaságot. Hisz Arthur olyan volt nekem, mintha a saját apám lett volna. Tudod, milyen volt Sten. Egy házizsarnok. Egyáltalán nem olyan, mint Arthur, aki megjavította a defektes bringámat és felpumpálta a focilabdánkat. Ezért lettem rád olyan átkozottul dühös, amikor ilyen disznóságokat állítottál róla.

Lukas tudta, miről beszélt David. Semmi kifogása nem volt az ellen, hogy megossza a szüleit Daviddal, hiszen látta, mi a helyzet náluk otthon. Az apja üvöltött vele és kötekedett, az anyja pedig örökké a mosogató fölött görnyedt. David soha nem is nevezte őt az apjának, mindig Stennek hívta. Testvérei pedig nem voltak. Senkivel nem oszthatta

meg ezt a terhet. Csak a barátaival, akik ezáltal sokkal fontosabbakká váltak számára.

Lukas elbizonytalanodott a továbbiakat illetően. Vajon miért vette a fejébe, hogy Fanny és az apja együtt voltak? Arthur aligha lehetett az, akitől Fanny félt, ő nem fenyegethette. Ugyanakkor túlságosan is jól fel tudta idézni magában a határidőnaplójában olvasott mondatokat. Ő, Lukas csalódna a legjobban Fannyban, ha kiderülne, kivel jár együtt a lány.

S ez úgy felerősítette benne a szorongást, mint amikor valaki felcsavarja a gázlángot a tűzhelyen.

Kell, hogy legyen más magyarázat is, gondolta Lukas. *Muszáj.*

– Anna valahogy olyan ismerősnek tűnik nekem – jegyezte meg, hogy témát váltson.

David hetykén elmosolyodott.

– Esténként tornaórákat tartott Stockholmban. Talán jártál valamelyik tanfolyamára?

Lukas az egyik körmét piszkálta, és nem tudta, miért, de elbizonytalanodott.

– Nem – felelte. – Biztos, hogy nem ott találkoztunk.

David erre elkomolyodott.

– Akkor honnan ismered Annát?

– Nem, nem, ilyesmiről szó sincs – igyekezett kijavítani Lukas. – Csak azt mondtam, hogy olyan ismerősnek tűnik valahonnan. Talán még gyerekkorunkban találkoztunk.

David félrehajtotta a fejét.

– Anna Stockholmban született, és ott is nőtt fel. Amíg nem találkozott velem, nem is járt Kristianstadban.

– Vagy úgy – felelte Lukas.

Kezdett csökkenni az ereje. Kifáradt, és készült hazaindulni. De előbb még két dolgot meg akart tudni.

– Beszéltem neked valaha egy dolgozatról? – kérdezte. – Ami egy lundi gyújtogatóról szólt, akit Égetőnek neveztek?

Davidnak egy arcizma sem rándult.

– Emlékezetem szerint nem.

Vajon hazudott?

– Ez biztos? Mert úgy tűnik, elég sokat foglalkoztam ezzel a sztorival. És valami köze lehetett Fanny eltűnéséhez.

David felvonta a szemöldökét.

– Azt vetted a fejedbe, hogy Fannyt valami lundi gyújtogató rabolta el?

Lukas egyáltalán nem így értette. De mivel értelmes választ nem tudott adni egyetlen kérdésre sem, inkább témát váltott. Davidnak a jelek szerint fogalma sem volt semmiféle gyújtogatóról, sem pedig az ő dolgozatáról.

– Kérdezősködött tőled a rendőrség egy bizonyos keresztről? – tudakolta.

Egyértelműen látta Davidon, hogy mennyire megváltozott az arca e szavak hallatán. Merev lett és elsápadt.

– Ezt meg miért akarod tudni?

Lukas erőt vett magán, hogy ne remegjen a hangja.

– Mert átkozottul fontos. Nem látok rendőröket a házatok körül. Miért nem kaptatok őrizetet?

– Mert nem láttuk azt a keresztet, amiről papolsz.

Lukas erre megkönnyebbülten hátradőlt.

– Tehát akkor megkérdezték? Mármint a rendőrök.

– Igen.

A konyhában csend támadt. Lukas észrevette, hogy az egyik szekrényajtó ferdén áll. A konyhapulton mosatlan porcelán tányérok sorakoztak. A padlón pedig egy félig tömött nejlonszatyor feküdt. Az ablakban álló növények eléggé lekókadtak. Az egész paplak olyan lehangoló volt.

Lukas az asztal fölé hajolt. Amint a könyökére támaszkodott, az szokás szerint megfájdult.

– Már bocs, hogy ennyire erőszakos vagyok, de egészen biztosak vagytok benne, hogy nem láttatok semmiféle keresztet, sehol? Utánanéztetek? Lehet, hogy olyan helyen van, ahol senki sem vette észre. Úgy tudom, elég sokféleképpen nézhet ki.

Meglepetésére David nem válaszolt azonnal, hanem felállt, és kiment az előszobába. Lukas hallotta, ahogy ide-oda járkált egyik helyiségből a másikba, mintha valami oda nem illő hangot hallott volna. Amikor visszament a konyhába, becsukta maga mögött az ajtót.

– Csak leellenőriztem, hogy Anna nincs-e itt a közelben, de úgy tűnik, felment és lefeküdt – mondta.

Fahéj és állott kávézacc szaga áradt végig a konyhán, amikor kinyitotta a mosogató alatti szekrény ajtaját, és bedobott valamit a szemetesbe. Majd visszaült az asztalhoz, és finoman dobolni kezdett az ujjával az asztalon.

– Voltaképpen nem is tudom, miért mondom el ezt neked – szólalt meg David. – De valakinek tudnia kell róla, és te azon kevesek egyike vagy, akik ismerik a történetet, ezért talán logikus, hogy neked mesélem el. De meg kell esküdnöd rá, hogy egy teremtett léleknek sem árulod el. Hallod?

– Hogy mit nem árulok el és kinek?

Lukas gyomra görcsbe rándult. Valahogy úgy érezte, nem fog neki tetszeni, amit most hall majd.

– Volt egy kereszt a virágágyásban.

Megállt az idő. Lukas hallotta valahonnan egy óra ketyegését, de nem tudta eldönteni, honnan. Egyedül arra tudott gondolni, amit David mondott neki. Hogy látott egy keresztet.

– És miért nem szóltál róla a rendőrségnek? Mert feltételezem, nem tetted, különben most itt lennének.

Valami megmagyarázhatatlan okból Lukasnak

rossz érzése támadt. Itt valami nem stimmelt. Nagyon nem.

– Azért nem szóltam nekik, mert tudom, ki tette oda.

Lukasnak zúgott a füle.

– És ki volt az?

Magában pedig hozzátette:

Nem én. Nem én. Nem én.

– Anna.

Lukas elképedve nézett Davidra.

– Ő volt az – erősítette meg David.

– Na de…

– Láttam. Az egyik első estén, amelyet itt töltöttünk a házban. Én elmentem futni, de mivel zuhogni kezdett az eső, hamar visszajöttem. És ekkor jutott eszembe, hogy kint hagytam pár dolgot a kertben, amelyeket be akartam pakolni a garázsba éjszakára. Anna ott állt, háttal nekem, de láttam, hogy egy kalapács van a kezében, amivel levert valamit a földbe. Ő nem vett észre engem. Így hát elbújtam, megvártam, amíg befejezi és bemegy a házba. És ott volt a kereszt.

Lukas gyenge fejfájást érzett, olyan volt, mint amikor a vihar közeledtével mennydörgést hallani a távolban. A homlokát masszírozta, és próbálta felfogni a David által elmondottakat. De nem sikerült.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte.

– Semmit. Én csak azt mondom, Anna volt, aki leverte a keresztet a virágágyásba.

Fürkésző tekintettel nézte Lukast, bizonyítékokat keresve arra, hogy hisz neki. De Lukasnak fogalma sem volt róla, mit higgyen.

– Miért tett volna ilyesmit? – kérdezte.

De David nem válaszolt.

– És mi van a fával? – kérdezősködött tovább Lukas. – Talán azt is Anna gyújtotta fel?

David tekintete zavartról szomorúra váltott.

– Azt hiszem, igen.

Lukas próbált nyugodt és közömbös maradni. Ám nem nagyon ment neki.

– De hisz ez őrültség! Biztos rosszul láttad. Egyáltalán honnan tudhatna erről Anna? Az égő fa, mondjuk, nem titok, na de a kereszt! Te tudtál róla?

David arcizmai megfeszültek.

– Nem – felelte.

– Na látod. Akkor Anna honnan tudta volna?

Úgy érezte, mindjárt megfullad. Valaki húzza fel a felszínre, muszáj levegőt vennie!

– Hiszen Anna velünk egyidős. Lehet, hogy ő...?

De David megvonta a vállát.

– Nem tudom, Lukas. Egész egyszerűen nem tudom.

– És miért nem mondtad ezt el a rendőrségnek?

– Azt, hogy Anna megőrült, fel-alá rohangál a kertben, kereszteket ver a földbe és fákat gyújtogat?

Most Lukason volt a sor a vállrándításban. Eszébe jutott, hogy ez mindig is így működött. Szó szót követett, és közben átvették egymás gesztusait és kifejezéseit. Ezúttal David volt a beszélgetés „vezetője”, Lukas meg csak követte.

– Megvolt rá az okunk, hogy eljöttünk Stockholmból – mondta David. – Anna nem érezte ott jól magát. Már régóta. Úgy véltem, fel kell számolnunk a régi életünket. Komolyan azt hittem, hogy jobban lesz majd, ha eljövünk onnan. De épp ellenkezőleg. Sokkal rosszabbul lett. Ahogy az

orvosok előre figyelmeztettek.

– Az orvosok?

– Anna hosszabb időszakokat töltött betegállományban, mielőtt ideköltöztünk. Ő... a fenébe is, ez annyira nehéz!

David egymáshoz dörzsölte a két tenyerét, úgy érezte, mindjárt megfagy.

– Lukas, Anna beteg. Súlyos beteg. Az agyával van gond.

Lukas ettől még szkeptikusabb lett. Gyűlölte ezt a kifejezést. „Az agyával van gond." Ez túlságosan leegyszerűsítő, és olyan megalázó.

– Mi a baja? – tudakolta.

– Skizofréniában szenved.

– Skizofréniában?

– Mostanában már nem így hívják, de én szívesebben használok olyan szavakat, amelyeket én magam is értek. Alig egy éve diagnosztizálták. Van, aki pár év alatt kigyógyul belőle, másokat végigkísér egész életükön át. Olyan dolgokat lát, amelyek a valóságban nem léteznek. Hangokat hall, amelyeket mások nem hallanak. Őszintén szólva nem is tudom, mellette maradtam volna-e, ha nem

esett volna teherbe. Tudom, ez nem valami nagylelkű gesztus. De már így is elég nehéz volt az életünk, és mindezek tetejébe még gyereke is lesz. Nem túl szerencsés, de hát ez van. Anna...

– Már ne haragudj, de azt mondtad, olyan dolgokat lát, amelyek nem léteznek? – értetlenkedett Lukas.

Csak azért szakította félbe David mondandóját, mert nem értette, miért mondja el neki mindezt.

– Úgy kezdődött, hogy folyton azt hitte, követik. A metrón, amikor az utcán sétált, sőt még a munkahelyén is. Előbb zárat cserélt a lakásunk ajtaján, aztán felrakatott még egy biztonsági zárat is. Itt, Kristianstadban meg, te jó ég, el se tudod képzelni, miket csinál. Úgy viselkedik, mint akit teljesen kicseréltek. És mindez olyan gyorsan alakult ki nála. Minden létező zárat bezár az ajtón. Meg fel-alá rohangál a lakásban és a falakat kopogtatja. Valami pincét keres.

– Miért?

– Azt állítja, hogy az egyik munkatársa hablatyolt valamit arról, hogy halott nőket találtak a paplak pincéjében, akiket állva és élve befalaztak.

Lukas megborzongott.

– De hiszen a háznak nincs is pincéje!

David a kezébe temette az arcát, és hangosan felnevetett.

– Hát épp ez az!

Majd kissé megnyugodva elkomolyodott.

– El sem tudod képzelni, mennyire félek attól, hogy árthat saját magának vagy valaki másnak. A fenébe, már én is kezdek paranoiás lenni. Amint felhívok valakit, kitörlöm a számát a telefonomból. Máskülönben Anna máris ott terem és szaglászni kezd, és azt hiszi, valami hatalmas összeesküvést szövögetek ellene. Egyik este azt állította, valaki bezárta a garázsba. Leírhatatlan, hogy nézett ki. Kék-zöld volt a keze-lába. Ölben vittem oda a kocsihoz, és beszállítottam a kórházba.

Lukas feszengett a széken, sehogy sem volt neki kényelmes az ülés. Volt valami hajmeresztő David történetében. Valami, aminek köze volt ahhoz, hogy ő felismerte Annát. De vajon honnan ismerhette? Mégis hol a fenében találkozhattak?

– Az meg sem fordult a fejedben, hogy egyből a Sárga Házba vidd? – kérdezte tétován.

A Sárga Házba. A városi elmegyógyintézetbe.

– Anna nem akarta. Szégyelli a betegségét. De előbb vagy utóbb találnunk kell neki itt egy orvost. Ezt a stockholmi Sankt Görans kórházban szigorúan a lelkünkre kötötték.

Lukas agya ezres fordulatszámon pörgött.

– Ez a történet, mármint arról, hogy hullákat találtak a pincétekben. Ami egyébként nem is létezik. Miféle kollégái vannak Annának? Miért talál ki valaki ilyesmit?

Annak ellenére, hogy nyár közepe volt, a konyhában elég sötét volt. Az eső szürkére festette a világot, de a legszürkébb David arca volt, amikor e kérdésre válaszolt.

– Felhívtak a főiskoláról. A nyári szünet idejére bezárták az épületet. Egy lélek sincs ott, mindenkit utasítottak, hogy az átépítés idejére vegye ki a szabadságát. De Anna mégis odament. Aztán összefutott egy biztonsági őrrel, aki megkérdezte tőle, mit keres ott, és leellenőrizte a személyazonosságát. A főiskoláról pedig azért hívtak fel, hogy közöljék, augusztus előtt ne menjen be, ahogy eredetileg is megállapodtak. Lukas, nem

létezik olyan kollégája, aki ilyen szörnyűséget mesélt volna neki. Mivel egyetlen kollégája sincs.

33

Rémesen zuhogott az eső, és sehogy sem akart abbamaradni. Az időjárás-előrejelzések mind azt mondták, hogy az ország déli részére lecsapó vihar még akár napokig is eltarthat. Gunnar a lépcsőn állt, ahol tető volt a feje felett.

– Mit csinálsz odakint? Nem akarsz bejönni? – aggodalmaskodott Alice.

Aggódott amiatt is, ami történt, és amiatt is, hogy mi fog *még* történni. Megrémült, amikor Gunnar előző nap hazaérve beszélt neki az Anna és David kertjében kigyulladt fáról. Ám rémülete az éjszaka során valami gyanúféleségbe csapott át, amikor Gunnar azt is elmondta, hogy David hazudott a kereszttel kapcsolatban.

– Erről te semmit sem tudhatsz – jelentette ki Alice.

– Dehogynem – ellenkezett Gunnar.

Pár órával később pedig a férfi végignézte, ahogy Lukas elmegy otthonról. Gyalogosan. Ezért álldogált most a lépcsőn. Elérkezett az idő, már nem lehetett tovább halogatni. Most végre felelősségre vonja Lukast, ha törik, ha szakad. Amikor visszatér a sétájából, Gunnar ott fogja várni őt készenlétben. Teltek-múltak a percek, és már több mint egy órája állt ott és várt.

Az eső miatt rosszak voltak a látási viszonyok, de az út nem esett olyan messze a lépcsőtől, hogy Gunnar ne vette volna észre, ha Lukas elmegy a ház előtt. A háta és a lába is elfáradt már. Az aggodalma és ijedsége azonban erősebb volt, mint a démonok, amelyek próbálták őt meggyengíteni. Annyi minden volt, amit nem értett és tudni akart. Miért hazudott David a keresztről? És az a festő vajon miért épp azzal szórakozott, hogy ilyeneket vert le a földbe?

Az eső némi ködöt is hozott magával, és azzal együtt végre megérkezett Lukas is. Úgy ballagott a járdán, mint valami kísértet. Sem az esernyőjét nem nyitotta ki, sem a kapucniját nem hajtotta fel. Tekintete a földre meredt, és lassan lépkedett.

Gunnar lesietett a lépcsőn, odament mögé, majd egyik kezét Lukas vállára tette, és így szólt:

– Lukas.

Lukas pedig hirtelen felé fordult.

– Gunnar – mondta.

Gunnar arra számított, hogy üvölteni fog, mint egy oroszlán. Elrohan a puskájáért, és szitává lövi Lukast. De mégsem tette. Abban a pillanatban, amint Lukas ott állt előtte, elszállt a dühe. Hirtelen határtalan szomorúság fogta el, és azt hitte, menten sírva fakad.

Ő lenne a lánya gyilkosa?

Ilyen egyszerű lenne a megoldás? Az egyetlen áldozat, aki túlélte a tortúrát és visszatért, nem más, mint maga az elkövető, akit valamennyien kézre akartak keríteni?

Lukas arckifejezésében kereste a választ a ki nem mondott kérdésére. De nem látott benne semmit. Lukas zöld szeme annyi titkot rejtett, hogy Gunnar meg se tudta volna számolni, ám a bűntudat nem volt köztük. És az őrület sem. Pedig egy gyilkos tekintetében vagy az egyiknek, vagy a másiknak

benne kellene lennie, nem igaz?

– Beszélnünk kell – csak ennyit bírt kinyögni.

Lukas tartózkodón nézett rá, miközben az eső végigfolyt az arcán. Nem látszott rajta, hogy megilletődött volna.

– Oké – felelte.

Gunnar elbizonytalanodott. Mégsem álldogálhattak ott a járdán. Azt pedig nem tudta, mit szólna Alice, ha beállítana Lukasszal együtt a házba. De támadt egy ötlete.

– Gyere! – szólt Lukasnak.

Ő pedig követte a férfit a kertjébe, megkerülve a házat. Hátul, a félig fedett terasznál megálltak. Gunnar észrevette, hogy Lukas fázik az esőben, de nem volt ideje ezzel törődni. Hamar bizonyosságot kellett szereznie, hogy mielőbb megnyugodhasson. Mégis képtelen volt egy szót is kipréselni magából. Le sem tudta venni a szemét Lukas arcáról. Olyan volt, mint mindig. Épp olyan kétségbeesett.

Ó, istenem – gondolta Gunnar. – Vajon hogy nézne ki Fanny, ha most itt lenne velünk?

Lukas közben diszkréten az órájára pillantott.

– Hogy vagy? – érdeklődött Gunnar.

Elsősorban azért, hogy valamit mondjon.

Nehogy Lukas hátat fordítson neki és faképnél hagyja.

– Jól. És maga?

Lukas kérdése megnyitotta benne a gátat.

– Átkozottul – suttogta.

Majd hangosabban folytatta.

– Mostanság minden napom maga a pokol.

– Megértem.

– Valóban?

És Gunnar ismét érezte a jól ismert gyűlöletet, amelyet immár egy évtizede táplált Lukas iránt. Azóta nem bírt megszabadulni tőle.

– Azt hiszem, jobban, mint az emberek többsége – folytatta Lukas nyugodt hangon.

– Ne gyere nekem azzal, hogy neked is hiányzik Fanny, mert ezt senki nem veszi be!

– Nem úgy értettem. Maga azt mondta, mostanság minden napja maga a pokol. Én is így vagyok ezzel. De nem amiatt, ami Fannyval történt, hanem amiatt, ami velem.

Majd éles hangon hozzátette:

– Amúgy meg téved, Gunnar. Természetesen

hiányzik nekem Fanny.

Gunnar nem bírta tovább hallgatni.

– Te megúsztad – vetette oda.

– Igen.

– Na és hogyan?

– Maga is tudja, hogy nem emlékszem.

– Hát ez az. Micsoda véletlen!

Gunnarnak fröcsögött a nyála, miközben beszélt, és Lukas kénytelen volt elhátrálni tőle.

– Most már megyek – közölte.

– Várj csak!

Gunnar megragadta Lukas karját. Ha valamiféle párbeszédet akar kezdeményezni, muszáj lesz megemberelnie magát. Lukas megállt, várta a folytatást. Gunnar figyelmét azonban felkeltette valami más. Egy hang, amely a kertből jött, a szomszédokkal határos sövény közül. Ide-oda nézett, de nem látott semmit. A szomszédék kutyája egész nap elő sem bújt, a gyerekek pedig nem szoktak odakint játszani ilyen szörnyű időben. Gunnar mégis biztos volt benne, hogy nincsenek egyedül. Valaki bujkál a kertben.

Lukas is követte a szemével.

– Te is hallottad? – kérdezte Gunnar.

Lukas elfojtott egy sóhajt.

– Nem. És nincs túl sok időm, úgyhogy mondja, amit mondani akart. Azután hadd menjek az utamra.

Annyira hasonlított az apjára, Arthurra! Sráckorában még nem gondolt erre Gunnar, most azonban már szembetűnőbb volt.

– Pár hónappal az eltűnésed előtt eljöttél hozzánk – magyarázta Gunnar, és halkabban kezdett beszélni, nehogy meghallja, aki a kertben mászkált. – Emlékszel?

– Nem.

Lukas védekező állást vett fel. Karba tette a kezét, s Gunnarban ettől ismét fortyogni kezdett a düh.

– Nem, persze, de attól még így volt. Virágot is hoztál. Alice-szal és velem kávéztál a konyhában, még sírtál is. Azután kérted, hogy megnézhesd Fanny szobáját. Egyedül akartál maradni egy kicsit odabent. Hallottuk, ahogy bekapcsoltad a hifi-tornyot, és lejátszottad rajta Fanny egyik kedvenc dalát. De nyilván erre sem emlékszel, igaz?

Hangjában elfojtott düh és sírás érződött.

– Gunnar, semmire sem emlékszem. Nem hiszi el, mennyire utálom ezt? Nem gondolja, hogy én is szeretném, ha másképp lenne? Hát elmondhatom, hogy minden egyes nap erre vágyom.

Ezúttal Lukas nem volt képes kordában tartani a hangját, amely így egyre magasabbra szökött.

– Tudom, hogy gyűlöl engem, amiért visszatértem. De ez ellen semmit sem tehetek. A dühét viszont töltse ki valaki máson, mert én nem tudok, és nem is akarok segíteni magának.

– Azt hiszed, erről van szó? – türelmetlenkedett Gunnar, majd elhallgatott és a kertet kémlelte. Most már biztos volt benne, hogy hallotta és érezte is valaki közelségét.

– Van itt valaki – suttogta.

Lukas arca megfeszült.

– Én senkit sem látok – mondta.

– De ha figyelsz, meghallod.

Lukas hallgatózott egy darabig.

– Valami állat – mondta.

De Gunnar jobban tudta. Egész életében vadászott, így megtanult odafigyelni, és felismerni ezernyi különféle hangot. Biztos volt benne, hogy

nem egy állat hangját hallja.

– A válasz a kérdésre, hogy mi történt Fannyval, a te emlékezetkiesésedben rejlik – magyarázta Gunnar, le sem véve a szemét a kertről. – Ez az, amivel nem tudok megbékélni.

Lukas némán állt mellette.

– Fanny naplóját nem sokkal a látogatásod után találtuk meg. Ezt valami égi jelnek tartottuk. Gondoltuk, végre elfeledtethetjük a rendőrséggel azt az elméletet, hogy önként tűnt el, mert együtt járt egy sráccal, akiről azt gondolta, hogy nem tetszene nekem. Totális őrültség volt, de úgy látszik, a zsaruk szeretnek ilyesmin pörögni.

Lukas továbbra is hallgatott.

– Még mindig megvan nekem a naplója – folytatta Gunnar. – És tudod, mit vettem észre, amikor ma belelapoztam? Azt, hogy bizonyos lapok hiányoznak belőle. Több helyről is. Az emberben felmerül ilyenkor, hogy vajon hová tűntek. Mármint, hogy kinek lehetett oka lapokat kitépni egy naplóból, amely nem a sajátja?

A teraszon recsegtek a padlódeszkák Lukas lába alatt. Gunnar először azt hitte, el akar menni, de ő

csak lerogyott az egyik székbe.

– Gunnar, én semmit nem csináltam Fanny naplójával. Már ha ezt gondolja.

Képtelenség volt megállapítani, hazudik-e. Lukas nem fejezte ki láthatóan az érzelmeit. Sem az arcjátéka, sem a mozdulatai nem voltak igazán árulkodók.

– Akkor ki volt? – tudakolta Gunnar.

– Nem várhatja tőlem, hogy én derítsem ki – felelte Lukas, a férfira nézve.

Fanny szüntelenül a fiú szemeiről beszélt. Egészen addig a napig, amikor szakítottak. Gunnart legyengítette az emlékezés, és ő is kénytelen volt leülni.

– Tudom, hogy te voltál. Nem állítom, hogy azért tetted, mert te ölted meg és a naplójában olyan részleteket találtál, amelyek ezt bizonyíthatják. És azt sem mondom, hogy fedezni akartál vele valaki mást. Én csak annyit állítok – és tudok –, hogy meglátogattál minket, majd egyedül akartál maradni Fanny szobájában, és hangosan zenét hallgattál. Mi pedig azután vettük észre a mozgó parkettalécet, hogy ott jártál. Úgyhogy bármire

emlékszel is, vagy sem, így történt. És ha van valami igazság abban, hogy az eltűnésed előtti év kiesett a fejedből, akkor okosabb, ha nem mondasz ellent nekem.

Lukas most olyan volt, mint egy partra vetett hal, ahogy tátott szájjal lélegzett, és a kertre meredt.

– Eltöltöttem némi időt a cuccaim átnézésével, amelyeket itt hagytam, amikor elköltöztem a városból – kezdte. – Papírokat, jegyzetfüzeteket és határidőnaplókat. Tudom, hogy nyomoztam Fanny eltűnése ügyében, mielőtt engem is elraboltak volna. És találtam jegyzeteket, amelyeket nem tudtam értelmezni. De régi naplórészleteket? Azokat nem, Gunnar.

Gunnar nem tudta, mit higgyen. Érezte, hogy fázik. A rajta levő pulóver túlságosan vékony volt.

– Nos, akkor mi áll azokban a jegyzetekben? – tudakolta, és utálta magát, amiért olyan szerencsétlenül hangzott mindez.

Lukas kihúzta magát.

– Szerepel bennük valami egy bizonyos Hugo B. nevű festőről. Azt hiszem, Fanny modellt állhatott neki. Tud valamit erről?

Gunnar lélegzet után kapkodott. Már annyira tartott attól, ki bujkálhat a kertben, hogy felpattant.

– Gyere be! – szólt a fiatalembernek határozottan. – Itt nem maradhatunk.

Lukas tétovázott.

– Mindent tudok erről a Hugo Borgról – jelentette ki Gunnar.

Lukas elképedését látva Gunnar elégedetten bólintott.

– Mindent tudok – erősítette meg. – Azon kívül, hogy hogyan ismerkedtek össze Fannyval. De ezt az egyet talán közösen is kideríthetjük.

S ezekkel a szavakkal meg is nyerte Lukas bizalmát arra a rövid időre, amennyire szüksége volt a döntéshez. Bementek a házba, és bezárták az ajtót maguk mögött. De Gunnar közben arra gondolt, hogy vajon azt, aki a kertben ólálkodik, meggátolhatják-e ezek az egyszerű ajtók és zárak a bejutásban.

A gonoszság ugyanis nem ismer akadályt.

34

A hálószoba üres volt, senki nem feküdt az ágyban. Vagy lehet, hogy Anna lefeküdt ugyan, csak később beágyazott maga után. De David ezt nem hitte. Mostanra már olyan jól kiismerte Annát, hogy a nő ritkán okozott neki meglepetést. Töprengve leült az ágy szélére.

Davidnak még mindig a szokottnál gyorsabban vert a szíve, mióta Lukas elment. A dolgok olyan irányt vettek, amilyet a legvadabb fantáziáiban sem képzelt. Már az is felfoghatatlan egybeesés volt, hogy Lukas is épp most érkezett vissza a városba. De azért kezelhető volt a helyzet. Csak át kellett gondolnia, hogyan tovább. Nehogy teljesen kicsússzon a kezéből az irányítás.

A hálószoba padlóján, közvetlenül az ajtó előtt, karcolásnyomok látszódtak. David remélte, hogy ha

felcsiszolják a parkettát, ezek eltűnnek majd, de a jelek szerint mégsem. Ez is zavarta, de közel sem annyira, mint az, hogy Lukas, állítása szerint, felismerte Annát.

David felállt, és visszament a konyhába.

– Anna?

Még mindig semmi válasz. Odakint zuhogott az eső.

Amilyen óvatosan csak tudta, kihúzta a kredenc egyik fiókját, ahol az evőeszközök csillogtak műanyag tartóikban. Aztán kihúzta az alatta levő fiókot, amelyben műanyag edények sorakoztak a szivárvány valamennyi színében. Majd a harmadikban végül rátalált arra, amit keresett. A késre, amellyel Anna rohangált legutóbb. Magához vette.

– Anna?

David belépett a nappaliba. A hatalmas ablakokon keresztül rálátása nyílt a zöld, ám mégis élettelen kertre. Tudta, hogy a nőnek ott kell lennie a közelben. Minden porcikájában érezte a közelségét, tudta, hogy Anna valahol a környéken bujkál. Egy nappal azelőtt hívták fel a főiskoláról. Ez a hívás

mindent megváltoztatott, azt bizonyította, hogy Anna átlépett egy határt, amit David már képtelen volt elfogadni. Veszélyes lehet. Talán még Davidra nézve is. Épp ezért volt jó, hogy mindent – sőt még annál többet is – elmondott Lukasnak. Mert arra az esetre, ha minden kötél szakad, volt egy terve. Ha mindketten nem úszhatják meg szárazon, hát Anna lesz az, aki elviszi a balhét és nem ő.

– Anna, nem bújnál végre elő?

Kiment a nappaliból az előszobába. Elhaladt a vendégtoalett előtt is, amelynek falait Anna előszeretettel kopogtatta. Bárcsak hagyta volna a fenébe az egészet, és ne forgatott volna fel mindent fenekestül, amint valami nyomra bukkant!

David felment az emeletre, egyenesen a fürdőszobába. Anna, ahogy a fejébe vette, hogy nem érzi jól magát abban a házban, elvesztette a munkakedvét is. Ki sem csomagolt, hagyta, hogy mindenről David gondoskodjon. A fürdőszoba padlóján, az egyik sarokban egy kis kartondoboz állt „Anna” felirattal. Ez is kipakolásra várt. Davidnak semmi kedve nem volt a nő személyes higiéniás cuccait kicsomagolni. Erről neki magának

kellett gondoskodnia. Most mégis úgy érezte, lennie kell abban a dobozban valaminek, ami érdekelheti. A válla fölött hátrapillantott, majd belépett a fürdőszobába és leguggolt. Óvatosan belebökte a kést a doboz egyik fülébe, majd feltépte.

Legfelül egy kis műanyag dobozt talált, ezt félretette. A késsel megpiszkálta a többi holmit. Eszméletlen mennyiségű kenceficét talált arcra, lábra, kézre és a többi testrészre valókat. A krémek alatt hajápoló szerek sorakoztak: samponok, balzsamok és különféle pakolások. A doboz legalján pedig néhány átlátszó nejlonzacskó hevert, bennük félig üres körömlakkos üvegcsék, meg mindenféle sminkcucc, amelyeket Anna nem túl gyakran használt.

Majd szemügyre vette az imént félretett műanyag dobozt. A kést lerakta a kezéből, és kinyitotta a dobozt. Intim- és egészségügyi betétek, tamponok sorakoztak az alján példás rendben. David hosszasan nézte őket, mielőtt visszacsukta volna a doboz fedelét. A pulzusa tovább emelkedett, és erőteljesen megmarkolta a kést.

Alaposan át kell gondolnia, mit tegyen. Először is

össze kell szednie magát. Számítania kell a lehetetlenre is. Megvan az esélye, hogy Anna hazudott a terhességéről. A tamponok és betétek még nem bizonyították ezt teljesen, ezt ő is jól tudta. Két pipereszekrény volt a falhoz erősítve. Az egyik Davidé volt, a másik Annáé. Biztos a nő is kipakolta már a piperecuccait. Csak nem keresgélhette őket nap mint nap a költöztetőládák mélyén! David például dezodort nem is talált bennük.

Amikor kinyitotta a szekrényajtót, festékszag csapta meg az orrát. Annának tetszett ez a modell, csak épp a színe nem. Így hát mindkét szekrényt átfestették. Most éppoly fehérek voltak ezek is, mint minden más a fürdőszobában. David átnézte a polcokon található dolgokat. Korábban még csak eszébe sem jutott belenézni Anna szekrényébe, hiszen mi köze volt a tartalmához? Most azonban más lett a helyzet. Minden másként alakult.

Anna nem sok mindent pakolt ki. A dezodort persze megtalálta David. Egy kisebb arckrémes tégelyt és egy doboz fültisztító pálcikát is talált, valamint két doboz gyógyszert fejfájás ellen.

David megtorpant. Vajon miért volt belőlük kettő? Jól látszott, hogy mind a kettő fel van bontva, így kivette az egyiket és belekukucskált. Kihúzott belőle egy levél gyógyszert, majd visszatolta. Semmi különöset nem talált benne, sima paracetamol tabletták voltak. Azért belenézett a másik dobozba is. Ahogy kinyitotta, érezte, hogy megfordul vele a világ. Egy levél fogamzásgátló tablettát talált, pontosan olyat, amilyet Anna mindig is szedett. Úgy tűnt, utoljára aznap reggel vett be belőle. Legalábbis a hét napjait számolva stimmelt a dolog.

Az nem lehet.

Dühösen tette vissza a tablettákat a szekrénybe. Anna nem volt ostoba. Tudta, hogy a terhesség jó alibi ahhoz, hogy maga mellett tartsa Davidot. A Stockholmban töltött utolsó évek mindkettejüket megviselték, megtörték a köztük levő jó viszonyt is. De a bajban nem lehet magára hagyni valakit, márpedig Anna bajba került, amikor teherbe esett. Ezért nem hagyta el őt David. Ilyen egyszerű volt az egész. Anna feltehetőleg eltervezte, hogy majd valamelyik napra beiktat egy „vetélést”, hogy ne

kelljen magyarázkodnia, miért nem fog megszületni a gyerek. És hogy miért nem nő még mindig a hasa.

A férfi dühe éppoly erővel tombolt, mint a kinti vihar. David bevágta a szekrény ajtaját, majd határozott léptekkel visszasietett a földszintre.

– Anna! – üvöltötte. – Most már gyere elő, az isten verjen meg!

A késsel hadonászott a levegőben.

– Anna!

De semmi válasz. Lehet, hogy kiment a házból, anélkül hogy David észrevette volna? Felvette a cipőjét, az esőkabátját, majd feltépte a bejárati ajtót. Az eső verte az arcát, miközben elindult az utca irányába. De a garázsnál nem jutott messzebb. A kapu le volt ugyan csukva, ám a kilincs valahogy ferdén állt. Valaki kinyitotta. David a nedves fához szorította a fülét. Egy hangot sem hallott odabentről. Akkor lassan felnyitotta a kaput, és belépett a kivilágított garázsba. Amikor meglátta az odébb tolt könyvszekrényt és a lyukat a falban, megtorpant.

Hogy miért kell ennek a nőnek ennyire csökönyösnek

lennie?

Óvatosan közelített a lyukhoz, és megállt a legfelső lépcsőfoknál. Odalent, a sötétben egy fénypászma ugrált ide-oda.

David megmarkolta a kést, és lement a lépcsőn.

35

– Hol voltál?

Arthur olyan aggódó hangon szólította meg, hogy az szinte már vádlón hangzott. Lukas elsétált az apja mellett, amikor az kinyitotta neki az ajtót.

– Kint.

– Azt én is látom. De mit csináltál? Nagyon sokáig elvoltál.

Lukasnak még az alsóneműje is átázott. Tócsák keletkeztek a lába körül, amikor levette a cipőjét és a zokniját is, és otthagyta őket az előszobában. Arthur követte őt, miközben a fürdőszobába ment, hogy a többi ruháját is levegye.

– Válaszolj! Kivel találkoztál?

– Nem tudtam, hogy be kell számolnom róla, kikkel járok össze – vágta rá Lukas.

Arthur az ajtófélfának dőlt.

– Hogy „kikkel jársz össze”? Vannak ebben a városban olyanok, akikkel te összejársz, Lukas?

Lukas épp a farmerját gombolta ki, majd levette a nadrágját. Nem volt könnyű ezt a kérdést megválaszolni. Felakasztotta a farmert száradni, majd kiment a fürdőszobából, el Arthur mellett, be a szobájába. Az ajtót is becsukta maga mögött. Pólója a testéhez tapadt, akárcsak az alsónadrágja. Száraz ruhaneműket keresett elő, mielőtt levette volna magáról a nedveseket. Nem azért öltözött át zárt ajtó mögött, mintha szégyellte volna magát az apja előtt. Inkább azért, hogy megkímélje őt a látványtól. Hogy ne kelljen látnia a fia megkínzott testét. Sem akkor, sem semmikor. Talán az apja is így látta jónak, mivel percekig eltartott, mire bekopogott hozzá.

– Lukas. Ha készen vagy, gyere ki, légy szíves. Rendben?

Lukas nem válaszolt. Ehelyett kinyitotta a padláson talált dobozt, elővette belőle a Rubik-kockát, és visszatette bele Fanny naplójának lapjait. Maradjanak csak ott. Ez a kitűnő hely tíz évig jól betöltötte a szerepét, így hát semmi értelme

másikat keresni.

Újabb fáradtságroham tört rá, s le kellett ülnie az ágy szélére. Gunnar alaposan megszorongatta a kérdéseivel, mégis sikerült megőriznie a hidegvérét. Hasznos információkat cseréltek egymással. Megosztotta a férfival, amit úgy gondolt, meg kell, a többit pedig megtartotta magának. A naplót egy szóval sem említette. Lukasnak a hideg futkosott a hátán, amikor végighallgatta, amit Gunnar arról a Borg nevű festőről mondott.

– Fel kell őt keresnünk – állapította meg Lukas.

– Bizony. És meg kell tudnunk tőle, honnan ismerték egymást Fannyval.

Azután abban egyeztek meg, hogy egy óra múlva találkoznak.

Csak így egyszerűen. Váratlanul összefogtak Fanny keresésére.

Talán ez az átkozott Borg volt a hóhér, és nem én, gondolta Lukas. És akkor ott állok majd előtte, mint egy idióta. Még csak fel sem fogom ismerni.

Hány éven át vádolta akkor önmagát, teljesen feleslegesen!

Valami más viszont aggasztotta. Az, hogy felismerte Annát, David élettársát, aki pedig ezt kizártnak tartotta. Képtelen volt uralni az emlékezetét. Rosszul lett, ha a Daviddal való találkozásukra gondolt. Egykori barátja túl sok részletbe avatta be őt az életéből. Olyan dolgokba, amelyekkel Lukas nem tudott mit kezdeni.

Újból fel kell mennie a padlásra! Eszébe jutott egy másik kartondoboz, amely talán a segítségére lehet. Arthur viszont folyton a nyomában volt.

– Azt azért csak elmondhatod, hogy történt-e valami?

Szomorúnak látszott és megbántottnak. Lukas lelassított.

– Semmi sem történt. Csak szükségem volt egy hosszú sétára.

– Ebben az esőben?

– Ebben.

– Akkor miért Gunnar és Alice házából jöttél ki?

Lukas mélyet sóhajtott. Pókhálóba ragadt, és képtelen volt kiszabadulni belőle. Mindenütt figyelő szempárok vették körül. Egyesek óvni akarták, mások pedig nem bíztak benne.

– Csak épp arra jártam, Gunnar pedig ott állt a lépcsőn, és valamit szerelt. Aztán beszélgetni kezdtünk. Ennyi.

Arthur idegesen toporgott, akár egy kutya, amelynek ki kell mennie.

– Dühös volt rád? Ne hagyd, hogy téged okoljon! Semmi joga hozzá.

Lukast mindig megindította az, ahogy az apja próbálta megvédeni őt. Óvatosan vállon veregette Arthurt.

– Köszönöm, tudom.

Majd a gardróbszoba felé biccentett, amelyből a padlásra vezetett a létra.

– Gondoltam, megint felmegyek a padlásra.

– Jó, de hamarosan eszünk.

Evés, séta és alvás. Arthur és Rosie számára ezek jelentették a szentháromságot. Lukas megköszörülte a torkát.

– Nem eszem itthon ma este. El kell mennem.

– Elmenni? Már megint?

Arthur elképedt.

– Megígértem Gunnarnak és Alice-nak, hogy náluk vacsorázom.

Keserű szájízzel hazudott. Alice úgy festett, mint aki kísértetet lát, amikor észrevette őt. Ő aztán meg nem hívná vacsorára. De Arthur erről mit sem tudott, és azonnal megenyhült.

– Szóval a történtek ellenére sikerült végre megtörni a jeget?

– Igen, elég jól ment.

Majd Lukas leszegte a fejét, és bement a gardróbszobába. Hallotta, amint az apja lemegy a szuterénbe.

– Rosie! – kiabálta. – Ezt hallgasd meg, milyen programja van ma estére Lukasnak!

Az „Érdekességek” feliratú kartondoboz két másik tetején hevert. Lukas levitte magával a szobájába és bezárkózott. A dobozban minden poros volt és dohos szagú. Egyetlen mozdulattal a feje tetejére állította, így az összes holmi, amit az anyja érdekesnek tartott, kiborult a padlóra.

Volt ott minden, teljes összevisszaságban. Néhány kismackó és autók, amelyekről tudta, hogy kiskorában nagyon szerette őket. De talált köztük néhány bekeretezett fényképet is. Az egyik keret el

is tört, amikor leesett a földre. Lukas felvette, és megnézte az összetört üveg mögötti fotót. Nem nagyon tudta hová tenni, de arra tippelt, hogy valami régi gyerekzsúron készülhetett. Egy csapat gyerek ült körben, középen a nővére. Olyan hat-hétévesek lehettek. Egyedül Amanda mosolygott a kamera felé. A fején virágkoszorút viselt. Hát persze! Születésnapja volt. Az anyjuk ilyenkor mindig virágkoszorúkat font, amelyeket minden gyereknek viselnie kellett. Lukasnak is. Egészen nyolcéves koráig, mert attól kezdve nem volt rá hajlandó.

Habár a fotó már majdnem huszonöt éve készülhetett, Lukas gond nélkül felismerte rajta Davidot, Fannyt és saját magát is. David savanyú képet vágott, Lukas úgyszintén. Fanny pont úgy nézett ki, mint mindig. Komoly volt. Lukas bal oldalán pedig egy szőke lány ült. Sötéten nézett, és be volt ragasztva a homloka. Olyan dühödt volt a tekintete, hogy más körülmények között akár nevetségesnek is tűnhetett volna. Lukas óvatosan lesöpörte a képről a törött üvegszilánkokat, hogy jobban lássa. Majd felkapcsolta az olvasólámpáját is,

és egészen közelről kezdte tanulmányozni.

Szinte kétségtelen, hogy David barátnője, Anna volt a képen. De hogy lehet, hogy David nem emlékszik erre? A válasz természetesen az, hogy persze, emlékszik, csak valamilyen okból hazudott. Lukas ezt különösnek találta, annak fényében, hogy sok minden mást olyan őszintén elmondott neki.

Lukas magával vitte a fényképet a konyhába, ahol az anyja épp krumplit főzött.

– Apád mondta, hogy nem vacsorázol velünk – mondta Rosie.

Lukas inkább nem fűzött megjegyzést a dologhoz, és megkérdezte:

– Anya, emlékszel erre?

A nő kezébe vette a fényképet, és elnevette magát.

– Hát ezt meg hol találtad?

– Az egyik dobozban, a padláson. Emlékszel, mikor készült?

Az anyja a homlokát ráncolta, majd behozta az olvasószemüvegét.

– Ez alighanem egy gyerekzsúron készült.

– Igen, azt én is látom. És nyilván Amandának

volt születésnapja.

– Úgy van, az ő fején van a koszorú. De hány éves is lehetett? Talán hat? Vagy hét? Ha így van, akkor te öt voltál a képen. Igen, biztos így volt. Azt a kis mellényt viselted, amelyet a nagyi kötött neked a halála előtt.

Egyik ujjával óvatosan végigsimította a fénykép matt felszínét.

– Felismered a gyerekeket? – kérdezte Lukas.

– Azt hiszem, igen. Ez itt, ahogy már mondtam, te vagy. Fanny és a kis David. Amilyen alacsony gyerek volt, az ember sosem gondolta volna, hogy ekkorára fog nőni.

Ismét felkacagott, és Lukasnak türtőztetnie kellett magát.

– Na és a többiek? Van itt még öt másik gyerek. Én csak a két lányra emlékszem, ott hátul. Olofssonék régi házában laktak. Ő például kicsoda?

És mintegy véletlenül Annára mutatott.

Anyja hosszasan nézte a képet.

– Hát, Lukas, tényleg nem tudom.

– Biztos? Mert nekem ismerősnek tűnik, de arra nem emlékszem, hogy együtt játszottunk volna

vele.

Anyja összeszorította ajkait, és letette a képet az asztalra. A krumpli már szétfőtt.

– Sajnálom, fiam, de valóban nem tudom, ki lehet.

– Oké, azért köszi.

Majd Lukas csalódottan ment ki az előszobába, hogy felvegye a cipőjét és a kabátját.

– Add át üdvözletem Gunnarnak és Alice-nak – szólt utána Rosie.

– Úgy lesz – ígérte Lukas.

Majd azzal a határozott érzéssel hagyta el a házat, hogy valami fontos nyomra bukkant. Gunnar már a felhajtón ült a kocsiban, és rá várt. Amint Lukas kinyitotta az anyósülés ajtaját, ő már be is indította a motort.

– Ismerte korábban David barátnőjét, Annát? – kérdezte Gunnart, ahogy kigördültek a felhajtóról.

– Annát? Nem, nem hiszem – felelte Gunnar.

– Nem Fanny barátnője volt, amikor még kicsik voltunk?

Gunnar tekintetét az útról Lukasra emelte.

– Te meg miről beszélsz? Anna Stockholmban született, és ott is nőtt föl. Sosem lakott itt.

Lukas erre nem felelt, csak bámult kifelé az ablakon. Ám a legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy Annát látta azon a képen. Márpedig, ha Anna egy ilyen egyszerű dologról hazudott, mint hogy hol töltötte a gyerekkorát, akkor vajon mi egyéb rejtegetnivalója lehet még?

36

Ha valaki azt mondta volna Gunnarnak, hogy majd Lukasszal együtt tér vissza a Hugo Borg nevű festőhöz, jól kiröhögte volna. Elsőre. Azután meg alaposan felhúzta volna magát rajta. De most, amikor ott ültek együtt a kocsiban, épp elhagyva Degebergát, úton Österlen felé, olyan nyugalmat érzett, amilyet egyedül soha.

Lukas arcát fürkészte. Alice „túl klasszikusnak" tartotta. Ez nyilván annyit jelentett, hogy jóképű. Amikor még együtt jártak Fannyval, a lány nem győzött áradozni róla.

– Túlságosan álmodozó ez a lány – jegyezte meg ilyenkor Alice.

Talán igaza is volt.

– Ki szakított a másikkal? Te vagy Fanny? – tudakolta Gunnar.

Lukas kihúzta magát, és elfintorodott.

– Én – felelte.

– És nem bántad meg?

– Gunnar, hiszen még gyerekek voltunk.

– Gyerekek? Már majdnem nagykorúak, ha nem csal az emlékezetem.

– Jó, akkor fiatalok. Túl fiatalok ahhoz, hogy tudjuk, mit akarunk. Megbánással meg ilyesmivel akkoriban nem foglalkoztunk. Legalábbis nem úgy, ahogy a felnőttek.

Gunnar érezte, hogy Lukas rá sem akar nézni.

– De akkor meg miért érdekelt az eltűnése? Ha nem azért, mert megbántad, amit tettél?

– Hát, nagyon nehéz erre válaszolnom. Ezt maga is tudja.

Lukas annyira feszült volt, hogy Gunnar pillanatnyilag beérte ennyivel.

– Erre lesz – mondta, majd lehajtott az Ystadsvägenről.

Ugyanott állította le az autót, mint az előző alkalommal, ott, ahol részben elrejtették a fák és a bokrok ágai. Ahhoz épp eléggé, hogy a festő műterméből ne lehessen rálátni. Habár ki látott

bármit is abban a zuhogó esőben? Egymás mellett haladva siettek a műterem felé. Gunnar a fegyverét ugyan nem merte magával vinni, de az azért ott lapult az autója csomagtartójában, szükség esetére.

– Először itt próbáljuk meg – magyarázta Lukasnak. – Ha nincs itt, akkor biztosan a kiviki házban lesz.

Még mindig nem tudta kiverni a fejéből, ahogy a múltkor az ösvényen haladva megcsapta az orrát a füstszag. Érezte, hogy most is felszökik a pulzusa, éppúgy, mint akkor. Annak az átkozott festőnek lesz mit megmagyaráznia a képeivel kapcsolatban. Máskülönben Gunnar a földdel teszi egyenlővé a műtermét. Bármilyen árat fizet is majd érte.

Pár méternyire álltak meg az ajtótól. A házban égett a villany, és a hatalmas ablakokon keresztül be lehetett látni. Azonban egy teremtett lelket sem láttak sehol.

– Bekopogunk – jelentette ki Gunnar, és odalépett az ajtóhoz, amelyet a múltkor nem sikerült kinyitnia.

Elszégyellte magát, amikor észrevette a csavarhúzós betörésének nyomait. Ám a betörési

kísérletből az égvilágon semmi haszna nem származott. Szégyenérzetét azonban hamarosan düh váltotta fel. Tombolva, ököllel verte a vastag faajtót.

– Kinyitni! – üvöltötte.

– Gunnar, nyugodjon meg – szólt rá Lukas, megfogva a férfi karját.

Gunnar azonban elhúzódott tőle, és ismét dörömbölni kezdett. Olyan hangosan, hogy még azt sem hallotta meg, amikor az ajtó zárja elfordult. Már épp harmadszor is felemelte a kezét, amikor az ajtó kinyílt. Erre meglepetten leeresztette a karját.

– Jó estét, miben segíthetek? – kérdezte egy hang.

Gunnar szemtől szemben találta magát egy vele egykorú férfival. Aznap nem tudta őt alaposan megfigyelni, amikor a férfi a kereszteket verte le a földbe. Akkor az árnyékban maradt, és onnan riasztotta a rendőrséget, anélkül hogy felfedte volna a kilétét. Főleg, mert attól tartott, máskülönben cafatokra lőné szét a festőt.

– Jó estét kívánok – köszönt Lukas. – Elnézést, hogy csak így váratlanul beállítunk. Maga Hugo

Borg?

– Attól függ, ki kérdezi.

A férfi szeme elkeskenyedett és elsötétült. Talán csak elég volt megpillantania Gunnar zavart arckifejezését, hogy rájöjjön, ki ő.

Lukas sietve elmagyarázta, kik ők és mi járatban vannak. Mindezt határozott, ám nyugodt hangon tette, ami Gunnarnak aligha sikerült volna, ha egymaga megy oda.

Hugo Borg alaposan átgondolta a dolgot, mielőtt válaszolt.

– Nem tudom, miben segíthetnék maguknak – felelte tétován.

– Mi viszont annál inkább – felelte Gunnar, és fenyegetőn lépett egyet előre.

Lukas azonban ismét visszatartotta, s ezúttal Gunnar nem is próbált kiszabadulni.

– Ugye maga volt az, aki betört hozzám valamelyik este? – fordult Hugo Borg Gunnarhoz. – Maga eszement idióta.

– Ezt épp maga mondja, aki kislányokról szaggatja le a ruhát? – vágott vissza a másik.

Maga sem tudta, miért mondta ezt. Hiszen Fanny

már majdnem tizenkilenc éves volt, amikor modellt állt Borgnak.

– Ez meg miféle baromság? – kérdezte a festő.

Olyan közel állt Gunnarhoz, hogy az még a leheletét is érezte. Olcsówhisky-szaga volt, biztosan házasított malátawhiskyt vedelt. Csóró volt, akár a többi művész, és nem túl kifinomult ízlésű. Gunnar csak ekkor figyelt fel a házból kiszüremlő zenére. A hegedű és a zongora hangját tisztán ki tudta venni.

– A „kislányokat” nem szó szerint értette – magyarázkodott Lukas. – De azt tudjuk, hogy ön néhány alkalommal megfestett egy Fanny nevű fiatal lányt, aki később nyomtalanul eltűnt, és sosem tért vissza. Róla szeretnénk beszélni magával.

Gunnar úgy érezte, Lukas szinte könyörög a férfinak.

Hugo Borg pedig, aki alacsony volt és köpcös, végigsimított sötét színű szakállán.

– Jöjjenek be – mondta megadóan.

Egy tágas helyiségben ültek, a tengerre néző

ablakkal. Odabent minden fehér volt. A falak, a plafon és a padló is. Mintha Hugo Borg úgy érezte volna, ez a legszebb szín, amelyet valaha látott.

– Fanny nem árulta el, miért jött hozzám – magyarázta Hugo Borg, miközben egy félig kiivott whiskyspohárral babrált. – Ha említette volna, emlékeznék rá. Hiszen olyan rejtélyes volt körülötte minden. Az eltűnése körül, meg úgy egyébként is. Benne volt az újságban is, mindenütt ott szerepelt a fényképe.

– Hogyhogy nem árulta el, miért jött? – csodálkozott Lukas. – Hát hogy ismerkedtek össze egymással?

Hugo Borg erre kihúzta magát.

– Első alkalommal azért látogatott meg, mert tetszettek neki a képeim.

– Badarság – vágta rá Gunnar.

De Borg csak a vállát vonogatta.

– Higgyen, amit akar.

– És mit szólt az égő fákat ábrázoló festményeihez? – faggatta tovább Lukas.

– Nem emlékszem rá, hogy bármit is szólt volna hozzájuk.

Bár még alig kezdtek el beszélgetni, az egész máris annyira reménytelennek tűnt.

– Na és maga miért nem fedte fel magát? Miért nem ment el a rendőrségre és mondta el nekik, amit tudott? – tudakolta Lukas.

– De hát semmiről sem tudtam! Hiszen éppen ez az! Azt meg nem akartam, hogy belerángassanak valami mocskos ügybe. Már az is épp elég volt, hogy Fanny szerepelt néhány festményemen.

– És senki sem ismert rá? – értetlenkedett Gunnar. – Egyik vevője sem? Senki nem mondta, hogy „de hiszen ő az, aki eltűnt”?

– Ami azt illeti, nem.

– Ez kissé furcsa – jegyezte meg halkan Lukas.

– Egyáltalán nem. Mivel az eltűnése előtt egyik képet sem sikerült eladnom. Mire pedig az újságok írni kezdtek róla, már minden egyes átkozott példányt elégettem. Mint már mondtam, nem akartam, hogy belerángassanak valami mocskos ügybe.

A férfi egy húzásra kiitta a pohár tartalmát.

Gunnar kényelmetlenül feszengett a széken, amelyre leültették. Túl magas volt, és megfájdult

tőle a háta.

– Na és mi a helyzet a Magdalenánál lévő festménnyel?

– Zaklatott volt, amikor felkeresett. Mindenfélét összehordott arról, hogy Fanny meg van rémülve, és tudnék-e menedéket nyújtani neki. Neki is azt mondtam, amit most maguknak: hogy nem akarok belekeveredni az ügybe. Aztán az egyik festményt neki adtam emlékbe. Még aznap este elégettem a többit. És egyik lánnyal sem találkoztam többé.

Gunnar beharapta az ajkát, nehogy hangosan felordítson.

– És a tűz, amelyet a minap gyújtott? Előtte pedig a keresztek? Ezek mit jelképeztek?

Hugo Borg azonban mintha meg sem hallotta volna a kérdést. Ehelyett Lukasra meredt.

– Maguk Fannyról beszélnek, akinek nyoma veszett. De maga is eltűnt, nemde?

Lukas elképedt. Tényleg nem gondolta volna, hogy a férfi felismeri majd. A jelek szerint Gunnar sem.

Hugo Borg bólintott.

– Rögtön megismertem az arcát, habár eltartott

egy ideig, mire rájöttem, ki maga. Egy évvel Fanny után tűnt el. Benne volt az újságban, hogy együtt jártak. Úgyhogy alighanem ezért jött ide. Mert törődött vele. Vagy pedig azért, mert maga végzett vele, és most megpróbál minden bizonyítékot a szőnyeg alá söpörni.

Lukas elsápadt e szavak hallatán, ám nem vesztette el az önuralmát.

– És a maga lelkiismerete mennyire tiszta, ha már itt tartunk? – kérdezte.

– Mint a patyolat – felelte Hugo Borg nyugodtan. – Én egy ujjal sem bántottam soha.

Elég bizarr jelenet volt. Az a nagy fehérség és azok az értelmezhetetlen festmények a falon! De sehol egyetlenegy, amely égő fát ábrázolt volna.

– Nagyon régi mocsokban vájkálnak – sóhajtott fel Hugo Borg.

– Még csak tízéves. Vagyis tizenegy – helyesbített Lukas. – Mivel Fanny egy évvel korábban tűnt el, mint én.

– Tizenkettő – mordult fel Hugo Borg. – Vagy talán más nem is számít, csak maga meg Fanny?

Most ismét Lukasra nézett. A szemében olyan

düh szikrázott, amelyet sem Gunnar, sem Lukas nem értett.

– Azért jöttek, hogy Fannyról kérdezősködjenek, meg vádaskodjanak, pedig nem ő volt az első, akinek nyoma veszett. Annyira feldühít, valahányszor az újságokban az égő fákról írnak. Mindig ugyanaz a nóta. Csak magára és Fannyra fókuszálnak. Lydiát legfeljebb csak megemlítik. Mert maguk azt gondolják, hogy sokkal szörnyűbb, ha egy tizennyolc éves tűnik el, mint egy negyvenes.

Nem lehetett nem észrevenni, mennyire megváltozott Hugo Borg hangja. Már nem támadó volt, csak szomorú és keserű.

– Maga ismerte őt? – kérdezte Lukas.

– Igen.

– Nem tudtam, hogy így van, hogy róla megfeledkeztek – felelte Lukas halkan. – Mármint, én csak azt tudom, mi hogy látjuk a dolgot. A családomnak és nekem, valamint Fanny családjának is természetes volt, hogy középpontba kerültünk. De Lydiát egyikünk sem ismerte.

Lukas hangján hallatszott, hogy tétovázva ejtette

ki a nő nevét, mintha korábban még sohasem tette volna, vagy mintha még abban sem lenne biztos, hogy tényleg így hívták. Mert Lukas és Gunnar számára ő nem volt más, mint „az első eltűnt nő”.

– Pedig csak néhány száz méternyire lakott maguktól, nem igaz? – kérdezte Hugo Borg.

Lukas erre egyetértőn bólintott.

– Természetesen tudtuk, ki ő. De nem *ismertük*.

Hugo Borg tekintete nem csak az alkoholtól sötétlett.

– Úgy tudtam, Lydia egy Oscar nevű férfi felesége volt – próbált meg Gunnar visszaemlékezni rá, mit is tudott a nőről.

– Így van. De nem éltek boldogan, annyit mondhatok. Munka után gyakran elhoztam őt ide. Kristianstadban lakott ugyan, de egy åhusi bankfiókban dolgozott. Amikor találkoztunk, már gyakorlatilag feladta. Olyan volt az élete, amilyen. Nem túl boldog. Mellettem viszont azzá vált.

Majd a festő felállt, odalépett egy faliszekrényhez, és kivett belőle egy üvegcsét.

– Gondolom, egyikük sem kér?

Mindketten a fejüket rázták. Gunnar a tenger

hangját figyelte, amely még ötven méternél is közelebbről verte a hullámokat. A szél olyan erősen korbácsolta fel a vizet, ami szokatlan volt a Balti-tenger partjainál. És ráadásul még az eső is esett! Az az átkozott eső!

Hugo Borg a helyiség kellős közepén állt, és hatalmasakat kortyolt az italból, ezzel csillapítva a bánatát, amelyről Gunnar azt gondolta, őt örökké kísérteni fogja.

– Egyik nap elvittem egészen a házukig. Máskor mindig az egyik buszmegállóban tettem ki, Hammarnál, hogy az utolsó útszakaszt busszal tegye meg, de aznap este rémes idő volt. Majdnem ilyen, mint most. Így aztán a házuk előtt tettem ki. Akkor jártam ott először, és mindketten tudtuk, hogy a férje elutazott és csak késő este ér haza. Amikor kinyitotta az autó ajtaját, hogy kiszálljon, akkor vettem észre a postaládára festett fehér keresztet. Én poénnak vettem a dolgot, de Lydia aggódni kezdett, mert ő még sosem látta korábban. Aztán nem is beszéltünk róla többet, és pár nappal később egy este az åhusi bank előtt vártam rá a kocsimban ülve. Odajött hozzám, és bekopogott a

szélvédőn. Azt mondta, tűz volt a kertjükben és haza kell sietnie. Másnap nyoma veszett. Azóta senki sem látta.

Gunnar gombócot érzett a torkában. Részben a saját bánata és fájdalma, másrészt viszont a bűntudat miatt. Valahányszor arra a sok szörnyűségre gondolt, ami történt, nagyon ritkán jutott eszébe Lydia. Ő valahogy egész egyszerűen nem illett a képbe. Jóval idősebb volt, mint Lukas és Fanny, és iszonyatos módon Gunnarban azt az érzést keltette, hogy ő kevesebb embernek hiányzik. Kevesebbet ért, mint Fanny és Lukas. Pontosan, ahogy Hugo megfogalmazta.

Lukas mozdulatlanul ült a székén. Úgy tűnt, ő is ugyanerre gondol.

– Ne haragudjon ránk! – kérte.

– Miért? Azért, mert nem törődtek valakivel, akit nem is ismertek? Nem maguknak kellene sajnálkozniuk, hanem azoknak, akik hármuk közül egyiküket sem ismerték, mégis úgy gondolták, hogy maga – és ezzel Lukas felé biccentett – és a lány fontosabbak voltak.

Gunnar megpróbálta értelmezni, amit Hugótól

megtudtak. Valójában nem hitte, hogy a festőnek köze lett volna a történtekhez. Ugyanakkor nem lehetett kétségbe vonni, hogy tényleg volt valami összefüggés. Mekkora esélye lehetett annak, hogy ugyanaz a festő a gyilkos két áldozatát is ismerte személyesen?

– Tudom, mire gondol – mondta Hugo Borg. – Miért jött a maga lánya éppen hozzám? Hozzám, aki Lydiát is ismertem. De erre a kérdésre sajnos nem tudom a választ.

– Azt viszont nyilván meg tudja magyarázni, miért fest épp olyan képeket, amilyeneket – szólalt meg Lukas. – Miért csinál művészi alkotást olyan dologból, amelyről nyilván maga is tudja, hogy titokban kellene tartani?

Hugo Borg nyelt egyet.

– Amíg a rendőrség fel nem keresett, tényleg nem tudtam, hogy a keresztnek jelentősége van. Én csak annyit tudtam, hogy ezt láttam Lydiáéknál, de mivel a történetnek ez a része nem folytatódott, azt gondoltam, a véletlen műve, hogy valaki egy keresztet pingált a postaládájukra.

Gunnar megpróbálta elrendezni magában a

frissen hallottakat.

– És mindezt a rendőrséggel is megosztotta?

– Nem.

– Nem?

– Hogy nézett volna az ki? Ők nem tudnak róla, hogy találkoztam Fannyval. Mint ahogyan arról sem, hogy viszonyom volt Lydiával. De amikor a napokban a keresztekről faggattak, elmeséltem nekik, mit ábrázol a festményem. Annak viszont egész más a háttere, akárcsak a korábbi képeimé, amelyeken égő fákat és kereszteket ábrázoltam. Ezt a motívumot egy Lydiától hallott történet ihlette. Ő nem akarta elmondani, honnan ismerte, csak annyit, hogy őt halálra rémítette.

Vajon akarják ezt ők is hallani? Gunnar tekintete az ajtóra tévedt, úgy gondolta, most már ideje lenne indulniuk. Ám Lukas egy tapodtat sem mozdult.

– Miféle történet? – érdeklődött.

– Az Égetőről szól, a Sankt Larsból.

Vajon Gunnar csak képzelődött, vagy Lukas valóban fehér lett, mint a fal?

– Ki az az „Égető a Sankt Larsból”? – tudakolta.

– Ki *volt!* – javította ki Hugo erélyesen. – Mert rég a föld alatt van már. Az ötvenes években élte fénykorát. Az újságokban gyújtogatóként hivatkoztak rá. De Lydia szerint nem csak ez a vád merült fel ellene, habár elítélni csak ezért tudták. A rendőrség sokáig azt gyanította, ő állt egy csomó nőt érintő sorozatgyilkosság mögött is. Több fiatal nő is eltűnt, akiket élve befalazott egy régi, lundi paplak pincéjében. Azért, hogy meghosszabbítsa a szenvedéseiket, nádszálakon keresztül lélegeztette őket. Az az elvetemült disznó! Mielőtt a rendőrök lebontották volna a falat, hogy kiszedhessék belőle a holttesteket, észrevették, hogy egy nagy keresztet rajzolt föléjük. És mielőtt kivitték őket a paplakból, a kertben álló egyik fa lángra lobbant.

Mikor Hugo befejezte a történetet, a műteremben vágni lehetett a csendet. Gunnar észrevette, hogy Lukast mennyire lázba hozta a téma. Az arca falfehér volt.

– Befalazva találtak rá a nőkre? Egy paplakban? – kérdezte óvatoskodva.

– Igen, de ez már régen történt – felelte Hugo.

Lukas a fejét csóválta.

– Az nem számít. És biztos benne, hogy az eset Lundban történt?

– Egészen biztos vagyok.

Gunnar is felélénkült.

– Hogy a fenébe hallgathatta el ezt a rendőrök elől? – értetlenkedett. – Azt állítja, hogy ezt a sztorit Lydia mesélte magának, és hogy ő mennyire megrémült tőle. Amikor eltűnt, magának lépnie kellett volna valamit! Hiszen a keresztet is látta, és tudott a tűzről is!

Hugo gúnyosan nézett rá.

– Az Égető már halott volt, amikor Lydia eltűnt. A története pedig egyáltalán nem titkos. Ha a rendőrök úgy gondolták volna, hogy a befalazott nőknek bármi közük lehet a jelenhez, saját maguknak kellett volna nyomozniuk ez ügyben.

Lukas Gunnart figyelte. Már csak egy hajszál választotta el attól, hogy felrobbanjon a méregtől.

– Vissza kell mennünk a városba – jelentette ki.

– Miért? – kérdezte Gunnar.

– Majd a kocsiban elmagyarázom. Jöjjön!

De azután megtorpant.

– Még mindig nem akarja elmondani, hogyan

ismerkedtek össze Fannyval? – kérdezte a festőt.

– Már elmondtam – vágta rá Borg.

Lukas intett a kezével, amikor már az ajtóban állt.

– Kösz a segítséget – szólt.

Gunnarnak esze ágában sem volt hálálkodni ezért. Még mindig nem tudta megbocsátani Hugónak a Fannyról készült meztelen képeket. Ha elégette őket, akkor sem.

– Sok szerencsét! – kiáltott utánuk a festő. – Mert valami azt súgja nekem, hogy szükségük lesz rá.

És amint kiléptek a szakadó esőbe, és behúzták maguk mögött az ajtót, Gunnar már tudta, hogy igaza volt.

37

A rádióban már „katasztrofálisnak” nevezték a vihart. Azt tanácsolták, akinek nincs halaszthatatlan dolga, az ne mozduljon ki otthonról. És a jelek szerint a legtöbben meg is fogadták e tanácsot. Gunnar és Lukas egyetlen szembejövő autóval sem találkozott azóta, hogy a nosabyi templomot elhagyták. Autójuk többször is megcsúszott a vízen, de Lukas inkább nem szólt Gunnarnak, hogy túl gyorsan hajt. Hiszen ő kérte újra meg újra, hogy siessenek.

Egy óra alatt értek vissza Österlenből Kristianstadba. Ezalatt Lukas elmesélte Gunnarnak, ami elmesélnivalója volt. A határidőnaplójában talált jegyzetekről, a könyvtárban tett látogatásáról, és arról is beszámolt, amit David mondott neki Annáról. Gunnar rémült arccal

hallgatta. Ám Fanny naplójáról Lukas továbbra sem tett említést. S ezt egészen addig nem is tervezte, amíg nem volt benne biztos, hogy Gunnar képes lenne ezt az információt elviselni.

Davidékhoz tartottak. Lukas már nem tudta, mit higgyen. Csak annyit tudott, hogy David azt állította, Annának baj van az agyával, és azt mesélte neki, hogy a nő valamiféle kísértethistóriákat hallott az egyik kollégájától, akivel minden valószínűség szerint nem is találkozott. Az utóbbi részletet illetően Lukas nem tudott hozzászólni az ügyhöz, de abban biztos volt, hogy a nőket befalazó férfi történetét nem Anna találta ki. Viszont lehet, hogy összekevert benne ezt-azt? Nehéz volt megállapítani. Ám annyit Lukas is bizonyosan tudott, hogy Annáék kertjében kigyulladt egy fa, és David úgy gondolta, Anna gyújtotta fel. Azután azt is mondta, hogy volt egy kereszt a virágágyásukban. És azt is Anna verte le a földbe.

De minden értesülése Davidtól származott, nem pedig Annától. A nő láthatatlan maradt a David által feltálalt történetben. Pedig a nő is ott ült mellettük a konyhaasztalnál, és Lukast figyelte azokkal a

hatalmas, tágra nyílt szemeivel, amelyeket, biztos volt benne, hogy már látott valamikor. Majd elnézést kérve távozott mellőlük.

De vajon hová ment Anna?

Lehet, hogy David tévesen ítélte meg a nő állapotát, és nem érezte, hogy ő maga is bajban lehet? Ki kell deríteniük, de azonnal!

– Nem akarom, hogy egyedül menj be – jelentette ki Gunnar, amikor lefékezett a paplak bejárata előtt.

– Így lesz a legjobb – felelte Lukas. – De nem bánom, ha megvár idekint, a kocsiban.

– Arra mérget vehetsz! Fogalmad sincs róla, mire számíthatsz a házban.

– Remélhetőleg semmi izgalmasabbra, mint hogy David és Anna a tévé előtt ül – felelte Lukas erőltetett mosollyal.

– Tényleg azt hiszed? – komolyodott el Gunnar.

De Lukas nem felelt.

Görnyedten kocogott az esőben a kapuszerű bejárati ajtó felé, amelyen pár órával korábban már bekopogott. Minden ablak sötét volt. Mit tegyen, ha senkit nem talál otthon? Hívja ki a rendőrséget? Ökölbe szorította a kezét, és határozottan

bekopogott a masszív faajtón.

– Hahó!

Nem sok reményt fűzött hozzá, hogy meghallják ebben a viharban, de azért akkor is meg kellett próbálnia.

– David? Anna?

Leengedte a karját, és várt. Majd hallotta, ahogy elfordul az ajtó zárja. Először a felső, majd az alsó. Akkor Anna biztosan itthon van. David szerint ugyanis a nő szokta mindig bezárni mindkettőt, ő maga nemigen törődött ezzel. Az ajtó kitárult, és David jelent meg előtte.

– Szia, és bocs, hogy ilyen nagy lármát csapok. Csak annyit szerettem volna...

Majd elhallgatott. Mit is szeretett volna tulajdonképpen? Ellenőrizni, hogy élnek-e még?

– Anna itthon van? – kérdezte.

Ám Davidnak arcizma sem rándult.

– Miért érdekel?

Volt valami különös a férfi hanghordozásában. Egyenesen ellenségesnek tűnt.

Lukas megpróbálta David szemszögéből nézni azt, hogy becsengetett hozzájuk, és arra jutott,

hogy talán nem volt ez valami jól átgondolt haditerv. Ezek után valósággal dőlt belőle a szó. Egyik hazugság a másik után.

– Csak azért érdeklődöm, mert... és ne haragudj, hogy olyan átkozottul kíváncsi vagyok. De utánanéztem annak a történetnek, amelyet elmeséltél. A férfiról, aki nőket falazott be egy paplak pincéjébe. És valóban létezett egy ilyen eset. Lundban.

David pislogva hátrálni kezdett.

– És mit akarsz ezzel mondani, Lukas? Ezt akartad megbeszélni Annával? Hát egy szót sem értettél abból, amit délután mondtam neked?

A hangulata olyan hirtelen változott meg, hogy kizökkentette Lukast az egyensúlyából.

– Anna most pihen – felelte David. – De ha nem így lenne, akkor sem találkozhatnál vele. *Csak azért* nem, hogy efféle marhaságokról beszélj neki. Kizárt. Mégis hogy képzelted?

Hirtelen egy villám csapott keresztül az égbolton, és Lukas önkéntelenül közelebb húzódott az ajtóhoz. Érezte, hogy nem látják szívesen.

– Csak aggódtam – magyarázkodott. – A fa meg a

többi baj miatt. Meg akartam nézni, hogy jól vagytok-e. Hátha rosszul mérted fel a helyzetet.

– Nem mértem fel rosszul. De kösz, hogy benéztél.

Lukas még egy lépést tett befelé.

– Még valami. Továbbra is biztos vagy benne, hogy nem találkozhattam Annával gyerekkorunkban?

Hülye kérdés volt, de megpróbálta. David azonban csak nevetett rajta.

– Hát végül is, én nem tudhatom, nem igaz? Mármint, hogy kikkel találkoztál gyerekkorodban. De Anna sosem lakott itt. Ő stockholmi.

Lukas letörölte az arcáról a vizet.

– Hát jól van – mondta.

Majd még szorosabbra összehúzta magán az esőkabátot.

– Nos, rendben.

– Nos, rendben – visszhangozta David.

Már épp be akarta csukni az ajtót, amikor Lukas a férfi háta mögött meglátta Annát.

Pár méterrel mögötte állt, anyaszült meztelenül, és egy baltát tartott a kezében.

Ilyen nincs! A valóságban nem történnek ilyen dolgok.

Amikor egymás szemébe néztek, Lukasra mosolygott.

A következő pillanatban pedig David becsapta az ajtót.

A rohadt életbe!

– Ne!

Lukas teljes testsúlyával rávetette magát a paplak hatalmas ajtajára.

– Ne!

Kétségbeesetten ugrott az ajtó melletti ablakhoz. Be akarta törni, vagy legalább valami zajt akart csapni, amivel figyelmeztetheti Davidot.

Pár pillanattal később David ismét ajtót nyitott.

– Mi a fene ütött beléd?

Lukas berontott az előszobába, de olyan gyorsan, hogy kis híján feldöntötte Davidot. A nőt azonban sehol sem látta.

– De hiszen épp itt állt – mutatott reszkető hangon arra a helyre, ahol az imént még Annát látta.

– Kicsoda? Anna? Na hagyjál már, odafent alszik.

– Dehogy! Te nem láttad. Mögötted állt. Egy

baltával a kezében. És…

Ám folytatni már nem tudta, mert David galléron ragadta, és kihajította a házból, a lépcsőre. Azután a szélbe üvöltötte:

– Nem vagy normális? Mi? Most is olyan agyament vagy, mint amikor azzal jöttél nekem, hogy Fanny Stennel kefél?

Lukas hirtelen megdermedt David kezei között.

– Azt mondtad, azt állítottam, hogy az én apámmal volt viszonya. Nem pedig, hogy a tiéddel.

David magánkívül volt.

– Úgy értettem, csak rosszul mondtam. De nem is csoda, azok után, hogy összevissza beszélsz minden hülyeséget!

De Lukas tudta, hogy hazudik.

– Nem az én apám volt – mondta ki lassan. – Hanem a tied. Sten. Ezen vesztünk össze.

Egy ütés érte a mellkasát, amelytől leszédült a lépcsőn, majd a legalsó foknál elveszítette az egyensúlyát, és hanyatt esett a kövezett útra.

– Ide ne gyere nekem még egyszer, megértetted?

David szavait nem lehetett félreérteni. Míg Lukas összeszedte magát, ő bevágta az ajtót maga mögött.

És a zárat is ráfordította.

– A francba!

Visszarohant Gunnarhoz. Zavarodott és rémült volt. Amikor becsukta az autó ajtaját, David és Anna szomszédai épp kihajtottak a garázsbeállójukról.

– Hogy ment? – kérdezte Gunnar aggodalmas hangon.

– Pokolian – felelte Lukas.

Majd elővette a mobilját, és felhívta a rendőrséget.

Amikor hazaért, a szülei a szuterénben ültek és tévét néztek.

Ahogy becsapta a bejárati ajtót, Arthur odakiáltott neki:

– Szervusz, fiam, jól szórakoztatok?

Lukas igyekezett megszabadulni a csuromvizes ruháitól.

– Abszolút – kiáltotta vissza.

Bement a fürdőszobába, és megtörölte a haját egy törülközővel. De hiába. Látszott rajta, hogy hosszabb ideig volt kint az esőben, mint amennyi alatt Gunnar és Alice szemközti házából haza tudott

volna szaladni.

Most az anyja kiáltott át neki:

– Na és mit vacsoráztatok? Alice valami finomat főzött?

Majd Lukas hallotta, hogy felszalad a lépcsőn.

– Hol vagy? Olyan ostobán hangzik, hogy a szuterénből kiabálok fel neked.

– Itt vagyok – felelte Lukas, és előjött a fürdőszobából.

– Jaj, csuromvizes lett a hajad!

– Csak sétáltam egyet a környéken. Tudod, hogy rendbe tegyem a gondolataimat.

Rosie aggódni kezdett.

– Remélem, nem túl gyors ez neked. Mert különben attól tartok, sosem fogunk itt viszontlátni többé.

Lukas visszafojtott egy sóhajtást. Nemcsak az volt a gond, hogy túl gyorsan történtek vele a dolgok, de ráadásul egyszerre túl sok minden. Névtelenül telefonált a rendőrségre, és kérte, hogy siessenek. Azt mondta, úgy gondolja, David életveszélyben van. Majd Gunnarral távoztak a helyszínről. Egyikük sem gondolta, hogy a rendőrök

örülnének a viszontlátásnak. Mindenekelőtt kevéssé tartották volna hihetőnek a sztorit, látván, hogy ők ketten együtt voltak ott. Jobb, ha távol maradnak inkább, így a rendőrség minden tőle telhetőt elkövethet, hogy elvégezze a munkáját.

– Finom volt a vacsora? – firtatta az anyja továbbra is.

Ekkor jutott csak eszébe, mennyire éhes.

– Nem – felelte a hasát simogatva. – Alice már eléggé kijött a gyakorlatból.

Anyja elfintorodott.

– Sosem volt valami nagy konyhatündér, már kiskorodban is erre panaszkodtál, valahányszor átmentél Fannyékhoz enni. Gyere, félretettem neked egy kis lazacot!

Lukas hálásan követte anyját a konyhába. Hálás volt az életéért és azért, hogy ebben a földi pokolban, amelybe belecsöppent, talált valami szilárd fogódzót. Egy rendőrautó haladt el a házuk előtt, épp amikor Rosie kitálalta a lazacszeletet.

– Elképesztő, ami itt történik – jegyezte meg, majd betette a tányért a mikrosütőbe.

Lukas leült egy székre az étkezőasztalhoz.

A nővére születésnapi fotója most is ott volt, ahová az anyja letette.

– Amúgy, elgondolkodtam ezen – vette ismét a kezébe a képet Rosie. – Azt kérdezted tőlem, ki ez a szőke kislány, én pedig azt feleltem, hogy nem emlékszem. De most már azt hiszem, igen. Ő nem Lundgrenék nevelt lánya?

Nevelt lány? Lukas kutatott az emlékeiben, de abszolút semmit nem talált róla.

– Sokszor játszottunk együtt vele? – kérdezte.

– Azt hiszem, idősebb volt nálad – felelte Rosie. – És nem, nem sokszor játszottatok együtt. Többnyire csak azért hívtam át, mert új gyerek volt a szomszédságunkban. De nem is maradt sokáig.

– Akkor költöztek ide, aztán nem sokkal később továbbálltak?

– Ha ő az, akire gondolok, akkor nem volt könnyű gyerekkora. Emlékszel még Lundgrenékre?

Lukas a fejét rázta.

– Miért került nevelőszülőkhöz?

– Erről egy árva szót sem akartak elárulni. Ahogy arról sem, miért kellett elmennie mindössze pár hónappal később.

Lukas kutatott a fejében, de reménytelenül. Ez semmilyen összefüggésben nem állt az elszenvedett agysérülésével, teljesen természetes volt, hogy már nem emlékezett rá.

– Anna – mondta, ujjával végigsimítva a fényképen.

– Nem – lepődött meg az anyja. – Nem így hívták.

Lukas elámult.

– Komolyan?

– Nem te vagy az egyetlen, akinek rossz a memóriája – felelte az anyja. – A nevére ugyanis nem emlékszem, de abban biztos vagyok, hogy nem Anna volt.

Lukasnak felszökött a pulzusa.

– Hol laktak Lundbergék? – kérdezte.

– Úgy érted, Lundgrenék? Rögtön azután elköltöztek, hogy a kislány elkerült tőlük. De hogy hová, azt nem tudom.

– Jó, de akkor hol laktak, amikor még náluk volt?

– Jaj, bocsánat. Nem mondtam? Abban a házban, amelybe Davidék beköltöztek. A régi paplakban.

38

Gunnar úgy érezte, képtelen kiszállni a kocsijából. Miután Lukas hazament, ő még hosszasan üldögélt a volán mögött. Azt sem bánta, ha Alice meglátja, ahogy a felhajtóra ér és leparkol. Ha érdekli, mit csinál ott a férje, majd kimegy hozzá és megnézi. De nem tette. Talán már feladta. Elég rémült arcot vágott, amikor Gunnar közölte vele, hogy elmegy elintézni valamit, *Lukasszal együtt.*

– Lukasszal? De hát miért?

Alice nem értette, miért békült meg a férje ilyen hirtelen azzal a gondolattal, hogy Lukas ismét az életük részévé váljon. Ami azt illeti, ezt maga Gunnar sem tudta volna megmagyarázni. De magában azzal érvelt, hogy itt nem megbékélésről volt szó, hanem arról, hogy Lukas és David visszatérésével Kristianstadba valami mozgásba

lendült. A múlt fortyogni kezdett, készen arra, hogy mindent eleméssszen, amit Gunnar és Alice az elmúlt években felépített. Bármennyit ért is mindez. Gunnar gyűlölte, hogy így alakult az élete. Ha nem lett volna ott neki Hevi és az ő szívet melengető jósága, már rég elveszett volna.

Most pedig ott ült az autóban, és azon töprengett, hogyan tovább. Lukas azt állította, látta Annát meztelenül, egy baltával a kezében. Az efféle históriákban kételkedett. Vajon ha az ember olyasvalamin megy keresztül, mint Lukas, nem lehet, hogy megbomlik egy kissé az elméje? És ebben talán nem is lett volna semmi különös, főleg, ha arra gondolt, hogy ő maga is látott és hallott olyan dolgokat, amelyek a valóságban nem léteztek. Gunnar már mindenben elbizonytalanodott. De nem sok kedvező lehetőség közül választhatott. Vagy Lukas őrült meg, vagy Anna.

Pár perccel később látott elhaladni egy rendőrautót, amely minden bizonnyal a paplak felé tartott. Remek, akkor legalább ezt kézben tartja valaki más. De ő mitévő legyen? Eszébe jutott a festő története a Lydia nevű szeretőjéről. Gunnar

pontosan tudta, hol lakott a nő. És szinte biztos volt benne, hogy a nő özvegye még most is abban a házban lakik. Szegény ördög, vajon tudta, hogy a nő, akit gyászolt, mást szeretett?

Gunnar az órájára nézett. Mindjárt fél kilenc. Persze túl késő volt ahhoz, hogy meglátogasson valakit, akit nem is ismer. Nagyon késő. Ugyanakkor viszont – érvelt –, ezen az estén, ebben a helyzetben ez mit sem számított. Elszántan kiszállt az autójából, majd nekiindult a viharban.

Nem sokkal később már ott is állt Lydiáék háza előtt, és bekopogott. Egy sűrű, ősz hajú férfi nyitott ajtót.

– Tessék.

Gunnar hirtelen nagyon kényelmetlennek érezte a helyzetet. Hogy magyarázza meg a vele szemben álló férfinak, miért jött?

– A feleségéről lenne szó – kezdte.

– A feleségemről? – kérdezett vissza a férfi, és kis híján elnevette magát. – Na, akkor rossz helyre kopogtatott be, mert nekem nincs feleségem.

És már csukta volna is be az ajtót.

– Lydiáról szeretnék beszélni – folytatta Gunnar.

A férfi habozott, azután beengedte Gunnart a házba.

Oscarnak hívták, pontosan, ahogy emlékezett. Oscar figyelmesen hallgatta, amikor Gunnar elmondta, mi járatban van, csak nagy vonalakban, de ahhoz azért elég konkrétummal szolgálva, hogy a másik felet kíváncsivá tegye. Oscar sógornője, Lydia testvére, ott volt nála látogatóban. Üdvözölte Gunnart, aki úgy érezte, túl szűkös az előszoba így, hogy azok ketten állnak vele szemben. Már bánta, hogy Lukast nem vitte magával.

– Ewa vagyok – mutatkozott be a nő, és kezet fogott Gunnarral.

– Üljünk le a nappaliban – javasolta Oscar.

Majd ismertette Ewával Gunnar jövetelének okát.

A nő a mellkasához szorított kézzel hallgatta végig.

Gunnar hirtelen erős megbánást érzett. Nem tudta, mit akar ezzel elérni, és mi mondanivalója van számukra. De mint kiderült, ez mit sem számított, mivel Oscar és Ewa átvette a szót. Elmondták, hányszor fel akarták már keresni Gunnart és Alice-t, ahogyan Arthurt és Rosie-t is.

Úgy érezték, ennek a négy embernek van egy közös ügye, amelynek ők is a részeseivé szerettek volna válni. Gunnar erre muszáj volt elmondani, mennyire megviselte őt Lukas eltűnése, majd az előkerülése is.

– Milyen szempontból? – kérdezte Ewa.

– Többféle szempontból is – adott kitérő választ Gunnar, majd hozzátette, amit egyszer egy paptól hallott: nem mindig magától értetődő, hogy a gyász közelebb hozza az embereket egymáshoz. Van, amikor inkább szétválasztja őket.

És e szavakkal pontot is tett egy túlságosan is nehézzé váló beszélgetés végére.

Megkísérelte más irányba terelni a társalgást.

– Szinte semmit nem tudok Lydiáról. Például azt sem, hogy hol dolgozott.

Próbált könnyedebb hangnemet megütni, miközben csak meg akart bizonyosodni afelől, hogy a festő nem hazudott nekik.

– Egy åhusi bankfiókban – felelte Oscar.

– De nem mindig – helyesbített Ewa.

– Nem, de az eltűnését megelőző évben ott dolgozott.

– És mivel foglalkozott korábban? – faggatta őket Gunnar.

– Eredetileg óvodapedagógus volt – válaszolta Oscar.

Ám Ewa a férfi karjára tette a kezét.

– De Oscar, nem ez volt a valódi foglalkozása.

– Valódi vagy sem, de lényeg, hogy gyerekekkel foglalkozott. Amíg ki nem derült, hogy nekünk nem lehet sajátunk. Akkor kezdett el a bankfiókban dolgozni.

Ewa elengedte a férfi karját, és a térdén összekulcsolta a kezét.

– Gyermekfelügyeletet vállalt, családi napközit vezetett – magyarázta. – Imádta a kicsiket. De azután megváltoztatták az erre vonatkozó szabályokat. Ekkor ment el félállásba egy óvodához. Azután... más helyeken is dolgozott egy ideig.

Gunnar hegyezte a fülét. „Más helyeken is dolgozott egy ideig.” Ahogy képes volt felismerni a hazugságot, úgy azt is észrevette, ha valaki csak féligazságot mondott.

– Miféle más helyeken? – kérdezte könnyed hangon.

Valójában csak ekkor jött rá, mit is művel voltaképpen. Kétségbeesetten keresett valami kapcsolatot Lydia, valamint Fanny és Lukas között. Valamit, ami megmagyarázná, miért éppen őket hármójukat, és nem valaki mást raboltak el.

– Több helyen is – felelte Oscar vonakodva, és amikor Ewa megkísérelt hozzátenni még valamit, így szólt: – Nem szeretnénk pletykákba bocsátkozni. Ez nem a mi dolgunk.

– Pletykákba? – kapta fel a fejét Gunnar.

– Amikor Lydia felhagyott a privát gyermeknevelői munkával, ideiglenes személyi asszisztensnek kérték fel, különböző családokhoz – magyarázta Ewa. – Így értettem azt, hogy más-más helyeken dolgozott.

– Tehát félállásban személyi asszisztens volt, félállásban pedig óvónő? – kérdezett vissza Gunnar.

– Pontosan.

– És volt valami gond a családokkal, akiknél munkát vállalt?

– Dehogy – felelte Oscar.

– Ne mondj már ilyet! Miért ne beszélhetnénk róla? – erősködött Ewa.

– Azért, mert ez tette tönkre Lydiát! Azért nem beszélhetünk róla!

Gunnar úgy érezte, szorít az idő, és próbált valami olyat mondani, ami előrevihetné a társalgást. De nem volt könnyű dolga. Így hát az egyetlen helyes megoldást választotta: az őszinteséget. Annyi embernek hazudott már az elmúlt napokban, hogy egészen belefáradt. A francba a hazugságokkal! Ezúttal nem folyamodik hozzájuk.

– A mi Fannynk egy keddi napon tűnt el – kezdte. – Csak vártuk és vártuk, de nem jött haza. Nem telt el egyetlen óra, egyetlen perc úgy, hogy ne gondoltunk volna arra, vajon mi történhetett vele. Azután eltűnt Lukas is, majd néhány héttel később előkerült. Amikor megtudtuk, mi történt vele, azt gondoltuk, azt is tudjuk, mi történhetett Fannyval. Egy őrült elrabolta és halálra kínozta. Az egyik rémületből a másikba estünk. Minden ember más. Én a magam részéről azt mondhatom, nem nyugtatott meg Lukas visszatérése. Még ma sem telik el úgy nap, hogy ne gondolnék Fannyra és ne akarnám tudni, hová tűnt. És hogy miért nem

találtuk meg.

Gunnar igyekezett mélyeket lélegezni, nehogy sírva fakadjon idegenek előtt.

– A rendőrség kereste a kapcsolatot az áldozatok között – folytatta. – Így találtunk rá arra a tornatanárra is, akit őrizetbe vettek. De én végig tudtam, hogy nem ő tette. Az túl egyszerű lett volna. És az az ember egészen normálisnak tűnt.

Ewa erre óvatosan hozzátette:

– Nekünk is ez volt a benyomásunk.

Gunnart zavarba ejtették ezek a szavak. Voltak emberek, akik ugyanabban a cipőben jártak, mint ő, egészen közel hozzá, és mégsem kereste fel őket soha. Ez felfoghatatlannak tűnt. Korábban mindig csak Arthurral és Rosie-val hasonlította össze magát. Akik viszont visszakapták a gyereküket.

– Feltételezem, maguk is hozzám hasonlóan éreznek – mondta. – Egyes napok könnyebbek, mások nehezebbek. De igazán jó sosem lesz. Úgyhogy most teszek egy utolsó kísérletet. Meg akarom tudni, mi történt a kislányommal. A kislányunkkal. Ezért kérdezősködöm annyit. Próbálom megérteni, milyen összefüggés lehet a

három áldozat között.

– Maga nem hiszi, hogy véletlenül esett épp rájuk a választás? – tudakolta Oscar.

– Talán igen, talán nem – felelte Gunnar. – Mármint... gondoljanak csak a keresztre. Meg a tűzre. Mindegyik emberrablást többnapos előkészület előzött meg. Amolyan rituálé. A tettesnek nyilván minden újabb áldozatával határozott célja volt.

– Lehet, hogy Lydia Fanny és Lukas óvodájában dolgozott – vetette fel Oscar.

– Egyikük sem járt óvodába – magyarázta Gunnar. – Családi napköziben vigyáztak mindkettejükre. Lydia mely családoknál dolgozott személyi asszisztensként?

Oscar és Ewa ismét riadt pillantásokat váltott egymással.

– Összesen három gyerekre vigyázott, utána abbahagyta – felelte Oscar. – Az utolsó Lundgrenéké volt, nem tudom, emlékszik-e rájuk.

Lundgrenék. Gunnar kutatott az emlékeiben.

– Az övék volt az a kis sajtbolt a Lilla torgon?

– Nem, dehogy. Azt hiszem, mindketten

ügyintézőként dolgoztak a megyei önkormányzatnál. Alig két évig laktak itt. Nagyon kedves emberek voltak.

– És volt valami fogyatékosságuk? Mármint, ha Lydia személyi segítőként dolgozott náluk...

– Nem született saját gyermekük. És azt hiszem, a gyermektelenségükkel kezdődött az egész. Úgy döntöttek, hogy nevelőszülők lesznek. Úgy egy hónappal később kaptak egy kislányt. Neki volt szüksége személyi segítőre.

Gunnar észrevette, hogy Ewa nagyon mocorog a kanapén. Elsápadt, és az ajkai elkeskenyedtek.

– Az a lány egy szörnyeteg volt – suttogta.

– Hagyd már abba! – rivallt rá Oscar.

– De ha egyszer az volt? Teljesen tönkretette Lydiát. Miután visszatért a betegállományból, sikerült neki teljes állásban elhelyezkednie az óvodánál, és soha többé nem vállalt személyi asszisztensi munkát.

– Egy idő múlva pedig Lundgrenék is, és a gyerek is eltűntek a városból – folytatta Oscar. – Bár nem hiszem, hogy ennek a történetnek túl nagy jelentősége lenne. Lydiának több mint tíz évvel az

elköltözésük után veszett nyoma.

És ezzel láthatólag pontot is akart tenni a beszélgetés végére, de Gunnar kitartó maradt.

– Mi volt a baj a kislánnyal?

– Azt nem tudjuk. Vagyis, Lydia megtudta, hogy a hátterét illetően bizonyos dolgokat titkosítottak, ezért nem mondhatták el neki a nevelőszülők.

– De valami magyarázatot csak adtak, nem? Például arra, hogy miért volt szüksége személyi asszisztensre?

– A gyerek kezelhetetlen volt – vette át a szót Ewa. – Ezért kellett mellé segítség. „Sérült” volt, így mondták. Ezért az óvodában is problémái voltak.

– A többi gyerek bántalmazta? – kérdezte Gunnar.

– Először mi is azt hittük. Hogy egy szánalomra méltó kisgyerek. De nem az volt. Inkább az összes többi gyereket kellett félteni tőle.

– Miért, mit csinált?

– Inkább azt kérdezze, mit *nem* csinált. Rémtörténeteket mesélt nekik, mindenféle feldarabolt holttestekről, kísértetekről és gonosz lelkekről. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy

a jelek szerint ő maga hitt is mindabban, amiről beszélt. És nem félt egy cseppet sem, sőt! Épp ellenkezőleg. Élvezetét lelte abban, hogy a frászt hozta a többi gyerekre.

Gunnar fejében pörögtek a gondolatok. Vajon miért ül ezeknek a vadidegeneknek a házában és hallgat történeteket egy zavarodott elméjű gyerekről, aki huszonöt évvel korábban lakott Kristianstadban? Miből gondolja, hogy ez fontos lehet?

– Lydia az óvodában is a gyerekkel maradt? – kérdezte végül.

– Nem, csak utána vigyázott rá. Amíg a nevelőszülei haza nem értek a munkából. Hiszen az óvodában csak napi néhány órát vigyáztak rá.

– És délutánonként tovább mesélte a rémtörténeteit Lydiának?

– Elszaladt és elrejtőzött előle. Lydia akár órákig is kereshette. És amikor végre rátalált, a kislány csupa kosz volt, és nem akarta elmondani neki, hol járt. Na meg a kések. Imádta a késeket is!

– A késeket?

– Egy alkalommal, amikor Lydia kilépett a

fürdőszobából, a gyerek ott állt az ajtó előtt és rá várt. A kezében egy hatalmas húsvágó késsel. Amikor Lydia megrémült tőle, ő elvigyorodott.

– Atyaisten, ezt el kellett volna mondania a nevelőszülőknek!

– El is mondta – felelte Oscar. – És akkor jött rá, mi is a helyzet valójában. Hogy miért voltak örökké annyira fáradtak. Mindennap egyre fáradtabbak. Ők is éppúgy féltek a gyerektől, akárcsak Lydia. Az utolsó alkalommal, amikor náluk járt, a kislány lóhalálában felkergette őt az emeletre a késsel. Lydia felrohant a nevelőszülők hálószobájába, és magára csukta az ajtót. De akárhogy próbálta tartani teljes erejéből, érezte, hogy a gyerek csaknem ugyanolyan erős, mint ő.

Oscar elhallgatott, és ismét Ewa vette át a szót.

– Azt hiszem, ekkor vette észre, milyen módszert alkalmaztak a nevelőszülők. Odacsavaroztak egy reteszt az ajtó alsó részéhez. Lydiának sikerült a reteszt a padlóba fúrt lyukba tolni. Azután addig állt ott, hátával az ajtót támasztva, amíg a nevelőszülők haza nem értek. Addigra pedig a gyerek eltűnt.

– Eltűnt?

– Igen. A rendőrség pár órával később talált rá. A Csatornánál járt. Ott üldögélt, és a kacsákat etette. Teljesen hidegen hagyták a történtek. Még aznap elküldték a háztól. A nyár végén pedig a nevelőszülők is elköltöztek.

Gunnarban valami gyanú motoszkált.

– Mi volt a gyerek neve?

A szíve hevesen vert.

– Heidi.

– Heidi? Nem Anna?

– Nem.

Gunnar pulzusa a normális szintre süllyedt. Össze kell szednie magát! Nehogy már rémeket lásson!

– És amúgy hol laktak a nevelőszülők?

– Lundgrenék? A régi paplakban.

Gunnar agyának hátsó szegletében megszólalt egy vészharang. Lukasra gondolt, aki erősen aggódott amiatt, hogy David elmebetegnek kiáltotta ki Annát. Lukas azt is mondta, hogy látta a nőt egy baltával a kezében David háta mögött. Azután még az is eszébe jutott, hogy Lukas

felismerni vélte Annát.

– Semmit nem tudnak a kislány hátteréről? Egyáltalán semmit? – csodálkozott.

Ewa és Oscar a fejét csóválta.

– Egy kukkot sem. De biztos utána lehetne járni – válaszolta Ewa.

Oscar kihúzta magát a kanapén ülve.

– Miért érdekli magát annyira ez a történet? – kérdezte Gunnartól.

Bárcsak tudnám, gondolta ő magában.

Minden út a paplakhoz vezetett. Gunnar már több mint harminc éve lakott ugyanabban a házban. Mindössze négyszáz méternyire a paplaktól. Ha annak a háznak annyira nagy jelentősége van Fanny eltűnésében, akkor hogy lehet, hogy eddig nem figyelt fel rá?

Azután eszébe jutott még valami, amit Lukas említett neki a kocsiban ülve. David azt állította, hogy Anna valami pincét keresett a paplakban. Mert azt hallotta az egyik kollégájától, hogy a belső falaiba holttesteket temettek. És pontosan ugyanezt a történetet hallotta ő is a festőtől. Csak abban az állt, hogy ez a paplak Lundban található.

– Miről szóltak azok a történetek, amelyekkel a nevelt gyerek a társait ijesztgette? – tudakolta.

– Hiszen mondtuk már – felelte Ewa. – Feldarabolt emberekről és egyéb furcsaságokról.

– Szó sincs róla – vágott közbe Oscar. – Ezt csak te találtad ki utólag.

– Akkor meséld el te, ha olyan jól emlékszel rá! – förmedt rá Ewa sértődötten.

– Olyan emberekről, pontosabban nőkről beszélt, akiket élve temettek el. Ilyenekről beszélt.

– És az mennyivel jobb, mint a baltás gyilkosság?

Most már Gunnar nem bírta tovább türtőztetni magát. Muszáj volt megbizonyosodnia.

– Élve falazták be őket? – Gunnar maga is hallotta, milyen ostobán hangzott. – És egy nádszálon keresztül kellett lélegezniük?

Oscar összerándult.

– Igen, ez a történet stimmel. De volt még több is. A kislány olyan nőkről is beszélt, akiket hatalmas koporsókban ástak le a földbe.

– Ja igen, erre én is emlékszem – helyeselt Ewa. – És állítólag valami lyukat fúrtak az arcuk fölé.

– Lyukat az arcuk fölé? – ismételte meg Gunnar

elvékonyodó hangon.

– Az etetés és itatás miatt. Azt mondta, aki beásta a nőket, időnként kinyitotta a lyukat, és bevezetett rajta egy slagot, azon keresztül pedig ételt és italt adott nekik. El tud képzelni ehhez hasonló szörnyűséget? Hogy találhat ki egy kislány ilyesmiket?

Gunnar vérnyomása már veszélyesen magasra szökött, és olyan kérdést tett fel, amelyre igazából maga sem akarta tudni a választ.

– Mire volt jó etetni azokat a nőket? Ha élve temették el őket, az volt a cél, hogy meghaljanak, nem?

– Azt hihetné az ember – felelte Oscar. – Pedig nem így volt. Épp ellenkezőleg. Azért temették el azokat a nőket, hogy életben tartsák őket.

39

Szorított az idő, ezt Lukas is tudta. Ismét felment a padlásra, ám ezúttal már teljesen közömbös volt a dobozok tartalma iránt. A falba vésett szöveget gondosan kerülte a tekintetével.

Bizonyára megvolt az oka, hogy annak idején beleásta magát Fanny eltűnésének ügyébe. Valami gondolat vagy történés bizonyára elindította őt ezen az úton, kérdéseket ébresztett benne. Már tudta, mire kellettek neki a könyvtárban szerzett újságcikkek, azt azonban nem, vajon mit sikerült még kiderítenie ezen kívül. Hogyan jött rá, hol találja Fanny naplóját? És hogy a lány David apjával járt? Mert most már biztos volt benne, hogy David hazudott neki, amikor először beszélt erről. Nem Lukas apja volt Fanny titkos szeretője, hanem Davidé. Végre megértette.

Gyakorlatilag az összes kartondobozt kinyitotta. De egyikben sem talált semmi nyomot, amelyen elindulhatott volna. Ráült az egyik dobozra, és mélyet sóhajtott. A padlást két nagy méretű mennyezeti lámpa világította meg. Gyerekkorukban a nővérével együtt szerettek odafent játszani. Habár hideg volt fent és túl sok kacat, mégis szívesen töltötték ott az idejüket. Lukas elpirult, amikor eszébe jutott, hogy Fannyval egy buli után kapatosan, nevetgélve tértek haza. Tizenhét-tizennyolc évesek voltak, és annyira felajzottak, amilyen csak tinédzser korában lehet az ember, ahogy most némi keserűséggel megállapította. Szerettek volna elbújni kíváncsiskodó szüleik elől, ezért felcipeltek magukkal egy felfújható matracot a padlásra.

Az emléktől Lukas szemébe könny szökött. A padlás lett az ő titkos helyük, ahol senki sem zavarhatta őket. Lukas hálás volt, amiért emlékezetének ez a része legalább érintetlen maradt. Még mindig emlékezett Fanny hangjára, illatára, és arra, mivel lehetett megnevettetni őt. Mindenki más túl komolynak tartotta a lányt, Lukas

azonban nem. Ő bármikor mosolyt tudott csalni az arcára. Egészen addig a napig, amikor szakítottak egymással. Attól kezdve olyan volt, mintha Fanny lényének egy kis része meghalt volna. És Lukasé is. Gunnar rákérdezett, hogy ki szakított kivel. A valóság az volt, hogy közös megegyezéssel döntöttek így. De mindketten tévedtek.

Lukas körülnézett. Már a gondolat is nevetségesnek tűnt, hogy felcibáljon magával egy nőt a szülei padlására azért, hogy lefektesse. Bizonyos dolgokat az ember csak egy bizonyos életkorban csinál, ez van.

Behunyta a szemét, és felidézte magában a Fannyval közös jelenetüket.

– Biztos, hogy itt nem hallanak meg minket?

– Tuti biztos.

– És ezt nem csak azért mondod, mert le akarsz velem feküdni?

– Nem csak azért.

– Na, Lukas, ne már!

Fanny felkacagott, és arcát a fiú vállába temette.

Mennyire fájtak az emlékek! Erőt vett magán, kinyitotta a szemét és felállt. Amit keresett, a jelek

szerint nem a padláson volt. Lukas megtorpant egy pillanatra. Első alkalommal felvitték a felfújható matracot. De másodszorra az már ott volt. Leeresztették, összetekerték és elrejtették. Arra az eshetőségre, ha megismételnék az akciót. Ami meg is történt. Azután, amikor a kapcsolatuk véget ért, Lukas otthagyta a matracot a padláson. Öntelt módon csak annyit mondott magában: még szükség lehet rá. De nem volt. Mert Lukas nem akarta a Fannyval közös helyüket más lányokkal bemocskolni.

Sietve odébb tolta a ferde háztető alatt álló kartondobozokat. Arthur szekrényeket készített a sarkokba, a padló és a plafon közé, hogy ezzel optimálisan kihasználják a helyet. Az egyik szekrényben Lukas a nagyapjától örökölt régi lexikonokat tartotta. Ezeket nem vitte magával, amikor elköltözött, a szülei pedig már belefáradtak az örökös nyaggatásba, hogy szabadítsa meg őket tőlük. Lukas pontosan emlékezett rá, melyik szekrénybe pakolta őket. Ahogy arra is, hogy mit rejtett mögéjük.

– Hová rejtsük a matracot? – kérdezte Fanny.

– Nézd csak! Ide, a könyvek mögé. Itt senki sem fogja keresni – felelte Lukas.

– Tuti rejtekhely!

– Mindenkinek szüksége van egy ilyenre. Neked nincs?

Miközben kitárta a szekrényajtót, és meglátta a lexikont, leült a kemény padlóra.

„Neked nincs?”

De igen, neki is volt. De Lukasnak úgy kellett kihúzni belőle.

– Na, ne már, te is láttad az én rejtekhelyemet!

– Látni láttam, már amennyi néznivaló van ezeken az ósdi könyveken.

– Na és ezekhez mit szólsz?

– Pornófilmek! Pfuj, de gusztustalan!

– Aha, vagyis nem csak ósdi könyvek. De most rajtad a sor! Hol a te rejtekhelyed?

– A hálószobámban az egyik parkettaléc kijár, és néha elrejtek alá ezt-azt.

Így tudta meg, hol találja Fanny naplóját.

De vajon miért kereste?

Lukas a haját tépte. Ez az átkozott memóriája! Hogy miért ilyen nehéz kezelni? Idegesen kutatni kezdett a lexikonok között. Meg is találta a

felfújható matracot, meg egy tízdarabos óvszercsomagot. A matrac merevnek tűnt, ahogy kivette a szekrényből. Legfelül volt az óvszer, mint egy túl hamar véget ért ifjúkor szomorú emléke. Keresett egy zseblámpát, és bevilágított a szekrénybe. Kivett belőle néhány újabb könyvkupacot, majd megint bevilágított. És ott, az alján, egy műanyag dossziéban egy halom papír hevert.

Lukas azonnal kikapta onnét.

„F.-ről.” Ez állt a legfelső lapon, amely ettől eltekintve teljesen üres volt.

A szíve majd kiugrott a helyéből. Ez volt a kincs, amelyet keresett!

Gyorsan visszapakolta a könyveket, majd becsukta a szekrényajtót. A matracot belehajította az egyik dobozba. Majd fogta a dossziét, és nekiiramodott vele a létra felé. Semmi kedve nem volt a padláson ülve olvasgatni.

Épp a létrán állt, amikor megcsörrent a telefonja.

– Itt Lukas beszél.

Először fel sem ismerte a hangot.

– Erika vagyok. A rendőrségtől.

Lukasnak azonnal beindult a fantáziája. Csak arra tudott gondolni, mi történhetett a paplakban. Ahogy ott látta Annát, a baltával a kezében...

– Igen? Na és hogy ment?

– De mégis micsoda, Lukas?

Lukas nagyot nyelt, megpróbált gondolkodni. Névtelenül hívta fel a rendőrséget. Amennyire tudta, a rendőrségnek fogalma sem lehetett róla, hogy ő volt az. És abban sem lehetett biztos, hogy épp Erika volt az, aki kiszállt a riasztásra.

– Arra kíváncsi, hogy idejében kiértünk-e, még mielőtt Annának sikerült volna a baltával agyonütnie Davidot? – kérdezte Erika, csak hogy segítsen neki.

Lukas kénytelen volt leülni az egyik létrafokra.

– És a válasz igen?

Mit számít, ha tudják, hogy ő telefonált? Azért nem adta meg a nevét, mert attól tartott, nem hisznek majd neki. Hogy mit gondolnak róla a zsaruk, azzal nem törődött.

– Lukas, nem is tudom, mit mondjak. Odaküldtünk egy járőrkocsit, ők pedig jelentették, hogy a házban senkit sem találtak.

– Senkit? Na várjon egy kicsit!

– Eszemben sincs. Nem voltak otthon, nincs mit tovább ragozni ezen. A kollégáim alaposan átfésülték a házat. Sőt, mondhatom, rendkívül alaposan. Különösen azok után, hogy a kertjükben meggyulladt egy fa. Valamennyi ablakot ellenőrizték, sőt még a garázskaput is kinyitották. Senkit nem találtak. Később aztán sikerült utolérnünk Davidot a mobilján. Annával vacsorázni mentek a barátaikhoz. Meglehetősen meglepődött, amikor felhívtuk.

Lukas lesétált a létrán.

– Miféle barátaikhoz? – tudakolta.

– Tessék?

– Melyik barátjukhoz mentek át vacsorára?

– Ahhoz magának semmi köze.

– A szomszédaikhoz? Ezt mondta? Mert akkor biztosíthatom afelől, hogy hazudott. A szomszédok ugyanis épp akkor mentek el otthonról, amikor mi jöttünk el Davidék házától.

– Nem a szomszédoknál voltak.

– Akkor még furcsább a dolog. Hová mehettek volna olyan gyorsan, hogy mire maguk felhívták

őket, már odaértek?

Lukas közben már a szobája felé tartott, majd becsukta maga mögött az ajtót. Erika hallgatásából érezte, hogy sikerült eltalálnia a nő érvelésének gyenge pontját.

– A járőröző autónak hét percbe telt kiérni – felelte.

– És ennyi idő alatt Annának sikerült felöltöznie, azután...

– Lukas, hagyja abba! Jól vannak, és kész.

Lukasnak ekkor újabb dolog jutott eszébe. David és Anna nem ismert túlságosan sok embert Kristianstadban.

– Azt mondták, Gunnarnál és Alice-nál vannak? – tudakolta.

– Erre a kérdésre aztán tényleg nem kötelességem válaszolni, de mivel érzem, hogy magát ez annyira izgatja, hát elmondhatom: igen, náluk vannak. Most jobb?

Lukas kinézett az ablakon, Gunnar és Alice háza felé, az utca túloldalára. Abban biztos volt, hogy alig egy órája váltak el az útjaik Gunnarral, így kizárt, hogy Anna és David náluk vacsoráznának.

– Hívja fel Gunnart – kérte a nőt. – Majd ő elmondja, mit csinálnak most, és mit csináltak korábban ma este. *Anna és David nincs náluk.* Úgyhogy hívja csak fel Alice-ékat.

– Dehogy hívom.

– Tegye meg, Erika.

– Na most már hagyja abba…

– TEGYE MEG!

Lukas olyan erővel ordított, hogy maga sem tudta, hogy képes ilyesmire.

– Tegye meg, vagy különben egész életében bánni fogja!

Majd egy határozott mozdulattal kinyomta a telefont. Leült az ágyára, és kivette a papírlapokat a dossziéból. Nem tehetett róla, remegett a keze. Egyre csak olvasott és olvasott, lapozgatott, hátha megtud valami újat, valamit, amiről még nem tájékozódott a könyvtárban talált cikkekből. Ám végül csalódnia kellett. Az elveszettnek hitt dolgozat az Égetőről szólt. Se többről, se kevesebbről. Semmi magyarázatot nem talált benne arra vonatkozólag, mit láthatott vagy mi történhetett vele. És arra sem, miért rejtette el a

dolgozatot.

Csak ekkor vette észre a dossziéban maradt fényképet. Rossz állapotban volt ugyan, de azért remekül látszott rajta, mit ábrázol. Fannyt és az ő titkos hódolóját, Stent. Lukas úgy vélte, valamelyikük a kezében tartotta a kamerát, úgy készíthette a képet. Fanny olyan volt rajta, mint mindig: komoly és elmélyült. Ugyanakkor érezhető volt a köztük lévő harmónia is. Fanny nem félt Stentől, legalábbis akkor és ott nem.

Lukas letette a fotót. Biztos azt is a naplóval együtt találta, de inkább külön-külön rejtette el őket. Azt azonban ő maga sem értette, vajon a Rubik-kockát miért nem tette ugyanoda, ahová a dossziét.

Még egyszer, utoljára végiglapozta a dolgozatát. Ide-oda forgatta a papírhalmot. Az utolsó oldalra golyóstollal egy rövidke megjegyzést írt:

„Sten az Égető fia?”

A papírlap kiesett Lukas kezéből.

Nem én tettem. Hanem David apja.

Egy képtelen gondolat. Egy kimondhatatlan kérdés. Mégis ott volt a szeme előtt. Fanny járt

valakivel, akiről nem akart beszélni. Akitől félt. Egyáltalán, tényleg félt tőle?

– A francba – suttogta Lukas.

Ismét rávetette magát a lány naplójának lapjaira. Ezúttal pontosan tudta, mit keres: minden olyan helyet, ahol Fanny a félelmeiről írt. De sehol sem szerepelt konkrétan, hogy a párjától félt volna. Sőt, ellenkezőleg. Róla örömmel mesélt.

Lukas akkor arra gondolt, hátha neki valami olyasmire is sikerült fényt derítenie, amit Fanny figyelmen kívül hagyott. Amiről a lány azt hitte, a legbiztonságosabb pont az életében, épp az jelenthette rá a legnagyobb veszélyt.

Lukas izgatottan felpattant. A múlt feltérképezése éppoly nehéz feladatnak látszott, mint a Rubik-kocka megoldása. Akárhogy erőlködött, mindig maradt benne egy kocka, amely nem illett a képbe. Odaállt az ablakhoz. Gunnar és Alice házának látványától lúdbőrzött a háta. Az Erikával folytatott beszélgetésük pedig katasztrofálisan sikerült.

Izgatottan hívta fel Gunnart, aki azonnal felvette a telefont.

– Fel kell hívnia a rendőrséget! – magyarázta Lukas.

De Gunnar oda sem figyelt rá. Úgy tűnt, mintha kint lenne a viharban.

– Életben van! – felelte Lukasnak.

Lukas szíve egy pillanatra kihagyott. Jéggé dermedt a mellkasában.

– Hogy mondja? – kérdezett vissza.

– Fanny él, Lukas!

40

– Hát te meg hol voltál?

Alice épp az előszobában volt, amikor Gunnar kinyitotta a bejárati ajtót.

– Kint.

– De mégis hol?

Gunnar teljesen átázott, mégsem érezte, hogy fázik. Esőkabátja az ingéhez tapadt, amikor levette. És amikor leesett a fogasról, ahová akasztotta, ott hagyta a földön. Alice a kabátról a férjére nézett.

– Nem hiszem, hogy ezt még sokáig bírom – jelentette ki.

– Hamarosan vége – válaszolta Gunnar.

– Gunnar, te nem veszel engem komolyan, de...

– Alice, lehet, hogy a lányunk életben van.

Ez utóbbit már csak suttogva tette hozzá.

Alice szeme tágra nyílt. Majd az egész arca

eltorzult a dühtől és a bánattól.

– Hogy mered? *Hogy merészeled?*

Megbicsaklott a hangja. De Gunnarnak nem volt ideje ilyesmire. Most, hogy már ilyen közel jártak.

– Most nem tudok mindent töviről hegyire elmagyarázni – válaszolta Gunnar. – De azt hiszem... ez lehetséges. Lehet, hogy él. Alice, fel tudod ezt fogni? A mi kicsi Fannynk, talán még mindig köztünk van...

– FEJEZD BE!

Alice olyan hangosan üvöltött, hogy a férfi összehúzta magát.

– Fejezd be! Fejezd be! Fejezd be!

A sírástól kifényesedett a nő arca.

– *Mi bajod van, Gunnar?*

A férfi úgy szerette volna átölelni őt. De nem tehette.

– Meg akarom találni a lányunkat – közölte nyersen. – Ez olyan nagy baj?

– Baj? Ez valóságos őrület!

Őrület? Hát annak hangzik? Az a tűz a szívében, és a felhők a lábai alatt? Talán igen. Ebben az esetben nyugodtan lehet Gunnart őrültnek tartani.

Alice-t az előszobában hagyta, és bezárkózott a szuterénbe, a dolgozószobájába. A mobiltelefonját a kezében tartotta. Az előbbi beszélgetés Lukasszal rövidre sikeredett, de ebben a viharban nem is lehet telefonálni. Gunnar megígérte neki, hogy visszahívja, amint hazaér.

– Mit gondolsz? – kérdezte tőle, amikor végre elérte Lukast, és elmondta neki, mit sikerült megtudnia.

Lukas mélyeket lélegzett.

– Én is megtudtam valami újat – közölte. – David hazudott Annával kapcsolatban.

Gunnar pedig némán hallgatta a magyarázatot. Anna nevelt gyerekként élt a paplakban. Heidi néven.

Gunnar agyában forogtak a kerekek. Lukas pedig közben hallgatott.

– Mindig is tudtam, hogy így van – felelte némi csendet követően.

– Hogy nem halt meg? – kérdezett vissza Gunnar.

– Igen. Valahol, valahogy, de életben van.

– Meg kell találnunk! És meg is fogjuk!

– De hogyan, Gunnar? Hogyan?

– Anna minden bizonnyal többet tud, mint amennyit eddig elmondott.

– De Annát és Davidot a föld nyelte el.

– Vagy elrejtőztek a paplakban.

– Amikor a rendőrség kivonult, senkit sem találtak.

– A rendőrség. De vajon bízhatunk-e bennük?

Lukas habozott a válasszal.

– Nem, nem bízhatunk – felelte azután. – De...

– De?

– Ez a gyerek, Heidi. Vagy Anna. Lehet, hogy ő is benne van? Erre gondolt? Azzal egyetértek, hogy van valami zavaros a múltjában, de hát... velem egyidős. Lehetséges, hogy tinédzser korában embereket rabolt? Az nem lehet. Kizárt.

Most Gunnaron volt a sor a töprengésben.

– Lehet. Hallottad volna csak, mit meséltek arról a gyerekről!

– Öt perc múlva ott vagyok maguknál – felelte Lukas. – Együtt megyünk a paplakba.

Elsőként azt vették észre, hogy David és Anna autója eltűnt. Gunnar olyan feszült volt, akár egy

hegedűhúr. Az eső ködfátyolként lepte be a paplakot, alig lehetett látni valamit. Először megpróbáltak becsengetni. Azután bekopogtak az ablakon. De senki nem gyújtott sem lámpát, sem gyertyát. Nem láttak arra utaló mozgást, hogy valaki tartózkodna a házban.

– Mi történt itt valójában? – kérdezte Gunnar Lukastól. – Hová lettek ezek?

Mindketten a felhajtón álltak az esernyőjük alatt. Lukas a garázskapunak támaszkodott. Már teljesen kész volt.

– A pincében, amelyet David szerint Anna keresett – jutott eszébe.

– De hisz' nincs is itt semmiféle pince – állította Gunnar.

– Honnan tudhatjuk?

Lukas kérdése a levegőben lógott. Így azután sarkon fordult, és megragadta a garázskapu kilincsét, és a kapu a legkisebb ellenállás nélkül feltárult.

– Erika azt mondta, a rendőrök, akik itt jártak, még a garázsba is benéztek – magyarázta Lukas. – Akkor mi is megtehetjük ugyanezt.

Belépett a garázsba, és meggyújtotta a villanyt. Gunnar követte. Először két régi gumiabroncsot vett észre. Azután egy csomó kartondobozt, az egyik falhoz hajítva. A másik falra festékesflakonokkal és műanyag dobozokkal megpakolt polcok voltak felcsavarozva, amelyeken mindenféle más is volt, amiket Gunnar a saját garázsában is tartott.

– Látja? – mutatott Lukas az egyik szekrényre.

Gunnar nehezen tudta összeszedni a gondolatait.

– Valami konkrét dologra gondoltál?

– Arra, hogy az a polcos szekrény nincs a falhoz rögzítve. Egy könyvespolc, amely teljesen üres.

Majd határozott léptekkel odasétált hozzá.

– Segítsen már! – kérte.

De Gunnar inkább a nyitott garázskaput figyelte. Lehet, hogy jobb lenne, ha bezárkóznának? Nem tetszett neki, hogy úgy mászkálnak odabent a garázsban, hogy David és Anna közben nincs otthon.

– Várj egy kicsit! – szólt Lukasnak, és lecsukta a garázskaput.

Lukas erre egyedül tolta odébb a szekrényt.

– Gondolod, hogy Anna ölte meg? – kérdezte Gunnar.

Lukas rámeredt.

– Csak muszáj volt megkérdeznem – mentegetőzött Gunnar. – Szerinted?

De választ nem kapott. Lukasnak sikerült elmozdítania a szekrényt, és közösen nézték meg, mi rejtőzik mögötte. Egy lépcső.

– A pokolba! – nyögte Lukas.

Összeszedte magát, és az egyik polcon heverő zseblámpa után nyúlt.

– Maga maradjon itt! – szólt rá Gunnarra.

– Együtt megyünk! – ellenkezett a férfi.

– Azt már nem! Mi a fenét csinálunk, ha valami történik? Maradjon itt, és tartsa kéznél a telefonját. És azonnal szóljon, ha valami probléma akad.

Gunnar vonakodva vette elő a telefonját a kabátzsebéből. Nem szívesen álldogált egyedül a garázsban. És az sem tetszett neki, hogy látta Lukast eltűnni a lépcső alján, a zseblámpa fényében.

– Mit látsz? – kérdezte, amikor Lukas leért.

A zseblámpa fénye táncolt előtte.

– Egy csomó helyiséget.

Majd amikor eltűnt az egyikben, elnyelte őt a sötétség.

41

Vér. Főleg a padlón, de a falakra is felfröccsent. Lukasnak hányingere támadt az orrát megcsapó édeskés szagtól, ezért addig tartotta vissza a lélegzetét, amíg már égett a tüdeje. Izzadság ütközött ki a homlokán, amint végigvilágított a falakon. Szürke, piszkos falak. Vérrel csíkozva.

De nem a vér volt benne a legrosszabb. A padló közepén egy koporsó állt, amelyet szintén vérfoltok borítottak. Lukas pulzusa már az egekig emelkedett, amikor felnyitotta a koporsó fedelét. Üres volt.

Itt meg mi történt?

Addig kotorászott a kabátzsebében, amíg meg nem találta a telefonját. De nem volt térerő.

Kihátrált a helyiségből, és belépett a következőbe. Majd az azt követőbe. De több vért

nem látott. Egészen addig, míg ott nem állt a jobb szélen levő szobában. Ott is talált vért. A padlón. Úgy nézett ki, mintha valaki összekuporodott volna a kemény betonon, és vércsíkokat húzott volna maga után. Kiszáradt szájjal hátrafordult, és odavilágított. A padlón található vérnyomok abból a szobából vezettek idáig, ahová először belépett.

David.

Biztosan ő az, aki megsérült.

De akkor hol van most?

– David?

Lukas néhány tétova lépést tett előre.

– David?

A zseblámpa pislogott, kezdett kimerülni az elem. Még egyszer, utoljára végignézett a falakon. Megfagyott a vér az ereiben, amikor meglátta a vérrel írt feliratot a szemközti falon:

SEGÍTS

A vér színe ugyanolyan volt, mint a padlón talált véré.

Nemrég csinálhatta, gondolta Lukas. Mégsincs itt

senki.

Hacsak ez nem egy csapda!

Olyan gyorsan szaladt, hogy a lépcsőhöz vezető úton megcsúszott egy vérfolton.

– Gunnar!

Ismét talpra állt, és tovább futott. Amikor már csak pár méter volt hátra, a zseblámpa fénye kihunyt.

– Gunnar!

Még mindig semmi válasz. Odabukdácsolt a lépcsőhöz. Amikor beverte a térdét, az éles fájdalomtól felkiáltott.

– Lukas?

Gunnar jelent meg az ajtónyílásnál, de hátrahőkölt, amikor Lukas odacsörtetett.

– Atyaisten! – kiáltott fel, amint meglátta a másik sápadt arcát és véres ruháit.

Lukas leült a földre, és masszírozni kezdte a térdét. Nagyobb baja nem esett, bár húzódott a térde, ha kinyújtotta a lábát.

– Ide kell hívnunk a rendőrséget – mondta.

– Mi történt odalent?

Ám Lukas csak hevesen rázta a fejét.

– El kell tűnnünk innen! Amilyen gyorsan csak lehet.

Felállt. Gunnar megelőzte, és kinyitotta a kaput.

– Ne tegyük vissza a szekrényt?

– Egy fenét, inkább menjen már!

Szinte kilökte Gunnart az esőbe. Amíg Lukas lecsukta a kaput, Gunnar riasztotta a rendőrséget.

– Teszek rá, hogy egyszer már kijöttek! – mondta dühödten. – A háznak van egy pincéje is, a garázson keresztül tudnak bejutni oda. Menjenek le és vizsgálják át! Vér borítja mindenütt.

Majd bizonytalanul Lukasra nézett, aki egy bólintással megerősítette őt. A beszélgetés folytatódott. De nem úgy hangzott, mintha hittek volna Gunnarnak. A rendőröknek eszük ágában sem volt ismét kivonulni a paplakba. Még akkor sem, amikor a férfi megmondta nekik, hogy David és Anna nem vacsorázott náluk.

Gunnar a kabátzsebébe csúsztatta a mobilját.

– Nem jönnek ki, igaz? – kérdezte Lukas.

– Nem vagyok benne biztos. De remélem, hogy mégis.

Lukas azonban nemigen hitte. Ő már feladta a

reményt, és azt, hogy olyan dolgokra vágyjon, amelyek sosem fognak bekövetkezni. A rendőrségnél nulla volt a hitelük. Túl sokszor vonultak már ki potyára a paplakhoz.

– Mi addig itt várunk – jelentette ki.

– Rendben.

Gunnar a lábával az aszfaltot kapirgálta. Akár egy gyerek.

– De ugye nem volt odalent? Fanny. Nem volt a pincében, ugye?

Lukas úgy érezte, a fájdalom miszlikre szaggatja a testét.

– Ez egy teljesen üres pince, Gunnar. Beton és gerendák mindenütt. Se bútorok, se parketta sehol. Azaz de, egy koporsót láttam odabent. Üresen. Elképzelésem sincs, mire akarták használni. Higgye el nekem, ha Fanny a pincében lenne, megtaláltam volna.

Aztán csak álltak ott csendben, az esőben, a démonokkal küzdve, amelyek immár több mint egy évtizede keserítették az életüket. De Lukas fejében még mindig egy gondolat motoszkált:

Hol lehet Anna és David?

42

– Maradtunk volna inkább otthon!

Anna aggodalmasan nézett Davidra, aki a tükörfényes útra szegezte a tekintetét. Az eső már nem tudott elfolyni, és tócsákat képezett az aszfalton, óvatos vezetésre kényszerítve ezáltal azt a néhány autótulajdonost, aki egyáltalán kimerészkedett az utcára.

– Most miért mondod ezt? – értetlenkedett David.

– A rendőrség keresett minket. Nem túl szerencsés, hogy Lukas úgy látott engem, ahogy.

– Lukas miatt nem kell aggódnod. Úgysem hisz már neki senki. Túl zavart az elméje ahhoz, hogy bárki komolyan vegye. Sőt, majdhogynem azt is mondhatnám, jó, hogy így történt.

Anna óvatosan megérintette David karját.

– Nem akartam ennyire feldühödni. Csak gondolkodás nélkül cselekedtem. Ne haragudj!

– A francba, már azt hittem, agyonütsz azzal a baltával!

Anna felsóhajtott.

– Csak annyira elkeserített, amikor megtaláltam a pincét. Te végig tudtad, hogy ott van, igaz?

David töprengett egy darabig, majd így szólt:

– Szerintem valójában te is tudtad.

– Nem – felelte Anna. – Vagy ha tudtam is valamikor, elfelejtettem. Nem hinném, hogy valaha is jártam volna odalent korábban.

– De hallottad, ahogy apa meg én beszéltünk róla. Úgyhogy tudnod kellett. – David a fejét csóválta. – Aztán a fejedbe vetted, hogy ott van Fanny.

– Hát, nincs is ebben semmi különös.

– De, rohadtul különös. Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy…

Anna elhallgattatta őt, ujját a férfi szájára téve. Nem akart tovább Fannyról beszélni.

– Gondolod, hogy már felfedezték a pincét? – kérdezte a nő.

De David csak nevetett ezen.

– Hát, Lukasnak is megvan a magához való esze. Ha bent járt a garázsban, szinte biztos, hogy megtalálta már.

Anna önkéntelenül elmosolyodott.

– Azt hiszem, jó kis műsort rendeztünk azzal a vérrel – jelentette ki.

– Ennyi hasznunk legalább volt a drámaóráidból, hogy hazahoztál egy csomó kelléket – felelte David.

Anna elfordult tőle. Nem tehetett róla, hogy a Stockholmban töltött évei alatt elég elveszettnek érezte magát. Képtelen volt megállapodni valahol, társulatról társulatra vándorolt, míg el nem kezdett személyügyi területen dolgozni. Anyai ágról volt egy unokanővére, aki színészkedett. Mivel nem David unokatestvére volt, a férfit valószínűleg ezért is nem érdekelte ez az egész akkoriban.

David a nő karjára tette a kezét.

– Nem szabad megfeledkeznünk róla, miért költöztünk vissza – jelentette ki.

– Hogy miért költöztünk *vissza*? Részemről ez nem visszaköltözés – felelte Anna.

– De, bizonyos értelemben az.

– Lundban jobb lett volna.

– Az volt a lényeg, hogy eljöjjünk Stockholmból – összegezte David. – Hogy megnyugodj egy kicsit.

Davidnak könnyű volt azt mondani, hogy csak Anna miatt jöttek ide. Pedig neki is legalább akkora szüksége volt arra az úgynevezett „nyugalomra”. De Anna tudta, mire utalt, amikor ezt vetette a szemére. A tavasszal elkövetett hibájára. Amikor minden kicsúszott a keze közül, és képtelen volt tovább irányítani az életét. Olyannyira, hogy kezdett elővigyázatlanná válni. David ekkor úgy látta, ideje elköltözniük. Azaz az ő részéről, visszatérni. Éveken át erről beszélt. Megveszi a paplakot, és „továbblép”, ahogy ő fejezte ki magát. Mindig ugyanazzal a hévvel és vágyakozással a hangjában.

Anna a nyaktámlának támasztotta a fejét. Dél felé haladtak, el Åhus mellett, majd tovább Degeberga és Kivik irányába.

– Szórakoztam egy kicsit Gunnarral – mesélte a nő.

David aggodalmas pillantásokat vetett rá.

– Éspedig?

Anna kacarászni kezdett.

– Belesuttogtam a szellőzőnyílásba, Fanny hangját utánozva. Egyszer pedig magamra vettem egy parókát, és kiálltam az utcára, amikor…

– Anna, az istenit neki! Mi lett volna, ha rajtakap?

De a nő csak nevetgélt tovább.

– Hiszen egy kukkot sem ért az egészből.

– Én viszont annál inkább – komorodott el David. – Miért hazudtál nekem a gyerekről?

Anna az ujjával végigsimított a hideg ablaküvegen. Nem akarta, hogy látszódjon rajta, mennyire meglepődött. De iszonyúan furdalta a kíváncsiság, hogy David vajon honnan tudhatta meg?

– Azt gondoltam, ha csak rólam lenne szó, elhagynál.

– Te is tudod, hogy nem.

Anna belepirult a szégyenbe. David hazudott, és ezt mindketten jól tudták.

– Te mondtad, hogy önmagamra is veszélyes vagyok. Mert túl sokat akartam és túl korán.

David türelmetlenül dobolt a kormánykeréken.

– De a francba, hiszen így is volt! Te észre sem vetted? Az olyanoknak, mint te meg én, óvatosnak

kell lenniük. Örökké.

Az olyanoknak, mint Anna és David. Akik egy kicsivel többet akartak, mint mások.

– Te is követtél el hibákat – vágott vissza halkan a nő.

– Most arra gondolsz...?

– Lukasra.

A férfi nem felelt. Még csak rá sem akart nézni Annára.

– Az magától is megoldódott – vágta rá végül.

– Valóban? És akkor most miért jött vissza? És miért üti bele az orrát mindenbe?

– Csak égeti magát ezzel. Ha továbbra is ügyesen keverjük a lapokat, hamarosan vége az egésznek.

Anna nem felelt. Mindig David volt az, akinek tervei voltak és mindenre jó megoldásai.

– Úgy mégis, ki lehetett volna az apja annak a gyereknek? – tudakolta a férfi.

Az eső újabb mintázatokat rajzolt a szélvédőre. Anna valami értelmet keresett bennük, egy rejtett üzenetet.

– Nem is tudom – ráncolta a homlokát. – Esetleg Andreas.

– Ki? Az a kollégád, Söderben, azon az ócska munkahelyeden? Aki nappali műszakban dolgozott?

– Aha.

David felröhögött.

– Csak azt ne mondd, hogy lefeküdtél vele. Is.

Anna ravaszul vigyorgott.

– Neked is megvannak a magad emberei. Meg asszonyai. Semmivel sem vagy különb.

David rákacsintott.

– Egyformán vadak vagyunk, Heidi.

A nő összerándult a név hallatán.

– Megmondtam már, hogy nem szeretem, ha így hívsz.

– De hisz' ez a neved. Ha magunk vagyunk, nem akarlak örökké Annának szólítani.

A nő leszegte a fejét. Jobban szerette, amikor Anna lehetett. Heidi a régi énje volt, az, akit el akart végre felejteni. David általában tiszteletben tartotta ezt, de azért nem mindig. Főleg, ha rossz kedve volt, vagy ha felhúzta magát valamin. A nő azon töprengett, vajon most épp mi baja lehet.

– Az a Nádszálember – kezdte Anna.

– Ne kezdd már megint! Pontosan tudod, ki ő, és

hogy nem ez az igazi neve. Remélem, nem ejtetted ki ezt a nevet senki előtt?

Anna a fejét rázta.

– Elég kellemetlen, ha ketten voltak, akik ugyanazt művelték. Ha volt egy ilyen, hogyishívják? Utánozó majom, akinek saját ötlete nem lévén, ellopta valaki másét.

– Jó, először én is így gondoltam – felelte David. – De nem így volt. Nem így *van.* És soha nem is volt. Megnéztem a számítógépen, amely előtt annyit ültél, és keresgéltél róla. Aztán beindult a fantáziám.

Anna hallgatott. Pedig olyan biztos volt benne. Mindenben. De David beszélt valakivel a főiskoláról, és az illető azt mondta, hogy az épületet kiürítették. Hát akkor bizonyára így is volt. Habár ő tudta, hogy ott járt, és ezt az az őr is megerősítheti, akivel összefutott. De talán nem csinált mást, mint körbe-körbe járkált, vagy esetleg bement valamelyik elhagyatott terembe.

A gyomra görcsbe rándult. Nem akarta, hogy ismét foglyul ejtsék az árnyak. Nem akart megint beteg lenni. Bár ez talán nem is a megfelelő szó rá.

Lehet, hogy sosem volt igazán egészséges.

– Nem kellett volna abbahagynod a gyógyszerszedést – figyelmeztette David. – Keresd elő a tablettáidat. Másképp nem boldogulsz.

Anna mélyet sóhajtott.

– Most úgy beszélsz, mint az anyám!

De még alig ejtette ki a mondatot, amikor a szélvédőre iszonyatos mennyiségű esővíz, valóságos vízesés zúdult. Az ablaktörlők ugyan folyamatosan jártak ide-oda, mégsem ért semmit. David olyan lassan vezetett, hogy Anna azt gondolta, akár sétálhatna is az autó mellett.

– Teszek rá, hogy kire hasonlítok. Te nem vagy egészséges. Amit az utóbbi hetekben a fejedbe vettél! Ha csak rágondolok, már megrémiszt. Halálosan.

Anna a szemeit forgatta.

– Csak mert per pillanat erős vagy, még nem szabad elfelejtened, ki is vagy valójában – magyarázta David. – Gyenge jellem.

Ez aztán már túl sok volt Annának. A gyengék sem rosszabbak, mint az erősek. Ezt Davidnak is illene tudnia!

Ráadásul volt itt még valami, ami bántotta.

– Te is kitaláltál dolgokat. Csak azért, hogy még rosszabb állapotba kerüljek, mint amilyenben már amúgy is voltam. Mint például a keresztet a kertben…

Ám David nem felelt. Most talán tényleg jobb volt hallgatni.

– A múltkor is ezt csináltad – folytatta tovább Anna. – Még betegebbé tettél, mint amilyen voltam.

David figyelmeztetőn nézett rá.

Anna erre témát váltott.

– Mit fogunk csinálni, ha odaértünk? – kérdezte.

– Megvárjuk Lukast.

– Gondolod, hogy odajön?

– Biztos vagyok benne.

– És mi lesz akkor?

– Végre pontot tehetünk ennek az átkozott históriának a végére. És továbbléphetünk.

43

Több mint egy órát vártak a rendőrségre. De senki sem jött. A végén Lukas felhívta Erika közvetlen számát. A nő átkozottul mérges lett. Azt azonban nem mondta, hogy akkor mégis mi a fenének vette fel a telefont ilyen késő este.

– Megint felhívtuk Annát és Davidot – felelte a nő. – És nem, tényleg nem Gunnaréknál voltak vacsorázni. Veszekedtek, és úgy döntöttek, jobb lesz, ha elmennek otthonról. Ezért nem voltak a házban.

Lukas ott állt, a kezében a telefonnal, és próbálta felfogni az imént hallottakat.

– De akkor hol vannak?

– Ehhez magának semmi köze! Most már menjen haza. És vigye magával Gunnart is.

Ez maga volt a totális őrület. Ott álltak egy pince

előtt, amelyben valaki vérfürdőt rendezett, a zsaruk meg tojtak rájuk.

– Mondja el nekem, Lukas. Mit gondol, mi történhetett?

Lukas csalódottságában ököllel verte a garázskaput.

– A saját szememmel láttam Annát. Anyaszült meztelenül, egy baltával a kezében. Itt meg minden vérben úszik. Mi van, ha bántotta Davidot? Feldarabolta és begyömöszölte a kocsijuk csomagtartójába?

– De mondom, hogy most beszéltem Daviddal. És Annát is hallottam a háttérből, úgyhogy ő is él és virul.

Erika eddig izgatott hangja nyugodt lett. Aggasztóan nyugodt.

– Tulajdonképpen hogy érzi magát, Lukas?

Ő azonban nem felelt.

– Talán besokallt egy kicsit. Úgy tűnik, tíz év nem volt elegendő idő.

A rendőrség azt képzelte, hogy Lukas elveszítette a valóságérzékelését.

Ez egyszerre volt megalázó és ijesztő is.

– Kérdezze meg Gunnart! – javasolta. – Kérdezze őt a vérről!

– Ő is lent járt a titkos pincében?

A Lukas ruházatát borító vért az eső rózsaszínűre áztatta, de még mindig látható volt.

– Tehát úgy van, ahogy gondoltam – állapította meg Erika, miután választ nem kapott. – Senki sem látta azt a vérfürdőt magán kívül. Úgyhogy tegye, amit mondok. Menjen haza!

És ezzel letette.

A kérdése azonban még egy darabig visszhangzott Lukas fülében.

Tulajdonképpen hogy érzi magát, Lukas?

Kis híján megint elborította a kétség. Pedig nem sokkal ezelőtt még tényleg azt hitte, hogy képes lesz távol tartani magától, ám a jelek szerint ez mégsem sikerült.

– És most mi legyen? – tudakolta Gunnar, miután Lukas letette a telefont.

Gunnar felhúzott vállakkal állt ott, és egyszerre olyan sebezhetőnek, kimerültnek és feldúltnak látszott. Az a rengeteg adrenalin, amelyet a teste pumpált szét a Lydia férjénél történt látogatása

után, mintha hirtelen elillant volna belőle. Ennél messzebbre nem jutnak.

– Most hazamegyünk – válaszolta Lukas. – Pihennünk kell. Holnap majd beszélünk.

– És mi lesz Daviddal?

Lukas érezte, hogy mindjárt sírva fakad. Hogy siklott minden ennyire félre?

– Nem tehetünk érte semmit – mondta Gunnarnak. – Legalábbis ma éjszaka már nem. Jöjjön, menjünk.

Még mielőtt mindketten megbolondulunk, akarta még hozzátenni.

Gunnar és Alice háza előtt váltak el egymástól.

– Holnap korán reggel felhívom – mondta Lukas.

Képtelen volt megbirkózni Gunnar bánatával és reményeivel. Ahogy az amiatt érzett örömével sem, hogy Fanny esetleg életben van. Ami nem biztos, hogy osztatlan öröm lenne. Mert ha valóban nem is halt még meg, isten tudja, milyen élet-halál közötti állapotban lehet.

Ezután hazament és lefeküdt. Miután a rendőrség megkérdőjelezte az elmeállapotát, megmakacsolta magát. Elaludni azonban nem bírt. Sőt, még pihenni

sem. Egy sötét, végtelenül hosszú és brutális éjszaka elébe nézett.

Még hét óra sem volt, amikor Lukas felkelt az ágyából. Az eső változatlanul esett, ám a szél valamelyest lecsendesült. Az elmúlt éjszaka jelentős részét azzal töltötte, hogy próbálta meggyőzni magát, készen áll arra, hogy megtudja az igazságot. De nem jutott valami messzire.

A hatóságoknál reggel nyolctól volt ügyfélfogadás. Ekkor kezdődött el Lukas versenyfutása az idővel. Most Heidi került a középpontba, a nevelt gyerek, akiről Gunnar mesélt neki. És aki nem volt más, mint David barátnője, Anna. Lukas fejében rengeteg kérdés fogalmazódott meg, ezeket próbálta meg lehetőség szerint minél több hivatalnoknak feltenni. Ám azok közül, akikkel sikerült beszélnie, senki – sem Lundban, ahol Anna kislánykorában lakott, sem Kristianstadban – nem akart mondani neki egy kukkot sem. A Heidit körülvevő csend tökéletesen működött. Egyik ügyintézőt a másik után kérte, hogy nézzenek utána az archívumban az általa kért adatoknak,

majd később visszahívta őket. De mindenütt merev elutasításba ütközött, az ügy titkosságára való hivatkozással.

– De hiszen mindez több mint húsz évvel ezelőtt történt – értetlenkedett Lukas.

– Az adatvédelmi jogszabályok ennél tovább is védik az egyént – oktatta ki az egyik ügyintéző, akivel a kristianstadi szociális irodánál beszélt. – Ráadásul nem is tudom, hogy mivel ilyen régi ügyről érdeklődik, egyáltalán mennyi információval szolgálhatnék magának. Az aktánkban ugyan nyilván szerepel, ám azok a munkatársaink, akiket maga keres, már nyugdíjban vannak. Itt van előttem a nevek listája. Egyikük sem dolgozik már nálunk. Igaz, voltaképpen csak ketten voltak, akik az említett gyermekkel foglalkoztak.

Lukas fejében pörögtek a gondolatok.

– De ez már csak nem titok, ugye? – vetette fel.

– Elnézést, de micsoda?

– A kollégáik neve.

A vonal túlsó végén csend támadt.

– Utána kell néznem, azután visszahívom – felelte végül a nő.

Lukas a kezében a telefonnal várt. Közben pedig aggodalmasan pásztázta Gunnarék házát az ablakon keresztül. Gunnar is próbálta kibogozni az ügyet a maga módján, de erről pontosabbat nem tudott. Előző este nem osztották fel a munkát egymás közt, mindössze abban állapodtak meg, hogy a hatóságokkal Lukas veszi fel a kapcsolatot. És ezt is tette. Most éppen úgy, hogy várakozott.

Majd egyszer csak megcsörrent a telefon.

– Megkerestem mindkét munkatársunkat – közölte a nő. – Az egyikük, Ingrid Jonsson beleegyezett, hogy beszéljen magával. Van magánál toll és papír, hogy felírja a telefonszámát?

Lukas gondosan feljegyezte a számot, majd megköszönte a segítséget.

– Csak a teljesség kedvéért hadd mondjam el, hogy a titoktartási kötelezettség a már nyugdíjba vonult kollégákra is vonatkozik – magyarázta a nő. – Úgyhogy ha engem kérdez, teljességgel hiábavaló beszélgetés lesz.

Lukas letette.

– Lukas, lejössz reggelizni?

Anyja aggodalmas hangja szinte

kalapácsütésként érte a maratoni telefonálgatás közben. Arthur is nyugtalannak látszott. Egyikük sem értette, mi üthetett Lukasba. És fogalmuk sem volt róla, mit művel.

– Mindjárt jövök! – kiáltotta vissza Lukas válaszul.

Minden olyan volt, mint amikor még tinédzser volt és a szüleinél lakott. Az anyja kiabált neki, ő meg válaszolt. Azután meggondolta magát. Még mielőtt együtt megreggeliznek, fel akarta hívni Ingrid Jonssont. És Gunnart is.

Ingrid Jonsson minden bizonnyal nagyon magányos ember lehetett, mert személyesen akart találkozni Lukasszal. Minden titoktartási kötelezettsége ellenére.

– Esetleg eljönne egy délelőtti kávéra? – kérdezte.

Délelőtti kávé. Piknik a pokolban.

– Persze, szívesen – felelte.

Gunnar hangja fáradtnak tűnt, de azért nagyon is jól értette, miről beszélt Lukas.

– Szóval kávézgatunk egyet? És ettől vajon visszakapjuk Fannyt?

– Türelmesnek kell lennünk – nyugtatgatta Lukas, de maga sem hitte igazán, amit mondott.

– És mi van Daviddal?

– Fogalmam sincs.

Lukas alig tette le a telefont, amikor az ismét csörögni kezdett. Amanda volt az, a nővére.

Ő pedig azt gondolta, most igazán képtelen beszélni vele, pedig amúgy is nagyon ritkán hívták fel egymást.

Mégis felvette. Röviden válaszolgatott, azt remélve, hogy nővére megérti, most nem ér rá a hosszadalmas beszélgetésre.

– Csak tudni akartam, hogy vagy – mondta Amanda. – Épp a buszon ülök, munkába menet.

– Minden rendben – felelte Lukas.

– Az jó.

Majd kicsit már vidámabban hozzátette:

– Anya mondta, hogy odafent jártál, a padláson.

– Aha.

– Emlékszel rá, hogy mindig ott játszottunk, pedig megtiltották?

– Emlékszem.

Majd Lukas az órájára pillantott, szeretett volna

már szabadulni.

Amanda felkacagott.

– És ott van még az üzenetünk? Az, ami apát annyira felbosszantotta?

Lukasnak megfagyott a vér az ereiben. Na igen, ott volt még az üzenetük. Akárcsak az ő külön gyónása. „Én tettem. Egyedül én.” E szavakat nyilván Arthur és Rosie is látta, és elolvasták, de nem értették.

– Feltételezem, akkor az a másik is megvan még, amit te írtál – folytatta Amanda. Lukas most már igazán megrémült.

– Az a másik? – alig bírta kinyögni a szavakat.

– Amit részegen írtál – világosította fel Amanda. – Úgy egy fél évvel az eltűnésed előtt. Bulit csaptunk otthon, te meg én. Anya és apa elutazott. Én meg eltörtem anya imádott boroskancsóját, amit a nagyapától örökölt. Te erre azt mondtad, láttál egy hasonlót fenn a padláson, amire kicserélhetnénk. Elég hülye ötlet volt. Mintha anya nem vette volna észre. De olyan részegek voltunk, hogy mégiscsak felmásztunk valahogy a padlásra, és nekiálltunk keresni azt a kancsót, de nem

találtuk meg. Én nagyon elkeseredtem, hogy anya mit fog szólni. Te viszont nem. Azt mondtad, bevállalod, hogy te törted el. És aztán valami hasonlót fel is írtál a falra. „Én tettem. Egyedül én” vagy valami ilyesmit.

Lukas lábából kiment az erő, muszáj volt leülnie.

– Csak poénból írtam fel azt a szöveget a falra? – suttogta.

Amanda csak nevetett.

– Persze. Nagyon rendes dolog volt tőled. Meg nagyon ostoba is. Mert utána már nemcsak arra kellett magyarázatot adnunk, mi történt a boroskancsóval, hanem arra is, miért firkáltad össze a padlást.

Lukas most már igazán kimerült volt. Nem megkönnyebbülést érzett, és nem is boldogságot, pusztán kimerültséget. Amikor befejezték Amandával a beszélgetést, a mobilját a zsebébe csúsztatta, és kiment a konyhába. Mintha két külön világ közt lavírozna. Az egyikben teljesen egyedül volt, a másikban a szüleivel együtt.

Nem én voltam, gondolta. Nem én tettem.

Rosie és Arthur pontosan úgy reagáltak, amikor

meglátták, ahogy sejtette.

– De Lukas! Hogy nézel ki? Egész éjjel nem aludtál?

Rosie odasietett hozzá, és hideg tenyerét a homlokára tette, habár nagyon jól tudta, hogy a fia ki nem állhatja az efféle érintéseket. A „kórházi érintéseket”, ahogy Lukas nevezte. Amikor emberek úgy értek a testéhez, hogy előtte nem kértek rá engedélyt tőle.

– Hagyjál – húzódott el anyja keze elől.

Rosie sértődötten leült. A kenyérkosárban bagettek sorakoztak, az étkezőasztalon pedig ott volt a vaj, sajt és a szalámi. Arthur reggeli közben újságot olvasott, ám most felnézett és a fiát kezdte tanulmányozni. Ő mindig okosabb volt, mint Rosie, tudta, hol a határ.

– Hogy vagy? – érdeklődött.

– Kösz, jól – felelte Lukas.

És ennyivel el is intézték a dolgot.

Evés közben a beszélgetés akadozott. Szülei hangosan és röviden megtárgyalták az aznapi teendőiket.

– Azért ilyen időben is muszáj kimerészkedni –

jelentette ki Rosie.

– Hát igen, ételre mindenképp szüksége van az embernek – hagyta annyiban Arthur.

Lukas képtelen volt végighallgatni, ahogy felsorolták a különféle élelmiszereket. Kell venni tejet, kenyeret, darált húst és krumplit. Az anyja pedig különféle kuponokat kezdett el szortírozni, amelyeket reklámújságokból vágott ki.

– Ha ezt felmutatjuk, dupla adag mosószert kapunk egy áráért – lobogtatta az egyiket.

Hétköznapok, gondolta Lukas. Nekem is vissza kell kapnom a hétköznapjaimat.

Amikor befejezte az evést, felállt az asztaltól.

– Most pedig természetesen menned kell valahová – jegyezte meg Rosie.

Ha Lukas nem ismerte volna olyan jól az anyját, azt is gondolhatta volna, hogy csak gonoszkodni akar vele, pedig nem így volt. Aggódott miatta.

– Köszönöm a reggelit – szólalt meg.

A szülei egy szót sem szóltak, amikor nem sokkal később ott állt az előszobában, és felvette a cipőjét meg az esőkabátját. A vállán egy táska is lógott. Abba tette a műanyag dossziét és a

naplófeljegyzéseket. Indulás előtt azért még benézett a konyhába, és intett nekik.

– Később találkozunk.

Ám amikor becsapta maga mögött az ajtót, valahogy az a határozott érzése támadt, hogy nem mondott igazat, és nagyon sokáig nem fognak találkozni.

44

– Pitypanggyerekek – magyarázta Ingrid Jonsson. – Így nevezzük olykor azokat a kiskorúakat, akiknek a jég hátán is meg kell élniük. Akiket bántalmaznak, és életük hátralevő részét többé-kevésbé sérülten kell leélniük. Meg sem tudnám mondani, hány ilyen gyerekkel találkoztam, bizonyára több százzal. Heidi azonban más volt, mint a többiek.

Ingrid beüvegezett erkélyén ültek. A lakás a ház legfelső emeletén helyezkedett el, innen a jégcsarnokra és a Björket szabadidőparkra is rá lehetett látni. Ám Lukas és Gunnar nem a kilátás kedvéért érkezett. Sem pedig a mosogatólé-ízű kávé miatt. Egyedül arra voltak kíváncsiak, vajon Heidi tényleg azonos-e Annával. És ha igen, tényleg olyan elvetemült volt-e, mint amilyennek valaha Lydia leírta. Bármihez kezdjenek is majd ezzel az

információval. Az elmúlt éjjel Gunnar minden elszántságát és reményét elvesztette. Csak a kétségbeesés maradt számára. Hogy is remélhette, hogy Fanny még életben van? Hiszen az azt jelentené, hogy ki lett volna téve egy több mint tíz éve tartó tortúrának.

Ha ez igaz, a puskám is velem jön a tenger mélyére, gondolta Gunnar. Akkor más vágyam sincs már, mint a halál.

Ingrid Jonsson azzal indított, hogy ígéretet tett korábbi munkaadójának és az előírásokat is tiszteletben tartja, így semmiképp nem szándékozik bármi olyat mondani, ami titoktartási kötelezettség alá esik. Pár perc után azonban megváltozott a hozzáállása. Gunnar ebből azt a következtetést vonta le, hogy a nő számára amolyan belső szükséglet volt, hogy elmondja, amit megosztott velük. Talán megvannak a határai, meddig képes az ember magában tartani a legsötétebb titkokat.

– Milyen értelemben volt más? – kérdezett rá.

Ingrid habozott. Nagyon erősködött, hogy a kávé mellé egyenek fahéjas tekercset is, most pedig ott ült, egy szem szórócukorral a szája sarkában. Ám

Lukas még hozzá sem nyúlt a saját süteményéhez, mint ahogy Gunnar sem.

– Nem is tudom, hogy fogalmazzam meg – kezdte óvatosan Ingrid. – A pitypanggyerekek eredendően áldozatok, életük első napjától kezdve gyatra kilátásaik vannak arra nézve, hogy ép, egészséges ember legyen belőlük. Heidival azonban más volt a helyzet.

– Úgy érti, hogy neki jobb kilátásai voltak, mint a többi gyereknek, akiknek rossz sora volt?

– Nem, úgy értem, hogy ő nem volt áldozat. Legfeljebb a saját betegségének az áldozata. Az összes többi gyerektől eltérően, akik körülvették. Ők voltak a valódi áldozatok.

Amikor Ingrid érezte, hogy mindkettejük szeme rátapad, ismét harapott egyet a péksüteményből. Lassan megrágta a falatot, és amíg le nem nyelte, valami olyan belső képre figyelt, amelyet csak ő látott.

– Valami nem stimmelt vele – magyarázta. – Ezt nem lehet másképp megfogalmazni. Például a születésétől egyéves koráig folyamatosan üvöltött. Azután azonban elhallgatott, és olyan kevés hangot

adott csak ki magából, hogy az orvosok süketnémának hitték. De nem volt az. Csak egyszerűen *más* volt.

Gunnar a fahéjas csigát piszkálta. Finom fahéj- és kardamomillatot árasztott. De nem gondolta, hogy akár csak egyetlen falatot is képes volna legyűrni belőle.

– Ez akkoriban történt, amikor még Lundban élt? – tudakolta. – Mert ugye ott született?

– Igen, így van. Heidi Lundban született. Négyéves korában adták először nevelőszülőkhöz.

Ingrid elhallgatott, majd töltött még egy kis kávét. Homlokán aggodalmas ránc jelent meg.

– Azt még nem árulták el, miért vannak itt – jegyezte meg. – Annyi mindent tudnék mondani Heidiről, de ahogy már korábban is említettem, köt a titoktartás. És nem tervezem megszegni az eskümet. Bármennyire szeretném is.

Gunnar és Lukas erre egymásra nézett, s Gunnar lassan bólintott Lukasnak. Neki jutott az a feladat, hogy elmagyarázza Ingridnek, miért keresték fel. Lukas előhúzott egy fényképet a farzsebéből.

– Ő Heidi? – kérdezte.

Ingrid elvette tőle a képet.

– A jobb szélső kislányra gondol? Igen, ő az. Hol és mikor készült a kép?

Gunnar is önkéntelenül odahajolt és megnézte. Majd visszavonult, amint meglátta Fanny arcát. Aki mindig olyan komoly volt, csak ritkán volt vidám és önfeledt. Talán nem szeretett élni?

Ám próbált megszabadulni aggályaitól, és inkább odafigyelt Lukasra, aki épp azt magyarázta, milyen alkalomból készült a fotó. Egy születésnapi zsúron, amelyen Lukas nővére volt az ünnepelt. Lukas azt mondta, ő maga ugyan nem emlékezett Heidira, az anyja azonban igen.

– Tehát azért jöttek, hogy a maga egyik gyermekkori játszótársa után érdeklődjenek? – kérdezte Ingrid.

– Nem – felelte Lukas, óvatosan visszacsúsztatva a képet a farzsebébe. – Nem ezért vagyunk itt. – Majd zavartan megköszörülte a torkát. – Hanem azért, mert úgy hisszük, Heidi visszatért Kristianstadba, csak éppen Annának nevezteti magát. És mert lehetséges, hogy az élettársa, aki korábban közeli jó barátom volt, veszélyben van. De

– tárta szét a karját – egyiket sem tudhatjuk biztosan. Csak találgatunk. Ezért akarunk annyi mindent megtudni Annáról, amennyit csak lehetséges. Vagyis Heidiről.

– Hogy megbizonyosodjanak afelől, veszélyben van-e a barátja?

Mindketten helyeslőn bólintottak. Lukas nem járt messze az igazságtól, csak épp leegyszerűsítette azt. Nem tudták, David milyen szerepet játszik a történetben. És azt sem, vajon veszélyben volt-e, amikor azt állította, azért mentek el otthonról Annával, mert veszekedtek. De annyit tudtak, hogy minél gyorsabban fényt kell deríteniük az igazságra. Mert talán valahol ott rejlik a válasz arra a kérdésre is, hogy mi történhetett Fannyval.

– Én ismerem magát valahonnan – mondta Ingrid Lukasnak. – Hogy lehet ez?

Lukas meglepően őszintén válaszolt.

Ingrid a nyakláncával babrált. Távolról behallatszott az utcán elhaladó fiatalok egy csapatának lármája. Egy gördeszka száguldott végig az aszfalton, majd az esőben valaki felkiáltott:

– Hú, de király!

Lukas és David szájából bezzeg sosem hangzott el ilyesmi! Ők túl gyávák voltak a gördeszkázáshoz, és túl csendesek az efféle zajongáshoz. Gunnar kedvelte ezt a vonást mindkettejükben.

– De ha elmondom maguknak, amit tudok, soha nem árulhatják el senkinek, hogy tőlem tudják. Ebben megegyezhetünk?

Megegyeztek. Bármiben, amit csak kívánt. Abban a pillanatban semmilyen ár nem tűnt túl magasnak, semmiféle ígéret túl nagynak.

– Mondja el, kérem! – esedezett Lukas.

– Nem tudom, hallottak-e valaha a lundi Égetőről? – kérdezte Ingrid.

Gunnar és Lukas egymásra nézett. A lundi Égető. Már megint.

– Utoljára épp tegnap – felelte Gunnar.

– Nahát, ez érdekes! Hiszen a legtöbben egyáltalán nem emlékeznek rá. De akkor maguk bizonyára azt is tudják, mivel vádolták, azon kívül, hogy ő gyújtotta azokat a tüzeket.

Bólintottak. Még világosan emlékeztek arra, amit Hugo Borg mesélt nekik.

– De ezek közül egyikért sem sikerült őt elítélni – folytatta Ingrid. – Teltek-múltak az évek, ez az alak pedig egyre idősebb lett. Nagyon idős. A rendőrség már el is vesztette az érdeklődését iránta, amikor bejelentés érkezett a szociális irodához. Időközben az Égető apa lett. Hatvanöt éves korában született az első gyereke. Egy kislány. Az anya belebetegedett a szülésbe. Nem sikerült időben eljutniuk a kórházba, és az Égetőnek magának kellett világra segítenie az újszülöttet. A méhlepény azonban túl korán távozott, és az anya kis híján elvérzett otthon, a konyha padlóján. Utána pedig depresszióba esett, és megpróbált kárt tenni a gyerekben és saját magában is. Megállapították, hogy képtelen gondját viselni a kislánynak. A gyámügy nem tudta elérni, hogy az apa ne kapja meg a gondviselői jogot, élemedett kora ellenére sem. Azt gondolták, a baba megsérült a születésekor, ezért sírt annyit élete első évében. De azután, ahogy mondtam, lassacskán megnyugodott. Majd végül meg is szólalt. És az óvoda személyzete nem hitt a fülének, olyan rémes históriákat mesélt.

Gunnar tekintete elhomályosult, és többször is

pislognia kellett.

– Így hát gyámság alá helyezték?

– Igen, hiába ellenkezett az apja kézzel-lábbal. Mindent megtettek, hogy a kislányt távol tartsák tőle, de akármilyen titkosan kezelték az adatait, ő mindig kiderítette, és mindenütt megtalálta őt. A gyerek pedig mindig ugyanúgy örült neki, ha meglátta. Mindig.

– Így került ide, Kristianstadba is? – kérdezte Lukas.

– A hatóságoknak muszáj volt valami újat kitalálni. Ezért egy másik városba költöztették a lányt. Itt egy fiatal párhoz került, akik egy paplakban laktak. De ott nem maradt sokáig. A pár teljesen kikészült tőle. Azoktól a történetektől, amelyeket mesélt, és attól, hogy annyiszor megfenyegette őket késekkel, kalapácsokkal és ollókkal. Amikor aztán már nem bírták tovább, megmondták, hogy nem tudják tovább nevelni. Egészen össze voltak omolva aznap, amikor bejöttek az irodába, hogy közöljék velünk a hírt. Én fogadtam őket. Azt hiszem, sosem láttam még ennyire összetört, ennyire kiábrándult embereket.

A nő sírva beszélt a reteszről, amelyet a hálószobájuk ajtajának belső oldalára szereltek, azért, hogy le merjék hunyni a szemüket éjszakánként. Rémes volt hallgatni őket. A többi nevelőszülő közül, akik Heidi gondját viselték, egyik sem mert ennyire őszinte lenni, egyszerűen csak meg akartak tőle szabadulni. Ám a paplakban lakó párnak volt egy szorgalmas segítője is, aki alátámasztotta a történetüket. Nélküle el sem bírták – vagy merték – volna mesélni, mit éltek át.

Ingrid a kávéscsésze után nyúlt, és kortyolt belőle.

Gunnarnak eszébe jutott, mit hallott Lydia férjétől, hogy az asszonyt teljesen felőrölte Heidi felügyelete. De úgy látszik efelett egészen elsiklottak a hivatalos szervek. Nyilván teljesen lefoglalta őket a Heidival és a nevelőszüleivel való foglalkozás.

– Azt a segítőt Lydiának hívták? – kérdezte Gunnar, hogy a történet minden egyes része megerősítést nyerjen.

– Igen.

– De máskülönben működött a dolog? – tudakolta

Lukas. – Úgy értem, sikerült az apját távol tartani tőle?

Ingrid ekkor egy sóhajtással odébb tette a kávéscsészét.

– Nem voltunk elég alaposak. Erre nincs mentség. Heidi apja ugyanis gyakran járt Kristianstadban, és nem tartott sokáig rájönnie, hová rejtettük a lányát. Az egésznek az lett a vége, hogy Heidi anyját elég erősnek találták ahhoz, hogy visszakapja a lánya felügyeletét.

Lukas a homlokát ráncolta.

– Mi köze volt az Égetőnek Kristianstadhoz?

– Itt élt a fia.

– Volt még egy gyermeke?

– Pontosan. Egy fiú, aki egy másik nőtől született, egy évvel Heidi világrajövetele után. De az a nő már a terhessége ideje alatt is igyekezett távol tartani magát az Égetőtől, és nem is akarta elismerni, hogy a férfi volt a gyermekének az apja. Ekkoriban az apa úgyis eléggé el volt foglalva Heidival, nem volt ideje még érte is küzdeni, de amint a lányától elválasztották, megkereste a fiát. Rendszeresen Kristianstadba utazott, hogy meglátogassa őt.

Ezt Gunnar nem értette. – Hogyan tudott az Égető az ő korában utazgatni ide-oda, és meglátogatni egy kisfiút, aki még iskoláskorú sem volt?

– Óvatlan pillanatokban, amikor a gyerek az óvodában volt – felelte Ingrid. – Olykor felbukkant, és sikerült kapcsolatba lépnie vele. Később még jobban felbátorodott, és már az otthonában is felkereste. Ám a mostohaapa ekkor besokallt. Magára vállalta az apaságot, és az Égető akadályokba ütközött, amikor megpróbálta hivatalos útra terelni az ügyet.

– Nem jelentették fel? – csodálkozott Lukas.

– Dehogynem. És mi mindvégig az anya mellett álltunk, meg a rendőrség is. Egyikünk sem volt hajlandó megerősíteni, hogy az Égető rokona lehet a fiúnak, ahogy ő állította. Egyszerűen őrültnek neveztük. Így végre békén hagyta őket. De persze tudtuk, mi az igazság. Mármint az apaságot illetően.

– A gyerek hasonlított a vér szerinti apjára?

– Tökéletes másolata volt. És persze a fiú is tudta az igazságot. Sosem kedvelte a mostohaapját, és

mindig a keresztnevén szólította. Hogy ezzel is tiltakozzon ellene, gondolom.

– De ha a rendőrség meg mindenki más is az anya oldalán sorakozott fel, az Égető sosem próbálkozott meg minden hivatalos eszközzel harcolni az igazáért? – tudakolta Lukas.

– Ami azt illeti, nem. Szerintem, ha valakinek olyan múltja van, mint neki, jobban teszi, ha nem nagyon akadékoskodik a rendőrökkel és egyéb hivatalos szervekkel.

Gunnar gyanakodva figyelte a beüvegezett erkélyt verdeső esőt. Ez már csak lágy, nyári eső volt, közel sem az a vad vihar, amely az előző nap sújtott le rájuk.

– És mi lett vele? Mármint az Égető fiával? – kíváncsiskodott Lukas.

Ingrid felkacagott.

– Pont ezt akartam megkérdezni maguktól – felelte.

– Tőlünk? – lepődött meg Lukas.

– Igen, hiszen ő is rajta volt azon a képen, amelyet maga mutatott az imént.

Az erkélyen hirtelen elfogyott a levegő. Gunnar

kis híján megfulladt attól az irrealitásérzéstől, ami elfogta. Lukas ismét elővette a fényképet.

– Melyikük az? – kérdezte Ingrid elé tartva.

– Ő – mutatott rá a nő. – Ha jól emlékszem, Davidnak hívták. Ő volt Heidi féltestvére és az Égető fia.

A SÍROK

45

Lukasnak nem az élet napos oldala jutott osztályrészül. Erre gondolt a kocsiban ülve, miközben Gunnarra várt. Egyeseknek szemmel láthatólag jól megy a soruk. Megtalálják életük szerelmét, és ki is tartanak egymás mellett. Formás kis gyerekeik születnek. Hasznos tanulmányokat folytatnak, izgalmas munkát kapnak, szép otthonuk van. Lukas számára azonban mindennek csak a sötét oldala létezett. Tőle, még mielőtt felnőtté vált volna, elvettek mindent, amiből valami jó is kisülhetett volna.

Fizikai fájdalmat érzett attól a tudattól, hogy korántsem ismerte olyan jól Davidot, mint hitte. Azt még meg tudta érteni, hogy az ember nem írja ki a homlokára, ha a vér szerinti apja egy elmebeteg szadista. De Ingrid nem így írta le Davidnak az

apjához való viszonyát, hanem mint aki örömmel vállal vele közösséget. David *kedvelte* az elmebeteg apját. És eljátszotta, hogy szerelmi viszonyt folytat a saját nővérével. Mert hát csak színleltek, nem? Csak nem szerettek tényleg egymásba?! Lukas nem tudta, mit gondoljon. Mindössze annyit tudott, hogy tévesen ítélte meg az egész helyzetet. A valóság sokkal durvább volt, mint azt a legmerészebb álmaiban képzelte.

Gunnar pár perccel korábban ment be a házba. A puskájáért. Utána továbbindulnak. Úgy gondolták, tudják, hol bujkálhat Anna és David. És azt is, miért. Ingridtől megtudták az Égető személyi adatait. Innen már nem volt nehéz feltérképezni az élete utolsó időszakát. A valódi neve Hans Fexler volt, és hat hónappal azelőtt halt meg, hogy Lydia eltűnt. Két házat hagyott maga után, amelyek közül az egyiket el kellett adni, a tartozásai miatt. A másik pedig egy nyaraló volt Ystad közelében, és arra tippeltek, Davidék itt húzhatták meg magukat. Lukas és Gunnar elnémult a meglepetéstől, amikor megtudták, hogy a paplak volt az a ház, amelyet eladtak az adósságok rendezése fejében.

– Biztos az Égető építette hozzá a pincét – jelentette ki Lukas.

Gunnar is hasonlóképpen vélekedett.

– Most pedig az utódai visszavásárolták azt az undormányt.

És ott volt még az a lehetőség is, amelynek nem lett volna szabad léteznie: Davidnak is szerepe lehetett Lukas és Fanny eltűnésében. Davidnak és Annának is. Összejátszottak valami olyan közös ügy érdekében, amelyet Lukas képtelen volt megérteni. Ahogyan azt is, mi történhetett a pincében.

Ez így nem stimmel. Sehogy sem. Állapította meg Lukas fáradtan.

Ekkor megcsörrent a mobilja. Egy ismeretlen számról keresték. Tétovázott, mielőtt felvette volna. Egyedül ült az autóban, ahogy egyedül volt az életben is.

– Tessék.

– Maga nem emlékszik rá, de én igen, hogy már korábban is találkoztunk – magyarázta a hang.

Lukas ledermedt. Hugo Borg volt az.

– Mégis miről beszél?

– Maga keresett fel engem. Miután elolvasta

Fanny naplóját, ugyanúgy felhúzta magát, mint Gunnar aznap este, amikor bezúzta az ablakomat.

Még szerencse, hogy Lukas már amúgy is ült, mert máskülönben összecsuklott volna a térde.

– Arra volt kíváncsi, hogy én tudom-e, mitől ijedt meg annyira Fanny – magyarázta Hugo. – És hogy honnan ismertük egymást vele.

– És maga mit felelt rá? – kérdezte Lukas reszkető hangon.

– Nem azt, amit tegnap, amikor Fanny apja is itt volt magával. A fickó elég labilisnak tűnik, nem egészen normális. Minden és mindenki gyanús neki.

Lukas lélegzet-visszafojtva hallgatta.

– Gunnar most nincs itt. Úgyhogy beszéljen nyugodtan – mondta végül.

– Fanny azért jött el hozzám, mert az osztályával múzeumban jártak, és ott látta meg az egyik festményemet. Az egyiket azok közül, amelyek égő fát ábrázoltak. Szerette volna, ha megmagyarázom neki, miért épp ezt a témát választottam.

– És maga mit mondott neki? – tudakolta Lukas.

– Túlságosan sokat – sajnálkozott Hugo Borg. – Akkor még nem hevertem ki Lydia elvesztését. Úgy

tűnt, az égő fa látványa erős érzelmeket ébresztett Fannyban.

Lukas tovább várt. Tisztán érezte, hogy van még más is, ami nyomja a festő szívét.

És ekkor a férfi így szólt:

– Lefeküdtem vele. Csak egyszer. Egyikünk sem érezte valami jól magát. Lydia elment, Fanny pedig olyan... sebezhető volt. Akkor egyedül jött, Magdalena nem volt vele. Borral kínáltam. Azt hiszem, ő is túl sokat ivott. Én pedig egészen biztosan. Én... hát ez így elmondva nem hangzik valami jól. De valójában nem is arról akartam beszélni, hogy lefeküdtem egy lánnyal, aki azután eltűnt. Hanem arról, hogy aznap éjjel mondott nekem dolgokat. Olyanokat, amiket soha nem fogok elfelejteni.

Mit lehetett ehhez még hozzátenni? Lukas agya teljesen eltompult. Már semmin sem lepődött meg. Amit Davidról megtudott, valahogy minden mást háttérbe szorított. Szóval a festő rányomult Fannyra. Na és aztán? Szóra sem érdemes. Ezek után.

– Mit mondott magának?

Hugo Borg megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy Lukas nem neheztel rá.

– Azt, hogy összejött az egyik barátja apjával. Aki azután elmondta neki, hogy egyáltalán nem is a barátja apja. Mármint nem a vér szerinti apja.

– A mostohaapja volt – felelte Lukas.

– Pontosan. És vagy valami baj volt a fejével, vagy csak veszettül megijedt, mert azt adta be Fannynak, hogy a mostohafiának teljesen elment az esze. Hogy orvosi szempontból nézve elmebeteg. Őrült. A vérében van. Mert a valódi apja nem más, mint a hírhedt Égető, akit azzal is vádoltak, hogy élve temetett el nőket.

Lukas kis híján felnyögött.

– És maga mindezt elmondta nekem? Azelőtt, hogy eltűntem volna?

A kirakós újabb darabjai kerültek a helyükre. Például azt is megtudta, honnan jött az az ötlete, hogy kutatni kezdjen az Égető után.

– Na igen. Olvastam magáról az újságban. Arról is, hogy eltűnt, majd arról is, hogy megkerült. Csak épp komoly emlékezetkiesésben szenved.

– Nem is tudom, hogy képzelte ezt. Hogy a

fenébe...? Először összejött Lydiával, aki félt az Égetőtől. Azután összetalálkozott Fannyval, akinek megint csak volt mondanivalója arról az emberről. És mégsem...

– Dehogynem! Persze, hogy utánanéztem! De hát már meghalt. Elföldelték. Meg aztán szégyelltem is magam. Istenem, milyen bűntudatom volt, amiért lefeküdtem vele!

Lukas alig figyelt oda, amikor Borg a rossz érzéseiről beszélt, és még kevésbé tört pálcát felette.

– Na és az Égető gyerekei? – fókuszált inkább másra.

– Névtelenül megsúgtam a rendőrségnek, hogy talán David lehet az elkövető, akit keresnek. De valahogy nem haraptak rá a horogra. Magam is alig hittem benne. Jobban mondva egyáltalán nem. Hiszen még olyan fiatal volt, amikor mindez történt. Még jogosítványa sem volt, amikor Lydia eltűnt. Azt gondoltam, teljesen valószínűtlen, hogy bármi köze lenne hozzá.

Még jogosítványa sem volt. Annának viszont igen.

A festő rendkívül felelőtlenül viselkedett. Másrészt viszont Lukas nem értette, hogyan kerülhette el a rendőrség figyelmét az Égetővel kapcsolatos szál. Mégis mi a fenét műveltek azok ott? Az Égető történetéről azt gondolták, túl régi már ahhoz, hogy érdemes legyen kutatni utána?

– Ők nem tudták, hogy David az Égető fia – magyarázta Hugo elgyötört hangon. – Hiszen valaki más magára vállalta az apaságot. Az a bizonyos Sten, akinek volt egy kis románca Fannyval.

Lukas nyugtalanul fészkelődött.

– Fanny nyilván iszonyúan megijedt, amikor a kertjükben kigyulladt egy fa – jegyezte meg, inkább csak úgy, magának.

– Biztosan – hagyta annyiban Hugo Borg.

– De erről nem beszélt magának?

– Nem. Tényleg nem említette.

– Tehát nem magához indult, amikor nyoma veszett?

– Arra gondol, hogy a Kivikbe tartó busz állomásán látták utoljára? Nem, nem hozzám indult. Én elutaztam akkor. Béreltem egy kis házat Dániában. Hónapokig ott laktam. Utánanézhet, ha

akar.

Lukas arra gondolt, milyen ostoba és naiv ember ez a Hugo Borg. Már miért is ne mehetett volna Fanny az ő házába, akkor is, ha tudta, hogy a festő épp nincs otthon?

– Tehát magának köszönhetően kezdtem el érdeklődni az Égető iránt – állapította meg némi csendet követően.

– Azt hiszem, igen – felelte Hugo. – Hiszen azt mondta, Fanny nem említette őt a naplójában.

– Annyira félt, hogy még a nevét sem merte leírni.

– Pontosan. – Hugo megköszörülte a torkát. – Ami azt illeti, nekem is volt néhány kérdésem, amikor maga megjelent nálam.

– Éspedig?

– Azt kérdeztem, miért szaladgál fel-alá néhány, Fanny naplójából kitépett lappal a kezében.

Lukas kezdett szédülni.

– De aztán erre is adott magyarázatot.

Lukas ajtócsapódást hallott. Gunnar most lépett ki a házból.

Lukas gyorsan kihúzta magát.

– Az én emlékezetem elég gyatra. Elmondaná, mi volt az? Hogyan és miért kerestem meg Fanny naplóját?

– Egyszerű. Maga kíváncsi volt, nyughatatlan. És tudta, hogy Fannynak volt egy rejtekhelye, amelyet meg akart találni. Azután, amikor megtalálta a naplót, meglepődött. Megrázta magát a dolog.

– És akkor miért nem adtam át a rendőrségnek? Szükségük lett volna ezekre az információkra.

– Azért tartotta meg, Lukas, mert nem tudta biztosan, mit jelent az, amit olvasott. Először utána akart járni a dolognak. Hogy megvédhesse Fannyt. És Davidot is. Nagyon elkeseredett, amikor megtudta, ki volt a titokzatos férfi, akivel a lány járt. És nem akarta, hogy ezt bárki más is megtudja. Szerintem attól tartott, hogy az embereket sokkal kevésbé érdekelné a sorsa, ha megtudnák, hogy egy sokkal idősebb partnere volt.

Gunnar kinyitotta a csomagtartót, és belehajította a fegyvert. Majd lecsukta a fedelet, és megkerülte az autót.

– Még valami – vetette fel gyorsan Lukas. – Tehát Fanny nem is a naplójában említett párjától félt?

Hanem annak a fiától? Davidtól?

A vezetőülés ajtaja kitárult, és Gunnar beült a volán mögé. Meglepődött, amikor észrevette, hogy Lukas telefonál.

– Én így értettem – válaszolta Hugo. – És azok után, hogy maga velem beszélt, azt hiszem, más szemmel olvasta azt a naplót. Akkor már maga is megértette.

Hát persze! A lány félelme az új barátjához kötődött, de nem közvetlenül az ő személyéhez, hanem olyasvalaki jelentett rá veszélyt, aki a férfi közelében élt.

David.

Fanny amiatt félt Davidtól, amit Sten mesélt neki a fiúról. De vajon mit is jelentett ez? Lukas nem volt benne biztos, a feje már teljesen zavaros volt.

– Jól vagy? – kérdezte Gunnar, amikor Lukas letette a telefont.

Ő csak bólintott.

– Talán nem is árt, ha magunkkal visszük azt a fegyvert – jegyezte meg halkan.

Gunnar kifarolt a felhajtóról.

Szedd össze magad! Biztatta magát Lukas. Most

muszáj lesz.

– Alice otthon volt? – próbálta egy meghatározott mederbe terelni a gondolatait.

Gunnar a fejét csóválta.

– Szerintem elment valahová sétálni, most, hogy már nem esik annyira. Majd később mindent elmagyarázok neki. Ha már mindennek vége.

Lukas hosszan nézett Gunnarra. „Ha már mindennek vége.” Vajon mit is takar ez valójában? Amikor megtalálják Fannyt és az elrablóit? És mindezt még a mai napon?

Lukasnak az ijedségtől és az idegességtől kiszáradt a torka. Muszáj lesz vigyáznia Gunnarra, és fel kell készítenie őt, hogy talán nem úgy történik majd minden, ahogyan elképzelte.

– Gunnar, nem szabad nagyon elcsüggednie, ha nem... ha mégsem tudjuk meg, mi történt Fannyval.

Gunnar szúrós szemmel nézett rá.

– Nem vagyok hülye – válaszolta. – Tisztában vagyok vele, hogy talán nem derül fény mindenre.

Majd mélyet sóhajtott, és amikor kifújta a levegőt, az alsó ajka remegett.

– De azért reménykedni csak lehet egy kicsit,

nem? – kérdezte megbicsakló hangon.

Lukas némán bólintott. A sírás fojtogatta a torkát. Az órára pillantott, amikor elindultak Ystad felé. Majdnem dél volt.

– Egy óra múlva ott vagyunk – közölte Gunnar. – Küldök egy sms-t Alice-nak, hogy délután jövünk vissza.

Gunnar vezetés közben nyomkodta a telefonját.

Lukas azonban képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy túl késő már. Mindenhez.

46

A víz jéghideg volt, Anna mégis befelé igyekezett a tengerbe. Gyűlölte a sekély vizet. Ha nem hullámzott volna, a térdénél nem is ért volna magasabbra.

– Anna, mit művelsz?

David a partról kiabált felé. Izgatott és aggodalmas volt a hangja. Biztos azt hitte, Anna végezni akar magával.

– Csak megmártózom – felelte.

Ám a szél elnyelte a hangját.

– Mit mondtál? – kérdezte David.

De a nő ezúttal nem felelt. Addig állt ott a hideg vízben, míg a lábszára teljesen át nem fagyott, és már annyira vacogott, hogy a fogai is összekoccantak. Csak ekkor sétált ki. David odanyújtott neki egy fürdőlepedőt.

– A francba, teríts már magadra valamit!

– Minek? Nincs itt senki.

Anna szeretett meztelenül fürdőzni. Ilyenkor szabadnak érezte magát.

Visszasétáltak a házba. Amíg Stockholmban éltek, túlságosan ritkán mentek ki oda, a nyaralóba. Ezután azonban másképp lesz. Ismét nyugodtan élnek majd.

Anna szorosabbra húzta magán a lepedőt.

– Anyám nem hívott? – kérdezte.

– Igazság szerint nem szoktam nézegetni a mobilodat – felelte David.

Anna megtörölte az arcát.

– Nem tetszik nekem, hogy mindenről tud – folytatta.

– Senkinek sem fogja elmondani. Túlságosan a pártodat fogja. Meg hát, megmondtuk neki, mi lesz, ha elkezd hülyeségekről fecsegni.

Erre speciel Anna nem szívesen emlékezett vissza. Az anyja már elég régen a fejébe vette, hogy Davidnak köze lehet a gyújtogatásokhoz és az emberrablásokhoz. Amikor azután rájött, hogy Anna, alighogy leérettségizett, összeköltözött

Daviddal, végképp elvesztette a józan eszét.

– Hát nem érted, hogy annak az őrültnek a vérét örökölte? – üvöltötte Annának.

Mintha ő nem ugyanabból a vérből származott volna!

David azután komolyan elbeszélgetett vele. Azt mondta neki, ha csak megfordul a fejében, hogy a gyanúját megszellőzteti a rendőrségen, Anna is vele együtt viszi el a balhét.

– Akkor az egyetlen lánya rács mögé kerül – fenyegetőzött David. – Vagy az őrültek házába. Ezt csak nem akarhatja, ugye?

Persze, hogy nem akarta. De ami azt illeti, Anna sem akarta. Ráadásul nem tetszett neki David megfogalmazása. Ebből aztán Anna anyja rájöhetett, hogy a sejtései nem csak képzelődések voltak, hanem nagyon is valóságos tények.

Habár én sosem vettem részt ezekben, gondolta Anna. Csak épp jó ötletnek tartottam őket. És egyszer én vezettem az autót.

Megpróbálta elfelejteni a múltat. Annyira fájt neki az emlékezés. Akkoriban olyan zavaros volt az élete. David nem akarta beavatni őt a terveibe, csak

annyit árult el, hogy segítségre van szüksége valamit elfuvarozni az österleni nyaralóból. Utána ő is megszerezte a jogsiját, és akkor már mindent le tudott bonyolítani egyedül is.

Az apjuk ismertette össze őket egymással, az alatt a rövid idő alatt, amíg Anna a paplakban élt. Utána viszont a lánynak vissza kellett költöznie Lundba. Az anyja pedig mesterien értett ahhoz, hogy távol tartsa a lány apját. Csak tinédzser koruktól kezdve tudtak rendszeresen összejárni Daviddal. Azok elég szép évek voltak számára. És Davidnak is persze, aki ezáltal könnyebben el tudta kerülni az anyja társaságát, na és persze Stenét. Ők először észre sem vették, hogy Anna és David apja beköltözött a paplakba, de amikor rájöttek, akkor sem tudtak ellene tenni semmit. David anyja sírt és üvöltözött, de ez persze mit sem változtatott a dolgon. Az apjuk erős volt, David anyja pedig gyenge. Az apjuk nem volt hajlandó elköltözni onnan. Így aztán nála nyugodtan együtt tölthették az idejüket a testvérek. Olykor egy-egy hétvégét, máskor csak egy napot vagy estét. De hiába is sikerült Annának annyiszor bebuszoznia Lundból

Kristianstadba, David mindig sokkal gyakrabban találkozott az apjukkal. Anna gyűlölte, hogy ennyire nyilvánvaló: David fontosabb volt az apjuk számára, mint ő, és voltak közös titkaik, amelyekbe őt nem avatták be.

– Miért nem beszéltetek nekem a pincéről? – panaszkodott.

David erre felállt, és nagy, lemondó sóhajjal azt felelte:

– Muszáj megint előhozakodni ezzel? Tényleg szükséges?

– Igen – válaszolta dacosan Anna.

Majd továbbment, David pedig követte.

– Apa nem bízott benned. Úgy érezte, az anyád túlságosan befolyásol. Attól félt, ha túl sokat tudsz, fecsegni kezdesz majd.

– És mire akartátok használni?

– Ezt is tudod már – rázta le David.

Anna az ajkába harapott. Nyilvánvaló volt, hogy ki akarták közösíteni őt. De nem volt ostoba, és titokban mindig kihallgatta őket. Davidnak és az apjuknak sikerült kiásnia öt föld alatti termet egy pincében, amelyet Anna sosem látott, ezért abban

sem lehetett biztos, hogy egyáltalán létezik. A gondolataiban azonban továbbra is ott motoszkált az öt cella, amely öt rabnak készült.

– Erről szól az élet – magyarázta az apjuk Davidnak. – A halál feletti uralomról. A *mások halála feletti uralomról.*

Apának és fiának komoly tervei voltak. De azután az apjuk meghalt. Eltartott egy darabig, mire Anna rájött, hogy David egyedül folytatta. Kezdésnek Lydiát választotta, a személyi segítőt, aki felbátorította Anna nevelőszüleit arra, hogy elárulják a lányt. Mert minek csinált ilyet? Hiszen Anna még csak gyerek volt. És Heidinak hívták. Ami történt, nem az ő hibája volt. Nem csak az övé.

David megmagyarázta Annának a választását:

– Apa ugyan azt mondta, áldozatot gondolkodás nélkül kell választani. De én úgy érzem, ez a nő megérdemli a halált. Úgyhogy őt rabolom el elsőként. Aztán jöhetnek a többiek.

De nem jöttek. Legalábbis nem úgy, ahogy David előre eltervezte. És Anna is tudta, hogy ez dühítette őt. Mert amikor végre végzett Lydiával, már nem volt lehetősége többé áldozatot választani. Ugyanis

hibát követett el. És nem szerette, ha emlékeztetik erre.

Anna ezért inkább témát váltott.

– Hogy sikerült felgyújtanod a fát?

– De Anna, a villám csapott bele.

– Ja, persze!

David ekkor megragadta Anna karját, egy kissé túlságosan is erősen.

– Na most már aztán szedd össze magad! Amúgy meg nincs okod számon kérni rajtam, amiért nem avattunk be apával a pinceépítés titkaiba. Most tiszta fejjel kell gondolkodnod. Kezdd el újra szedni a gyógyszereidet! A francba, nem is lett volna szabad abbahagynod soha! Te beteg vagy, Anna. Gunnar és Lukas bármelyik pillanatban itt lehet. Akkor aztán ahhoz tartsd magad, amiben megállapodtunk!

– És mi van, ha a zsarukat is a nyakunkra hozzák?

– Nem fogják. Mindketten beégtek már náluk.

Anna önkéntelenül elfordította a fejét, és a dombok felé nézett. Úgy néztek ki, mintha két mell nőtt volna ki a földből. Pedig valójában két sírhalom volt. És lesz itt még több is. David megígérte. Anna

tudta, hogy megjött az öccse étvágya. De ő is mindenképpen szeretett volna részt venni a dologban. Ezért jöttek vissza Kristianstadba. Bár David próbálta kimagyarázni azzal, hogy Anna miatt jöttek, mert muszáj volt végre kimozdulnia Stockholmból.

– Meddig bírták? – kérdezte.

David is abba az irányba nézett, és a nő hajába suttogta:

– Lydia majdnem egy évig, azt hiszem. Fannyra nem emlékszem pontosan. Valamivel rövidebb ideig. Elég jól tudtam irányítani a dolgokat. Egy héten egyszer kiengedtem és lemostam őket slaggal, kipucoltam a koporsót. Elég hamar bemocskolódott.

Anna szerette a sírokat nézegetni. David baklövésére emlékeztették, aki nem bizonyosodott meg afelől, hogy egyedül van, amikor kinyitotta Lydia etetőlyukát, és nem jött rá, hogy Fanny követte őt. Mi lett volna, ha Fanny kihívja a rendőrséget? Akkor David nem úszta volna meg.

Odaértek a kis házhoz. Anna remélte, hogy most már hamarosan eláll az eső. Hogy végre

kiteregethesse a mosott ruhákat.

Bár először muszáj volt még egyszer megpróbálnia. Mert nem hitte, hogy minden, ami történt, csak az ő képzeletében játszódott le.

Az ajtó előtt megálltak.

– Megint meg akartál betegíteni, igaz?

David először nem felelt.

– Egy csomó mindent, ami a házban lezajlott, te rendeztél meg. Ismerd be, hogy te voltál! Te mozgattad a mexikói virágcserepet és... a kereszt! Azt is te verted le a földbe, azután meg eltüntetted. Te zártál be engem a garázsba, és...

De David félbeszakította.

– Amennyiben a dolgok nem az elképzeléseim szerint alakultak volna, kellett, hogy legyen egy egérút számomra.

Anna úgy érezte, cseng a füle. Mit akart ezzel mondani David?

– Ezt nem értem – suttogta.

David nem akart a szemébe nézni.

– Komoly kockázatot vállaltunk azzal, hogy visszatértünk Kristianstadba – magyarázta. – Már amikor a költözést terveztük, akkor éreztem, hogy

nem vagy olyan állapotban, amilyenben kellene, hogy legyél. Labilis vagy és zavart. Úgyhogy le akartalak tesztelni. Kíváncsi voltam, rosszabbul leszel-e, vagy megbízhatok benned, mert képes vagy megőrizni a lelki egyensúlyodat. De nem voltál képes.

Annának viszketett a szeme. Az egész teste riadót fújt.

De miről beszélt az előbb David? Miért kellett neki egérút?

– Ha valami félresikerült volna, a nyakamba akartad varrni – állapította meg. – Az elmebeteg nővéred nyakába. Akiről mindenki azt hiszi, hogy a csajod.

David tekintete elsötétült.

– Ha valami gikszer történik, te viszed el a balhét, az tuti. Így terveztem. És logikusnak is tartottam a gondolatmenetemet, hogy téged csukjanak le érte.

Anna majd' felrobbant a méregtől.

– Rohadt önző dög! – üvöltötte.

David erre lekevert neki egy pofont.

– Azok után, amit érted tettem? – kelt ki magából. – Ne merészelj önzőnek nevezni!

A francba, tudod te egyáltalán, mennyi energiámat emésztetted fel, te és a képzeleted torz szüleményei? És emészted még most is. Igen, örömmel beismerem: én rendeztem neked azt a kis műsort a házban. Én tettem oda a keresztet. Én mozgattam a cserepet. És én szórakoztam veled a garázsban. És amikor hallottál a kertben telefonálni valakivel, saját magammal beszéltem. De az összes többi a te műved, Anna! A tiéd és a zavarodott elmédé. Muszáj volt mindent megfűszerezned. Az a mese, hogy nevetgélést hallottál! Mint legutóbb, amikor rosszul érezted magad. Senki nem nevetgélt, világos?

Anna ellenkezni akart. Hangosan és keményen, ám ekkor egy autó motorjának a hangját hallották. Mindketten azonnal arra néztek, ahonnan a hang jött.

– Gyorsan, befelé és öltözz fel! – parancsolt rá David.

Abban a pillanatban, amint Anna kinyitotta a bejárati ajtót, meglátták az autót. Anna felismerte, Gunnaré volt. A szélvédő mögött pedig két komoly arc sejlett fel.

47

– Ki kellene hívnunk a rendőrséget – állapította meg Lukas.

A távolból észrevették Davidot. Ott állt a ház előtt, egyik kezével a korlátra támaszkodva. Annát azonban nem látták.

– Minek? Úgyse jönnének ki – felelte Gunnar.

– A franc egye meg, akkor is ki kellene hívnunk őket. Hiszen fogalmunk sincs, mi fog itt még történni.

– Csak a magad nevében beszélj – válaszolt Gunnar. – Én nagyon is jól tudom, mi fog történni.

És e szavakkal kiszállt a kocsiból. Ez volt a pillanat, amelyre várt. Most nyeri majd el végre azt a nyugalmat és bizonyosságot, amelyre olyan kétségbeesetten vágyott. Most bosszút áll Fannyért.

Lukas követte. Ő és David szótlanul néztek

egymásra, míg Gunnar hozta a fegyverét. Davidnak tágra nyílt a szeme, amikor a férfi lecsukta a csomagtartó fedelét, és láthatóvá vált, mit tart a kezében.

– Úgy tűnik, a tűz ellenére jó bőrben vagytok – szólt Gunnar, és határozott léptekkel David felé haladt.

Davidnak egyetlen arcizma sem rándult. Még akkor sem, amikor Gunnar kibiztosította a fegyvert.

Nem tűnt szerencsés húzásnak, hogy nyíltan elővette a puskát, még mielőtt meggyőződhettek volna Anna hollétéről. Ám Gunnar gyors és ügyes lövész volt. Annának esélye sem lenne, hogy ő lőjön elsőként. Bárhol álljon is lesben.

David a férfira nézett.

– Miben lehetek a szolgálatukra? – érdeklődött.

Lukas is előrelépett, Gunnar mellé. Az az átkozott eső végre alábbhagyott. A szél elég rendesen fújt a tenger felől, ám ettől eltekintve nyugodt volt a környék. Gunnar lelkében azonban tombolt a vihar.

– Tudni akartuk, hol ölted meg Fannyt – közölte.

David lassan bólintott.

– Vagy úgy.

A háta mögött kinyílt az ajtó, és Anna lépett ki rajta. Vastag, kötött kardigánt és farmernadrágot viselt.

– Mit akarnak? – tudakolta Davidtól.

– Megtudni, hol van Fanny.

Anna karba fonta a kezét. Gunnar azt hitte, menten újabb szívrohamot kap. Valójában, a szíve mélyén, másra sem vágyott jobban, mint hogy azt hallja Davidtól, fogalmuk sincs róla, mi történt Fannyval. Hogy gőzük sincs, miről beszél Gunnar. Ám David nem ezt mondta. Egyetlen szóval sem próbált mentegetőzni. Gunnar levegőt is alig kapott. Az nem lehet, hogy Fanny elrablója nem más, mint a lány egyik legjobb barátja. Egy srác, aki a lánya eltűnését követően még évekig Gunnar közelében élt. Akit a férfi támogatott és segített, még az otthonába is meghívott.

Gunnar Lukasra nézett. A fiatalember számára a jelek szerint nem volt világos a helyzet. Gunnar arca holtsápadtra változott, ám a fegyvert mindvégig szilárdan tartotta a kezében. Ma lesz a napja, hogy embert öl.

Lukas Davidhoz és Annához közelített.

– Mondjatok már valamit! – förmedt rájuk. – Mondjátok el, mit tettetek vele!

– Menj odébb! – rivallt rá Gunnar. – Ne állj a tűzvonalba!

Lukas sietve odébbállt.

David megvakarta a fejét.

– Te már tisztában vagy vele, mit tettünk – fordult Lukashoz. – Látod az eredményét, valahányszor levetkőzöl.

Gunnar ekkor meghúzta a ravaszt, és közben felkiáltott. A töltény felfelé száguldott a levegőben, nem is akart eltalálni vele senkit. Anna leguggolt azért, de David meg sem moccant.

– Ti elvetemültek! – bömbölte Gunnar. – Ti sátáni pszichopata dögök! Ki vele, hol van?

David és Anna egymásra nézett.

– Ott nyugszik – felelte David nyugodtan. – A jobb oldaliban.

Majd a két dombra mutatott.

Gunnar a tekintetével követte a férfi ujját, és csak nézte a két alacsony földhalmot. Egy lépést sem tett azonban, sem előre, sem hátra. Csak állt ott és bámult, mintha valami földönkívüli lény váratlanul

épp most bújt volna ki a földből, és elindult volna felé.

A fegyver megremegett a kezében, a talaj pedig épp kicsúszni készült a lába alól.

– Épp most adta le a tiszteletlövést a lánya sírjánál – jegyezte meg David. – Nyilván ünnepélyes érzés.

Gunnar leeresztette a fegyvert.

– Nem értem – motyogta. – Nem értem.

David lassan bólogatott.

– Dehogynem érti. Jöjjön ide, és nézze meg a saját szemével – invitálta Gunnart, mint valami pokolbéli idegenvezető.

David odalépett a helyhez, amely állítólag Fanny sírja volt. Lukas követte. Alig egyméternyire álltak meg a dombtól. Gunnar azt sem tudta, mit mondjon, sem pedig azt, mit érezzen. Részben azért, mert nem is értette igazán, mi az, amit néz. A domb nem természetes földtani képződmény volt, ennyit még ő is meg tudott állapítani. Az alakja egy koporsóéhoz hasonlított, amelyet valaki letett a földre, majd beborította földdel és fűvel.

– Itt nyugszik Fanny – mutatott rá David. – Ott

pedig Lydia.

És most a másik dombra mutatott.

Gunnarnak kiszáradt a torka, és könnyes lett a szeme. Ennél durvább dolgot már nem hozhat az élet. És Davidnál őrültebb embert még nem hordott a hátán a Föld.

A szeme sarkából valami mozgást látott. Lukas zuhant térdre az esőáztatta talajon.

– Mit tettél? – sikoltotta. – Mi az istent műveltél?

David hátrált egy lépést.

– Koporsóba fektettem – felelte. – Bent tartottam a házban. Az arca fölött volt egy lyuk, azon át néha adtam neki enni. Egy slagon keresztül. Hihetetlenül sokáig bírta. Azután elástam ide, a koporsóval együtt. Nem sikerült olyan mélyre ásnom, mint szerettem volna, ezért inkább rádobtam egy csomó földet.

Ekkor emelte fel Gunnar ismét a fegyverét. A teste kezdett kikapcsolni. Ez már több volt, mint amennyit egy ember képes elviselni. Hogy fájhat ennyire? Egyik szívrohama sem járt ekkora fájdalommal. Észre sem vette, hogy sírva fakadt. Sípolt a légcsöve, amikor lélegzetet vett.

– Atyaisten. De miért? *Miért?*

– Mert túl közel járt az igazsághoz – vágta rá David egyszerűen. – Akárcsak Lukas. Ezzel átírta a forgatókönyvet. Ha nem szaglásztak volna annyit, követhettem volna az eredeti tervet.

– Az eredeti tervet? – nyögte ki rekedten Lukas.

Még mindig nem sikerült annyira összeszednie magát, hogy fel tudjon állni.

– Apám mindent előkészített – magyarázta David. – Biztos észrevették a paplak alatti pincét, nem igaz? – Ő, vagyis mi rendeztük be, olyan emberek számára, akiknek szerettünk volna egy kis extra élményt nyújtani. Apám rajongott az élőhalottakért. Akár befalazva, akár koporsóban voltak. Eszméletlenül gyönyörű látvány! A végső hatalomátvétel, egy végeláthatatlan rémálom. Minden a terv szerint haladt. Már az egyik koporsót is sikerült a helyére tenni. De azután az apám meghalt, a paplakot pedig el kellett adni. Így hát lezártam a pincelejárót, és nem beszéltem róla senkinek. Nyilván nem nehéz megérteni, miért.

Hát persze. Értették ők, nagyon is jól. A paplakot nem lehetett volna eladni a hozzá tartozó

sírkamrával együtt. Ez az egész egyszerűen iszonyú volt. És korántsem „gyönyörű”.

David egyenesen Gunnarra nézett. A jelek szerint egy cseppet sem aggódott a fegyver miatt, és ebből Gunnar ráébredhetett volna, hogy itt valami nem stimmel. Ám ez eszébe sem jutott.

– Fanny összeszűrte a levet a mostohaapámmal, Stennel – magyarázta neki David. – Lukas nem mesélt róla?

Gunnar csak pislogott. Lukasra nézett, ő azonban képtelen volt visszanézni rá.

– Nagy ostobaság volt – jelentette ki David. – Több szempontból is. De elsősorban azért, mert Sten gyűlölt engem. Tudta, hogy az apám meg én közel álltunk egymáshoz. Hasonlítottunk egymásra. Ezt képtelen volt elviselni. Így aztán életének jelentős részét arra áldozta, hogy hülyeségeket hordjon össze rólam. Például Fannynak. Még az Égető történetét is megosztotta vele. És arra célozgatott, hogy én mindenféle rémes dolgot művelek itt, a nyaralóban, amelyet az apámtól örököltem.

Lukas csak a fejét rázta.

– Már bocsánat, hogy közbevágok – szólalt meg. – De nem értem, hogy tudtad ezt titokban tartani előttem? Hogy lehet, hogy sem én, sem senki más nem tudta, hogy Sten nem a vér szerinti apád? És hogy az igazi apád a paplakban lakott, és ő hagyta rád ezt a házat?

David szárazon felkacagott.

– Hát, az ember nem oszt meg akármilyen titkot a barátaival – felelte.

– Ezt én is tudom – felelte Lukas. – De úgy értettem, hogy valaki mástól esetleg megtudhattam volna. Elvégre Kristianstad egy rohadtul kis város, az emberek pletykálnak benne összevissza.

– Ez igaz – hagyta annyiban David. – De csak arról, amit tudnak. A házfelosztást és az apám egyéb örökségeinek ügyét például egy ügyvéd intézte. Sem Anna anyját, sem az enyémet nem értesítették arról, hogy két házat is örököltünk.

– És arról sem tudott senki, hogy te vagy az Égető fia. A családodon kívül. Ők pedig mélyen hallgattak róla, gondolom, mert szégyellték.

David arca erre elkomorult, akárcsak Annáé.

– Az az ő szégyenük volt, nem az enyém. Én azért

hazudtam, mert tudtam, hogy úgysem értené meg senki. Főleg te nem.

Lukasból erre előtörtek a könnyek.

– A francba is, a legjobb barátok voltunk! Erre te... ilyeneket csináltál.

David csalódott arcot vágott.

– Egy darabig azt hittem, talán te meg én ugyanabból a fajtából származunk – felelte. – Hogy olyan közeli barátok vagyunk, hogy talán téged is beavathatlak mindabba, ami előttem áll. De kiderült, hogy egyáltalán nem vagy olyan. Épp olyan puhány voltál, mint a többiek. Belementél ugyan a játékba, de nem a megfelelő irányból közelítetted meg. Úgyhogy kénytelen voltam kezelésbe venni téged. Közben pedig fel kellett adnom az összes tervemet, amely arról szólt, hogy a városban maradok, és továbbviszem apám életművét. Ezt pedig sosem fogom megbocsátani neked!

Lukas elképedten fordult David felé. Gunnar most már egyenesen őt vette célba. Eleget hallott már. Nem törődött a körülményekkel, Annával és Daviddal muszáj végeznie! Azután történjék, aminek történnie kell. Alice-nak még mindig ott

lesz Hevi, ki fogja bírni.

– *Te* nem tudsz megbocsátani *nekem*? – ismételte el lassan Lukas. – Azért, mert próbáltalak megakadályozni abban, hogy vérfürdőt rendezz?

– Miért nem hagytad a francba az egészet? – üvöltötte David. – Fanny is ugyanilyen csökönyös volt. A végén ide is eljött szaglászni. Elbújt a bokrok között, és belesett az ablakon. Látta, ahogy Lydiát etettem. Ha nem pörgött volna rá annyira, megúszta volna. De nem. Ő felhívta Stent, aki persze azonnal rám szállt. Az az ostoba rohadék! Habár őt elég könnyű volt lerázni. Idejött, és megnézte a helyet a saját szemével. De az égvilágon semmi nem utalt arra, ami itt történt. Így hát azt hitte, hogy Fanny csak kitalálta a dolgot, vagy félreértett valamit. Képzelheted, hogy meglepődtem, amikor elszólta magát, és elárulta, hogy Fanny kilesett. Aztán, amikor rájöttem, hogy ezek ketten együtt járnak! Úristen! Ha mindez másképp lett volna, persze csak röhögtem volna az egészen. De ahogy a dolgok alakultak, nem tehettem.

Gunnar már kezdte meghúzni a ravaszt.

– Eladta a testét egy festőnek, csak hogy pénzt

szerezzen – szólalt meg rekedt hangon. – Hogy eltűnhessen a városból. És nem értesítette a rendőrséget. Még akkor sem, amikor meggyulladt a fa.

– Hát persze. Nyilván felfogta, hogy ha még Sten sem hitt neki, a rendőrség pláne nem fog. Vagyis, Sten persze biztos hitt neki. Csak épp semmit sem tudott bizonyítani. Így meg azért elég nehéz. Mikor felgyújtottam a fát a maguk kertjében, persze sikerült elüldöznöm Fannyt. Egyenesen a festőhöz ment, és ott rejtőzött el. Végig követtem a városból kifelé a kocsimmal. A buszt is, így láttam, hol szállt le.

– Senki sem látta őt arra a buszra felszállni – ellenkezett Gunnar.

– Ez különös. Pedig felszállt rá. Mert tudta, hol tartja a festő a pótkulcsát, így be tudott menni a műtermébe. Megvártam, amíg besötétedik. Azután magammal hoztam.

– Te gonosz dög! – nyögte Gunnar.

David karba tette a kezét.

– Az egyetlen helyes utat választottam a nővéremért és az apámért. Az egyenes utat. Egy

frászt akartam sittre kerülni Fanny miatt.

Mintha valami ókori görög sorsdrámába csöppentek volna. Csupa tragédia és beteges őrültség.

Gunnar nyelt egyet, muszáj volt valamit felelnie.

– Sosem fogok beletörődni abba, amit az én Fannymmal tettél. Soha!

David Anna derekára tette a kezét. Vagy a hátára.

– Erről nyilván hosszasan értekezhetnénk még – válaszolta. – De azzal sem mennénk semmire. Nem igaz?

Ekkor kellett volna megtörténnie. Most kellett volna Gunnarnak meghúznia a ravaszt. Kioltani az életüket. Tétovázott? Nem. Nem jobban, mint bármelyik másik ember, aki még sosem gyilkolt. De ennyi épp elég is volt. Az az aprócska különbség a gondolat és a cselekvés gyorsasága között mindent megváltoztatott.

– Na, most már elnyerte a lelki békéjét – folytatta David. – A lánya itt fekszik. Ez itt az ő sírja. Itt halt meg. És maga is itt fog, Gunnar.

Majd egy villámgyors és elegáns mozdulattal előkapta a kezét Anna háta mögül. Egy pisztolyt

tartott benne. Gunnar a meglepetéstől bénultan képtelen volt meghúzni a ravaszt. Így aztán David lőtt elsőnek. Gunnar hallotta a lövés visszhangját a fenyőfák közt, majd érezte, ahogy hátrahanyatlik a teste.

Ennyi volt.

48

A lövést csend követte. Majd Lukas sikolya. Már-már valószínűtlenül hirtelen ugrott talpra, és letérdelt Gunnar mellé. Az idős férfi mellkasán nagyon gyorsan terjedt a vérfolt.

– *Mit műveltél? Mi a frászt tettél?*

De David nem felelt.

Lukas végigsimított a férfi sebén, és tenyerével érezte a vér melegét. Sírt. Jobban, mint bármikor, amióta csak felnőtté vált.

– Olyan közel jártál – magyarázta David. – Átkozottul közel. De aztán pontosan ugyanazt a hibát követted el, amit Fanny. Megbíztál Stenben. Megbocsátottad neki, hogy megkettyintette az excsajodat, és helyette inkább rólam kezdtetek el diskurálni. Tudod, aznap délután, amikor eltűntél, épp Stennel akartál találkozni, hogy együtt

menjetek a rendőrségre.

Lukas ránézett.

– Úgy tűnik, meglepődtél, pedig így volt. Sten volt annyira hülye, hogy napokkal korábban figyelmeztetett. Azt mondta: most végem. Én még aznap felkarcoltam a keresztet nálatok egy fába, aztán meg is gyújtottam az egész szarságot. Te meg biztos azért nem hívtad ki a zsarukat, mert a fejedbe vetted, hogy Stennel közösen oldjátok meg az ügyet. Amikor aztán téged végre eltakarítottalak az útból, és idehoztalak a házba, figyelmeztettem Stent, hogy ha egyet is nyikkan a zsaruknak, kicsinálom az anyámat. Cserébe viszont megígértem, hogy az érettségit követő napon lelépek. Sten ijedtében lebénult, hogy te is eltűntél, hajlandó lett volna megígérni bármit. És elég kitartó is volt, a halála napjáig tartotta az ígéretét.

Lukas arcát égették a könnyei. Lassan megértette, hogy mi következik ezután.

– És mi lett az anyukáddal? – kérdezte, csak hogy időt nyerjen.

Hogy visszanyerje a józan gondolkodás képességét.

– Neki dunsztja se volt a dologról. Vagyis, annyit tudott, hogy sokat lógtam együtt apámmal. De azt nem, hogy én álltam a fafelgyújtások és az eltűnések mögött. Illetve lehet, hogy sejtette, de úgy tett, mintha nem tudná.

Lukas felállt, de elég bizonytalanul.

– De az én életemet megkímélted. Miért?

Hideg szél fújt a tenger felől. Lukas úgy fázott, ahogy még soha életében.

– Hogy mentsem a bőrömet – vágta rá David. – Akkor még fiatalabb voltam, nem gondoltam át mindent elég alaposan. Hibát követtem el. Igazság szerint túlságosan összevertelek. Úgy terveztem, hogy majd ott, a focipályán magadhoz térsz és hazamész. És amit mesélsz majd, senki nem fogja elhinni neked.

Lukas rámeredt Davidra.

– Azt akartad, hogy magamra vállaljam a felelősséget mindazért, amit te csináltál?

– Pontosan. Csak ezzel az emlékezetkieséssel nem számoltam. Meg, ahogy mondtam, túl komolyak voltak a sérüléseid. Nem is tértél magadhoz, hanem az a nő talált rád. Utána békén hagytalak.

A memóriazavarod így vagy úgy, de védettséget jelentett számomra is. Még akkor is, ha a zsaruk sosem adták fel a tettes utáni hajtóvadászatot.

Lukast teljesen lebénította a sokk. Mintha mindez nem is a valóságban történt volna vele. Már nem látta a színeket, és nem érezte a szagokat. Az egész világ a maga nyersességében, mezítelenségében tárult elé, olyan sebezhetőnek tűnt, és mégis oly gonosz volt.

– Te követtél engem az első napokban, miután hazajöttem? – tudakolta.

– Naná, hogy én. Sejtettem, hogy veszélyes lehetsz.

Lukas elfojtott magában egy sóhajt, és széttárta a karját.

– Na és most mi lesz? – kérdezte.

– Most a rendőrség megkapja a maga tettesét – felelte David, és ismét felemelte a pisztolyát.

Valahol a háttérben Lukas mintha egy madár hangját hallotta volna, de az is lehet, hogy valami egészen más volt az.

– Sok helyen fog hibázni a történeted – figyelmeztette Davidot.

– Ne hidd, hogy nem tudom megoldani – felelte David. – Gondolj csak bele egy kicsit. Hogy viselkedtél az utóbbi napokban? Milyen benyomást tettél másokra? Azt hiszed, nem fognak gyanút, amikor megtalálják nálad Fanny naplójának eltűnt részleteit? Hogy csak egy példát mondjak.

Lukas már majd' megfagyott az erős szélben.

– Mégis azt hiszem, az én történetemben kevesebb a hiba, mint a tiédben. Abban pedig szinte biztos vagyok, hogy a naplólapokat nem fogják megtalálni.

De ez nem volt igaz, és ezzel mindketten tisztában voltak. Az ember semmiben sem lehet biztos. Lukas mégsem adta fel. Muszáj volt még harcolnia egy kicsit. S miközben ezt tette, egyre mélyebben ásta meg a saját sírját.

– Rá fognak akadni Hugo Borgra – magyarázta. – És majd hallanak tőle az Égetőről. Meg arról, mennyire félt Fanny és Lydia.

David félrebiccentette a fejét.

– És az milyen fényt vetne rá, szerinted? A festő is gyanúba keverné magát. A zsaruk csak kíváncsiak lennének rá, miért hallgatott minderről annyi éven

át, nemde?

Mivel Lukas nem felelt, így folytatta:

– Amúgy mikor beszéltél utoljára Hugo Borgjal?

– Úgy egy órája – válaszolta Lukas.

– Aha. Az épp a halála előtt lehetett.

Lukas lába alól végleg kicsúszott a talaj. Ilyen lehet a szabadesés; mintha meghalna az ember, de mégis él.

– Te ölted meg?

– Igen, habár ezt csak te meg én tudjuk. A zsaruk persze rád fognak gyanakodni, amikor megtalálják a hulláját.

Lukas a haját tépte, sírt és szipogott. Már csak Ingrid maradt a szociális irodáról mint aduász a zsebében. A nő látta őket gyerekkorukban, és tudta, hogy Anna és David testvérek.

– Ingridre gondolsz, akivel ma délelőtt találkoztál? – kérdezte negédesen David. – Őt is elintézem majd, ahogy itt végeztünk.

Anna elfordult, David pedig kibiztosította a pisztolyt.

– Várj, a fenébe is, várj! – sikította Lukas. – Nem kell végezned velem. Magamra vállalok mindent.

David elgondolkodott a válaszon.

– Tényleg megtennéd, Lukas? És miután leülted a büntetésed, akkor is békén hagynál? Tudod, nem hiszem, hogy elég hosszú időre leültetnének ahhoz, hogy biztonságban érezzem magam. Főleg, ha kényszergyógykezelésre ítélnek a sitt helyett.

Lukas a fejét rázta.

– Sosem árulom el senkinek, amit tudok – könyörgött. – Hiszen tudni fogom, hogy akkor megölsz.

Újabb szélroham támadt a tenger felől. Lukas Arthurra és Rosie-ra gondolt. És arra, hogy sosem bírnák kiheverni a halálát.

– Ezúttal nem nyerhetsz, Lukas! Szörnyen sajnálom.

És David talán komolyan is gondolta, amit mondott. Mármint, hogy szörnyen sajnálja. De egy dologban mégis tévedett. Méghozzá óriásit. Lukas ugyanis tudta, hogy David nem fog innen szabadon elsétálni. Gunnar nem akarta hívni a rendőrséget. Lukas azonban nem hallgatott rá. Felhívta a 112-t, és nem is tette le a telefonját. Úgyhogy aki a vonal másik végén volt, minden egyes elhangzott szót

hallott. A mobilja a nadrágzsebében volt ugyan, ám a fülhallgató és a mikrofon a nyakában lógott. A beszélgetést fel kell, hogy vegyék, és meg kell, hogy őrizzék. Képtelenség lesz kimagyarázni.

Lukas utoljára megpróbálkozott valamivel, hogy életben maradjon. Arthur és Rosie kedvéért.

– Ne csináld már, David – szólt. – Tudod, hogy a szüleim beleőrülnek, ha én meghalok. Hadd kapjanak vissza élve! Még úgy is, hogy a hátralevő életemet egy elmegyógyintézetben kell leélnem.

David hosszasan töprengett ezen a lehetőségen. Majd mégis megrázta a fejét.

– Sajnos, Anna meg én nem vállalhatjuk ezt a kockázatot.

S ezzel odalépett Lukashoz, és körülfogta a nyakát. Olyan közvetlen mozdulat volt ez, és annyira váratlan, hogy Lukas nem is tudott idejében reagálni rá. Megpróbált kiszabadulni David szorításából, és a nagy küzdelemben hátat fordított neki. Amint a háta David mellkasához ért, megérezte a pisztoly hűvös csövét a halántékán.

– A rendőrség – nyögte alig hallhatón. – A rendőrség hall minket.

Majd egy lövés dördült, és a világ megszűnt létezni számára.

49

Anna és David a két halott mellett ült.

– Most már vége? – kérdezte Anna.

– Igen – felelte David. – Most már vége.

Leguggolt Lukas mellé.

– Hallottad, amit a halála előtt mondott?

– Nem hiszem, hogy mondott volna bármit is. Inkább csak... hangokat adott ki.

De David nem volt meggyőződve erről.

– Láttad, ahogy a fülhallgatójával babrált? – kérdezte David.

– Nem – felelte Anna.

Úgy tűnt, a nő már szívesebben bement volna a házba. Valami olyasmit motyogott, hogy szeretne inni egy meleg italt. Hogy soha nem tud felelősséget vállalni semmiért! David megtapogatta Lukas nadrágzsebét, és előhúzott belőle egy mobiltelefont. Úgy bámult rá, mint akit

megbabonáztak.

– Mi az? – tudakolta Anna. – Valami baj van?

David erre megkönnyebbülten felkacagott.

– Á, semmi. De Lukas biztosan mást hitt.

Anna kisöpörte arcából a haját. A szél nem hagyta őket békén.

– Vagy úgy.

– Nem is tudom. Volt valami furcsa ebben a fülhallgatóban és a telefonban. Láttam, ahogy kidudorodott a farzsebéből, és nem értettem, hogy ha valaki ilyen szituba kerül, mint ő, minek van szüksége fülhallgatóra.

Egy nyúl ugrált át a sírhalmok felett.

Senkinek nem szabad megtudnia, mit rejt a föld. Nem találhatják meg Lydia és Fanny holttestét. Mert akkor kiderülne, hogy nem Lukas volt a tettes.

– Hagyd már azt a hülye telefont! – rivallt rá Anna.

– Azt hiszem, tényleg elfelejthetjük. Az aksija ugyanis lemerült. A kérdés csak az, vajon meddig működött. Már ha be volt egyáltalán kapcsolva.

Egy határozott mozdulattal előkapta a saját készülékét. Kapott egy közvetlen számot a

rendőrségtől, amelyen bármikor elérhette őket, ha valami probléma akadna. Előző este kérte tőlük, amikor Lukas és Gunnar üldözni kezdte őket.

Erika két csengetés után vette fel. David bekapcsolta a kihangosítást, hogy Anna is halljon mindent.

– Minden rendben? – kérdezte Erika.

– Hát nem éppen – felelte David. – Lukasról lenne szó.

– Lukasról? Csak azt ne mondja, hogy valami történt vele. Kaptunk tőle egy vészhívást. Vagy legalábbis egy telefonról, amelynek ő a tulajdonosa.

David pulzusa megemelkedett, de azért nem számottevőn.

– Igen? És ez mikor történt?

– Húsz perccel ezelőtt. De a hívás szinte azonnal meg is szakadt. Nem tudja, mit akarhatott mondani?

David a tenger felé fordulva hunyorgott a szélben.

Minden véget ért. Előtte állt a jövő, lehetőségekkel teli. Egy utolsó pillantást vetett Lukasra. A férfira, akire úgy fognak emlékezni, mint

a gyilkosra, aki túl gyenge volt ahhoz, hogy megbirkózzon a saját bűntudatával, ezért főbe lőtte magát.

– De igen, tudom – felelte. – Ezért lenne jó, ha mielőbb ide tudnának jönni.

A szeme sarkából látta, amint Anna Gunnar fölé hajolt, és megpaskolta a férfi arcát.

– Küldje a mentőket is – kérte David. – Több sebesült is van itt. És attól tartok, már nem élnek.

Majd gyorsan elhadarta nekik a címet. Végül elköszönt, majd kézen fogta Annát. Most épp stabil volt a nő. Most épp nem kellett Davidnak azon töprengenie, mit csináljon vele. Anna tudta, hogy David a főnök. És ez volt a legfontosabb.

Mindketten leültek a ház lépcsőjére, és vártak.

Volt idejük bőven.